SUSAN DENNARD

NEMIRA YOUNG ADULT

VRĂJITOAREA ADEVĂRULUI

prima carte din seria ȚĂRÂMUL VRĂJITORILOR

SUSAN DENNARD s-a născut pe 25 februarie 1984 în Georgia, SUA. A studiat statistica, apoi a urmat studii aprofundate de biologie marină la Great Lakes Institute for Environmental Research din Windsor, Ontario. Din anul 2009, când a început documentarea pentru a scrie o teză de doctorat şi i s-a alăturat soţului ei în Europa, a început să scrie beletristică. A debutat în 2012 cu romanul *Something Strange and Deadly,* primul volum dintr-o trilogie. *Vrăjitoarea Adevărului,* prima parte din seria *Tărâmul Vrăjitorilor,* a apărut în ianuarie 2016 şi a devenit imediat bestseller *New York Times.* Următorul volum urmează să fie publicat în anul 2017.

SUSAN DENNARD

SERIA TĂRÂMUL VRĂJITORILOR

1. VRĂJITOAREA ADEVĂRULUI

Titlul original: *TRUTHWITCH* (2016)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA FLORESCU

Editura: NEMIRA, 2016

Pentru Sarah, Sora mea de Fir

Ţinuturile adormite
TĂRÂMUL VRĂJITORILOR
în al nouăsprezecelea an
al Armistiţiului
LUSQUE
SVODEN
Marea Nordului
BALMA
FORMER
REPUBLIC
OF
Marea
Karadin
ARITHUANIA
EMPIRE
OF
CARTORRA
EMPIRE
OF
PORTOLIA
DALMOTH
EMPIRE
KRIT
NUBREVNA
MARSTOK
Marea de mijloc
ILLRYA

1

Totul ieşise groaznic de prost.

Niciunul dintre planurile de jaf, încropite la repezeală de Safiya fon Hasstrel, nu ieşise aşa cum ar fi trebuit.

În primul rând, trăsura neagră cu stindardul auriu strălucitor *nu* era ţinta pe care o aşteptaseră Safi şi Iseult. Ba, mai rău, blestemata de trăsură era însoţită de opt rânduri de gărzi orăşeneşti, cărora soarele orbitor al după-amiezii le bătea drept în ochi.

În al doilea rând, Safi şi Iseult nu aveau absolut nicio scăpare. De sus, de pe aflorimentul de calcar, drumul prăfuit ce se întindea dedesubt era singura cale spre oraşul Veñaza. Şi, întocmai cum dinaintea stâncii cenuşii se întindea drumul, dinaintea drumului se întindea la nesfârşit doar marea turcoaz. Stânca de douăzeci de metri înălţime stătea în bătaia valurilor aspre şi a vânturilor şi mai aspre.

În al treilea rând (şi asta era pacostea cea mai mare), de îndată ce gărzile trecuseră pe deasupra capcanelor îngropate de cele două fete în pământ, oalele de lut, cu foc în pântece, explodaseră… Ei bine, gărzile aveau să scormonească fiecare centimetru de stâncă.

— Pe toate porţile iadului, Iz! izbucni Safi, uitându-se pe ochean. Sunt câte patru gărzi pe fiecare rând. Opt ori patru face…

Faţa i se schimonosi. *Cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece…*

— Face treizeci şi doi, răspunse Iseult sec.

— Treizeci şi două de gărzi afurisite, cu treizeci şi două de arbalete afurisite, de trei ori mai mulţi!

Iseult se mulţumi să încuviinţeze din cap şi-şi dădu la o parte gluga mantiei maronii. Lumina soarelui îi scăldă chipul. Era întocmai opusul lui Safi: avea părul negru ca noaptea, nu ca spicul de grâu, cum era al lui Safi, pielea îi era albă ca luna, nu bronzată ca a lui Safi, şi avea ochi căprui, nu albaştri ca ai lui Safi.

Ochi căprui, care acum o priveau pe Safi când Iseult îi luă ocheanul din mână.

— Urăsc să-ţi spun, dar am avut dreptate…

— Atunci, nu-mi spune!

— Dar… continuă Iseult, tot ce ţi-am spus aseară a fost o minciună. Sigur *nu* era interesat de un simplu joc de cărţi.

Iseult mai ţinea ridicate două degete înmănuşate.

— *Nu* avea să părăsească oraşul în dimineaţa asta pe drumul dinspre miazănoapte, continuă. Şi pun pariu – cel de-al treilea deget se lăsă şi el în jos – că nici măcar nu-l chema Caden.

Caden. Dacă… nu, *când* avea să pună mâna pe Pehlivanul Prefăcut, Safi avea să-i zdrobească fiecare oscior din faţa aia perfectă.

Safi bombăni ceva şi se dădu cu capul de stâncă. Îşi pierduse toţi banii din pricina lui. Nu o parte, ci pe *toţi.*

Seara dinainte nu fusese prima oară când Safi pariase pe toate economiile – ale ei şi pe ale lui Iseult – la un joc de cărţi. Nu că ar fi pierdut vreodată, fiindcă, vorba aceea, *Nu poţi păcăli o Vrăjitoare a Adevărului.*

Mai mult, numai cu banii câştigaţi *într-o singură rundă* la jocul de tarot cu cea mai mare miză din oraşul Veñaza, Safi şi Iseult şi-ar fi putut cumpăra o casă doar a lor. Iseult n-ar mai fi fost nevoită să doarmă în pod şi Safi să stea în înăbuşitoarea cameră de oaspeţi a conducătorului de breaslă.

Dar, făcându-se voia Domniţei Destinului, Iseult nu putuse să i se alăture lui Safi la joc – obârşia ei nu-i îngăduia să pună piciorul în hanul de viţă nobilă în care se ţinuse partida. Iar când Sora ei de Fir nu era alături, Safi era predispusă la… *greşeli.*

Mai ales greşeli cu fălci zdravene şi limbi ascuţite, care o fermecau cu complimente ce reuşeau cumva să treacă de adevrăjile ei. De fapt, bănuise ea că Pehlivanul Prefăcut nu fusese chiar întru totul cinstit când îşi ridicase câştigurile de la bancă locală… Sau când îşi petrecuse braţul după al ei şi o călăuzise în

noaptea caldă… Sau când se aplecase s-o sărute cast, totuşi *sălbatic* şi ameţitor, pe obraz.

N-am să mai pariez niciodată, se jură ea, bătând cu călcâiele în roca de calcar. *Şi nici n-am să mai flirtez niciodată.*

— Dacă vrem s-o facem, îi zise Iseult, întrerupându-i şirul gândurilor, trebuie să acţionăm înainte ca gărzile să ne cadă în capcană.

— Nu mai spune!

Safi se uită lung la Sora ei de Fir, care urmărea gărzile prin ochean. Vântul îi răsfira părul întunecat lui Iseult, ridicându-i în aer şuviţele scurte ieşite din coada împletită. În depărtare, un pescăruş ţipa sâcâitor: *ua-ha-ha-ha!*

Safi ura pescăruşii. Mereu i se găinăţau în cap.

— Şi mai multe gărzi, murmură Iseult, zgomotul valurilor aproape înecându-i cuvintele.

Apoi reluă mai tare:

— Încă douăzeci de gărzi vin dinspre miazănoapte.

Safi rămase fără suflare o fracţiune de secundă. Acum, chiar dacă ea şi Iseult le-ar fi putut face faţă celor treizeci şi două de gărzi care însoţeau trăsura, celelalte douăzeci le-ar fi împresurat înainte să găsească o scăpare.

Plămânii i se treziră din nou la viaţă, însetaţi de răzbunare. Acum îi venea să arunce cu toate blestemele pe care le învăţase.

— Avem doar două variante, interveni Iseult, trăgându-se înapoi lângă ea. Fie ne predăm…

— Peste cadavrul putrezit al bunicii mele! replică Safi, scuipând cuvintele.

— …fie încercăm să ajungem la gărzi înainte să declanşeze capcana. Apoi nu ne rămâne decât să ne croim drum înainte.

Safi îi aruncă o privire. Ca de obicei, chipul Surorii ei de Fir nu exprima nimic. Singura părticică din corp care îi trăda neliniştea era nasul lung, zvâcnind la câteva secunde.

— Odată trecute de gărzi, continuă Iseult, trăgându-şi gluga înapoi pe cap şi lăsând umbra să-i

acopere chipul, ne ţinem de planul obişnuit. Acum, să ne grăbim!

Safi n-avea nicio nevoie să-i spună să se grăbească – *evident* că avea să se grăbească –, dar îşi înghiţi replica tăioasă. Iseult le salva pielea din nou.

Şi, în plus, dacă mai auzea de multe ori că Soră-sa avusese dreptate, Safi avea s-o strângă de gât şi să-i lase leşul pradă crabilor.

Iseult călca apăsat pe pietrişul drumului, când lui Safi, care mergea în urma ei, răscolind praful cu cizmele, îi veni o idee trăsnet.

— Aşteaptă, Iz!

Îşi dădu jos mantia dintr-odată. Apoi, din câteva tăieturi de cuţit, îi reteză gluga.

— Fustă şi basma, zise. Ca ţărăncuţe, vom trece mai uşor.

Iseult o fixă cu privirea. După care se opri în mijlocul drumului.

— Dar aşa o să ni se vadă faţa. Iute, dă-ţi cu cât mai mult pământ pe faţă!

Pe când Iseult se mânjea, făcându-şi o mutră maronie ca noroiul, Safi îşi legă gluga sub bărbie şi se înfăşură în mantie. După ce îşi prinse haina în centură, având grijă să-şi ascundă teaca pe dedesubt, îşi dădu şi ea cu pământ şi noroi pe obraji.

În mai puţin de un minut, erau gata amândouă. Safi o cercetă iute pe Iseult… însă deghizarea îi reuşise. *Destul* de bine. Sora ei de Fir arăta ca o ţărăncuţă care are mare nevoie de o baie.

Urmată îndeaproape de Iseult, Safi dădu iute ocol stâncii de calcar, ţinându-şi respiraţia… Apoi, expiră dintr-odată, dar fără să încetinească ritmul. Gărzile mai aveau treizeci de paşi până la oalele cu foc îngropate sub pământ.

Safi îi făcu stângace cu mâna unei gărzi mustăcioase din primul rând. El ridică o mână, iar cei din spatele lui se opriră brusc. Apoi, una câte una, arbaletele se îndreptară spre cele două fete.

Safi se prefăcu că nu bagă de seamă, iar când ajunse în dreptul grămăjoarei de pietricele care marca locul capcanei, o împrăştie printr-un salt lin.

În urma ei, Iseult făcu acelaşi lucru, dintr-o săritură aproape imperceptibilă.

Apoi mustăciosul, care era, evident, căpetenia gărzilor, ridică şi el arbaleta.

— Staţi!

Safi se supuse, pocnind din călcâie, dar încercând totodată să împrăştie pământul cât mai mult.

— *Onga?* întrebă ea, rostind cuvântul arithuanian care înseamnă *da.*

La urma urmei, dacă tot trebuia să treacă drept ţărănci, ar fi putut foarte bine să fie nişte ţărănci *imigrante.*

— Vorbiţi limba dalmotti? le întrebă căpetenia, uitându-se întâi la Safi şi apoi la Iseult, care se opri stângace lângă prima.

— *Vârbim. Puţân.*

Era de departe cea mai nereuşită încercare de a imita accentul arithuanian pe care Safiya îl auzise din gura lui Iseult.

— Avem… necazuri? ridică Safi mâna, făcând gestul universal care arată supunere. Nu ne ducem decât până în oraşul Veñaza.

Iseult tuşi teatral, iar ei îi veni s-o strângă de gât. Nu era de mirare că Iseult era cea care fura din buzunare, iar Safi se ocupa de distragerea atenţiei. Sora ei de Fir era o actriţă *îngrozitoare.*

— Mergem la un vindecător din oraş, se grăbi Safi să spună înainte ca Iseult să tuşească iar, deloc credibil. S-ar putea să aibă ciumă. Vedeţi, Domniile Voastre, mama noastră a murit de ciumă şi, *vaaai*, cât a mai tuşit pe patul de moarte… Era atât sânge…

— Ciumă? o întrerupse mustăciosul.

— O, da, încuviinţă Safi ştiutoare. Sora mea e foarte bolnavă.

Iseult tuşi din nou, dar de data asta atât de convingător, încât Safi tresări de-a binelea… după care se apropie şontâc-şontâc de ea.

— O, sărăcuţa de tine, ai nevoie de un vindecător. Hai, las-o pe sora ta să te ajute.

Căpetenia se întoarse spre oamenii lui, nemailuându-le în seamă pe fete şi dând deja ordine

cât îl ţinea gura:

— Înapoi în formaţie! Continuaţi marşul!

Pietrişul scrâşni, paşii duduiră. Fetele îşi văzură de drum, trecând printre gărzile care strâmbau din nas. Ai fi zis că nimeni nu-şi dorea să ia „ciumă” de la Iseult.

Safi tocmai o sprijinea în timp ce treceau prin dreptul trăsurii negre, când portiera acesteia se deschise larg. Un bătrân stafidit îşi aplecă în afară trupul învăluit într-o mantie sângerie. Ridurile îi tremurau în bătaia vântului.

Era conducătorul Breslei Aurarilor, un bărbat pe nume Yotiluzzi, pe care Safi îl văzuse doar de la depărtare la hanul unde fusese chiar cu o seară în urmă.

Dar, cu toate astea, bătrânul conducător de breaslă nu o recunoscu, bineînţeles, şi, după ce le aruncă o privire, strigă cu vocea lui ascuţită:

— Aeduan! Ia gunoiul ăsta străin de lângă mine!

O siluetă în alb veni din spatele trăsurii negre. Mantia îi flutură în vânt şi, deşi gluga îi umbrea chipul, nu avea niciun cuţit ascuns în centura de la piept şi nici vreo sabie la cingătoare.

Era un călugăr carawen – un mercenar antrenat să ucidă încă din copilărie.

Safi încremeni şi, fără să stea pe gânduri, îşi trase braţul cu care o sprijinise pe Iseult, care tresări fără să scoată un sunet. Gărzile aveau să le cadă în capcană din clipă în clipă, iar fetele erau gata pe poziţii: *Iniţiază. Finalizează.*

— Arithuanieni, spuse călugărul.

Glasul îi era hodorogit, dar nu de trecerea anilor, ci fiindcă nu prea-l folosea.

— Din ce sat?

Făcu un singur pas spre Safi.

Ea încercă să-şi stăpânească impulsul de a da înapoi. Instinctul ei de Vrăjitoare a Adevărului îi dădu deodată ghes – o senzaţie de iritare, de parcă i-ar fi smuls cineva pielea de pe ceafă.

Şi nu vorbele lui stârniseră puterile magice ale lui Safi. Ci prezenţa lui. Călugărul era tânăr, însă ceva

era *putred* la el. Ceva prea neîndurător – prea primejdios – pentru a putea fi de încredere.

El îşi dădu gluga de pe cap, scoţându-şi la iveală chipul palid şi părul scurt, castaniu. Apoi, pe când adulmeca aerul din preajma lui Safi, ceva roşu îi inundă nările.

Lui Safi i se făcu stomacul ghem.

Vrăjitor al Sângelui.

Călugărul era un afurisit de Vrăjitor al Sângelui. O creatură mitologică, o fiinţă care poate să miroasă sângele cuiva, adică să miroasă trucurile vrăjitoreşti şi să-i dea de urmă şi de la capătul lumii. Dacă le-ar fi luat mirosul lui Safi şi lui Iseult, ar fi intrat într-o mare, *mare…*

Bum! Bum! Bum!

Praful de puşcă bubui în oalele cu foc. Gărzile dăduseră peste capcană.

Safi acţionă instantaneu, la fel şi călugărul. Sabia lui ieşi din teacă şuierând. La fel şi cuţitul ei. Ea îi pară tăişul, împingându-i sabia într-o parte.

El reveni pe poziţii şi sări înainte. Safi se dădu înapoi. O lovi cu călcâiele pe Iseult, care îngenunche dintr-o singură mişcare, iar Safi i se rostogoli pe spate.

Iniţiază. Finalizează. Asta era metoda de luptă a fetelor. Stilul lor de viaţă.

Safi ateriză din saltul ei şi scoase sabia tocmai când Iseult îşi eliberă coasele în formă de semilună. Departe, în spatele lor, exploziile încă bubuiau. Se auzeau strigăte, caii loveau din copite şi nechezau speriaţi.

Iseult se năpusti să-l lovească pe călugăr în piept. Acesta făcu un salt înapoi şi sări pe acoperişul trăsurii. Deşi urmărise să creeze un moment de diversiune, Safi nu reuşi decât să se trezească cu călugărul plonjând deasupra lor.

Era bun. Cel mai bun luptător cu care se confruntase.

Dar ele erau şi mai bune.

Safi se îndepărtă cu o săritură tocmai când Iseult îi tăie calea adversarului. Coasele ei îi spintecară

brațele, pieptul, burta în iureșul luptei, apoi, întocmai ca o tornadă, se potoli.

În timpul ăsta, Safi aștepta. Urmărea ceva ce nu putea fi adevărat, și totuși era: fiecare tăietură din trupul călugărului se vindeca în fața ochilor ei.

Acum nu mai era nicio îndoială: călugărul ăsta de trei ori blestemat era un Vrăjitor al Sângelui ieșit din cele mai negre coșmaruri ale lui Safi. Astfel că făcu singurul lucru care-i trecu prin cap: azvârli cuțitul drept în pieptul călugărului.

Cuțitul îi trecu printre coaste și i se împlântă adânc în inimă. El se împletici, genunchii i se loviră unul de celălalt, iar cu ochii roșii o fixă pe Safi. Buzele i se strânseră. Cu un mârâit, își smulse cuțitul din piept. Sângele îi țâșni din rana…

…care se vindeca văzând cu ochii.

Însă Safi nu avea timp pentru un nou atac. Gărzile făceau cale-ntoarsă. Conducătorul breslei țipa ca din gură de șarpe din trăsură, iar caii porniseră într-un galop nebun.

Iseult țâșni în fața lui Safi, coasa zburându-i prin aer și oprind două săgeți. Apoi, o fracțiune de secundă, trăsura se așeză între gărzi și fete. Numai Vrăjitorul Sângelui putea să le vadă și, deși se întinse după cuțite, fu prea lent în mișcări. Prea istovit din pricina vrăjii de vindecare.

Totuși, zâmbea – *zâmbea* – ca și cum ar fi știut ceva ce Safi nu știa. Ca și cum și-ar fi pus în gând s-o urmărească și s-o *găsească* pentru a o face să plătească pentru ce-i făcuse.

— Haide! o trase Iseult de braț pe Safi și o luară la fugă amândouă spre stâncă.

Asta, cel puțin, făcea parte din plan. Cel puțin, pentru asta se antrenaseră atât, încât ar fi putut s-o facă și cu ochii închiși.

Când prima arbaletă își trimitea săgeata pe drumul din spatele lor, ajunseră la un bolovan ce le venea până la brâu, aflat pe partea dinspre ocean a drumului.

Își vârâră săbiile în teacă. Apoi, din două salturi, Safi se cățără pe bolovan, urmată de Iseult. De

partea cealaltă, stânca înainta până în tumultul valurilor înspumate.

Le aşteptau două frânghii, legate de un par bine înfipt în pământ. Cu o forţă şi cu o viteză mai mari decât era cazul, Safi o apucă pe una dintre ele, se agăţă cu piciorul în bucla de la capăt, se prinse cu mâinile de nodul de la nivelul capului…

Şi sări.

2

Aerul îi şuiera pe la urechi când Safi îşi luă avânt… şi se aruncă spre valurile înspumate… cât mai departe de stânca înaltă de peste douăzeci de metri…

Până când ajunse la capătul frânghiei. Cu un fior puternic care îi cutremură întregul corpul, răzbătându-i până la mâinile încleştate pe funie, zbură către acea parte de stâncă acoperită cu scoici.

O să fie dureros.

Se izbi cu o bufnitură, muşcându-şi dinţii cu limba. Durerea i se împrăştie prin tot trupul. Piatra de calcar îi tăie braţele, faţa, picioarele. Dădu drumul frânghiei ca să se prindă de stâncă exact când Iseult se izbi şi ea de stânca de alături.

— Aprinde! mârâi Safi.

Cuvântul care activa vraja asupra frânghiei se pierdu în tumultul valurilor, însă porunca merse drept la ţintă. Cuprinse de o flacără albă ce le mistui mai iute decât puteai urmări cu privirea, frânghiile lor se aprinseră…

Şi se făcură scrum. Cenuşa lor fină fu luată de vânt. Câţiva fulgi se aşezară pe umerii şi pe basmalele fetelor.

— *Săgeţi!* strigă Safi, lipindu-se de peretele stâncii când acestea trecură pe lângă ele ca nişte fulgere.

Unele se loviră de stânci, altele fură înghiţite de valuri.

Una trecu prin fusta lui Safi. Izbuti apoi să-şi înfigă vârful picioarelor în crăpături, să se apuce de altele ca de nişte mânere şi să se deplaseze într-o parte. Muşchii îi tremurau, dar îi forţă la maximum până când reuşiră amândouă să se pună la adăpost sub o mică proeminenţă a stâncii. *În sfârşit,* puteau să-şi tragă sufletul, lăsând săgeţile să cadă inofensive în jur.

Stânca era umedă, scoicile erau primejdioase, iar apa le biciuia gleznele. Împroşca necontenit cu

stropi săraţi. Până când, în cele din urmă, ploaia de săgeţi încetă.

— Vin încoace? se răsti Safi.

— Sunt încă acolo, răspunse Iseult, scuturând din cap. Le simt Firele cum stau în aşteptare.

Safi clipi, încercând să-şi scoată sarea din ochi.

— Va trebui să înotăm, nu? Îşi frecă faţa de umăr, dar degeaba. Crezi că reuşim să ajungem până la far?

Amândouă erau bune înotătoare, însă nu priceperea conta când forţa valurilor putea da gata şi un delfin.

— Nu avem de ales, răspunse Iseult.

Se uită la însoţitoarea ei cu acea hotărâre în priviri care o făcea întotdeauna pe Safi să prindă puteri.

— Putem să ne lăsăm fustele în urmă, iar când gărzile trag spre ele, noi ne scufundăm.

Safi încuviinţă dând din cap şi, strâmbând din nas, se aplecă să-şi dea jos fusta. De îndată ce scăpară de fustele maronii, Iseult îşi duse braţul în spate.

— Gata? întrebă.

— Gata.

Safi trase aer în piept. Fusta îşi luă zborul de pe stâncă, urmată chiar de Iseult.

Apoi făcură un pas înainte şi se aruncară în valuri.

Scoţându-şi tunica udă leoarcă, cizmele, pantalonii şi la urmă lenjeria de corp, Iseult det Midenzi simţea câte o durere în fiecare părticică din corp. Fiecare strat de îmbrăcăminte pe care îl îndepărta scotea la iveală alte zece tăieturi de la stânca de calcar şi de la scoici, iar fiecare strop de apă ce-o împroşca o făcea s-o usture alte zece.

Farul străvechi şi dărăpănat era o ascunzătoare numai bună, dar din care nu puteai ieşi până la reflux. Pentru moment, apa de afară îi ajungea lui Iseult până la piept. Sperau că adâncimea, precum şi valurile care se spărgeau de malurile mlăştinoase aveau să-l ţină la distanţă pe Vrăjitorul Sângelui.

Interiorul farului nu era mai spaţios decât cămăruţa lui Iseult din podul cafenelei lui Mathew.

Soarele răzbătea înăuntru prin ferestrele acoperite de alge, iar vântul împingea spuma mării pe sub uşa boltită.

— Îmi pare rău, zise Safi, vocea fiindu-i înăbuşită de foşnetul tunicii ude leoarcă, pe care şi-o scotea.

Urmă apoi cămaşa, pe care o azvârli pe un pervaz. Tenul ei, de obicei bronzat, era acum palid pe sub pistrui.

— Nu-ţi cere scuze. Iseult începu să-şi strângă hainele împrăştiate. Eu sunt cea care ţi-a spus de jocul de cărţi.

— Da, făcu Safi, cu un tremur în glas, când sări într-un picior ca să scape de pantaloni, încă încălţată cu cizmele.

Întotdeauna făcea aşa, iar Iseult se mira că o fată de optsprezece ani încă nu are răbdare să se dezbrace normal.

— Dar, continuă Safi, *eu* sunt cea care râvnea la camere mai frumoase. Dacă am fi cumpărat casa aceea de acum două săptămâni…

— Acum am fi avut colegi de cameră nişte şobolani, o întrerupse Iseult.

Se îndreptă spre cea mai apropiată scândură din podea care să fie uscată şi scăldată de soare.

— Aveai dreptate să-ţi doreşti o locuinţă nouă, continuă ea. Costa mai mult, dar ar fi meritat.

— *Ar fi* sunt cuvintele-cheie.

Scoţând un geamăt zgomotos, Safi ieşi în sfârşit victorioasă din lupta cu pantalonii.

— Momentan, e imposibil s-avem un loc al nostru, Iz. Pun pariu că fiecare gardă din Veñaza este pe urmele noastre. Ca să nu mai pomenesc de…

Safi rămase o clipă cu ochii la cizme. Apoi, cu o mişcare sălbatică, o scoase pe cea dreaptă.

— …de Vrăjitorul Sângelui, sfârşi ea.

Vrăjitor. Sânge. Vrăjitor. Sânge. Cuvintele îi pulsau în urechi lui Iseult în ritmul în care bate inima. În ritmul în care curge sângele.

Iseult nu mai văzuse niciodată un Vrăjitor al Sângelui… şi nicio altă creatură cu puteri magice care să se tragă direct din Vid. Vrăjitorii Vidului erau

la urma urmelor doar poveşti de speriat copiii – nu erau *adevăraţi.* Nu îi păzeau pe conducătorii de bresle şi nici nu încercau să-ţi scoată măruntaiele cu sabia.

După ce îşi stoarse pantalonii şi le netezi fiecare cută, întinzându-i pe pervaz, Iseult se duse la săculeţul din piele aflat în fundul încăperii din far. Ea şi Safi puneau mereu acolo, înainte de un jaf, un săculeţ pentru situaţii neprevăzute, doar în *cazul* în care se adeverea cel mai rău scenariu.

Nu că până acum ar mai fi pus la cale multe jafuri. Doar din când în când şi numai pentru lichelele care o meritau.

Cum au fost cei doi ucenici care distruseseră încărcătura cu mătăsuri a Conducătorului Alix şi încercaseră să dea vina pe Safi.

Sau tâlharii care dăduseră năvală în cafeneaua lui Mathew când acesta era plecat şi îi furaseră argintăria.

Au mai fost şi cele patru dăţi, fără legătură una cu cealaltă, când partidele de tarot ale lui Safi se sfârşiseră cu certuri şi monede lipsă. Fusese cazul să se facă dreptate, fireşte – ca să nu mai punem la socoteală şi reclamaţia despre marfa distrusă.

Cu toate astea, înfruntarea de azi era cea dintâi care impunea folosirea săculeţului pentru situaţii neprevăzute.

După ce dădu la o parte hainele de rezervă şi o ploscă cu apă, Iseult găsi două cârpe şi un tub cu lanolină. Ridică apoi armele aruncate cât colo şi se întoarse cu paşi grei la Safi.

— Hai să ne curăţăm armele şi să punem la cale un plan. Trebuie să ne întoarcem în oraş cumva.

Safi îşi smulse şi a doua cizmă înainte să-şi ia sabia şi cuţitul. Se aşezară amândouă cu picioarele încrucişate pe podeaua aspră, iar Iseult se cufundă în mirosul familiar, de grajd, al unsorii. Se apucă să-şi frece şi să-şi cureţe coasele cu grijă.

— Cum arătau Firele Vrăjitorului Sângelui? întrebă Safi încetişor.

— N-am fost atentă, murmură Iseult. Totul s-a întâmplat atât de repede.

Începu să frece oţelul şi mai cu sârg, protejându-i de rugină frumoasele lame marstokeze – primite în dar de la Inima de Fir a lui Mathew, Habim.

Peste ruinele de piatră se aşternu liniştea. Singurele sunete erau scârţâitul cârpei pe oţel şi veşnicele plesnituri ale valurilor Mării Jadansi.

Iseult ştia că pare absorbită de curăţat, dar era sigură că Firele ei trebuiau să strălucească în aceleaşi culori ale fricii ca ale lui Safi.

Iseult era o Vrăjitoare a Firului, ceea ce însemna că nu putea să-şi vadă propriile Fire şi nici pe cele ale unei alte Vrăjitoare a Firului.

Când îşi descoperise puterile, la nouă ani, simţise că inima parcă i se preface în pulbere. Se prăbuşea sub povara milioanelor de Fire, dintre care niciunul nu era al ei. Oriunde se uita, vedea Fire care clădesc, Fire care leagă şi Fire care rup. Şi totuşi, nu-şi vedea propriile Fire şi nici *cum* se manifestau ele.

Prin urmare făcu ce făcea orice Vrăjitoare a Firului din tribul Nomatsi: învăţă să-şi păstreze calmul atunci când mintea i s-ar fi înfierbântat, să aibă degete sigure atunci când i-ar fi tremurat şi să nu ia seama la emoţiile după care se călăuzeau toţi ceilalţi.

— Eu cred, începu Safi, împrăştiindu-i gândurile, că Vrăjitorul Sângelui ştie că sunt o Vrăjitoare a Adevărului.

Iseult se opri din frecat.

— De ce crezi asta? întrebă ea pe un ton plat ca lama de oţel pe care o ţinea în mână.

— Din pricina felului cum mi-a zâmbit, se cutremură Safi. Mi-a mirosit puterea, întocmai cum se spune în poveşti, iar acum poate să-mi dea de urmă.

— Ceea ce înseamnă că deja ar putea fi pe urmele noastre.

Un fior de gheaţă o străbătu pe Iseult pe şira spinării şi îi făcu umerii să tresalte. Se apucă să frece lama şi mai vârtos.

În mod normal, procesul de curăţare o ajuta să-şi recapete staza. O ajuta să-şi limpezească gândurile, iar simţul practic să iasă la suprafaţă. Era o strategă înnăscută, spre deosebire de Safi, care venea cu ideile.

Iniţiază. Finalizează.

Doar că, de data asta, nu găsea nicio soluţie. Ea şi Safi ar fi putut să se dea la fund şi să evite gărzile orăşeneşti câteva săptămâni, însă nu se puteau ascunde de un Vrăjitor al Sângelui.

Cu atât mai puţin dacă Vrăjitorul Sângelui ştia ce e Safi şi ar fi putut s-o vândă celui care plătea mai mult.

Când era faţă în faţă cu cineva, Safi putea să separe adevărul de minciună, realitatea de iluzie. Iar din câte învăţase Iseult din lecţiile cu Mathew, ultima consemnare scrisă despre moartea unei Vrăjitoare a Adevărului data de acum un secol – iar aceasta fusese decapitată de un împărat din Marstok pentru că se aliase cu regina din Cartorra.

Dacă s-ar fi aflat de puterea ei, Safi ar fi ajuns doar o unealtă folosită în scopurile conducătorilor…

Sau ar fi fost eliminată, considerată o ameninţare la adresa lor.

Atât de preţioasă şi *atât* de rară era magia lui Safi. Motivul pentru care toată viaţa ei îşi ţinuse ascunsă puterea. Exact ca Iseult, şi ea era o eretică: o vrăjitoare neînregistrată. Pe dosul palmei de la mâna ei dreaptă nu era tatuat Semnul Vrăjitorilor care să-i declare puterea. Totuşi, într-o bună zi cineva din afara cercului de prieteni apropiaţi ai lui Safi avea să descopere cine era cu adevărat, iar când ziua aceasta va sosi soldaţii vor năvăli în camera de oaspeţi a conducătorului mătăsarilor şi o vor lua pe Safi în lanţuri.

Nu trecu mult şi lamele fetelor fură curăţate şi ascuţite, iar Safi o împungea acum pe Iseult cu una dintre căutăturile ei cele mai pătrunzătoare şi mai aspre.

— Termină! îi porunci Iseult.

— Posibil să fie nevoie să părăsim oraşul, Iz. Să părăsim până şi Imperiul Dalmotti.

Iseult îşi trecu limba peste buzele sărate, străduindu-se să nu se încrunte. Străduindu-se să nu se lase copleşită de emoţii.

Gândul de a lăsa în urmă oraşul Veñaza… Iseult nu putea face una ca asta. Capitala Imperiului Dalmotti însemna pentru ea *acasă.* Oamenii din Districtul Debarcaderului de Nord se învăţaseră cu pielea ei albă şi cu ochii ei alungiţi, trăsături specifice tribului Nomatsi.

Îi trebuiseră, de fapt, şase ani şi jumătate ca să fie acceptată în rândul lor.

— Pentru moment, spuse Iseult încet, hai să ne facem griji despre cum să intrăm în oraş fără să fim văzute şi să ne rugăm ca Vrăjitorul Sângelui să nu-ţi fi adulmecat sângele. *Sau magia.*

Safi scoase un suspin istovită şi se cuibări în bătaia unei raze de soare. Lumina ei îi făcea pielea să strălucească şi părul să iradieze.

— La cine ar trebui să mă rog?

Iseult se scărpină repede la nas, recunoscătoare că schimbase subiectul.

— Era cât pe ce să fim ucise de un călugăr carawen, aşa că ce-ai zice să ne rugăm la Fântânile Originii?

Safi fu străbătută de un fior.

— Dacă *acea* persoană se roagă la Fântânile Originii, atunci, eu nu vreau să fac la fel. Ce zici de zeul nubrevnan? Cum îl cheamă?

— Noden.

— Exact.

Safi îşi împreună mâinile la piept şi înălţă ochii în tavan.

— Noden, zeu al valurilor nubrevnane…

— Cred că este zeul *tuturor* valurilor, Safi. Şi, de altfel, a tot ceea ce există.

Safi îşi dădu ochii peste cap.

— Zeu al tuturor valurilor şi, de altfel, a tot ce există, poţi face în aşa fel încât să nu fie nimeni pe urmele noastre? Mai ales… nu *el*. Pe *el* să-l ţii

departe. Şi, dacă ai putea ţine departe şi gărzile din Veñaza, ar fi minunat.

— Asta e cea mai nereuşită rugăciune pe care am auzit-o, declară Iseult.

— Uşura-s-ar nevăstuicile pe tine, Iz! N-am terminat.

Safi scoase un oftat, apoi îşi continuă rugăciunea:

— Te rog înapoiază-mi toţi banii noştri înainte ca el sau Habim să se întoarcă din călătorie! Şi… asta e tot. Îţi mulţumesc foarte mult, o, Noden cel sacru. A, şi te rog să te îngrijeşti ca Pehlivanul Prefăcut să primească ce merită, adăugă numaidecât.

Iseult nu s-ar fi putut abţine să nu pufnească auzind ultima rugăminte, dacă un val uriaş nu s-ar fi spart de far, izbindu-se cu forţă şi pe neaşteptate de peretele stâncii. Iseult fu împroşcată cu apă pe faţă. O îndepărtă de îndată, cuprinsă de agitaţie. Era caldă, nu rece.

— Te rog, Noden, şopti ea, ştergându-şi picăturile de apă de pe frunte, te rog, scapă-ne cu viaţă!

3

Să ajungă la cafeneaua lui Mathew, unde locuia Iseult, se dovedi ceva mult mai anevoios decât se aşteptase Safi. Şi ea, şi Iseult erau istovite, flămânde şi trecute prin focurile iadului, aşa că până şi simplul fapt de a merge o făcea pe Safi să se vaite. Ori să-i vină să se aşeze. Ori cel puţin să-şi ostoiască durerile la gândul unei băi fierbinţi şi a unor cocături.

Însă băile fierbinţi şi cocăturile nu aveau cum să se întâmple prea curând. Gărzile mişunau pretutindeni prin oraşul Veñaza, iar când fetele reuşiră să ajungă în Districtul Debarcaderului de Nord deja se lăsase seara. Jumătate din noapte şi-o petrecură mergând orbeşte de la far până în capitală, iar cealaltă jumătate furişându-se pe alei şi traversând grădinile de zarzavat.

La fiecare pată de alb – fiecare haină pusă la uscat, fiecare pânză de catarg ruptă şi fiecare perdea zdrenţăroasă – Safi era cu sufletul la gură. Dar niciuna dintre ele nu se dovedise a fi Vrăjitorul Sângelui, slavă zeilor, şi de cum noaptea începu să facă loc zorilor se ivi şi indicatorul către cafeneaua lui Mathew. Apăruse la bifurcaţia dintre strada principală a debarcaderului şi un drum lăturalnic. Ea anunţa aşa:

CAFEA VERITABILĂ DIN MARSTOK
CEA MAI BUNĂ DIN VEÑAZA

În realitate, nu era cafea veritabilă din Marstok – Mathew nici măcar nu era din Imperiul Marstok. Era cafea la filtru, cu o aromă fină, căutând să satisfacă „anostele papile gustative ale vesticilor”, cum spunea mereu Habim.

Cafeneaua lui Mathew *nu* era nici cea mai bună din oraş. Însuşi Mathew ar recunoaşte că până şi dugheana sărăcăcioasă din Districtul Debarcaderului de Sud servea cafea mai bună. Dar aici, sus, la

periferia nordică a capitalei, oamenii nu se abăteau pentru cafea. Veneau să facă afaceri.

Tipul acela de afaceri la care excelau Vrăjitorii Cuvintelor, ca Mathew: schimbul de zvonuri şi secrete, şi comploturi pentru jafuri şi înşelăciuni. Avea cafenele răspândite prin tot Tărâmul Vrăjitorilor şi orice veste despre absolut *orice* ajungea mai întâi la Mathew.

Tocmai puterea pe care o avea asupra cuvintelor îl făcea pe Mathew alegerea cea mai potrivită ca tutore al lui Safi, de vreme ce aşa putea să cunoască toate limbile vorbite.

Ba, şi mai important, Inima de Fir a lui Mathew, Habim, lucrase pentru unchiul lui Safi de când se ştia ea – atât ca soldat, cât şi ca instructor veşnic nemulţumit. Aşadar, când Safi fusese trimisă în Sud, era mai mult decât firesc ca Mathew să continue ce începuse Habim.

Nu că Habim ar fi abandonat cu totul antrenamentul lui Safi. Îşi vizita des Inima de Fir din oraşul Veñaza şi atunci nu pierdea ocazia să-i facă viaţa lui Safi un calvar cu ore suplimentare de antrenamente de viteză şi strategii de luptă străvechi.

Safi ajunse prima la cafenea şi, după ce sări o băltoacă cu apă menajeră groaznic de portocalie, începu să desfacă vraja făcută la încuietoarea de la uşa din faţă, idee folosită recent, ca urmare a episodului cu argintăria furată. Habim putea să i se plângă cât voia lui Mathew de preţul etervrăjii de la încuietoare, dar, din câte vedea Safi, îşi merita banii. Oraşul Veñaza avea o rată a criminalităţii crescută – în primul rând, pentru că era port, în al doilea rând, pentru că înstăriţii conducători de bresle erau *atât* de ispititori pentru lichelele flămânde după piestre.

Bineînţeles, tot conducătorii breslelor au fost cei care au plătit şi pentru mărirea colecţiei aparent nesfârşite de gărzi orăşeneşti, dintre care una se oprise chiar la intrarea pe alee. Îşi întoarse capul, cercetând corăbiile ancorate în Districtul Debarcaderului de Nord.

— Mai repede! rosti Iseult printre dinţi şi o împinse pe Safi de la spate. Se întoarce garda… se întoarce…

Uşa se deschise larg, Iseult o împinse, iar Safi intră împleticindu-se în prăvălia întunecoasă.

— Ce vuietul mării! bodogăni ea, repezindu-se la Iseult. Gărzile *ştiu* că suntem pe-aici!

— Întocmai, replică Iseult, închizând uşa şi punând zăvorul. Dar din afară arătăm ca două ţărăncuţe care au dat buzna într-o cafenea încuiată.

Safi mormăi un „bine zis" forţat, iar Iseult făcu un pas înainte şi şopti:

— Aprinde!

Douăzeci şi şase de lumânări vrăjite se treziră deodată la viaţă, scoţând la iveală strălucitoarele şi unduitoarele modele marstokeze de pe pereţi, din tavan, de pe podea. Era prea încărcat – lui Safi îi săreau în ochi prea multe covoraşe cu imprimeuri asemănătoare –, dar, exact ca în cazul cafelei, vesticii aveau ideea lor preconcepută despre cum ar trebui să arate o cafenea marstokeză.

Oftând ca cineva care poate în sfârşit să respire, Iseult porni cu paşi mari spre scara în spirală din colţul din capăt. Safi o urmă îndeaproape. Merseră sus, tot mai sus, mai întâi la primul etaj, unde locuiau Mathew şi Habim. Apoi în podul cu tavanul jos, căruia Iseult îi spunea „acasă", în spaţiul îngust fiind înghesuite două pătuţuri şi un şifonier.

De şase ani şi jumătate Iseult trăia, învăţa şi lucra aici. După ce-şi părăsise tribul, Mathew fusese singurul care binevoise să angajeze şi să găzduiască o nomatsi.

De atunci, Iseult nici că se mai mutase – nu că nu şi-ar fi dorit.

Un loc al meu.

Safi sigur şi-a auzit Sora de Fir spunând asta de mii de ori. De sute de mii de ori. Şi poate că, dacă ar fi fost obişnuită să împartă patul cu mama ei, într-o colibă cu o singură încăpere, cum făcuse Iseult, Safi ar fi vrut şi ea un spaţiu mai mare, mai intim şi mai *personal.*

Şi totuşi… Îi zădărnicise toate planurile lui Iseult. Piestrele economisite dispăruseră până la una, iar toate gărzile din Veñaza erau acum pe urmele lor. Era efectiv cel mai prost scenariu posibil şi niciun săculeţ de urgenţă sau vreo ascunzătoare din far nu aveau să le ajute să scape de belele.

Încercând să-şi învingă greaţa, Safi se împletici până la fereastra de la capătul celălalt al încăperii înguste şi o deschise. Un aer fierbinte, mirosind a peşte, pătrunse înăuntru, binecunoscut şi liniştitor. În soarele ce răsărea chiar atunci la est, acoperişurile de lut din oraşul Veñaza străluceau ca nişte limbi de foc portocalii.

Era frumos, tăcut şi, pe toţi zeii, Safi *adora* priveliştea asta. Crescând printre ruinele bătute de vânt din inima munţilor Orhin – şi fiind închisă în aripa de est ori de câte ori îl apucau pandaliile pe unchiul Eron –, viaţa lui Safi în castelul familiei Hasstrel fusese numai geamuri sparte şi zăpadă ce pătrundea înăuntru. Dar şi crivăţ, şi mucegai umed, lunecos. Oriunde s-ar fi uitat, ochii i-ar fi căzut pe sculpturi, picturi sau tapiserii cu liliacul de munte, simbolul familiei Hasstrel. O creatură grotescă, asemănătoare cu un dragon, ţinând în gheare un sul pe care era trecut mottoul: „Iubeşte şi teme-te".

Însă podurile şi canalele din Veñaza se coceau mereu la soare şi miroseau nemaipomenit a peşte putred. Cafeneaua lui Mathew era mereu veselă şi aglomerată. Debarcaderele erau mereu pline de sudalmele delicios de ofensatoare ale marinarilor.

Aici Safi se simţea la căldură. Aici se simţea binevenită şi, câteodată, chiar şi dorită.

Safi îşi drese glasul. Îşi lăsă mâna să alunece de pe ivăr, iar când se întoarse, o văzu pe Iseult schimbându-se într-o rochie de culoarea măslinei verzi.

Iseult vârî capul în şifonier.

— Poţi să te îmbraci cu rochia de zi pe care o am de schimb.

— Dar o să mi se vadă astea.

Safi îşi suflecă o mânecă întărită de apa sărată, scoţând la iveală zgârieturile şi vânătăile care-i umpleau braţele şi care ar fi fost, toate, la vedere într-o rochie cu mânecă scurtă, cum se purtau pe atunci.

— Noroc că încă am…

Iseult scoase din şifonier două tunici scurte şi negre. Astea!

Safi îşi ţuguie buzele. Tunicile făceau parte din uniforma standard a ucenicilor din breaslă – iar acestea două erau trofeele pe care fetele le aveau de la primul lor jaf.

— Eu tot rămân la părerea mea, declară Safi, că ar fi trebuit să le fi luat mai mult decât tunicile când i-am legat şi i-am lăsat acolo, în cămară.

— Da. Ei bine, data viitoare când cineva o să distrugă încărcătura de mătăsuri şi o să dea vina pe tine, îţi promit că o să le luăm mai mult decât tunicile de pe ei.

Iseult îi aruncă grămăjoara de lână neagră lui Safi, care o prinse din zbor.

Pe când se dezbrăca în grabă, Iseult se aşeză pe marginea pătuţului ei, cu buzele ţuguiate.

— Mă gândeam, începu ea pe un ton plat, dacă Vrăjitorul Sângelui chiar e pe urmele noastre, poate că starostele breslei mătăsarilor o să te apere. Practic, e tutorele tău şi te-a mai şi găzduit şi în camera lui de oaspeţi.

— Nu cred că o să adăpostească o fugară. Safi făcu o grimasă chinuită. Oricum, n-ar fi corect să-l târăsc şi pe conducătorul Alix în asta. A fost întotdeauna atât de bun cu mine. M-aş urî dacă l-aş răsplăti aducându-i necazuri.

— În regulă, zise Iseult, expresia rămânându-i neschimbată. Planul următor îi include pe Barzii Iadului. Au venit în oraşul Veñaza pentru întrunirea Armistiţiului, nu? Ca să ocrotească Imperiul Cartorra? Poate le cerem ajutorul, de vreme ce unchiul tău a fost unul dintre ei – şi mă îndoiesc că gărzile din Dalmotti ar fi atât de proaste, încât să treacă peste un Bard al Iadului.

Safi se schimonosi şi mai mult la auzul acestei idei.

— Unchiul Eron a fost *dat afară* de la Barzii Iadului, Iz, deloc onorabil. Acum, toată brigada Barzilor Iadului îl dispreţuieşte, iar împăratul Henrick mai mult decât toţi.

Pufni în semn de dispreţ, scoţând un sunet cu ecou în pereţi, care îi vibră în pântece.

— Mai rău, continuă ea, împăratul abia aşteaptă ocazia să dea titlul meu unuia dintre sicofanţii lui scârboşi. Şi sunt sigură că jefuirea unui conducător de breaslă i-ar da un motiv suficient s-o facă.

Mai toată copilăria, Safi fusese antrenată de unchiul Eron ca un soldat – şi tratată ca atare –, cel puţin când era suficient de treaz încât să-i acorde atenţie. Dar, de îndată ce Safi împlinise doisprezece ani, împăratul Henrick hotărî că e timpul ca ea să vină în capitala Cartorrei pentru a primi educaţia cuvenită. *Ce ştie ea despre cum se conduce o fermă sau cum se organizează strângerea unei recolte?* urlase Henrick la unchiul Eron, în vreme ce Safi aştepta, mică şi tăcută, în spatele lui. *Ce experienţă avea Safi să ţină o gospodărie sau să plătească zeciuiala?*

Această ultimă grijă – plata birului uriaş către Cartorra – îl îngrijora cel mai mult pe împăratul Henrick. Cu toată nobilimea pe care o avea la degetele lui doldora de inele, tot voia să se asigure că o prinde în mreje şi pe Safi.

Însă încercarea lui de a pune mâna pe încă o doamnă loială dăduse greş, căci unchiul Eron nu o trimisese pe Safi la studii în Praga, împreună cu ceilalţi tineri de viţă nobilă. În schimb, o expediase către sud, la tutorii şi conducătorii de bresle din Veñaza.

Fusese prima şi *ultima* oară când Safi simţise pentru unchiul ei ceva vecin cu recunoştinţa.

— În cazul ăsta, reluă Iseult, cu un ton hotărâtor şi cu umerii aplecându-i-se înainte, va trebui să părăsim oraşul. Putem să ne ascundem pe undeva… până trece furtuna.

Safi îşi muşcă buza. Iseult rostise cu atâta uşurinţă partea cu „să ne ascundem undeva”, dar realitatea era că originea nomatsi a lui Iseult o făcea o ţintă oriunde ar fi mers.

Singura dată când fetele încercaseră să plece din oraşul Veñaza ca să-şi viziteze un prieten din împrejurimi abia reuşiseră să se mai întoarcă acasă.

Fireşte, nici cei trei indivizi din tavernă, care îşi puseseră în gând s-o atace pe Iseult, n-au mai ajuns acasă. Cel puţin, nu cu femurul intact.

Safi se apropie cu paşi grei de şifonier şi îl deschise cu o smucitură, închipuindu-şi că mânerul uşii era nasul Pehlivanului Prefăcut. Dacă o să-l mai vadă vreodată – *vreodată* – pe nemernicul ăla, o să-i rupă toate oscioarele lui afurisite.

— Pariul cel mai sigur, continuă Iseult, este Districtul Debarcaderului de Sud. Corăbiile de negoţ dalmotte sunt amarate acolo şi am putea găsi pe cineva dispus să ne ia, în schimbul muncii. Ai nevoie de ceva de la Conducătorul Alix?

Safi scutură din cap, iar ea reluă:

— Bun. Atunci, o să lăsăm două bilete pentru Habim şi Mathew, în care să le explicăm situaţia. Apoi… bănuiesc că… vom pleca.

Safi nu zise nimic când îşi puse rochia aurie. Gâtul îi era prea uscat ca să poată rosti vreun cuvânt. Stomacul i se strânsese prea mult.

Abia atunci, când Safi îşi încheia cele zece milioane de nasturi de lemn, iar Iseult îşi lega o basma în jurul capului, se auzi o bătaie în uşă, care răsună în toată cafeneaua.

— Garda oraşului Veñaza! anunţă un glas înăbuşit. Deschideţi! V-am văzut intrând cu forţa!

Iseult scoase un oftat, un sunet care exprima o suferinţă mult, *mult* prea îndelungată.

— Ştiu, bombăni Safi, încheindu-şi şi ultimul nasture. Ai avut dreptate.

— Să fii convinsă!

— De parcă m-ai lăsa să uit vreodată!

Lui Iseult i se strânseră buzele într-un zâmbet, însă era o încercare nesinceră – Safi nu avea nevoie

să-şi folosească adevraja ca să-şi dea seama.

Când fetele îşi puneau tunicile de ucenici jerpelite, garda urlă din nou:

— Deschideţi! Nu e decât o singură cale de ieşire din prăvălie!

— Nu-i adevărat, replică Safi.

— Nu ne vom da în lături de la a face uz de forţă!

— Nici *noi.*

La semnul Surorii ei de Fir, Safi se repezi la patul lui Iseult. Ambele îl traseră înspre uşă. Picioarele de lemn parcă mormăiră ceva şi reuşiră repede să-l întoarcă pe o parte, pe post de baricadă, una care avea să meargă de minune, nefiind nici pe departe prima oară când Safi şi Iseult erau nevoite să se furişeze pe calea din dos.

Chiar dacă Mathew şi Habim erau întotdeauna cei care urlau de cealaltă parte, şi nu nişte gărzi înarmate.

Peste câteva clipe Safi şi Iseult se aflau pe pervaz, respirând cu repeziciune şi ascultând cum uşa de la intrare era făcută fărâme. Cum se cutremură toată cafeneaua, cum se sparg geamurile.

Plină de regrete, Safi se căţără pe acoperiş. Mai întâi pierduse toţi banii, iar acum îi distrusese prăvălia lui Mathew. Poate… poate că era un lucru *bun* că tutorii ei erau plecaţi din oraş, cu treabă. Cel puţin o vreme nu avea să dea ochii cu Mathew sau cu Habim.

Iseult ieşi pe fereastră după Safi, săculeţul de urgenţă atârnându-i la spate, burduşit cu provizii. Armele îi erau pliate în tecile de la gambă, sub fustă, însă Safi nu-şi putea ţine cuţitul decât în cizmă. Sabia ei – *frumoasa* ei sabie de oţel – fusese lăsată în urmă.

— Încotro? întrebă Safi, ştiind că Sora ei de Fir avea o rută bine stabilită în spatele acelor ochi strălucitori.

— Mergem spre centru ca şi cum ne-am duce la Conducătorul Alix, după care pornim către sud.

— Pe acoperişuri?

— Atât cât putem. Tu deschizi drumul.

Safi încuviinţă scurt înainte să o ia la fugă – spre vest, spre inima oraşului Veñaza –, iar când ajunse la capătul acoperişului lui Mathew sări pe următorul povârniş din ţigle.

Luă contactul cu o bufnitură. Porumbeii porniră a zbura, fluturând din aripi ca să se dea cât mai iute din drum, iar apoi Iseult ateriză lângă ea.

Dar Safi se pusese deja în mişcare, zburând deja spre următorul acoperiş. Apoi spre următorul şi tot aşa, urmată îndeaproape de Iseult.

Iseult se furişă pe strada pietruită, Safi mergând la doi paşi mai în faţă. Porniseră de la cafenea spre centrul oraşului, traversând canale şi sărind peste poduri ca să evite gărzile. Din fericire, agitaţia de dimineaţă era deja în toi – un furnicar pestriţ de căruţe încărcate cu fructe, măgari, capre şi oameni de toate rasele şi naţionalităţile. Firele lor, variind la culoare precum pielea stăpânilor, se răsuceau leneşe prin aerul dogoritor.

Safi se strecură în faţa unei căruţe cu porci, lăsând-o pe Iseult să alerge după ea. Trecură pe lângă un cerşetor, apoi pe lângă un grup de Purişti denunţând în gura mare păcatele magiei, apoi direct printr-o turmă de oi nefericite, apoi ajunseră la o masă compactă şi imobilă. În faţă, Firele oamenilor străluceau roşii de enervare din pricina ambuteiajului.

Iseult îşi imagină că şi Firele ei sunt la fel de roşii. Erau atât de aproape de Districtul Debarcaderului de Sud, încât Iseult vedea sutele de corăbii cu pânze albe ancorate în portul din faţă.

Dar îşi stăpâni frustrarea. Celelalte emoţii – unele pe care nici nu voia să le numească şi pe care nicio Vrăjitoare a Firului care se respectă nu le-ar fi lăsat vreodată la vedere – îi clocoteau în piept. *Stază,* îşi spuse în gând, cum o învăţase mama ei cu ani în urmă. *Stază în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare.*

În curând Firele din trafic începură să licărească în culoarea azurie a înţelegerii. Culoarea luneca

întocmai ca un şarpe într-un iaz, ca şi cum oamenii din mulţime ar fi început să priceapă, unul câte unul, motivul acestui blocaj.

Culoarea ajunse în spate, şi mai în spate, până când, în cele din urmă, o bătrână de lângă fete începu să se vaiete:

— Ce? E un blocaj în faţă? Dar o să ratez racii cei mai proaspeţi!

Lui Iseult îi îngheţă curajul în vene, iar Firele lui Safi se făcură cenuşii de frică.

— Pe toate porţile iadului! şuieră ea. Ce ne facem acum, Iz?

— Dăm mai mult din coate.

Mormăi ceva, îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi pescui din săculeţ un tom gros şi cenuşiu.

— O să arătăm ca două ucenice foarte conştiincioase dacă o să ducem cărţi în braţe. Tu poţi să iei *Scurta istorie a autonomiei dalmotti.*

— Scurtă pe *dosul* meu! bombăni Safi, dar luă uriaşa carte.

Apoi Iseult scoase un volum legat în piele albastră, cu titlul *Ghid ilustrat al mănăstirii carawenilor.*

— A, acum am înţeles de ce ai luat astea cu tine.

Safi ridică din sprâncene, provocând-o pe Iseult s-o contrazică.

— Nu sunt pentru deghizare. Pur şi simplu nu ai putut să te desparţi de cartea ta preferată.

— Şi? pufni Iseult dispreţuitoare. Asta înseamnă că nu vrei s-o cari?

— Nu, nu. O păstrez. Îşi înălţă bărbia. Doar să-mi promiţi că o să mă laşi pe *mine* să interpretez rolul când ne întâlnim cu gărzile.

— N-ai decât, Saf.

Zâmbind larg ca pentru sine, Iseult îşi acoperi şi mai mult capul cu basmaua. Era leoarcă de sudoare, dar îi ascundea chipul. Şi pielea. Apoi îşi aranjă mănuşile până când nu i se mai văzu niciun centimetru din încheietură. Toată atenţia avea să fie pe Safi şi pe ea trebuia să şi *rămână.*

Aşa cum spunea Mathew mereu: *Cu mâna dreaptă, dă-i omului ce-şi doreşte, iar cu stânga, retează-i punga.* Safi jucase mereu rolul mâinii drepte care distrage atenţia – şi se pricepea – când Iseult se ascundea în umbră, gata să se năpustească asupra pungii care trebuia tăiată.

În timp ce Iseult fierbea în aşteptare, deschise coperta groasă a cărţii, care scârţâi. Încă de când o călugăriţă carawenă o ajutase pe Iseult, pe-atunci doar o fetişcană, devenise oarecum… ei bine, *obsedată* era cuvântul pe care îl folosea mereu Safi. Dar nu numai recunoştinţa era motivul fascinaţiei lui Iseult pentru caraweni, ci şi robele lor de-un alb pur şi cerceii strălucitori din opal. Antrenamentul lor ucigaş şi jurămintele sacre.

Viaţa la o mănăstire carawenă părea atât de simplă. Atât de îndestulătoare. De oriunde veneai, puteai să li te alături şi ei te-ar fi acceptat fără şovăire. Respect imediat.

Era un sentiment pe care Iseult abia putea să şi-l închipuie, şi totuşi inima îi bătea flămând ori de câte ori se gândea la asta.

Cartea se deschise foşnind la pagina 37 – de unde o privea o strălucitoare piestra de bronz. Pusese moneda la ultima pagină, iar leul înaripat încrustat pe ea aproape că îi râdea în faţă.

Prima piestra din noua noastră viaţă, se gândi Iseult. Apoi îi scăpărară ochii când văzu pe pagină scrisul înflorat în limba dalmottă. Erau acolo descrieri şi imagini de feluriţi călugări caraweni, dintre care cel dintâi fusese Monahul Mercenar, înfăţişat cu toate cuţitele lui, cu sabia şi cu expresia împietrită pe chip.

Arăta întocmai ca Vrăjitorul Sângelui.

Vrăjitor. Sânge. Vrăjitor. Sânge.

La amintirea acelor ochi roşii, a acelor dinţi dezgoliţi, lui Iseult i se strânse stomacul rece ca gheaţa. Gheaţă… şi ceva mai găunos. Mai greu.

Dezamăgire, recunoscu în cele din urmă, căci părea greşit ca un asemenea monstru să fie primit în rândul călugărilor.

Iseult se uită la titlul de sub ilustraţie, de parcă i-ar fi putut da vreo explicaţie. Şi totuşi, nu scria decât: *Antrenat să lupte pe meleaguri străine în numele ordinului Cahr Awen.*

Iseult rosti în şoaptă numele – *Cahr Awen* – şi i se puse un nod în piept. Când era mică, petrecuse ore în şir căţărându-se în copaci şi închipuindu-şi că e şi ea un Cahr Awen, că e una dintre cele două vrăjitoare născute din Fântânile Originii, care aveau să cureţe lumea până şi de cele mai întunecate rele.

Dar, aşa cum multe dintre izvoarele ce hrăneau Fântânile se stinseseră de secole, niciun Cahr Awen nu se mai născuse de cinci sute de ani – iar închipuirile lui Iseult se sfârşiseră inevitabil odată cu găştile de copii din sat. Înconjurau orice copac în care s-ar fi urcat, adresându-i blesteme şi tratând-o cu ura învăţată de la părinţi. O *Vrăjitoare a Firului care nu poate face Pietre de Fir nu are ce căuta aici!*

Iseult îşi dăduse seama în clipele acelea, pe când îmbrăţişa strâns o creangă din copac şi se *ruga* ca mama ei s-o găsească mai repede, că acei Cahr Awen nu erau decât o poveste frumoasă.

Înghiţind în sec, dădu deoparte toate aceste amintiri. Şi aşa avusese o zi destul de proastă; nu mai era nevoie să mai dezgroape şi vechile necazuri. Mai mult, ea şi Safi aproape ajunseseră în dreptul gărzilor, iar cea dintâi lecţie a lui Habim ieşi la suprafaţă acum dintr-un cotlon îndepărtat al minţii.

Evaluează-ţi adversarii, obişnuia el să spună. *Analizează terenul. Alege-ţi luptele atunci când ai de unde alege.*

— Aranjaţi-vă în şir indian! strigă o gardă. Toate armele la vedere!

Iseult închise cartea cu zgomot, stârnind un curent de aer rânced. *Zece gărzi*, numără ea. *Înşiraţi de-a lungul drumului cu căruţe în spate ca să blocheze mulţimea. Arbalete. Pumnale.* Dacă micul interogatoriu nu mergea bine, fetele nu aveau nicio şansă să le ţină piept gărzilor.

— În regulă, mormăi Safi. E rândul nostru. Ţine-ţi faţa ascunsă.

Iseult făcu aşa cum i se spuse şi se aşeză umilă în spatele lui Safi, care mărşălui plină de importanţă până la prima gardă cu faţă acră.

— Ce înseamnă toate astea? răsunară cuvintele lui Safi clar şi răspicat pe deasupra vacarmului necontenit al gloatei. Acum am întârziat la întâlnirea cu conducătorul breslei grânarilor. Ai idee ce iute îi sare ţandăra?

Pe chipul gărzii apăru o expresie de încruntare plictisită. Însă Firele sale scăpărară, arătându-şi interesul.

— Numele?

— Safiya. Iar aceasta este doamna mea de onoare, Iseult.

Cu toate că garda tot nu părea impresionată, Firele începură a străluci cu şi mai mult interes. Se aplecă într-o parte, făcându-i semn unei alte gărzi să se apropie, astfel că Iseult trebui să-şi muşte limba ca să se abţină s-o avertizeze pe Safi.

— Îţi *cer* să-mi spui care e pricina acestei întârzieri! ţipă Safi la noua gardă, un munte de om.

— Încercăm să găsim două fete, bălmăji el. Sunt căutate pentru comiterea unui jaf la drumul mare. Să presupun că dumneata nu porţi nicio armă?

— Par eu genul de fată care să poarte vreo armă?

— Atunci, nu ai să te superi dacă te percheziţionăm.

Spre lauda lui Safi, nimic din frica trădată de Firele ei nu i se citi pe faţă, ci dimpotrivă, îşi înălţă şi mai sus bărbia.

— Ba m-aş *supăra* foarte mult, iar, dacă îndrăzneşti fie şi numai să te atingi de persoana mea, o să am grijă să fii dat afară numaidecât! Pe voi toţi! Îşi flutură cartea, iar cea dintâi gardă se dădu înapoi. Mâine, pe vremea asta, o să fiţi pe străzi, dorindu-vă să nu vă fi pus cu ucenica conducătorului…

Safi nu apucă să-şi ducă până la capăt propoziţia, căci în clipa aceea un pescăruş ţipă deasupra capului ei, iar pe umăr îi ateriză un găinaţ vâscos şi albicios.

Firele ei deveniră turcoaz de surprindere.

— Nu, făcu ea cu jumătate de glas şi cu ochii ieşindu-i din orbite. *Nu!*

Şi gărzilor le ieşiseră ochii din orbite, Firele strălucindu-le acum roz-aprins.

Izbucniră în râs. Apoi începură să arate cu degetul şi până şi Iseult fu nevoită să-şi acopere gura cu mâna înmănuşată. *Nu râde, nu râde…*

Nu se putu abţine, iar Firele lui Safi se înroşiră de furie.

— De ce? se răsti ea la Iseult. Apoi la gărzi: De ce numai eu? Sunt mii de umeri pe care să se găinăţeze, dar ei mă aleg întotdeauna pe *mine!*

Gărzile deja se încovoiaseră de râs, iar cea de-a doua ridică cu greu o mână.

— Duceţi-vă. Duceţi-vă… odată!

Le dăduseră până şi lacrimile, ceea ce o făcu pe Safi să bombăne când trecu pe lângă ei.

— De ce nu faceţi ceva mai folositor cu timpul vostru? În loc să râdeţi de nişte fete necăjite, duceţi-vă să vă *luptaţi cu ticăloşii!*

Apoi Safi trecu de punctul de control şi porni cu paşi repezi spre cele mai apropiate corăbii de negoţ, cu carenele lor pântecoase, Iseult urmând-o îndeaproape şi chicotind tot drumul.

4

Merik Nihar îşi încleşta degetele pe cuţitul de unt. Domna cartorrană de la celălalt capăt al mesei lungi, din lemn de stejar avea o bărbie păroasă, de pe care se scurgea grăsime de pui.

Ca şi cum ar fi simţit privirea lui Merik, domna îşi ridică şervetul bej şi îşi şterse uşor buzele scofâlcite şi bărbia încreţită.

Merik o ura, aşa cum ura fiecare diplomat de aici. E drept că petrecuse ani buni ca să înveţe să-şi stăpânească temperamentul, pentru care familia lui era vestită, însă la momentul acesta nu mai putea să înghită decât o picătură. O picătură, şi oceanul s-ar fi revărsat.

În salonul spaţios vocile zumzăiau în cel puţin zece limbi diferite. Întrunirea Continentală pentru Armistiţiu începea în ziua următoare, urmând să se discute Marele Război şi încheierea Armistiţiului de Douăzeci de Ani. Sute de diplomaţi veniseră în oraşul Veñaza de pe tot Tărâmul Vrăjitorilor.

Poate că Dalmotti era cel mai mic dintre cele trei imperii, dar era cel mai puternic la negocieri. Şi, cum se învecina cu Imperiul Marstok la est şi cu Imperiul Cartorra la vest, era locul perfect pentru desfăşurarea acestor negocieri internaţionale.

Merik reprezenta aici Nubrevna, ţara sa natală. Sosise cu trei săptămâni mai devreme, sperând să înceapă o nouă negociere ori poate să restabilească vechile relaţii cu breslele. Dar nu fusese decât o pierdere de timp.

Ochii lui trecură de la bătrâna nobilă la vasta întindere de sticlă din spatele ei. Dincolo de ea străluceau grădinile de la palatul dogelui, umplând încăperea cu sclipirea lor verde şi cu parfumul iasomiei căţărătoare. În calitate de conducător ales al Consiliului Dalmotti, dogele nu avea familie – niciun conducător de breaslă dalmotti nu avea, de când se hotărâse că familiile distrag atenţia de la devotamentul faţă de breaslă –, aşa că nu era ca şi

cum ar fi avut *nevoie* de o grădină, una în care ar fi încăput uşor douăsprezece corăbii de-ale lui Merik.

— Admiri peretele de sticlă? întrebă conducătorul roşcat al breslei mătăsarilor, ce ocupa scaunul din dreapta lui Merik. E opera măiastră a Vrăjitorilor Pământului. E dintr-o singură bucată, ştii.

— E chiar măiastră, într-adevăr, spuse Merik, cu toate că tonul sugera tocmai opusul. Deşi, mă întreb, conducătorule Alix, dacă te-ai gândit vreodată să le încredinţezi Vrăjitorilor dumitale de Pământ o ocupaţie mai *folositoare.*

Alix tuşi uşor.

— Vrăjitorii noştri sunt foarte bine pregătiţi. De ce să insist ca un Vrăjitor al Pământului care se pricepe la sol să lucreze doar la fermă?

— Dar e o diferenţă între un Vrăjitor al Solului, care *poate* lucra doar cu solul, şi un Vrăjitor al Pământului, care *alege* să lucreze numai cu solul. Sau să facă sticlă din nisip topit. Merik se lăsă pe spătarul scaunului. Să te dau exemplu pe dumneata, conducătorul Alix. Eşti un Vrăjitor al Pământului, nu? Magia ta are efect şi asupra animalelor, şi totuşi nu se rezumă *numai* la viermi de mătase.

— Vai, dar nu sunt câtuşi de puţin un Vrăjitor al Pământului.

Alix ridică puţin mâna, arătând semnul vrăjitorilor: un cerc, simbolul eterului, şi o linie punctată, însemnând că era specializat în domeniul artei.

— Sunt croitor de meserie, continuă el. Magia mea constă în a trezi la viaţă spiritul unei persoane prin îmbrăcăminte.

— Întocmai, răspunse Merik plat.

Conducătorul breslei mătăsarilor tocmai demonstrase că Merik avea dreptate – nu că bărbatul ar fi băgat de seamă.

— De ce să-ţi iroseşti talentul la magie pe modă? Pe un *singur* tip de material?

Croitorul lui Merik făcuse şi el o treabă minunată cu acest costum de in pe care îl purta acum, şi nu fusese nevoie de magie.

Un frac lung, gri-argintiu, peste o cămaşă de culoarea smântânii şi, deşi ambele piese aveau mai mulţi nasturi decât cerea limita legală, lui Merik îi plăcea costumul. Pantalonii lui negri, strânşi pe picior, erau vârâţi într-o pereche nouă de cizme care scârţâiau, iar cureaua lată din talie era mai mult decât un simplu accesoriu. Odată întors pe corabia lui, Merik avea să-şi agaţe de ea pumnalul şi pistoalele.

Simţind numaidecât nemulţumirea acestuia, Alix îşi mută atenţia la nobila de lângă el.

— Ce părere aveţi de apropiata căsătorie a împăratului Henrick, doamna mea?

Merik se încruntă şi mai mult. Părea că toată lumea de la masă e interesată numai de bârfe şi frivolităţi. Un bărbat din fosta Republică a Arithuaniei – ţinutul sălbatic şi anarhic de la nord – voia să unească facţiunile de corsari, dar ce le păsa diplomaţilor imperiali?

Nu le păsa deloc.

Se zvonea că Brigada Barzilor Iadului pune presiuni asupra vrăjitorilor să i se alăture, şi totuşi niciunul dintre aceşti domi şi niciuna dintre aceste domne nu găseau veştile câtuşi de puţin alarmante. Fireşte, Merik bănuia că nu fiii şi fiicele *lor* aveau să fie recrutaţi forţat.

Merik îşi coborî privirea furioasă în farfurie. Era curată-lună. Strânsese până şi oasele în şervet. La urma urmei, cu supă de oase şi-ar fi hrănit lejer marinarii câteva zile. Câţiva dintre ceilalţi meseni băgaseră de seamă – Merik nu se prea ascunsese când se folosise de mătasea bej ca să-şi adune oasele din farfurie.

Merik era chiar tentat să-şi întrebe vecinii dacă nu i-ar fi putut da lui oasele de pui rămase, majoritatea încă neatinse şi înconjurate de fasole verde. Marinarii nu făceau risipă de mâncare, mai ales atunci când nu ştiau când vor prinde următorul peşte sau când vor păşi din nou pe uscat.

Şi, mai ales, atunci când ştiau ce foame îi aşteaptă acasă.

— Amirale, spuse un nobil gras de la stânga lui Merik, cum o mai duce regele Serafin cu sănătatea? Am auzit că boala care-l mistuie nu mai are mult şi-l răpune.

— Atunci, aţi auzit greşit, răspunse Merik, pe un ton primejdios de rece pentru cineva care cunoştea bine furia familiei Nihar. Tatăl meu se însănătoşeşte, vă mulţumesc… cum ziceaţi că vă numiţi?

Obrajii durdulii ai bărbatului tremurară de grăsime.

— Dom Phillip fon Grieg, răspunse cu un surâs fals. Familia Grieg deţine cele mai întinse pământuri din Imperiul Cartorran – sunt sigur că aţi auzit de ea. Sau… nu? Presupun că un *nubrevnan* nu are nevoie să ştie geografia Cartorrei.

Merik abia dacă zâmbi. Fireşte că ştia unde se aflau pământurile familiei Grieg, dar lasă-l pe dom să creadă că habar n-are de organizarea Cartorrei.

— Am trei fii în Brigada Barzilor Iadului, continuă domul, degetele groase ca nişte cârnaţi întinzându-i-se după pocalul cu vin. Împăratul i-a promis fiecăruia câte o parcelă în viitorul apropiat.

— Nu mai spuneţi!

Merik se străduia să-şi păstreze expresia feţei impasibilă, însă în sinea lui urla de furie. Brigada Barzilor Iadului – elita de luptători nemiloşi, a căror datorie era să „cureţe” Cartorra de eretici şi de vrăjitorii elementali – constituia unul dintre principalele motive pentru care Merik îi ura pe cartorrani.

La urma urmelor, Merik era un vrăjitor elemental, ca majoritatea celor din Tărâmul Vrăjitorilor pe care îi cunoştea şi la care ţinea.

Când Dom fon Grieg sorbi din pocal, un şuvoi de vin scump din Dalmotti i se revărsă de-o parte şi de alta a gurii. Era risipă. Era dezgustător. Furia lui Merik crescu… şi crescu… şi *crescu.*

Până când ultima picătură umplu oceanul, iar Merik îl lăsă să se reverse.

Cu un şuierat prelung, ascuţit, trase în piept tot aerul din încăpere, apoi îl suflă afară cu putere.

Rafala se năpusti asupra domului. Pocalul bărbatului se răsturnă, vinul îi fu împroşcat pe faţă, în păr şi pe haine. Ba chiar zbură puţin şi pe fereastră, picături roşii murdărind sticla.

Se aşternu liniştea. Merik se gândi o fracţiune de secundă ce ar trebui să facă acum. Să-şi ceară scuze ieşea din discuţie, iar să-l ameninţe părea prea dramatic. Apoi, ochii îi căzură în farfuria necurăţată a lui Alix. Fără să se gândească de două ori, îşi înfipse picioarele în pământ şi scrută furtunos feţele tuturor nobililor de la masă, care acum îl priveau cu gura căscată. Ceea ce făceau şi servitorii, cu ochii bulbucaţi, care se opriseră nedumeriţi în pragul uşilor sau se retrăseseră în umbră.

După aceea Merik înşfăcă şervetul din poala conducătorului de breaslă.

— N-aveţi de gând să mâncaţi asta, nu?

Merik nu aşteptă răspunsul, ci murmură:

— Bun, bun. Pentru că echipajul meu sigur o s-o mănânce.

Se apucă să strângă oasele, fasolea verde şi chiar resturile de varză fiartă. După ce le strânse bine în şervetul de mătase, îl îndesă în buzunarul hainei, lângă oasele recuperate din propria farfurie.

După care se întoarse clipind spre dogele din Dalmotti şi declară:

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, lordul meu.

Cu nimic mai mult decât un salut batjocoritor, Merik Nihar, prinţul Nubrevnei şi amiralul marinei sale, părăsi masa dogelui, salonul dogelui şi în cele din urmă palatul dogelui.

Pe drum începu să clocească un plan.

Când Merik ajunse în extremitatea sudică a Districtului Debarcaderului de Sud, dangătele din depărtare vesteau ceasul al cincisprezecelea şi retragerea fluxului. Dogoarea de peste zi intrase în pietrele de pe drum, lăsând în seama străzilor să emane căldura nesuferită.

Merik încercă să sară peste o băltoacă – numai Noden ştia ce era –, însă nu reuşi, nimerind în ea cu

cizmele lui noi. Fu împroşcat cu apă înnegrită, duhnind greu a peşte vechi, şi se stăpâni să nu spargă geamul celei mai apropiate prăvălii. Nu era oraşul de vină că conducătorii de bresle erau nişte bufoni.

În cei nouăsprezece ani şi patru luni de când Armistiţiul de Douăzeci de Ani ţinuse la distanţă toate războaiele de pe Tărâmul Vrăjitorilor, cele trei imperii – Cartorra, Marstok şi Dalmotti – reuşiseră să distrugă pe calea diplomaţiei ţinutul natal al lui Merik. În fiecare an, din ce în ce mai puţine caravane de negoţ treceau prin ţara lui şi din ce în ce mai puţine bunuri nubrevnane îşi găseau cumpărător.

Nubrevna nu era singura mică naţiune care avusese de suferit. Se presupunea că Marele Război izbucnise, cu secole în urmă, din pricina unei dispute cu privire la cine să stăpânească cele Cinci Fântâni ale Originii. Pe vremea aceea, Fântânile alegeau conducătorii – o rânduială care avea legătură cu cei Doisprezece Paladini… Merik însă nu înţelesese niciodată cum puteau doisprezece cavaleri sau un izvor lipsit de viaţă să aleagă un rege.

Acum, toate astea erau poveşti ori legende, iar de-a lungul deceniilor, ba chiar al secolelor, trei imperii se născuseră din haosul provocat de Marele Război şi fiecare îşi dorea acelaşi lucru: *mai mult.* Mai multe vrăji, mai multe culturi, mai multe porturi.

Prin urmare, erau trei imperii uriaşe împotriva câtorva popoare micuţe, dar aprige – naţiuni micuţe şi aprige care, încet-încet, ieşiseră victorioase, căci războiul costă bani şi până şi imperiile pot rămâne fără.

Pace, proclamase împăratul Cartorrei. *Douăzeci de ani de pace, urmată de o renegociere.* Păruse perfect.

Prea perfect.

Lucru de care îşi dăduseră seama oamenii ca mama lui Merik când semnaseră pe Armistiţiul de Douăzeci de Ani şi anume că, atunci când împăratul Henrick spusese *Pace!,* însemnase de fapt *Pauză.* Iar când spusese *Renegociere,* voia să transmită *Să ne*

asigurăm că vom lua sub stăpânire celelalte naţiuni când oştirile noastre îşi vor relua marşul.

Aşa că acum, când Merik vedea oştirile din Dalmotti desfăşurându-se la apus, Vrăjitorii de Foc din Marstok adunându-se la răsărit şi cele trei corăbii imperiale apropiindu-se agale de coasta ţinutului său natal, simţea că el, Merik, şi toată Nubrevna se duc la fund. Erau înghiţiţi de valuri şi înecaţi încetul cu încetul, în timp ce priveau lumina soarelui dispărând, până când n-ar mai fi rămas nimic, în afară de mixinele lui Noden.

Dar nubrevnanii nu erau încă îngenuncheaţi.

Merik mai avea o întâlnire, cea cu Breasla Aurarilor. Dacă putea să deschidă măcar o rută comercială, era sigur că aveau să urmeze şi celelalte bresle.

Când în sfârşit ajunse în dreptul navei lui de război, o fregată cu trei catarge şi cu prova ascuţită, ca un cioc, după tipicul corăbiilor nubrevnane, o găsi legănându-se liniştită pe apele retrase ale refluxului. Pânzele îi erau coborâte, vâslele strânse, iar steagul nubrevnan, cu irisul pe fundal negru – o pată strălucitoare şi albastră în centrul steagului – flutura leneş în briza după-amiezii.

Urcând pasarela spre puntea vasului *Jana,* furia i se linişti întru câtva şi îi luară locul o nelinişte ce îi tensiona umărul şi o nevoie subită de a verifica dacă avea cămaşa băgată în pantaloni cum se cuvine.

Aceasta era corabia tatălui său. Jumătate dintre oamenii lui erau din echipajul regelui Serafin şi, deşi Merik era la comandă de trei luni, nu se prea bucurau să-l aibă în preajmă.

O siluetă impunătoare, cu păr cenuşiu, apăru pe puntea principală şi se apropie de el. Ocoli câţiva marinari care frecau podelele, păşi cu picioarele lungi peste o ladă, apoi făcu o plecăciune rigidă dinaintea prinţului său. Era Fratele de Fir al lui Merik, Kullen Ikray, care era şi ofiţerul secund pe *Jana.*

— Te-ai întors repede, spuse Kullen.

Când se ridică, Merik băgă de seamă petele roşii din obrajii lui palizi şi ritmul uşor sacadat al respiraţiei. Ceea ce însemna că se apropia o criză respiratorie.

— Eşti bolnav? întrebă Merik, având grijă să vorbească încet.

Kullen se prefăcu că nu aude, deşi aerul din jurul lor se răci. Semn că voia să schimbe subiectul.

La prima vedere, nimic din înfăţişare nu-l făcea pe Fratele de Fir al lui Merik potrivit pentru viaţa pe mare: era prea înalt ca să se simtă în largul lui sub punte, pielea albă i se ardea cu o neruşinată uşurinţă şi nu era nici vreun împătimit al luptei cu sabia. Ca să nu mai pomenim de sprâncenele stufoase şi albe, care trădau prea multe emoţii pentru orice marinar care se respectă.

Dar, pentru numele lui Noden, ce se mai pricepea Kullen la controlat vântul!

Spre deosebire de Merik, magia lui elementală nu se limita la curenţii de aer – era un Vrăjitor al Aerului complet, capabil să controleze plămânii unei persoane, să stăpânească furtunile şi căldura, ba chiar oprise o dată şi un uragan dezlănţuit. Vrăjitori ca Merik erau destui, fiecare stăpânind vântul după propriile puteri, însă, din câte ştia el, Kullen era singura fiinţă în viaţă care stăpânea pe deplin aerul în *toate* formele sale.

Totuşi, nu magia era ceea ce preţuia Merik cel mai mult la el. Ci mintea, ascuţită ca nişte gheare, şi statornicia lui, loială precum fluxul mării.

— Cum a fost prânzul? întrebă Kullen, aerul din jurul lor încălzindu-se pe când afişa ca întotdeauna zâmbetul lui înfricoşător.

Nu se pricepea *prea* bine la zâmbit.

— O pierdere de tip, replică Merik.

Porni de-a lungul punţii, tocurile cizmelor bocănind pe podeaua de stejar. Marinarii se opriră să-l salute, bătându-se cu pumnul în piept. Merik îi salută dând din cap pe fiecare, absent.

Apoi îşi aminti că are ceva în buzunar. Scoase şervetele şi i le înmână lui Kullen.

Trecură câteva clipe, apoi acesta spuse:

— Resturi?

— Încercam să subliniez o idee, bombăni Merik, iar lemnul bocăni şi mai tare sub paşii lui. O idee stupidă, care şi-a ratat ţinta. Avem vreo veste din Lovats?

— Da, dar… Kullen se grăbi să adauge, ridicându-şi mâinile: Nu are nicio legătură cu starea de sănătate a regelui. Nu am auzit decât că e tot ţintuit la pat.

Frustrarea apăsă umerii lui Merik. Nu mai auzise ceva sigur despre boala tatălui său de săptămâni bune.

— Mătuşa ce face? S-a întors de la vindecător?

— Da.

— Bun. Merik încuviinţă din cap – măcar în privinţa asta era mulţumit. Trimite-o pe mătuşa Evrane la mine în cabină. Vreau s-o întreb ceva despre breasla aurarilor… Vocea i se pierdu şi se opri în loc. Ce e? Te uiţi aşa la mine numai când ceva nu e în regulă.

— Da, recunoscu Kullen, scărpinându-se la ceafă. Îşi mută privirea la uriaşa tobă de vânt de pe puntea superioară. Recrutul cel nou – al cărui nume Merik nu şi-l amintea niciodată – curăţa cele două ciocane ale tobei. Un ciocan vrăjit, care producea rafale puternice de vânt, şi un ciocan normal, pentru trimis mesaje şi ţinut ritmul cântecelor marinăreşti.

— Ar trebui să vorbim între patru ochi, sfârşi Kullen propoziţia. Are legătură cu sora ta. A… *venit* ceva pentru ea.

Merik mormăi în barbă o sudalmă, apoi se îndreptă de spate. Încă de când îl trimisese Serafin ca sol al Nubrevnei la întrunirea pentru Armistiţiu – ceea ce-l făcea temporar şi amiralul Marinei Regale –, Vivia încercase pe o mie de căi să preia controlul din afară.

Merik dădu buzna în cabină, paşii răsunând prin grinzile văruite ale tavanului când se duse ţintă la patul prins în peretele din colţul din dreapta.

Între timp, Kullen se îndreptă spre masa lungă, plină cu planuri şi registre din mijlocul încăperii. Şi ea era prinsă în cuie de perete, iar o greutate rotundă, de vreo şapte centimetri, ţinea foile să nu se împrăştie pretutindeni în timpul furtunilor.

Soarele pătrundea prin obloanele de jur împrejurul cabinei, razele reflectându-se în colecţia de arme a regelui Serafin, atent dispuse pe peretele din spatele patului – locul perfect în care Merik să atingă din greşeală una în somn şi să-şi lase amprente de neşters.

La acest moment corabia era în mâinile lui, însă Merik nu-şi făcea iluzii că aşa avea să şi rămână. În vremuri de război, Regina stăpânea pe uscat, iar Regele pe mare. Prin urmare, *Jana* era corabia tatălui său, botezată astfel după răposata Regină, şi avea să se întoarcă la Serafin de îndată ce acesta se va fi vindecat.

Dacă avea să se vindece – şi trebuia să se vindece. Altminteri, Vivia era următoarea moştenitoare a tronului… un scenariu pe care Merik nici nu voia să şi-l închipuie încă. Şi nici să-l trăiască. Vivia nu era genul care să fie mulţumită cu a stăpâni uscatul sau marea. Ea le voia pe amândouă – şi mai mult –, fără să se prefacă măcar că ar nega acest lucru.

Merik îngenunche dinaintea singurului său obiect de pe corabie: un cufăr prins bine de perete. După ce scotoci puţin, găsi o cămaşă curată şi uniforma de amiral, culoarea albastru-furtună. Voia să iasă cât mai repede din costumul acela, căci nimic nu era mai nepotrivit pentru orgoliul de bărbat decât niscaiva volănaşe în jurul gulerului.

În timp ce degetele lui Merik deschideau cele zece milioane de nasturi de la cămaşa cea bună, i se alătură lui Kullen la masă.

Cel din urmă desfăcu o hartă a Mării Jadansi, fâşia de apă ce tăia în două Imperiul Dalmotti.

— Asta a venit pentru Vivia.

Puse pe ea o machetă de corabie, identică cu cele ale breslelor din Dalmotti ancorate afară. O împinse

de-a lungul hârtiei şi o opri în dreptul oraşului Veñaza.

— Evident, e etervrăjită şi se va deplasa după direcţia de navigare a corabiei pe care o reprezintă.

Ochii lui Kullen îi întâlniră pe ai lui Merik.

— Potrivit lichelei care a adus-o, corabia pe care o reprezintă e a breslei grânarilor.

— Şi de ce, mă rog, începu Merik, renunţând să-şi mai descheie nasturii şi scoţându-şi pur şi simplu cămaşa pe cap, i-ar păsa Viviei de o corabie de negoţ?

Azvârli cămaşa în cufăr şi se sprijini cu mâinile de masă. Semnul Vrăjitorilor, cam şters, i se întinse într-un diamant asimetric.

— Ce se aşteaptă să facem cu ea? continuă el.

— Vulpi, spuse Kullen, iar încăperea deveni rece ca gheaţa.

— Vulpi, repetă Merik, cuvântul hoinărindu-i prin cap fără înţeles.

Apoi, deodată, îşi găsi locul, iar el, cu o mişcare bruscă, se îndreptă glonţ spre cufăr.

— Ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată de la ea – şi am auzit destule. Spune-i lui Hermin s-o contacteze pe Vrăjitoarea de Voce a Viviei. *Acum.* La următorul dangăt al clopotului vreau să vorbesc cu ea.

— Da.

Kullen ieşi, cizmele răsunându-i în urmă, iar Merik scoase din cufăr prima cămaşă pe care puse mâna. O îmbrăcă în timp ce uşa cabinei se deschise larg… apoi se închise cu un clinchet.

La auzul acelui sunet, încleştă din dinţi, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Era strâns cu uşa.

Era tipic pentru Vivia, aşa că de ce dracului ar fi trebuit Merik să fie uimit sau furios?

Pe vremuri piraţilor nubrevnani li se spunea Vulpi. Strategia lor era să umble cu galere mici. Erau mai uşoare decât *Jana,* cu doar două catarge şi vâsle ce le permiteau să se strecoare cu *uşurinţă* printre

bancurile de nisip şi barierele de insule, dar şi să ia prin surprindere corăbii mai mari.

Însă stindardul Vulpilor – o vulpe încolăcită în jurul unui iris – nu mai fusese arborat pe niciun catarg de secole. Nu mai fusese nevoie, de când Nubrevna avea propria flotă.

Pe când Merik era dus pe gânduri, încercând să găsească un raţionament la care soră-sa ar fi plecat urechea, la fereastra cea mai apropiată sclipi ceva. Şi, totuşi, în afară de valurile ce se înălţau peste cota maximă a fluxului şi a navei comerciale legănându-se alături de a lui, nu era nimic neobişnuit.

Doar că… nu era flux.

Merik ţâşni spre fereastră. Aici era oraşul Veñaza, un oraş mlăştinos, şi numai două lucruri puteau provoca un flux nenatural: un cutremur.

Sau magia.

Şi nu exista decât un singur motiv pentru care un vrăjitor ar invoca valuri într-un debarcader.

Ca să spintece.

Merik dădu fuga la uşă.

— Kullen! urlă el, ajungând pe puntea principală.

Valurile deja loveau mai sus, iar *Jana* începuse să se legene.

Două corăbii mai la nord, un marinar mătăhălos se împleticea pe o pasarelă spre strada pietruită. Se scărpina cu furie la subraţ şi la gât şi, chiar de la o asemenea depărtare, Merik îi vedea băşicile negre supurând pe piele. În curând, vraja va atinge punctul critic, iar el se va ospăta din prima fiinţă omenească întâlnită în cale.

Valurile izbeau mai sus, mai violent – invocate de vrăjitorul ce controla spintecarea. Deşi câţiva oameni îl zăriră pe bărbat şi începură să strige de frică, cei mai mulţi nu văzuseră valurile şi nu auziseră ţipetele. Nu aveau habar de primejdie şi erau descoperiţi în faţa ei.

Aşa că Merik făcu primul lucru care îi trecu prin cap: mai strigă o dată după Kullen, apoi îşi adună puterile ca să se înalţe cât mai sus şi să ajungă cât mai departe.

Peste câteva clipe, într-o rafală de aer, Merik îşi luă zborul.

5

Safi mai avea puţin şi făcea o criză de nervi din cauza pescăruşului care i se găinăţase pe umeri şi a dogoarei insuportabile a după-amiezii şi pentru că nici măcar *una* dintre cele *şase* corăbii din doc nu avea nevoie de muncitori noi (şi mai ales nu de unii îmbrăcaţi ca nişte ucenici de breaslă).

Iseult îşi vedea de drum, fiind deja la capătul docului şi alăturându-se mulţimii pe debarcader. Chiar şi de la distanţă, Safi o vedea făcându-şi de lucru cu eşarfa şi cu mănuşile, cu ochii la ceva din apa tulbure.

Ridicând din sprâncene, Safi se uită şi ea spre valurile sălcii. Aerul era încărcat. Îi făcea să i se ridice părul pe mâini, trimiţându-i un fior pe şira spinării…

Apoi simţi că adevraja îi explodează pe dinăuntru, o senzaţie învăluitoare, iritantă în dreptul cefei, care prevestea ceva rău. Un *rău* uriaş, nesfârşit.

Cineva făcea o vrajă de spintecare.

Safi mai avusese senzaţia asta şi înainte – îşi simţise propria putere crescând de parcă ar fi fost gata să spintece. Oricine avea puteri putea să simtă cum lumea e dată peste cap din orânduirea ei magică. Fireşte, dacă *nu* aveai nicio putere, ca majoritatea oamenilor care se îmbulzeau pe doc, erai deja ca şi mort.

Un ţipăt îi sparse urechile lui Safi ca bubuitul unui tunet. *Iseult.* Rupând-o la fugă şi strigându-le oamenilor să facă loc, făcu un salt, se ghemui cu bărbia în piept şi se rostogoli. Când se dădu peste cap, apucă pumnalul ascuns în cizmă. Nu se compara cu o sabie pentru apărare, dar, chiar şi aşa, era ascuţit.

Şi putea să despintece burta unui om, la nevoie.

Înapoi pe picioarele ei, Safi îşi pregăti cuţitul şi, cu o mişcare rapidă, îşi scurtă fustele. Apoi o luă la fugă din nou, picioarele fiindu-i acum libere să sară cât de sus avea nevoie şi cu pumnalul în mână.

Valurile se încovoiau din ce în ce mai sus. Mai mari. Rafale de putere care-i răzuiau pielea ca o mie de minciuni spuse deodată.

Vraja de despicare a celui care o făcea sigur era legată de apă, căci acum navele de negoţ se legănau şi se tot legănau, scârţâiau şi tot scârţâiau… izbindu-se apoi de dană.

Safi ajunse pe digul de piatră. Cât ai zice peşte, înţelese întreaga situaţie: un Vrăjitor al Fluxului făcea o vrajă de spintecare, de pe piele scurgându-i-se puroiul uleios al vrăjii şi sânge negru picurându-i din tăietura de pe tot pieptul.

La doar câţiva paşi depărtare, Iseult îşi luase poziţia de atac – şi ea avea fustele tăiate. *Asta-i fata mea,* îşi spuse Safi.

Iar în stânga, zburând prin aer cu graţia unuia lipsit de experienţă, ca un liliac cu aripile frânte, se afla un fel de Vrăjitor al Aerului. Era cu mâinile întinse în faţă, ca şi cum ar fi chemat vântul să-l poarte pe aripile lui.

Safi nu se gândi decât la două chestii: *Cine mugetul mării era vrăjitorul acela nubrevnan?* Şi: *Ar trebui să înveţe să-şi încheie nasturii la cămaşă.*

Apoi bărbatul în cămaşa descheiată îi ieşi drept în cale.

Ea ţipă cât o ţinu gura, dar nu primi decât o privire speriată înainte să-şi pregătească pumnalul şi să i-l înfigă în trup. Se prăbuşiră la pământ, iar tânărul o dădu la o parte, strigând:

— Pleacă! Mă ocup eu!

Safi nu-l luă în seamă – era limpede că era un idiot – şi, într-un timp mai lung decât ar fi trebuit, se smulse din strânsoarea nubrevnanului şi îşi înşfăcă pumnalul.

Se îndreptă apoi către Vrăjitorul Fluxului cel spintecat tocmai când se apropia şi Iseult, cu învălmăşeala ei de lame de oţel menite să distragă atenţia. Dar degeaba. Vrăjitorul Fluxului nu fu atras în direcţia ei. Coasele lui Iseult i se împlântară în stomac, făcând să-i ţâşnească şi mai mult sânge negru.

Dădură pe-afară şi organe înnegrite.

Apoi apa inundă străzile. Corăbiile se izbiră de piatră într-un asurzitor scrâşnet de lemn. Se formă un al doilea val, iar, în urma lui, un al treilea.

— *Kullen!* urlă nubrevnanul din spatele lui Safi. *Stăvileşte apa!*

Cu o vrajă care explodă pe lângă urechile lui Safi, aerul fu îndreptat spre valurile invadatoare.

Vântul vrăjit lovi apa; valurile fură oprite şi dădură înspumate înapoi.

Dar Vrăjitorului Fluxului cel spintecat nici că-i păsa. Ochii lui negri o fixau acum pe Safi. Îşi ridică mâinile mânjite de sânge şi porni spre ea ca o vijelie.

Safi îl întâmpină cu o lovitură din zbor. Călcâiul ei îi zdrobi coastele; el se împletici, iar Iseult îi trase un picior. Cizma ei se înfipse în bărbia bărbatului, schimbându-i traiectoria căzăturii.

Aşa că se prăbuşi pe caldarâm. Pustulele negre de pe tot corpul i se sparseră, umplând strada cu sângele lui.

Dar era încă în viaţă şi conştient. Vuind ca un uragan, se strădui să se ridice în picioare.

În clipa aceea nubrevnanul se hotărî să reapară în scenă. Se apropie de Spintecat, iar Safi fu cuprinsă de panică până-n gât.

— Ce *faci?*

— Ţi-am spus că mă ocup eu! tună el.

Apoi întinse braţele înainte şi, cu o forţă pe care Safi o resimţi până în plămâni, îl lovi pe marinarul spintecat peste urechi. Omului îi plesni creierul sub presiunea aerului. Iar ochii negri i se dădură peste cap.

Vrăjitorul Fluxului se prăbuşi pe stradă. Mort.

Iseult îşi săltă fustele şi-şi puse coasele înapoi în tecile prinse la coapsă. În apropiere, cei din Dalmotti îşi loveau frenetic ochii cu două degete. Era semnul de avertizare împotriva primejdiei – de a le cere zeilor să le ţină sufletele în paza Lor. Unii arătau la Spintecatul mort, dar cei mai mulţi făceau semnul în direcţia lui Iseult.

De parcă ea avea interesul să le fure sufletele.

Totuşi, interesul ei era să nu se lase prinsă în îmbulzeală şi bătută, aşa că se întoarse spre vrăjitorul mort, îşi aranjă basmaua şi îi mulţumi Mamei Luna ca nu fusese răpusă în luptă.

Îi mai mulţumise zeiţei şi pentru că nimeni altcineva nu mai făcuse vreo spintecare. O vrajă atât de puternică ar fi putut împinge uşor şi alţi vrăjitori pe buza prăpastiei, o prăpastie din care nu mai era cale de întoarcere.

Cu toate că nimeni nu ştia ce anume provoca pe cineva să facă vraja de spintecare, Iseult citise nişte teorii care făceau legătura cu denaturarea celor cinci Fântâni Originale, răspândite pe tot Tărâmul Vrăjitorilor. Fiecare Fântână era asociată unuia dintre cele cinci elemente: Eter, Pământ, Apă, Vânt sau Foc. Deşi oamenii vorbeau de un al şaselea element, Vidul, şi de Vrăjitori ai Vidului, cum era Vrăjitorul Sângelui, nu existau mărturii scrise cu privire la existenţa unei Fântâni a Vidului.

Poate că Fântâna Vidului era acolo, pe undeva, doar că fusese dată uitării de mult. Sau poate că izvoarele care o hrăneau secaseră. Or copacii care o străjuiau şi înfloreau tot anul se zbârciseră până când se făcuseră teci uscate. O astfel de nenorocire se petrecuse neîndoielnic cu Fântânile Pământului, ale Vântului şi ale Apei şi poate că într-o bună zi avea să se piardă cu totul în negura istoriei.

Dar, indiferent de soarta Fântânilor, învăţaţii nu credeau că e doar o simplă coincidenţă faptul că singurele vrăji de spintecare se puteau face asupra Pământului, a Vântului şi a Apei. Iar, dacă e să le dăm crezare călugărilor caraweni, numai întoarcerea acelor Cahr Awen ar fi putut să vindece vreodată Fântânile secate ori pe Spintecători.

Ei bine, Iseult nu credea că asta are să se întâmple prea curând. Nici că acei Cahr Awen au să se întoarcă, nici că ea ar fi scăpat de toate privirile pline de ură.

Odată ce se asigură că părul îi e acoperit suficient, are faţa umbrită şi că mânecile îi ascund bine pielea

albă, Iseult întinse mâna după firele lui Safi ca s-o poată găsi mai uşor pe sora ei în mulţime.

Însă ochii şi magia ei fură luate pe nepregătite. Fire cum nu mai văzuse niciodată până atunci… erau chiar lângă ea… pe cadavru.

Privirea îi alunecă pe corpul despicat al bărbatului. Sânge negru… şi încă ceva îi ieşea din urechi, scurgându-se printre pietrele drumului. Buboaiele se spărseseră, o parte din lichidul uleios ajungând pe fustele ei tăiate şi pe corsetul scăldat în sudoare.

Şi totuşi, deşi bărbatul era mort, mai erau trei Fire care i se zvârcoleau pe piept. Se zbăteau şi se încolăceau ca nişte viermi. Fire scurte. Fire care *rup.*

N-avea cum să fie adevărat – mama îi spusese întotdeauna lui Iseult că morţii nu au Fire, iar la niciuna dintre ceremoniile de incinerare nomatsi la care fusese când era mică nu văzuse niciodată Fire la un cadavru.

Cu cât se holba ea mai mult, cu atât mulţimea venea mai aproape. Spectatorii curioşi să vadă cadavrul erau pretutindeni, iar Iseult fu nevoită să-şi mijească ochii ca să le poată citi Firele. Ca să poată domoli toate emoţiile ce o împresurau.

Zări apoi un singur Fir, roşu de furie, fluturând în apropiere, iar odată cu el se auzi şi un bombănit arţăgos:

— Cine flăcările iadului crezi tu că eşti? Aveam totul sub control.

— Sub control? ripostă o voce de bărbat cu un accent puternic. Tocmai v-am salvat viaţa!

— Eşti *spintecat* la cap? ţipă Safi, iar Iseult tresări din pricina nefericitei alegeri de cuvinte.

Dar, fireşte, Safi îşi dădea frâu liber supărării. Groazei. Firelor ei irascibile. Aşa făcea când se întâmpla ceva rău – ceva cu adevărat rău. Fie fugea de propriile emoţii cât de tare o ţineau picioarele, fie le închidea în ea.

În cele din urmă, când Iseult ajunse în dreptul Surorii sale de Fir, Safi tocmai îl apuca pe tânăr de nasturii cămăşii descheiate.

— Aşa se îmbracă toţi nubrevnanii? Safi îi înşfăcă cealaltă parte a cămăşii. Ăştia intră *aici.*

Spre meritul lui, nubrevnanul nu schiţă nicio mişcare. Doar faţa i se înroşi ca purpura şi Firele la fel, iar buzele i se strânseră.

— Ştiu să închei un nasture, scrâşni el printre dinţi. Îi dădu peste mână lui Safi. N-am nevoie de sfaturi de la o femeie cu găinaţ pe umăr.

O, *nu,* se gândi Iseult, deschizând gura să-l avertizeze…

Nişte degete o apucară pe Iseult de braţ. Înainte să ridice mâna ca să-l apuce de încheietură pe cel care o prinsese, acela o apucă pe *ea* de încheietură şi i-o întoarse la spate.

Un Fir roşu ca argila îi flutură în faţa ochilor lui Iseult. Era o furie cunoscută, care îi amintea de anii în care îndurase crizele de isterie ale lui Safi, ceea ce însemna că sosise Habim.

Marstokezul îi suci şi mai tare încheietura la spate şi mârâi:

— Mergi, Iseult. Spre aleea cu pisici dintr-acolo.

— Poţi să-mi dai drumul, spuse ea plat.

Îl vedea pe Habim doar cu colţul ochiului. Purta livreaua albastră cu cenuşiu a familiei Hasstrel.

— Vrăjitoare a Vidului? *M-ai făcut Vrăjitoare a Vidului?* Vorbesc nubrevnana, fund de cal ce eşti! Restul ţipetelor însetate de sânge ale lui Safi fură în nubrevnană, aşa că se pierdură în mulţime.

Iseult *ura* că firele lui Safi se aprindeau atât de intens, încât străluceau mai tare decât orice altceva din jur. Pe Iseult o usturau ochii, o ustura inima. Dar Habim nu încetini nici măcar când o conduse pe lângă un cerşetor olog, care cânta „Jelania lui Eridysi”. Apoi ajunseră în dreptul unei alei înguste dintr-o tavernă soioasă şi o prăvălie cu lucruri la mâna a doua şi mai soioasă. Iseult intră împleticindu-se pe alee. Călcă în câteva băltoci neobservate, iar putoarea urinei de pisică îi pătrunse până în creier.

Se smuci din strânsoarea lui şi se întoarse către mentorul ei. Comportamentul ăsta nu-i stătea în fire

blândului Habim. Era un ucigaş cu sânge-rece, bineînţeles – fusese membru în garda lui Eron fon Hasstrel vreme de două decenii –, însă Habim era duios la vorbă şi atent. Stăpân pe sine.

Sau cel puţin aşa era de obicei.

— Ce făceai? începu el, răţoindu-se la Iseult. Să-ţi scoţi armele aşa, pur şi simplu? Pe toate porţile iadului, ar fi trebuit s-o iei la fugă!

— Vrăjitorul Fluxului făcea o vrajă de spintecare, dădu ea să explice, însă Habim se trase şi mai aproape.

Nu era înalt, iar în ultimii trei ani ochii lui se aflau la acelaşi nivel cu ai lui Iseult. Acum însă cele două linii subţiri ale ochilor erau pline de mânie, iar Firele lui sclipeau roşii de furie.

— Orice Spintecat e problema gărzilor orăşeneşti, iar gărzile sunt acum problema *ta.* Jaf la drumul mare, Iseult?

Ei i se tăie respiraţia.

— Cum ai aflat?

— Sunt blocaje peste tot. Eu şi Mathew am dat de unul în drum spre oraş, doar ca să aflăm că gărzile sunt în căutarea a două fete, una cu o sabie şi cealaltă cu nişte coase în formă de semilună. Câţi oameni crezi că se luptă cu coase în formă de semilună, Iseult? Asta – Habim arătă la teaca ei – iese în evidenţă. Iar ca o nomatsi ce eşti, nu te bucuri de nicio protecţie din partea legii. Simplul fapt că te afişezi în public cu o armă poate să-ţi aducă ştreangul de gât.

Habim se lăsă pe călcâi şi făcu trei paşi înainte, apoi trei înapoi.

— Gândeşte, Iseult! conchise. *Gândeşte!*

Ea strânse din buze. *Stază. Stază în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare.*

În depărtare se auzea bubuitul crescând al tobelor ce anunţau că gărzile oraşului Veñaza sunt pe drum. Veneau să decapiteze cadavrul Vrăjitorului Fluxului, cum cerea legea pentru toţi Spintecaţii.

— A-ai terminat de ţipat la mine? întrebă ea în cele din urmă, bâlbâiala de altădată revenindu-i.

Stâlcindu-i cuvintele. Pentru că trebuie să mă întorc la Safi, tre-trebuie să părăsim oraşul.

Nările lui Habim fremătară când trase adânc aer în piept, ea urmărindu-l cum lasă deoparte emoţiile. Cum trăsăturile încep să i se înmoaie, iar Firele să i se calmeze.

— Nu te poţi întoarce la Safi. De fapt, nu vei părăsi aleea asta tot pe unde ai venit. Conducătorul Yotiluzzi are un Vrăjitor al Sângelui în slujba lui, iar creatura aceea se trage direct din Vid – nu ştie ce-i mila ori frica.

Habim scutură din cap, iar Firele i se colorară în primele nuanţe de cenuşiu ale fricii. Ca atare, lui Iseul îi crescu şi mai mult nodul din gât. Lui nu-i era *niciodată* frică.

Vrăjitor. Sânge. Vrăjitor. Sânge.

— Unchiul lui Safi e în oraş, continuă Habim, pentru întrunirea Armistiţiului, aşadar…

— Dom fon Hasstrel e *aici?*

Lui Iseult i se mai destinse gura încleştată. Habim ar fi putut spune o mie de lucruri şi niciunul nu ar fi surprins-o mai mult. Îl întâlnise de două ori pe Eron cel greu încercat în lupte, iar faptul că era beat adeverise pe dată toate poveştile şi nemulţumirile lui Safi.

— Toată nobilimea cartorrană a fost chemată aici, o lămuri Habim, reluându-şi marşul în trei paşi. Stâng. Drept. Henrick are nu ştiu ce mare anunţ de făcut şi, după vechiul lui obicei, se foloseşte de întrunire de parcă ar fi tabla lui de joc.

Iseult abia dacă asculta.

— Când spui „toată nobilimea” înseamnă că o i-include şi pe Safi?

Expresia lui Habim se îndulci. Firele lui căpătară culoarea piersicii, a blândeţii.

— Da, o include şi pe Safi. Ceea ce înseamnă că momentan se bucură de protecţia unchiului său şi a unei curţi întregi de domi şi domne împotriva Vrăjitorului de Sânge a lui Yotiluzzi. Dar tu, pe de altă parte…

Nu era nevoie ca Habim să sfârşească propoziţia. Pe Safi o apăra titlul, pe când Iseult era condamnată prin obârşie.

Iseult ridică mâna. Îşi frecă obrajii, tâmplele. Însă degetele nu lăsau decât o senzaţie îndepărtată pe pielea ei, aşa cum freamătul mulţimii nu era decât o îngânare palpitând, iar bubuitul tobelor gărzilor, doar un şuierat abia auzit.

— Deci ce pot face eu? întrebă ea în cele din urmă. Nu-mi permit biletul pe o navă şi, chiar dacă mi-aş permite, n-aş avea unde să mă duc.

Habim făcu semn cu mâna spre capătul aleii.

— La câteva străzi depărtare e un han numit Canalul Păducel. Am închiriat o cameră şi un cal. Vei rămâne acolo peste noapte, iar mâine, la răsărit, vei pleca spre hanul Canalul Păducel din partea de nord. Eu şi Mathew te vom aştepta acolo. Între timp, o să ne ocupăm de Vrăjitorul Sângelui.

— Dar de ce doar o noapte? Ce s-ar p-putea întâmpla într-o singură noapte?

Preţ de o prelungă răsuflare, Habim o privi pe Iseult atât de intens, de parcă *el* era cel care ar fi putut să-i citească Firele. De parcă *el* era cel care ar fi putut să-i separe adevărurile de minciuni.

— Safi s-a născut domna. Să nu uiţi, Iseult! Tot antrenamentul ei a avut un singur scop. În seara asta e nevoie de ea la întrunirea pentru Armistiţiu. Henrick i-a solicitat în mod direct să fie prezentă, ceea ce înseamnă că nu poate să refuze şi că tu nu-i poţi sta în cale.

La auzul acestor simple cuvinte – *nu-i poţi sta în cale* –, lui Iseult i se tăie respiraţia. Chiar dacă Safi pierduse pe copcă toate economiile, chiar dacă Vrăjitorul Sângelui le dăduse deja de urmă, Iseult credea în continuare că toate astea aveau să treacă. Că, într-un fel, ameninţarea din umbră avea să dispară şi că viaţa ar fi intrat din nou pe făgaşul ei normal în câteva săptămâni.

Dar asta… semăna cu un sfârşit. Safi va trebui să se poarte ca o domna, modestă şi simplă, iar în viaţa ei n-ar fi avut loc şi pentru Iseult.

Pierdere, se gândi ea vag, încercând să identifice sentimentul care-i apăsa pieptul. *Asta trebuie să fie pierdere.*

— Ţi-am mai spus, făcu Habim cu obidă.

O scrută cu privirea din cap până în picioare, de parcă ar fi fost un general care-şi inspectează soldatul.

— Ţi-am mai spus-o de sute de ori, continuă, şi niciodată n-ai vrut să mă asculţi. Nu crezi niciodată. De ce am încurajat eu şi Mathew prietenia ta cu Safi? De ce am hotărât să te antrenezi cu ea?

Iseult dădu afară aerul din piept, dorindu-şi ca gândurile şi ruşinea să-i dispară.

— Pentru că, îngână ea, nimeni n-o poate ocroti pe Safi mai bine decât Familia ei de Fir.

— Întocmai. Legăturile Familiei de Fir nu pot fi rupte şi tu ştii asta mai bine decât oricine. În ziua când i-ai salvat viaţa lui Safi, acum şase ani, aţi fost legate împreună ca Surori de Fir. Şi azi ţi-ai da viaţa pentru Safi, cum şi ea şi-ar da viaţa pentru tine. Aşa că fă asta pentru ea, Iseult. Ascunde-te la noapte şi lasă-ne pe mine şi pe Mathew să ne ocupăm de Vrăjitorul Sângelui, după care alătură-i-te lui Safi mâine.

Făcu o pauză. Apoi Iseult încuviinţă grav din cap. *Nu mai fi o prostuţă năzuroasă*, îşi spuse în sinea ei, exact cum făcea întotdeauna mama ei. Acesta nu era nici pe departe sfârşitul, iar Iseult fu suficient de deşteaptă încât să-şi dea seama numaidecât.

— Dă-mi coasele! îi porunci Habim. Ţi le aduc înapoi mâine.

— Dar sunt singurele mele arme.

— Aşa e, dar eşti o nomatsi. Dacă te opresc la vreun alt punct de control… Nu putem risca.

Iseult se scărpină la nas tare, după care mormăi un „Bine” înainte să-şi desfacă din teacă preţioasele lame. I le azvârli lui Habim cu o îmbufnare aproape copilărească. Firele lui se făcură albastre de tristeţe când se afundă pe alee, din umbra căreia scoase un săculeţ de iută cerat. Luă din el o pătură neagră şi aspră.

— Asta e fibră de salamandră.

Acoperi cu ea capul şi umerii lui Iseult, prinzându-i-o la gât cu o simplă broşă.

— Câtă vreme o porţi, Vrăjitorul Sânge n-o să te adulmece. *Nu o da jos* până când nu ne reîntâlnim mâine-seară.

Ea încuviinţă din cap. Materialul ţeapăn opunea rezistenţă când se mişca. Şi, pe Mama Luna, ce cald îi era!

Habim se scotoci apoi prin buzunar, de unde scoase o punguţă cu monede zornăitoare.

— Ar trebui să ajungă pentru plata pe han şi pe cal.

După ce acceptă piastrele, Iseult se întoarse spre uşa părăginită din spate. Prin lemn răzbăteau zgomotele cuţitelor care tocau şi ale oalelor care clocoteau, şi totuşi mâna ei şovăi pe clanţa ruginită.

Totul părea atât de… greşit.

Ce fel de Soră de Fir ar fi Iseult, dacă ar părăsi-o pe Safi fără să-şi ia rămas-bun sau cel puţin fără un plan de rezervă pentru cele mai rele şi inevitabile scenarii?

— Poţi să-i transmiţi lui Safi un mesaj? întrebă Iseult, încercând să-şi păstreze calmul.

Habim aprobă dând din cap, drept care ea continuă:

— Spune-i lui Safi că îmi pare rău că a trebuit să plec şi că bine ar fi să nu-mi piardă cartea preferată. Ridică din sprâncene, simulând un gând întârziat: Te rog să-i mai zici să nu-ţi taie beregata, ceea ce sunt sigură că va încerca odată ce o să afle că m-ai trimis departe de ea.

— O să-i transmit, făcu Habim, vocea şi Firele trădând solemnitate. Acum grăbeşte-te! Vrăjitorul Sângelui sigur vine încoace!

Iseult îşi plecă încă o dată capul – ca un soldat dinaintea generalului – înainte să deschidă uşa şi să păşească în bucătăria aburindă şi aglomerată.

6

Bubuitul tobelor se apropia din ce în ce mai mult, iar furia lui Safi creştea din ce în ce mai tare. Singurul motiv pentru care nu pornea pe urmele nubrevnanului care se îndrepta spre corabia lui (cu cămaşa tot neîncheiată) era că îl avea alături pe cel mai înalt şi cel mai palid bărbat pe care Safi îl văzuse în viaţa ei… Şi pentru că o pierduse pe Iseult.

Însă când o căuta frenetic pe Sora ei de Fir o întrerupseră paşii şi bubuitul gărzilor ce se apropiau, aşa că se opri brusc. Când mulţimea strânsă de-a lungul docului amuţi.

Un uguit, un foşnet… o împroşcătură.

O clipă singurele sunete fură cele făcute de porumbei, de briză, de valurile calme.

Apoi un suspin gâtuit – cineva care-l cunoscuse pe mort – sfâşie liniştea ca o crestătură de cuţit. Îi răsună în urechi lui Safi. Îi reverberă prin cutia toracică. Un acord minor, care să umple golul rămas.

O mână îi atinse braţul lui Safi. Era Habim.

— Pe aici. Te aşteaptă o trăsură…

— Trebuie s-o găsesc pe Iseult, spuse ea, fără să se clintească. Fără să clipească.

— A plecat la loc sigur.

Habim era abătut, dar asta nu era ceva ieşit din comun.

— Pe cuvântul meu, adăugă el, iar magia lui Safi îi şopti: *Adevărul.* O căldură îl învălui în piept.

Aşa că, ţeapănă precum catargul corăbiei, Safi îl urmă în trăsura acoperită, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Odată instalată înăuntru, el închise portiera şi trase perdeaua neagră şi grea de la fereastră. Apoi, în câteva vorbe, Habim îi povesti cum el şi Mathew le recunoscuseră pe fete după arme, iar la scurt timp găsiseră cafeneaua lui Mathew devastată.

Ascultând, Safi simţea că se sufocă de ruşine. Mathew era mai mult decât tutorele ei. Era familia ei, iar greşelile ei îi distruseseră acestuia căminul.

Totuşi, când Habim îi pomenise că ar fi trimis-o pe Iseult la un han – singură, *neprotejată* –, toată groaza din după-amiaza aceea se prefăcu în furie năucitoare. Safi se repezi la uşă…

El îi puse mâna în gât înainte să apese clanţa.

— Dacă deschizi uşa, mârâi el, Vrăjitorul Sângelui o să te adulmece. Dar, dacă nu, călugărul n-are să-ţi ia urma. Perdeaua e din fibră de salamandră, Safi, iar Iseult poartă şi ea o mantie din acelaşi material.

Ea încremeni, vederea înceţoşându-i-se din pricina lipsei aerului, iar palma plină de cicatrici a lui Habim începu să se estompeze. Nu-i venea să creadă că Iseult plecase pur şi simplu, fără să opună rezistenţă. Fără Safi…

Nu avea niciun sens, şi totuşi magia lui Safi îi striga din străfundul pieptului că totul e adevărat.

Aşa că încuviinţă dând din cap, Habim îi dădu drumul, iar ea se strecură înapoi pe scaun. Dintre ei doi, Habim fusese dintotdeauna mentorul cu mână de fier. Dar nu mai avea răbdare în ceea ce priveşte impulsivitatea lui Safi.

— Ştiu că jaful ăsta a fost numai ideea ta, Safi, zise el, vocea lui blândă parcă umplând fiecare centimetru din interiorul trăsurii. Numai tu ai fi într-atât de nesăbuită, iar lui Iseult nu i-ar rămâne decât să te urmeze, cum face întotdeauna.

Ea nu-l contrazise fiindcă era un adevăr indiscutabil. Poate că jocul de cărţi fusese ideea lui Iseult, însă toate deciziile proaste care urmaseră fuseseră ale ei.

— Această greşeală, continuă Habim, a complicat, poate chiar a distrus, douăzeci de ani de planuri. Acum, că Eron e aici, încercăm să facem ce putem ca să salvăm situaţia.

Safi înţepeni.

— Unchiul Eron? repetă ea. Aici?

În timp ce Habim îi povestea cum chemase Henrick toată nobilimea din Cartorra pentru marele anunţ, ea se străduia să-l imite pe Habim. Să se lase pe spate şi să se liniştească. Trebuia să despice firul

în patru, cum avea obiceiul Iseult. Trebuia să-şi analizeze adversarii şi terenul…

Dar analiza şi strategia nu erau punctele ei forte. Ori de câte ori încerca să pună în ordine piesele pentru a crea imaginea unei zile, ele se împrăştiau în toate părţile, devenind şi mai greu de reasamblat. Singurul gând pe care-l putea ţine era că Unchiul Eron e aici. În Veñaza. Nu-l văzuse de doi ani şi sperase să nu-l mai vadă niciodată. Doar *gândindu-se* la Eron îşi amintea că viaţa pe care şi-o construise în oraşul Veñaza era cu totul altfel de cea care o aştepta înapoi în Hasstrel.

Safi avea acum nevoie de Iseult. Se *baza* pe ea să-ţi ţină mintea concentrată şi limpede. Să joace teatru, să alerge şi să lupte, iată singurele lucruri pe care Safi le făcea bine.

O furnicau degetele să deschidă portiera. Degetele de la picioare i se strânseră cu speranţă când se întinse dureros de lent spre clanţă.

— Nu pune mâna pe aia! spuse Habim tărăgănat. Şi, oricum, ce ai face, Safi? Ai fugi?

— Aş găsi-o pe Iseult, răspunse ea încetişor, cu degetele încă tremurânde. Şi *după* aş fugi.

— Şi aşa Vrăjitorul Sângelui te-ar găsi, îi replică el. Câtă vreme rămâi cu unchiul tău, vei fi în siguranţă.

— Pentru că a făcut o treabă atât de bună protejându-mi părinţii.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poate opri. Cu toate că se aştepta la o replică, nu primi decât tăcere, urmată de un glacial:

— Da, Barzii Iadului îşi protejează familiile, dar imperiul trebuie să fie pe primul loc. În cazul acela, acum optsprezece ani, imperiul a fost pe primul loc.

— Asta e şi motivul pentru care împăratul Henrick l-a pus pe liber într-un mod atât de lipsit de onoare, nu? Crezi că din *recunoştinţă* i-a dat unchiului Eron misiunea ruşinoasă de a-mi fi regent şi dădacă?

Habim nu se obosi să-i răspundă. De fapt, expresia lui abia dacă trăda vreo emoţie. Nu era nici

pe departe prima dată când Safi îl forţa pe Habim să vorbească despre trecutul unchiului ei şi nu era nici prima dată când i se răspundea cu o linişte de gheaţă.

— Te duci acasă, la Alix, îi spuse Habim în cele din urmă, ridicând uşor capătul perdelei şi aruncând o privire afară. La el ar fi trebuit să te duci din capul locului, el te poate apăra de Vrăjitorul Sângelui.

— De unde era să ştiu?

Safi îşi luă în sfârşit degetele de pe clanţă şi se îndreptă de spate.

— Am crezut, continuă ea, că am făcut ce trebuia neaducând belelele pe capul lui Alix.

— Ce frumos din partea ta! Data viitoare, totuşi, încearcă să ai încredere în oamenii însărcinaţi să te protejeze!

— Şi Iseult mă protejează, spuse ea. Şi totuşi, ai trimis-o departe de mine.

Nici de data asta Habim nu muşcă momeala. În schimb, îşi coborî bărbia ca s-o poată urmări.

— Că tot ai adus vorba, Iseult te roagă să nu-mi retezi beregata. De asemenea, îşi cere scuze fiindcă a trebuit să plece şi te mai roagă să nu-i pierzi cartea.

— Iseult… îşi cere scuze?

Asta nu-i stătea în fire lui Iseult – cel puţin nu atunci când toate astea erau, clar, din vina lui Safi.

Ceea ce însemna că era un mesaj ascuns.

Era un joc pe care fetele îl tot jucaseră de-a lungul anilor. Unul pe care îl învăţaseră de la Mathew – *Spune un lucru, dar intenţionează un altul* – şi se dovedise nemaipomenit de amuzant în timpul nenumăratelor ore de istorie ale lui Mathew.

Dar acum nu mai era amuzant.

Nu-i reteza beregata lui Habim – asta însemna să aştepte. Să facă întocmai cum îi poruncea Habim. Safi avea să se supună – pentru moment. Cât despre carte… Nu putea descifra această parte a mesajului.

— Lucrurile mele şi ale lui Iseult, începu ea încet, sunt într-un săculeţ rămas în port.

— L-am luat deja. E la căruţaş.

Habim aruncă altă privire pe furiş pe după perdeluţă înainte să bată în tavan.

Trăsura se opri, iar el îi adresă lui Safi un „Te rog, stai departe de necazuri”. Apoi se strecură pe uşă şi se topi în vacarmul traficului de după-amiază.

Cu pumnii pe care îi simţea de parcă n-ar mai fi fost niciodată atât de încleştaţi, Safi intră în oraş. Copitele cailor, roţile trăsurilor şi tocurile cizmelor elegante acopereau sunetul dinţilor ei scrâşnind de frustrare. Casa lui Alix era o clădire cu multe coloane, înconjurată de o junglă de trandafiri şi iasomie. Ca toţi ceilalţi conducători de bresle, locuia în cel mai bogat colţ al oraşului: Districtul Canalului de Est.

Safi avea un dormitor numai al ei, iar tânărul, blondul Alix fusese întotdeauna bun cu ea. Dar tot luxul din jur, proprietatea ca un labirint nu o făcuseră niciodată să se simtă ca acasă – nu în felul în care se simţea Iseult în cămăruţa din pod.

Nu în felul în care *aveau* să o facă să se simtă viitoarele camere ale fetelor.

Safi rămase o vreme în faţa porţii de fier, gândindu-se chiar să dea bir cu fugiţii. Îi ardea gâtlejul, însetat de viteză. Dar ştia că nu poate s-o găsească pe Iseult, nu fără riscul de a da peste Vrăjitorul Sângelui.

Pe toţi zeii, totul se ducea de râpă şi era numai vina lui Safi, care îi căzuse pradă farmecului Pehlivanului Prefăcut. Şi tot ea venise şi cu ideea jafului.

Era mereu la fel: Safi făcea ceva de capul ei, iar altcineva venea să strângă mizeria. De şase ani, acel altcineva fusese Iseult… dar câte mizerii să mai tot facă şi Safi până când să se sature Iseult? Într-una dintre zile, ar fi lăsat-o baltă, ca toţi ceilalţi. Safi se ruga numai – se *ruga* aprig, cu disperare – ca ziua aceea să nu fie astăzi.

Totuşi, nu este, îi spunea logica ei. *Altminteri, Iseult nu i-ar fi lăsat mesajul lui Habim şi nici nu mi-ar fi spus să găsesc cartea.* Ei bine, Safi nu putea să descifreze mesajul codat lăsat de Iseult decât dacă intra în casa lui Alix, după cum i se spusese.

Cu pumnii strânşi şi lipiţi de coapse, se apropie de poartă şi sună la uşă.

În ciuda florilor şi a borcanelor cu tămâie din casa conducătorului de breaslă, duhoarea canalului din apropiere punea întotdeauna stăpânire pe nasul lui Safi. N-avea cum să scape de ea, iar când se uita afară pe fereastra dormitorului ei de la etajul unu, bătea cu degetele de la picioare în covorul albastru precum cerul. Într-un ritm frenetic ca ritmul în care bate inima.

Rochii frumoase, de mătase erau aşezate pe patul mare, cu baldachin, în care rareori dormea. Nu era prima oară când conducătorul Alix îi dăruise lui Safi rochii croite anume pentru ea, deşi de acum erau de departe cele mai frumoase lucruri pe care le primise vreodată.

Din spatele ei se auzi un zgomot de paşi. *Mathew.* Safi cunoştea mersul săltat, iar când se întoarse cu faţa spre tutorele ei, dădu cu ochii de chipul lui supt, plin de pistrui, asemenea unei măşti cu trăsături aspre, şi de părul lui roşu sclipind în lumina după-amiezii.

Mathew şi Habim nici că puteau fi mai diferiţi – atât ca înfăţişare, cât şi ca personalitate –, iar dintre ei doi, Safi îl preferase întotdeauna pe Mathew. Poate pentru că o privea cu mai multă consideraţie decât o făcuse Habim vreodată. Erau de-o seamă ea şi Mathew. Amândoi mai degrabă înclinaţi să acţioneze decât să stea pe gânduri, să râdă decât să stea încruntaţi.

Chiar şi fără puterea lui vrăjitorească, Mathew era un infractor de geniu – un pungaş de cel mai înalt nivel. Habim o învăţase pe Safi să se folosească de corp ca de o armă, însă Mathew fusese cel care o învăţase să-şi folosească mintea. Cuvintele. Şi, deşi nu înţelesese niciodată de ce stăruise ca ea să-i înveţe trucurile, lui Safi îi fusese tot timpul prea frică să întrebe, ca nu cumva el să se răzgândească.

Întocmai ca Habim, Mathew purta livreaua albastră cu cenuşiu a familiei Hasstrel, dar, *spre*

deosebire de Habim, Mathew nu era unul dintre servitorii unchiului ei.

— Lucrurile tale.

Mathew îi azvârli pe pat un săculeţ cunoscut, însă Safi nu schiţă nicio mişcare să-l ia, deşi aruncase o privire spre el, să vadă dacă întrezăreşte cărţile lui Iseult…

Iată-le acolo: un colţ albastru se ivea la gura sacului.

— Prăvălia mea e distrusă.

Silueta deşirată a lui Mathew se apropie de Safi, blocându-i vederea la carte sau la orice altceva, în afara ochilor lui verzi şi scăpărători.

— Uşa e spartă, ferestrele sunt sparte, zise. Ce *flăcările iadului* a pus stăpânire pe tine, de-ai jefuit un conducător de breaslă?

Safi îşi umezi buzele.

— A fost… un accident. Ne-a căzut în capcană cine nu trebuia.

— A! făcu Mathew, umerii relaxându-i-se vizibil.

Brusc, făcu un pas înainte şi o apucă de bărbie, cum făcuse de mii de ori în ultimii şase ani. Îi întoarse capul la stânga, apoi la dreapta, uitându-se după tăieturi, vânătăi sau orice alt semn din pricina căruia ea ar fi putut începe să plângă. Dar era nevătămată, iar lacrimile erau ceva foarte, *foarte* îndepărtat.

Mathew îşi lăsă mâna în jos. Dădu înapoi un singur pas.

— Mă bucur că nu eşti rănită.

La auzul acestor cuvinte, Safi răsuflă uşurată şi îşi aruncă braţele după gâtul lui.

— Îmi pare rău, îi murmură în reverul care era brodat liliacul familiei Hasstrel. Îmi pare atât de rău de prăvălia ta!

— Măcar eşti întreagă şi nevătămată.

Ea se îndepărtă, dorindu-şi ca şi Habim să fi văzut astfel lucrurile.

— Unchiul tău are nevoie de tine diseară, continuă Mathew, apropiindu-se de pat.

Ridică una dintre rochiile de pe pat, mătasea ei verde-fistic strălucind în soarele după-amiezii.

Safi se uită lung la rochie. Era, spre enervarea ei, chiar frumoasă, exact genul pe care şi l-ar fi ales şi ea.

— Are nevoie de mine sau de magia mea?

— De *tine,* răspunse Mathew. Se ţine un bal diseară ca să se marcheze încheierea întrunirii pentru Armistiţiu. Henrick a cerut în mod expres să fii prezentă.

Lui Safi i se puse un nod în gât.

— Dar de ce? Nu sunt încă pregătită să fiu domna şi nici să conduc pământurile familiei…

— Nu e vorba despre asta, o întrerupse el, îndreptându-şi atenţia la rochia din mână… după care scutură din cap nemulţumit şi o aruncă înapoi pe pat. Nu are nevoie de tine în această calitate.

Adevărat.

— Chestia e că nu ştim de ce te vrea Henrick, dar Eron nici nu a putut să refuze.

Magia îi trimise lui Safi un fior. *Fals.*

— Nu mă minţi! spuse ea încet. Ucigător.

Mathew nu răspunse, ci ridică o a doua rochie, una mai groasă, roz-pal. Safi îşi arătă dinţii.

— Nu poţi să-mi trimiţi departe Sora de Fir şi să nu-mi explici *motivul,* Mathew.

El îi înfruntă privirea câteva clipe, arătând pentru prima oară neînduplecat ca Fratele lui de Fir. Apoi se mai domoli, o părere de rău strecurându-se în forma umerilor săi. Aruncă rochia peste grămadă.

— Roţi mari s-au pus în mişcare, Safi. Roţi pe care unchiul tău şi mulţi alţii le-au învârtit douăzeci de ani ca să ajungă unde trebuie. Armistiţiul se încheie peste opt luni, iar Marele Război va fi reluat. Nu… nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva.

Safi îşi dădu capul pe spate – nu la asta se aşteptase.

— Cum ai putea tu sau unchiul meu să staţi în calea Marelui Război?

— Vei afla curând, îi replică Mathew. Acum du-te, spală-te şi pune-ţi rochia asta diseară.

Cuvintele lui păreau învăluite într-o magie aproape imperceptibilă, iar când îi întinse o rochie alb-argintie, semnul Vrăjitorilor din palma lui – un cerc gol, reprezentând Eterul în care era scris un *C,* majuscula de la „cuvântvraja” –, aproape că strălucea.

Lui Safi îi fremătară nările. Îi smulse din mâini rochia de culoarea laptelui, materialul lunecându-i printre degete ca spuma mării.

— Nu-ţi irosi magia pe mine!

Ceva din adevraja ei anula încercarea de convingere a lui Mathew.

Însă nu primi de la el decât un „hmmm”, ca şi cum el ar fi ştiut mai multe decât şi-ar fi putut închipui ea. Apoi se răsuci elegant pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— O servitoare o să urce curând ca să te ajute cu baia. Nu uita să te cureţi după urechi şi sub unghii.

Safi îi arătă degetul pe la spatele lui Mathew… însă gestul de sfidare păru oarecum zadarnic. Ca de cenuşă. Ura din trăsură deja se prelingea afară, scurgându-se prin scândurile podelei ca uleiul negru din trupul Spintecatului.

Safi azvârli rochia pe pat, iar privirea îi căzu pe colţul cărţii despre călugării carawen. Avea să descurce până la urmă toată încurcătura. Odată descifrat mesajul lui Iseult, avea să-şi analizeze adversarii – unchiul, Vrăjitorul Sângelui, gărzile orăşeneşti – şi să-şi precizeze terenul de luptă: oraşul Veñaza, balul întrunirii pentru Armistiţiu.

După care Safi avea să rezolve tot.

7

Iseult se afundă pe strada din spatele debarcaderului, după cum îi poruncise Habim. Ascunzându-se şi mai bine sub gluga aspră a mantiei, îşi croi drum printre cai şi căruţe, printre negustori, lachei de breaslă şi Fire de toate nuanţele şi rezistenţele posibile. În cele din urmă, zări firma de lemn pe care scria *Canalul Păducel.*

Iseult o recunoştea acum – Safi jucase aici o partidă de tarot cu câteva luni în urmă. Dar, spre deosebire de noaptea trecută, atunci *câştigase.*

O pată de alb de sub firmă îi atrase privirea, aşa cum era strălucitoare şi ieşind în evidenţă printre celelalte pete de culoare de pe strada principală a oraşului Veñaza.

Era un călugăr carawen fără niciun Fir. Nici măcar unul.

Iseult simţi cum îngheaţă în sinea ei. Se opri la jumătatea pasului, urmărindu-l din ochi pe călugăr cum goneşte în josul străzii, departe de ea. Era limpede că pornise la vânătoare. La câţiva paşi se oprea, iar gluga i se lăsa uşor pe spate, ca şi cum ar fi adulmecat aerul.

Faptul că el nu avea Fire, se gândi Iseult, o încremenise în loc. Crezuse că pur şi simplu nu-i observase Firele Vrăjitorului Sângelui în iureşul luptei de ieri, însă nu – nici acum *nu* avea vreun Fir.

Ceea ce era imposibil.

Toată lumea avea Fire. Fără excepţie.

— Un covor? o întrebă un negustor, apropiindu-se de ea cu hainele lui pătate de sudoare şi respirând greoi. Covoarele mele sunt aduse direct din Azmir şi o să-ţi fac o ofertă bună.

Iseult ridică palma în aer.

— Înapoi sau îţi retez urechile şi le dau imediat de mâncare la şobolani!

În mod normal, ameninţarea asta îşi făcea efectul scontat. În mod normal, se gândi ea, însemna în Districtul Debarcaderului de Nord, unde pielea ei de

nomatsi trecea aproape neobservată. Şi, în mod *normal,* o avea pe Safi alături care să-şi dezgolească dinţii şi să arate cât se poate de înspăimântătoare.

Astăzi Iseult nu avea niciunul dintre aceste lucruri şi, spre deosebire de Safi – care ar fi reacţionat instantaneu şi ar fi luat-o la fugă de îndată ce ar fi dat cu ochii de călugăr –, nu făcea decât să irosească şi mai mult timp analizând terenul.

După ce răsuflă de două ori, negustorul de covoare se trase şi mai aproape şi aruncă o privire sub gluga ei.

Firele lui se făcură cenuşii de frică şi negre de ură.

— *Rahat* ’matsi! şuieră el, trecându-şi degetele peste ochi.

Apoi, ridicându-şi vocea, începu să ţipe pe când se depărta de gluga lui Iseult:

— Pleacă de-aici, rahat ’matsi ce eşti! *Pleacă!*

Iseult nu avea nevoie să i se spună de două ori, în sfârşit făcea ceea ce Safi ar fi făcut de la bun început: o luă la fugă.

Sau, cel puţin, încercă, fiindcă mulţimea se oprise să se zgâiască la ea. Să se strângă în jurul ei. Oriunde îşi întorcea privirea, întâlnea perechi de ochi ce-i scrutau chipul, pielea, părul. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de Firele cenuşii de frică şi reci ca de oţel.

Agitaţia îi atrase atenţia călugărului carawen. Se opri din drumul lui şi porni către strigătele crescânde ale mulţimii…

Şi îşi fixă privirea pe Iseult.

Timpul părea să se fi dilatat, pe când gloata se dădu înapoi, pierzându-se într-o mare de Fire şi zgomote. O fracţiune de secundă care dură cât o eternitate, Iseult văzu doar ochii tânărului călugăr. Un contur roşu învolburându-se pe fundalul celui mai deschis albastru pe care-l văzuse vreodată. Precum sângele contopindu-se cu gheaţa. Ca un Fir al Inimii împletindu-se cu Firele albastre ale înţelegerii. Iseult se întrebă cum de nu observase albastrul acela desăvârşit la jaf.

Când toate aceste gânduri i se prăvăleau în minte cu o mie de leghe pe secundă, se întrebă dacă acest călugăr *chiar* ar fi putut să-i facă rău, aşa cum se temea toată lumea…

Apoi călugărului îi tresăriră buzele. Îşi dezgoli dinţii, iar suspendarea lumii se frânse. Timpul începu să curgă înainte, reluându-şi fluxul la viteza normală.

Iar Iseult o luă în sfârşit la fugă, strecurându-se prin spatele unui cal cenuşiu. Îi dădu un cot – *zdravăn* – în crupa din spate. Se ridică pe două picioare. Tânăra din spinarea lui ţipă, explozia glasului ascuţit şi nechezatul brusc, violent al calului, goliră toată strada.

Fire portocalii fluturau frenetic în jurul lui Iseult, dar ea abia dacă le luă în seamă. Deja pornise la drum, gonind spre intersecţia de la o stradă mai jos. Era un pod acolo peste cel mai apropiat canal. Poate că, dacă ar fi reuşit să traverseze canalul, ar fi putut să-i piardă urma Vrăjitorului Sângelui.

Călcă prin noroaie, sări peste cerşetori, se strecură printre căruţe, apoi, la jumătatea drumului spre pod, privi în urmă şi-i păru rău. Vrăjitorul Sângelui pornise după ea şi înainta cu repeziciune. Aceiaşi oameni care mai devreme voiseră să-i blocheze drumul lui Iseult se dădeau acum din calea lui.

— Mişcă! ţipă Iseult la un Purist cu semnul lui, pe care scria „Căiţi-vă!”

Cum nu se mişcă, îi tăie umărul.

El, cu tot cu semn, începu să se învârtească precum o moară de vânt. Dar totul spre binele lui Iseult, căci, deşi pierduse din viteză – trecuse pe sub o litieră dusă de patru oameni –, părea ca şi cum, cotind-o la stânga, avea să ajungă la pod. Dar atunci îl auzi pe Purist zbierând să se ducă după ea, *peste canal.*

Prin urmare, nu mai coti la stânga, cum plănuise. În schimb, se răsuci pe călcâie şi o porni înapoi prin mulţime, rugându-se ca Vrăjitorul să fi ascultat de Purist şi s-o fi luat la stânga. Rugându-se, rugându-

se cu disperare, ca el să nu-i simtă mirosul sângelui ei prin fibra de salamandră.

Îşi aranjă gluga pe cap şi înaintă cu viteză. O altă intersecţie se apropia, traversată de un trafic zdravăn de la est la vest, peste un al doilea pod. Trebuia să se strecoare, să-şi croiască drum drept înainte.

Sau nu. Tocmai când intră în spatele căruţei unui tăietor de lemn şi se izbi de taraba unui negustor de brânză, dădu de un gol.

Iseult îşi deschise larg braţele, clătinându-se pe marginea unui canal neaşteptat cu apă verde şi mocirloasă, aproape la fel de compactă ca mulţimea de pe străzi.

Apoi pe sub ea alunecă uşor un bac lung, acoperit în întregime, şi preţ de o răsuflare şi jumătate Iseult absorbi scena de dedesubt: *Punte joasă acoperită de plase. Un pescar se holbează în sus la mine.*

Nu mai încercă să se opună căderii. În schimb, se aplecă înainte.

În jurul ei, aerul vuia. Plasele albe şi dantelate se apropiau cu repeziciune. În secunda următoare era pe punte, cu genunchii îndoiţi, încercând să se cuprindă cu braţele.

Ceva îi tăiase palma. Un cârlig ruginit, îşi dădu ea seama, înainte să se ridice în picioare cu mare efort. Bacul se înclină periculos de mult. Pescarul zbieră, dar Iseult porni deja înspre următoarea barcă de trecere, un feribot jos, cu un umbrar roşu, cu franjuri.

— Păzea! strigă ea, făcând un salt înalt şi apucându-se de balustradă.

Se ridică apoi sub privirile curioase ale pasagerilor, care se dădură înapoi. Ţăruşii balustradei fură mânjiţi de sânge. Spera din tot sufletul ca tăietura arzătoare să n-o transforme într-o ţintă mai uşoară pentru Vrăjitorul Sângelui.

Traversă feribotul din patru sărituri – ai fi zis că toată lumea şi-o dorea pe Iseult jos din barcă pe cât de mult îşi dorea şi ea. Se căţără pe balustradă şi trase aer în piept cu nesaţ când un alt bac se apropie de coastă, plin cu macrou abia prins.

Sări. Simţi că îi alunecă picioarele şi se trezi deodată întinsă într-o mare de solzi argintii, plini de ochi cleioşi. Pescarul ţipa la ea – mai degrabă nemulţumit decât surprins –, iar ea se ridică cu greu şi văzu barba lui neagră aplecată peste ea.

Îl dădu la o parte înghiontindu-l în stomac, tocmai când treceau pe lângă nişte trepte joase, pe care se îngrămădeau pescari care pescuiau.

Un salt brusc mai târziu, iar Iseult ateriză pe lespezile de piatră. Niciunul dintre pescari nu se oferi s-o ajute, ci doar se dădură înapoi. Ba unul chiar o împunse cu undiţa, Firele colorându-i-se în cenuşiul fricii.

Iseult apucă celălalt capăt al undiţei. Firele bărbatului se colorară şi mai puternic când încercă să-şi recupereze undiţa, dar nu reuşi decât s-o tragă şi mai mult pe Iseult. *Mulţumesc*, îi spuse ea în gând, pornind împleticindu-se pe scări. Aruncă o privire în urmă şi văzu sângele de pe lespezile de piatră. Palma îi sângera mult mai mult decât ar fi justificat durerea surdă.

Ajunse în stradă. Mulţimea trecea mişunând pe lângă ea, în timp ce ea se străduia să vină cu o strategie. Toate planurile i se duceau pe porţile iadului, dar fireşte că găsi o clipă de răgaz să se gândească. Nu putea să gândească în harababura asta – iată de ce era Safi la conducere în astfel de situaţii. Neavând timp să-şi pună la cale strategia, Iseult se găsea mereu la strâmtoare.

Dar, mergând de-a lungul canalului, cu mâna sângerândă înfăşurată în mantie, se bucura de tot răgazul de care avea nevoie.

Drum mare, se gândi ea. O *arteră principală a oraşului, întinzându-se aproape de-a lungul întregului canal. Circulaţia se face pe două direcţii, iar un tip călăreşte o iapă pestriţă. Nicio picătură de sudoare nu întunecă spinarea iepei. Dacă o iau, pot să plec din oraş şi să mă ascund în trib peste noapte.*

Cu toate că să se întoarcă acasă, unde îşi petrecuse mare parte din viaţă, nu era nici pe departe soluţia ideală pentru Iseult, aşezarea Midenzi era singurul

loc pe care îl ştia, de unde nu urma să fie dată afară de cum i s-ar fi văzut culoarea pielii.

Era *singurul* loc în care ştia sigur că Vrăjitorul Sângelui, chiar dacă i-ar fi luat urma ghidându-se după vedere sau mirosul sângelui, nu putea s-o prindă. Terenul din jurul aşezării era presărat cu capcane şi cineva din afara tribului nu putea să-l străbată.

Cu o viteză uluitoare, Iseult îşi dădu jos mantia, o aruncă peste capul bărbatului, după care se urcă în spinarea iepei, rugându-se ca urechile iepei, care-i stăteau lipite de cap, să însemne că e gata de drum.

— Îmi pare atât de rău! îi strigă ea bărbatului, în timp ce acesta se zbătea în mantia de salamandră. Am să ţi-o înapoiez!

După care dădu bice şi îl lăsă în urmă.

Când iapa galopa iute prin mulţime, Iseult aruncă o privire pe partea cealaltă a canalului. Îl văzu acolo pe Vrăjitorul Sângelui, care nu o pierdea din ochi. Între bărci erau acum spaţii mari, nu putea să traverseze apa cum ar fi vrut.

Dar putea să-i rânjească şi să-i facă şi cu mâna. Îi zări degetele mâinii drepte şi cum arată ceva în palma dreaptă.

Ştia că ea sângerează şi îi spunea că îi poate lua urma. Că *avea* să-i ia urma şi, cel mai probabil, avea s-o facă zâmbind cu zâmbetul lui înfricoşător.

Iseult îşi dezlipi ochii de pe chipul lui, străduindu-se să-şi îndrepte atenţia înainte. Pe când se lăsă mai mult în spinarea iepei şi îi dădu pinteni să meargă şi mai repede, se rugă ca Mama Luna – sau Noden sau orice alt zeu care o privea în acele momente – s-o ajute să scape cu viaţă din oraş.

Merik se uita lung la macheta de corabie din Dalmotti care luneca pe Marea Jadansi de pe hartă. Harta arăta această corabie de negoţ umflându-şi pânzele cu vântul din portul oraşului Veñaza, iar lui i-ar fi plăcut să arunce pe fereastră blestemata de machetă.

Hermin, Vrăjitorul Vocii de pe *Jana,* stătea în capul mesei. Deşi nu erau nici pe departe obişnuiţi, Vrăjitorii Vocii erau cei mai comuni Vrăjitori ai Aerului şi, de vreme ce putea să le găsească şi să comunice cu suratele lor pe distanţe mari, fiecare corabie din Marina Regală nubrevnană avea câte unul la bord, inclusiv pe Vivia, cu care se conectase acum Vrăjitorul Hermin.

Ochii lui Hermin emanau o strălucire rozalie – semn că era conectat la Firele unui alt Vrăjitor al Vocii – lumina după-amiezii lucindu-i pe faţa pistruiată. Voci îndepărtate, huruit de căruţe şi tropăit de copite intrau prin ferestrele deschise.

Merik ştia că ar trebui să le închidă, dar aerul era prea lipicios şi prea fierbinte în lipsa brizei. Plus că seul din lămpi mirosea şi afuma, iar dinspre canalele de scurgere din Veñaza venea un miros şi mai puturos.

Dar el credea că merită să economisească bani cumpărând grăsime animală urât mirositoare decât să plătească o grămadă pe lămpile fără fum ale Vrăjitorilor Focului. Bineînţeles, un punct de vedere în privinţa căruia el şi Vivia nu cădeau de acord.

Unul dintre multe altele.

— Nu cred că înţelegi, *Merry.*

Deşi vorbea pe tonul lui obişnuit, grav, Hermin vorbea exact ca Vivia, folosind cuvinte încâlcite şi emfaze politicoase.

— Vulpile, explică el, îi sperie imediat pe marinarii străini. Dacă ridicăm steagul acum, o să avem un avantaj însemnat când o să înceapă iar Marele Război.

— Doar că, spuse Merik fără inflexiune în voce, ne aflăm aici ca să negociem pacea. Şi am crezut că ne-am înţeles: steagurile Vulpilor erau eficiente pentru intimidare, dar asta, cu secole în urmă. Înainte ca imperiile să fi avut flote care să o nimicească pe a noastră.

La prima vedere, era un gest de mare generozitate să ataci nave de comerţ ca să-i hrăneşti pe săraci, iar poveştile despre Vulpile de odinioară erau în

continuare preferatele tuturor celor de acasă. Dar Merik ştia mai bine. Furatul de la cei avuţi tot furat era, iar să promiţi că nu vei face uz de violenţă era mai uşor decât să te stăpâneşti.

— Mai am o ultimă întâlnire, stărui Merik. Cu breasla aurarilor.

— Care te va dezamăgi ca şi celelalte. Credeam că vrei să-ţi hrăneşti oamenii, Merry.

În pieptul lui se aprinseră scântei.

— Niciodată, mârâi el, să nu-mi pui la îndoială dorinţa de a-i hrăni pe nubrevnani!

— Zici că vrei, dar, când îţi dau o cale să-ţi atingi scopul, să le dai o lecţie imperiilor, nu profiţi de ocazie.

— Ce-mi propui tu e piraterie.

Lui Merik îi venea greu să-l privească pe Hermin în timp ce din gura lui de Vrăjitor al Vocii continuau să iasă cuvintele Viviei.

— Ce-ţi propun eu sunt şanse egale. Şi dă-mi voie să-ţi reamintesc că, spre deosebire de tine, eu am mai participat la întruniri. Am văzut cum imperiile ne-au zdrobit în picioare. Macheta asta etervrăjită e o cale de a ne lua revanşa. Tot ce trebuie să faci e să îmi spui când ajunge corabia de negoţ în dreptul coastei nubrevnane, după care mă ocup eu de treaba murdară.

— Adică de ucis.

Merik trebui să-şi strunească bine şubreda stăpânire de sine ca să nu ţipe la Vivia… Dar nu avea niciun rost. Nu când se aflau la doi Vrăjitori ai Vocii şi la sute de leghe depărtare unul de celălalt.

Îşi roti umerii o dată. De două ori.

— Tata ce are de spus despre asta? reluă Merik într-un final.

— *Nimic.*

Hermin tărăgănă cuvântul exact cum ar fi făcut Vivia.

— Tata, continuă, e cu un picior în groapă şi a rămas la fel de tăcut de când ai plecat. De ce s-a trezit să te numească pe tine reprezentant şi amiral n-

am să înţeleg niciodată… şi totuşi, se pare că e în favoarea ta, căci ni s-a deschis o uşă, Merry.

— Adică una care se potriveşte foarte bine cu planul tău de a-ţi face propriul imperiu.

Pauză.

— Trebuie să fim în slujba dreptăţii, *frăţioare.*

Cuvintele Viviei erau acum ca nişte tăişuri.

— Or ai uitat ce au făcut imperiile căminului nostru? întrebă mai departe. Poate că Marele Război s-a sfârşit pentru ele, dar nu şi pentru *noi.* Tot ce putem face este să le-o plătim imperiilor cu aceeaşi monedă, începând cu niscaiva piraterie nobilă.

La auzul acestor cuvinte, fierbinţeala din pieptul lui Merik ţâşni afară. I se strânse în pumni, încleştându-i. Dacă ar fi fost aici, Vivia ar fi lăsat furtuna să se dezlănţuiască – la urma urmelor, şi ei îi curgea aceeaşi furie prin vene.

Când Merik era doar un băieţel, tatăl lui fusese convins că acesta era un vrăjitor la fel de puternic ca sora lui, că accesele lui de furie sunt manifestările unei mari puteri interioare. Aşa că regele Serafin îl obligase pe Merik, când avea şapte ani, să se supună Examinării Vrăjitoreşti.

Dar, la urma urmei, accesele lui de furie nu fuseseră un semn al magiei lui. Merik abia dacă se dovedi suficient de puternic să primească Semnul Vrăjitorilor, iar regele Serafin îşi ascunse cu greu dezgustul în faţa Consiliului Examinatorilor.

În aceeaşi dimineaţă, pe bancheta din spate a trăsurii cu care se întorcea la palatul regal, cu proaspătul tatuaj în formă de diamant arzându-i în palmă, Merik aflase, într-un mod dur, necruţător, cât de nemulţumit era tatăl lui. Cum un prinţ slab nu-şi slujea cu nimic familia, Merik avea să i se alăture mătuşii, renegata Nihar, în ţinuturile din sud-vest ale familiei.

— Uiţi, spuse Hermin, vorbind tot cu cuvintele Viviei, cine va conduce după ce moare tata. Poate că ai autoritate acum, dar nu eşti amiral decât pentru moment. *Eu* voi fi regină şi amiral când somnul apelor îl va lua în cele din urmă pe tata.

— Ştiu bine ce-o să fii, răspunse Merik blând, furia capitulând în faţa valului rece de frică.

Vivia regină. Vivia amiral. Vivia trimiţând nubrevnanii ca mieii la abator. Fermieri şi soldaţi, negustori şi mineri, ciobani şi brutari, cu toţii vor muri de sabia cartorranilor sau de flăcările marstokezilor. Iar în timpul ăsta Vivia va sta şi se va uita.

Singura soluţie a lui Merik – să restabilească legăturile comerciale şi să-i demonstreze Viviei că există şi căi paşnice de a-i hrăni pe nubrevnani…

Dăduse greş.

Şi mai rău însă era că, dacă până şi el, Merik, refuză să i se alăture Viviei în încercarea ei piraterească, ea va găsi altă cale. Avea să ridice steagul Vulpilor într-un fel sau altul şi, tot într-un fel sau altul, să condamne tot poporul la Iadul lui Noden.

În pauza de o clipă în care Merik se chinuia să găsească o ieşire din coşmarul lui se auzi un ciocănit în uşa cabinei.

Pe după uşă se îţi capul lui Ryber, singura fată de pe corabie şi Firul Inimii lui Kullen.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule amiral, dar e urgent. Un bărbat vrea să vă vadă. Spune că îl cheamă fon… Faţa ei negricioasă se schimonosi. Fon *Hasstrel* – aşa era. Din Cartorra. Şi vrea să discute o posibilă înţelegere comercială.

Merik rămase cu gura căscată. Comerţ… cu Cartorra. Părea cu neputinţă, şi, totuşi, expresia sinceră de pe chipul lui Ryber rămânea neschimbată.

Noden însuşi intervenise în favoarea lui Merik şi tocmai când Merik avea cea mai mare nevoie.

Merik n-ar fi dat cu piciorul la un asemenea dar, aşa că se întoarse spre Hermin.

— Vivia, lătră el, te ajut cu o singură condiţie.

— Ascult.

— Dacă pot negocia măcar o singură rută de negoţ pentru Nubrevna, treaba cu pirateria cade. Numaidecât.

Pauză.

— Poate, Merry, răspunse apoi încet. Dacă într-adevăr reuşeşti să stabileşti o legătură comercială, eu… am să iau în considerare coborârea steagului Vulpilor. Acum spune-mi unde se află macheta Dalmotti în momentul ăsta.

Merik nu putu să nu zâmbească – cu viclenie – când se uită la hartă. Macheta tocmai părăsea zona mocirloasă a golfului din oraşul Veñaza.

— N-au ridicat încă pânzele, declară el, cu o senzaţie plină de optimism şi speranţă. Dar am să-ţi zic de îndată ce-o va face. Hermin – Merik îl bătu pe umeri pe Vrăjitorul Vocii şi bătrânul marinar tresări –, poţi să închei convorbirea acum. Şi, Ryber – Merik privi spre uşă, zâmbind încă şi mai larg –, primeşte-l imediat pe acest fon Hasstrel.

După ce se spălă, Safi o urmă pe servitoarea necunoscută, cu părul de culoarea cafelei, înapoi în camera ei, unde femeia o îmbrăcă în rochia alb-argintie aleasă de Mathew. Servitoarea îi aranjă părul în bucle care atârnau greoi, săltau şi sclipeau în soarele de la apus.

Se simţea ciudat aşa gătită şi ferchezuită, nu mai avusese parte de aşa ceva de mai bine de şapte ani. Unchiul Eron nu-şi permisese niciodată mai mult de o mână de servitori pe domeniul familiei Hasstrel, aşa că Safi nu avusese o servitoare decât în călătoriile anuale la Praga.

Poate că era un Bard al Iadului decăzut din drepturi, văduvit de rangul său pentru numai zeii ştiu ce motiv – şi numit apoi dom interimar, până când Safi avea să fie demnă de a-i lua locul –, dar unchiul Eron tot îşi plătea zeciuielile *întocmai* cum îi poruncea Henrick. În fiecare an Eron şi Safi mergeau în capitala Cartorrei ca să predea modestele lor fonduri şi să ureze loialitate împăratului Henrick.

În fiecare an era la fel de *îngrozitor*.

Safi fusese dintotdeauna mai înaltă decât băieţii, mai puternică, în vreme ce restul fetelor o bârfeau mereu pe la spate din pricina unchiului ei beţiv şi chicoteau pe seama rochiilor ei învechite.

Dar nu ruşinea îi făcea călătoria anuală de nesuportat. Ci frica.

Frica de Barzii Iadului. Frica să nu cumva să se descopere că e o eretică, o *Vrăjitoare a Adevărului.*

De fapt, era convinsă că, dacă n-ar fi fost prinţul Leopold – Polly, cum îi spunea Safi – care s-o ia sub aripa lui protectoare când venea în vizită, Barzii Iadului ar fi prins-o până acum. La urma urmei, era datoria Brigăzii Barzilor Iardului să miroasă ereticii neînsemnaţi.

Şi, prin ordinul Coroanei, li se îngăduia să-i decapiteze pe eretici, dacă li s-ar fi părut primejdioşi sau nedoritori să coopereze.

Probabil că Polly o să fie aici diseară, se gândi Safi, studiindu-se în oglinda îngustă de lângă pat. Trecuseră opt ani de când nu se mai furişase cu el ca să exploreze vasta bibliotecă imperială. Îşi imagina că genele lui lungi şi blonde şi buclele mari, aurii se transformaseră într-un bărbat de douăzeci şi unu de ani.

Cu siguranţă că şi Safi arăta altfel acum, ceea ce rochia asta deschisă la culoare accentua şi mai mult. Corsetul strâmt îi scotea în evidenţă talia puternică şi abdomenul. Mânecile lungi, mulate îi evidenţiau braţele înconjurate cu şnururi, corsetul strâmt îi punea în lumină puţinele forme pe care le avea, iar fustele vaporoase îi îndulceau feminin rotunjimile coapselor. Buclele îi scoteau în evidenţă forma bărbiei. Strălucirea ochilor.

Conducătorul Alix şi oamenii lui se întrecuseră pe sine de data asta.

De cum plecă servitoarea, nu înainte să lase pe pat o uimitoare mantie albă, Safi se repezi la săculeţ şi scoase cartea lui Iseult despre caraweni. Apoi se îndreptă spre fereastră, unde canalele sclipeau ca nişte flăcări în bătaia soarelui de la apus.

O lumină străvezie şi roz învăluia coperta albastră a cărţii şi când o întoarse scoase un scârţâit, iar filele se deschiseră ca într-o şoaptă la pagina 37. Un leu înaripat, de bronz străluci spre ea, marcând ultima pagină pe care o citise Iseult.

Safi parcurse textul la repezeală – o înşiruire a diviziilor de călugări caraweni.

Uşa dormitorului se dădu de perete. Abia avu timp să îndese cartea în săculeţ înainte ca unchiul ei să dea buzna în cameră.

Dom Eron fon Hasstrel era un bărbat înalt, musculos şi osos ca Safi. Dar, spre deosebire de ea, părul lui ca spicul grâului se amesteca cu un cenuşiu-argintiu, iar sub ochii injectaţi avea pungi movulii. Cu toate că fusese soldat la viaţa lui, acum nu mai umbla decât băut.

Eron înaintă câţiva paşi, după care se opri şi se scărpină în creştetul capului. Iar părul i se zburli în toate părţile.

— Pe cei Doisprezece! rosti el tărăgănat. De ce eşti aşa de palidă? Zici că te-a înghiţit Vidul!

Îi ridică bărbia, iar ea băgă de seamă şovăirea abia vizibilă din gesturile lui.

— Ai emoţii pentru balul de diseară, continuă el.

— La fel ca tine, spuse ea. Altfel, de ce ai fi atât de beat înainte de cină?

Eron îşi uni buzele într-un zâmbet surprinzător de atent.

— Asta-i nepoata de care-mi amintesc!

Se duse la fereastră, privi afară şi începu să se joace cu lanţul subţire, de aur pe care îl purta întotdeauna.

Safi îşi muşcă buza, furioasă că, aşa cum se întâmpla de fiecare dată, parcă i se căsca un gol în piept la vederea unchiului Eron. Deşi sângele ei era la fel de albastru-Hasstrel ca al lui, erau doi străini.

Iar când Eron era băut, ceea ce se întâmpla mai des decât era treaz, magia ei nu putea să detecteze nimic. Nici adevărul, nici minciuna şi nici vreun alt fel de reacţie, ca şi cum persoana lui se ducea pe gârlă de îndată ce începea să curgă vinul.

Dintotdeauna fusese şi mereu avea să fie un zid de piatră şi de tăcere între ei.

Îndreptându-şi umerii, se apropie de el.

— De ce sunt aici, unchiule? Mathew mi-a spus că plănuiţi să dejucaţi Marele Război. Cum anume

aveţi de gând să faceţi asta?

Eron râse aspru.

— Deci lui Mathew i-a scăpat, ai?

— Ai nevoie de magia mea? stărui Safi. Despre *asta* e vorba? Vreun plan făcut la beţie ca să-ţi recapeţi onoarea ca Bard al Iadului…

— Nu!

Cuvântul ţâşni afară năvalnic. Neîndurător.

— Ăsta nu e un plan făcut la beţie, Safi! răspunse el. Nici pe departe.

Eron îşi lipi mâinile de fereastră, iar vechile cicatrici de arsură de pe degete şi din palmă i se întinseră încordate.

Safi ura cicatricile alea. Se holbase la firişoarele albe de milioane de ori când era mică. Strângându-se pe mânerul unei halbe sau pişcând dosul vreunei cocote. Cicatricile era singurele lucruri adevărate pe care Safi le ştia despre unchiul ei, singurul crâmpei din trecutul lui, iar când le vedea nu putea să nu se teamă că *ăsta* e viitorul care o aşteaptă: o sete neostoită de ceva ce nu va avea nicicând.

Eron voia să-şi recapete onoarea.

Safi voia să fie liberă.

Liberă de rangul ei, de unchiul ei şi de holurile reci, ca de gheaţă, ale castelului familiei Hasstrel. Liberă de frica de Barzii Iadului şi de decapitări. Liberă de puterea ei şi de tot Imperiul Cartorra.

— Habar n-ai ce înseamnă războiul! îi spuse Eron cu glas pierdut, ca şi cum şi mintea lui ar fi rătăcit printre aceleaşi vechi cicatrici. Armate distrugând sate, flote scufundând corăbii, vrăjitori care-ţi dau foc cu un simplu gând. Tot ce iubeşti să-ţi fie luat de lângă tine, Safi… şi măcelărit. Dar vei afla curând. Şi încă în detalii mult prea vii… Asta, dacă nu faci ce-ţi cer. După seara asta, eşti liberă să pleci pentru totdeauna.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Stai aşa… Sunt liberă să *plec?*

— Da.

Eron îi oferi un rânjet aproape trist, continuând să-şi facă de lucru cu lanţul. Când vorbi din nou, în

pieptul ei se aprinseră primele scântei de adevăr – de caldă fericire.

— După ce-ţi joci rolul de domna care bea şi dansează, începu el, ca să vadă tot imperiul… Ei bine, după eşti întru totul liberă să pleci.

Liberă să pleci. Cuvintele răsunau prin aer ca ultima notă a unei simfonii explozive.

Safi se dădu înapoi. Era mai mult decât putea cuprinde cu gândul, mai mult decât putea cuprinde magia ei. Cuvintele lui Eron tremurau şi *ardeau* de adevăr.

— De ce? începu ea precaut, de teamă ca nu cumva vreun cuvânt greşit să anuleze tot ce spusese unchiul. De ce m-ai lăsa să plec? Se presupune că voi ajunge domna peste pământurile familiei Hasstrel.

— Nu chiar.

El ridică o mână deasupra capului şi se sprijini de fereastră. Postura lui era ciudat de tolerantă, iar lanţul, acum scos de la gât, îi atârna printre degete.

— În curând, titlurile nu vor mai conta, explică el, şi, s-o spunem pe şleau, nici eu, nici tu nu ne-am aşteptat vreodată ca tu chiar să conduci domeniul. Nu eşti chiar croită pentru a conduce.

— Dar tu *eşti?* se burzului ea. De ce am mai studiat atâţia ani, dacă ăsta fusese planul tău de la bun început? Aş fi putut să plec pur şi simplu…

— N-a fost planul meu, o întrerupse el, umerii încordându-i-se. Dar lucrurile se schimbă când războiul bate la uşă. În plus, regreţi toată pregătirea şi tot antrenamentul? Îşi lăsă capul într-o parte. Întâlnirea ta cu conducătorul Breslei Aurarilor aproape a distrus tot ce-am plănuit, dar am reuşit să salvez seara. Acum, tot ce trebuie să faci e să te porţi ca o domna frivolă o singură noapte, după care îţi vei fi îndeplinit toate obligaţiile. Pentru totdeauna.

Safi nu se putu abţine să nu râdă.

— Şi gata? Asta e tot ce vrei de la mine? Tot ce-ai vrut *vreodată* de la mine? Te rog să mă scuzi dacă nu te cred!

El ridică din umeri cu indiferenţă.

— Nu trebuie să mă crezi, dar ce-ţi spune magia?

Puterea ei îngână că ăsta era adevărul, cald dincolo de coastele ei. Şi totuşi, îi era cu neputinţă să înghită povestea asta. Tot ce-şi dorise vreodată i se oferea pe tavă. Părea prea, *prea* frumos ca să fie adevărat.

Eron ridică o sprânceană palidă, evident amuzat de uimirea ei.

— Safiya, când clopotele vor suna la miezul nopţii, Vrăjitorul Sângelui nu va mai fi o problemă. Vei putea să faci ce vrei şi să continui aceeaşi viaţă lipsită de ambiţii de care te-ai bucurat mereu. Totuşi…

Făcu o pauză, privirea devenindu-i mai pătrunzătoare. Nu mai trăda nici urmă de beţie.

— Dacă ai vrea, Safiya, continuă el, ai putea să schimbi şi să modelezi lumea după bunul plac. Ai antrenamentul potrivit – am avut eu grijă să-l ai. Din păcate – îşi deschise braţele pline de cicatrici, întinzând la maximum lanţul –, pare să-ţi lipsească iniţiativa.

— Dacă-mi lipseşte iniţiativa, şopti Safi, cuvintele scăpându-i înainte să le poată opri, este pentru că tu m-ai făcut aşa.

— Foarte adevărat, îi zâmbi el de sus, cu un zâmbet jalnic, care trăda sinceritate. Dar nu mă urî pentru asta, Safi! Iubeşte-mă… Îşi deschise şi mai larg braţele. Şi *teme-te* de mine! La urma urmei, asta fac cei din neamul Hasstrel. Acum termină cu îmbrăcatul. Plecăm la următorul dangăt al clopotului.

Fără alte cuvinte, trecu pe lângă ea şi părăsi încăperea. Ea-l urmări cu privirea. Se *forţă* să-i urmărească mersul sprinten şi spatele lat.

Câteva clipe *usturătoare* Safi rumegă nedreptatea ce i se făcuse. Lipsită de ambiţii? De iniţiativă? Poate că era adevărat când venea vorba despre traiul între zidurile reci ale castelului din mijlocul unei nobilimi avide de putere şi al Barzilor Iadului, care nu te scăpau din ochi, dar nu şi când venea vorba despre o viaţă împreună cu Iseult.

Scoase încă o dată cartea despre caraweni şi o deschise. Piestra strălucea, înfloritoare ca un trandafir la apus. Pagina asta era importantă şi trebuia să afle de ce…

Îşi trecu degetul peste rangurile şi diviziunile călugărilor: Monah Mercenar, Monah Învăţător, Monah Paznic, Monah Meşteşugar… Se opri în dreptul Monahului Vindecător. Un astfel de călugăr o găsise pe Iseult când ea îşi părăsise tribul. Se rătăcise la răscrucea din nordul oraşului Veñaza, iar un binevoitor Monah Vindecător o ajutase să-şi găsească drumul.

Răscrucea aceea străveche era în apropierea farului pe care îl foloseau acum fetele. Iseult probabil că plănuieşte să plece din Veñaza şi să se întoarcă la ascunzătoarea obişnuită.

Safi scăpă cartea din mână. Îşi lăsă capul pe spate. Încă nu se putea duce acolo, trebuia să treacă mai întâi de noaptea asta. Trebuia să-l facă pe Vrăjitorul ăla al Sângelui să-i piardă urma, lucru de care zisese că se ocupă unchiul ei. Apoi, fără grijă că va mai fi urmărită *vreodată,* putea să se îndrepte spre nordul oraşului să-şi găsească Sora de Fir.

Safi suspină adânc, plecând capul şi rotindu-se spre oglindă. Eron voia o domna supusă, nu? Ei bine, ea putea să-i ofere asta. În copilărie nobilimea cartorrană o văzuse drept o copilă tăcută, sfioasă, care se ascunde în spatele unchiului, bătând din degete şi ţopăind.

Dar Safi o lăsase în urmă pe fata aceea, iar Barzii Iadului nu aveau *nicio* putere în acest imperiu. Aşa că îşi scoase pieptul la înaintare, mulţumită de cum îi punea rochia în valoare umerii. De cum se opreau mânecile suficient de sus încât să-i lase la vedere palmele, la fel de pline de bătături ca ale unui soldat.

Se mândrea cu mâinile ei şi abia aştepta ca domii şi domnele să se holbeze la ele cu dezgust. Ca nobilii să-i simtă degetele aspre ca nisipul atunci când avea să danseze cu ei.

O noapte Safi avea să fie Domna din Cartorra. Pe tot Iadul! Putea să fie şi o afurisită de *împărăteasă,*

dacă asta ar fi dus-o înapoi la Iseult şi departe de Vrăjitorul Sângelui.

După seara asta, Safiya fon Hasstrel avea să fie liberă.

8

Iseult se uita fix la coama neagră a iepei pestriţe, cu o mână pe căpăstru şi cu cealaltă încercând cam în zadar să-şi oprească sângerarea.

Canalul de lângă ea strălucea portocaliu în lumina soarelui de la apus, iar duhoarea oraşului Veñaza începea în sfârşit să i se piardă din nări – la fel şi dogoarea zilei. În curând avea să lase în urmă meleagurile mlăştinoase şi umede şi să pătrundă pe câmpiile sălbatice care înconjurau căminul ei nomatsi.

Mulţimea care inunda punctul de control din est al gărzilor fusese suficient de compactă încât ea să se strecoare nevăzută din capitală. Apoi, de îndată ce drumurile se goliseră de oameni, sărise în spinarea noului ei cal şi îi dăduse pinteni iepei să pornească la galop.

Rana din palmă tot sângera, aşa că rupse o bucată din fusta de culoarea măslinei şi o înfăşură în jurul mâinii. Cum se îmbiba de sânge, cum rupea o altă fâşie. O strângea şi mai tare şi îşi înălţa mâna şi mai sus.

Doar o noapte, îşi spunea în sinea ei iar şi iar, un refren ce îngâna galopul în patru timpi şi ropotul copitelor în trei timpi care-i urma. În cele din urmă, la două leghe de hotarul oraşului, când iapa era neagră de sudoare, o lăsă să meargă la trap în doi timpi. *O noapte, doar o noapte.*

Dincolo de această reamintire vie licărea o speranţă disperată că poate Iseult n-o punea în primejdie pe Safi conducând-o la vechiul far. Planurile făcute într-o fracţiune de secundă nu erau punctul ei forte, ăsta fusese şi mesajul pentru Habim. Neglijent. Pripit.

În cele din urmă, Iseult ajunse în dreptul unei dumbrăvi împovărate de ani şi încetini iapa la pas uşor înainte să se dea jos din şa. Coapsele o ardeau, şalele o dureau nespus. Nu mai călărise de săptămâni şi nu cu viteza asta de luni bune. Încă îşi simţea

dinţii clănţănindu-i de la galop. Sau poate că era bâzâitul greierilor din tufişurile de păducel.

Deşi părea că n-ar fi urmat decât o urmă de vânătoare şerpuind prin iarbă, ştia exact unde se află: era un drum nomatsi.

Înainta mult mai lent acum, fiind atentă să citească indiciile nomatsi pe măsură ce apăreau. Un băţ înfipt în pământ, de care ai fi zis că e pus la *întâmplare,* indica o capcană de urşi la următoarea curbă a potecii. Un mănunchi de gloria dimineţii „sălbatică” pe partea stângă a potecii însemna că drumul se bifurca – la est ducea drept într-o ceaţă a Vrăjitoarilor Otrăvurilor, la vest, spre aşezare.

Urmând poteca asta, avea să-l facă pe Vrăjitorul Sângelui să-i piardă urmele lui Iseult, odată pentru totdeauna. Apoi, după ce va petrece câteva ore dincolo de împrejmuirile groase ale aşezării, Iseult putea să pornească din nou la drum, în căutarea lui Safi.

Cu toate că, teoretic vorbind, Imperiul Dalmotti îi îngăduia tribului nomatsi să trăiască nestingherit – atâta vreme cât caravanele lui stăteau la cel puţin douăzeci de mile depărtare de orice oraş –, membrii lui erau totodată declaraţi „animale”. Nu erau protejaţi de lege, şi totuşi *puţini* dalmotti se opuneau acestei stări de fapt. Să spui că midenzii nu-şi tratau cu bunătate străinii era doar o jumătate de adevăr. Fiind unul dintre triburile nomatsi care se aşezaseră şi renunţaseră la viaţa nomadă, midenzii găsiseră aici o plasă de siguranţă de care să se agaţe.

Împrejmuirile erau groase, arcaşii, pricepuţi, iar dacă Vrăjitorul Sângelui reuşea cumva să ajungă atât de departe, avea să-l aştepte un cufăr plin cu săgeţi ghimpate.

Şi totuşi, pe cât se luptau midenzii să-i ţină pe străini departe, pe atât se luptau să-şi ţină oamenii aproape. Dacă părăseai aşezarea, erai condamnat să fii un *înstrăinat,* iar *înstrăinat* era ceva ce niciun nomatsi, nici măcar Iseult, nu voia să ajungă.

Când stejarul care acoperea intrarea aşezării împrejmuite se ivi în cele din urmă, negru şi

amenințător în bezna nopții, Iseult se opri. Era ultima ei șansă să fugă. Putea să facă degrabă cale întoarsă și să-și petreacă restul vieții fără să-și mai vadă vreodată tribul, deși putea fi vorba despre o viață scurtă, cu Vrăjitorul Sângelui pe urmele ei.

Luna răsărea la est, luminându-i calea. Coada împletită și-o legă sub basma. Femeile nomatsi își purtau părul până la bărbie și ei îi ajungea până la jumătatea spatelui. Trebuia să-l țină, deci, ascuns.

— Numele! strigă o voce guturală în limba nomatsi.

Un Fir de culoarea ostilă a oțelului străluci în stânga lui Iseult, siluetele arcașilor profilându-se în umbră printre copaci. Ea ridică mâinile supusă, sperând că fașele cu care-și legase palma dreaptă să nu fie prea vizibile.

— Iseult, strigă ea. Iseult det Midenzi.

Frunzele stejarului foșniră; crengile trosniră. Și mai multe Fire începură să lucească și să fluture când gărzile se adunară la un loc să se sfătuiască și să ia o hotărâre. Clipele se scurgeau dureros de lent. Lui Iseult parcă îi bătea inima în plămâni și îi răsuna în urechi, în vreme ce iapa îi apăsa capul. Apoi lovi cu picioarele. Avea nevoie să fie curățată.

Un țipăt despică cerul nopții.

Două rândunele își luară zborul.

Apoi se auzi un altul venind dintr-un gâtlej pe care Iseult îl știa prea bine și simți că se prăbușește. Că pica în cădere liberă de pe un vârf de munte, că nu-și mai simte stomacul pe măsură ce pământul se apropia cu repeziciune.

Stază, țipă în sinea ei. *Stază în degetele de la mâini și de la picioare!*

Dar nu-și găsi staza. Nu înainte ca huruitul porții uriașe să-i spargă urechile. Pași grei răsunară pe pământ, iar o siluetă în negrul Vrăjitoarelor Firului se apropie de ea.

— Iseult! strigă mama ei, lacrimile șiroindu-i pe chipul aproape leit cu al lui Iseult, lacrimi false, firește, de vreme ce Vrăjitoarele Firului adevărate nu

plângeau, iar Gretchya nu era nimic dacă nu era o Vrăjitoare a Firului.

Iseult avu răgaz numai cât să observe cât de mică părea mama ei – îi venea doar până la nas – înainte să fie cuprinsă într-o îmbrăţişare ce mai că-i frângea coastele, iar mintea să-i fie acaparată de un singur gând. O rugăciune, mai degrabă, ca Vrăjitorul Sângelui să stea cât mai *departe.*

Iseult descoperi că mersul prin aşezarea midenzi luminată de lună este şi mai uşor, dar şi mai greu decât s-ar fi aşteptat.

Era mai uşor pentru că, deşi se schimbase doar foarte puţin în cei trei ani de când nu-şi mai vizitase tribul, totul părea mai mic decât îşi aducea ea aminte. Zidurile din scânduri care împrejmuiau satul erau de aceeaşi culoare gri-spălăcit de cum îşi amintea, doar că acum nu mai păreau de netrecut. Doar… înalte. Dacă n-ar fi fost poteca nomatsi şi arcaşii din copaci, zidul n-ar fi fost decât un mic inconvenient pentru Vrăjitorul Sângelui.

Căsuţele rotunde erau construite din pietre maronii ca noroiul pe care se înălţau ca nişte machete. Căsuţe ca de jucărie, strâmte, cu uşi joase şi ferestre cu obloane trase.

Până şi stejarii care creşteau fără prea mare tragere de inimă înăuntrul aşezării ce se întindea pe cincisprezece acri păreau mai sfrijiţi decât şi-i amintea Iseult. Nu mai erau la fel de mari şi de puternici ca să se caţăre printre crengile lor, aşa cum făcuse cândva.

Însă ce făcea mersul prin trib mai *dificil* decât s-ar fi aşteptat Iseult erau oamenii sau mai degrabă Firele lor. Pe când o urma pe mama ei spre casa lor din mijlocul aşezării, obloanele se deschideau larg, scoţând la iveală feţe curioase. Firele lor erau ciudat de fleşcăite, răsucite ca nişte prosoape vechi.

Iseult tresărea ori de câte ori o siluetă ieşea de după colţ sau o uşă se deschidea cu zgomot. Şi, totuşi, de fiecare dată, descoperea că faţa scăldată în lumina lunii nu-i cerceta chipul.

N-avea nicio noimă. Erau oameni noi în trib? Fire care păleau până când aveau să devină invizibile?

Când în sfârşit ajunse în dreptul casei rotunde a mamei ei, Iseult o găsi curios de mică, întocmai ca şi celelalte lucruri. Deşi coliba lui Gretchya avea aceleaşi covoare portocalii întinse pe aceeaşi podea din scânduri late, pe care le ţinea minte din copilărie, totul părea atât de *mic.*

Măsuţa de lucru, care cândva îi ajungea până la talie, acum abia dacă îi venea până la jumătatea coapsei – şi la fel şi cu masa de la fereastra dinspre est, la care mâncau de obicei. În spatele cuptorului era o trapă ce ducea la pivniţa săpată în pământ. Arăta atât de strâmtă, încât nu era sigură că ar fi putut să se aventureze înăuntru.

În cele două dăţi când se întorsese aici – vizite de câte o singură noapte – pivniţa i se păruse înfricoşătoare şi înghesuită, pe lângă podul aerisit al lui Mathew. Şi, după ce se obişnuise să aibă un pat numai pentru ea, salteaua de paie pe care o împărţise dintotdeauna cu mama ei păru neîncăpătoare. Inevitabilă.

— Vino!

Gretchya o apucă de încheietură şi o conduse spre cele patru scăunele din jurul cuptorului, de nelipsit în casa unei Vrăjitoare a Firului. Iseult trebui să-şi înfrâneze dorinţa de a se elibera din strânsoarea mamei. Atingerea lui Gretchya părea chiar mai rece decât îşi amintea.

Şi, bineînţeles, mama ei nici nu băgase de seamă faşa însângerată de la mâna fiicei sau poate că observase, dar nu-i păsa. Iseult nu putea ghici emoţiile mamei, fiindcă Vrăjitoarele Firului nu puteau să-şi vadă propriile Fire şi nici pe cele ale semenelor lor. Iar Gretchya era mult mai pricepută la a-şi ascunde sentimentele decât fusese vreodată Iseult.

Totuşi, în lumina slabă a felinarului, fata putea măcar să vadă că chipul mamei sale se schimbase doar foarte puţin în ultimii trei ani. Poate că devenise puţin mai supt şi îi apăruseră câteva riduri

în jurul gurii mai mereu încruntate, dar astea erau singurele schimbări.

Gretchya îi lăsă în sfârşit mâna, trase un scaun din apropiere şi îl aşeză lângă vatră.

— Stai jos până îţi pun nişte borgsha. Astăzi, carne de capră. Sper că mai e pe gustul tău. Zdreanţă! Vino, *Zdreanţă!*

Lui Iseult i se opri respiraţia. Câinele ei de altădată!

Se auzi un tropăit dinspre trepte, apoi iată-l: bătrân şi ponosit, cu un mers şchiopătat.

Fata dădu la o pane scaunul. Genunchii îi atinseră covorul, fiind străbătută de o căldură de bun augur. Deschise larg braţele, iar bătrânul şi roşcovanul câine de vânătoare alergă spre ea… până când o întâlni, dând din coadă şi vârându-şi boticul lui cenuşiu în părul ei.

Zdreanţă, îl chemă ea în gând, temându-se să-i rostească numele cu glas tare. Temându-se că o s-o apuce din nou bâlbâială din pricina acestui neaşteptat val de emoţii. Emoţii *contradictorii*, pe care nu voia să le dea la iveală şi nici să le interpreteze. Dacă ar fi fost aici, Safi ar fi ştiut cum anume se simţea.

Iseult îl scarpină pe Zdreanţă după urechile lui lungi. Vârfurile le erau murdare de ceea ce părea să fie pătrunjel.

— Ţi-ai b-băgat botul în borgsha?

Iseult se aşeză pe scăunel, încă mângâindu-l şi încercând să nu ia în seamă cât de mult i se înceţoşase privirea. Cât de cenuşiu i se făcuse botul.

— O, *eşti* acasă! strigă o voce melodioasă.

Degetele lui Iseult înţepeniră pe gâtul lui Zdreanţă. Îşi ascunse privirea, cercetând în schimb încăperea şi faţa câinelui. Poate că, dacă se prefăcea că nu o văzuse pe Alma, fata pur şi simplu ar fi fost absorbită în Vid.

De unde atâta noroc! Alma se repezi din prag direct spre Iseult. Întocmai ca Gretchya, şi ea purta tradiţionala rochie neagră a Vrăjitoarelor Firului,

strâmtă în zona pieptului, dar largă la mâneci, talie şi picioare.

— Să mă salveze Mama Luna, Iseult! Alma rămase cu gura căscată, ochii ei verzi cu gene lungi clipind întruna de uimire. Arăţi exact ca Gretchya acum!

Iseult nu răspunse. Gâtul îi era blocat de… de ceva. Furie, poate. Nu voia să arate ca Gretchya – o *adevărată* Vrăjitoare a Firului cum Iseult n-ar fi putut ajunge niciodată. Plus că ura că Zdreanţă dădea din coadă. Că-şi pusese capul pe genunchiul Almei. Că se dusese la *Alma,* ei întorcându-i spatele.

— Eşti femeie de-acum, adăugă Alma, trântindu-se pe un scăunel.

Iseult aprobă dând prompt din cap, aruncând o privire către cealaltă Vrăjitoare a Firului. Şi Alma era femeie de acum. O femeie frumoasă – dar asta nu era nicio surpriză. Părul lung până la bărbie era des şi strălucitor… perfect. Avea o talie subţire, şolduri rotunjite, iar întreaga siluetă îi era atât de feminină şi de… *perfectă.*

Alma era, cum fusese dintotdeauna, Vrăjitoarea Firului perfectă. Femeia nomatsi perfectă. Doar că, atunci când îi căzură ochii pe mâinile Almei, Iseult văzu că şi ea le avea pline de bătături.

Iseult ridică palma Almei.

— Te-ai antrenat cu sabia.

Alma aruncă o privire către Gretchya, care încuviinţă uşor din cap.

— Cu pumnalul, recunoscu Alma. Fac antrenamente de câţiva ani.

Iseult dădu drumul încheieturii. Fireşte că Alma învăţase să se lupte. Fireşte că şi la asta avea să fie perfectă. Nu era nimic la care Iseult să se priceapă mai bine – era ca şi cum Mama Luna se asigurase că orice abilitate pe care Iseult încerca să şi-o însuşească Alma o deprindea şi ea… şi o perfecţiona.

Când devenise limpede că Iseult nu va putea fi niciodată în stare să facă Pietre de Fir şi să-şi stăpânească suficient emoţiile, Alma se transformase

dintr-o Vrăjitoare a Firului în trecere prin tribul Nomatsi într-o Vrăjitoare a Firului *ucenică* din aşezarea Midenzi. Când Gretchya va fi prea bătrână ca să conducă tribul, Alma îi va lua locul.

În caravanele nomatsi, era treaba Vrăjitoarei Firului să unească Familiile de Fir, să aranjeze căsătorii şi prietenii şi să desfacă nodurile din vieţile oamenilor. Într-o bună zi, întocmai cum făcea şi Gretchya acum, Alma avea să-şi folosească magia ca să-i conducă pe midenzi.

— Mâna ta! sări Alma. Eşti rănită!

— Sunt bine, minţi Iseult, ascunzându-şi palma între fuste. Nu mai sângerează.

— Oricum, curăţ-o! îi zise Gretchya pe un ton impenetrabil.

Iseult îşi trase nasul. Iată aici două femei ale căror Fire nu le putea vedea. Dar, înainte să le poată cere s-o lase singură ca să-şi limpezească gândurile – gânduri ca venirea acasă, Vrăjitorul Sângelui pornit în urmărirea ei, *perfecţiunea* Almei –, se iţi pe uşă capul unui bărbat cu păr negru.

— Bine ai venit acasă, Iseult!

Ea simţi să-i trec păianjeni pe şira spinării. Degetele Almei se strânseră pe gâtul lui Zdreanţă, iar Gretchya păli.

— Corlant… începu ea, dar bărbatul o întrerupse, strecurându-şi în casă corpul deşirat.

Corlant det Midenzi aproape că nu se schimbase deloc faţă de ultima oară când îl văzuse Iseult. Poate că părul i se mai rărise şi îi mai albise prin părţi, însă liniile de deasupra sprâncenelor erau la fel de adânci cât şi le amintea Iseult – tranşee paralele de cum avea mereu tendinţa să se uite cuprins de mirare.

Şi acum părea mirat, cu sprâncenele ridicate şi ochii strălucitori, care cercetau chipul lui Iseult. Se apropie de ea, iar Gretchya nu făcu nicio mişcare să-l oprească. În schimb, Alma sări în picioare şi îi şuieră printre dinţi lui Iseult:

— Ridică-te!

Ea se ridică, deşi nu ştia de ce. Gretchya fusese dintotdeauna conducătoarea tribului, şi nu Puristul

ăsta cu vorbă dulce ca mierea, care semănase numai zâzanie când era Iseult mică. Corlant ar fi trebuit să fie cel care stă jos.

Se opri dinaintea ei, Firele lui strălucind într-un verde-bronz, verde de curiozitate, bronz de neîncredere.

— Mă mai ţii minte?

— Bineînţeles, îi răspunse ea, ascunzându-şi mâinile în fuste şi lăsând capul pe spate ca să-i întâlnească privirea.

Spre deosebire de ceilalţi membri ai tribului, *el* era la fel de înalt pe cât şi-l amintea, ba chiar purta şi aceeaşi robă de un maroniu mocirlos şi acelaşi lanţ de aur scorojit în jurul gâtului.

Era o încercare nereuşită de a arăta ca un preot Purist. Dar Iseult văzuse preoţi *adevăraţi* pregătiţi în tabere Puriste *adevărate* şi ştia cât îşi ratase Corlant ţinta.

Şi totuşi, asta nu schimba faptul că Alma şi Gretchya îi arătau respect lui Corlant. Că schimbau priviri panicate pe la spatele lui, în timp ce el o examina pe Iseult.

El îi dădu ocol, fără s-o scape din ochi. Îi făcea să se ridice părul de pe mâini.

— Ai mirosul lumii de afară, Iseult. De ce te-ai întors?

— Are de gând să rămână de data asta, interveni Gretchya. O să-şi reia locul ca ucenic al meu.

— Aşadar o aşteptai? Firele lui Corlant se făcură negre de ostilitate. Nu mi-ai pomenit nimic despre asta, *Gretchya.*

— Nu era ceva sigur, sări şi Alma de colo, radiind triumfătoare. Ştii cât urăşte Gretchya să strice orânduirea din aşezare, dacă nu e cazul.

Corlant mormăi drept răspuns, atenţia lui îndreptându-se acum spre Alma. Firele lui deveniră şi mai bronz de suspiciune, dincolo întrezărindu-se un lila plin de dorinţă. Privirea lui o săgetă apoi pe Gretchya, iar dorinţa se risipi.

Lui Iseult i se strânse stomacul ghem. Nu aşa lăsase ea lucrurile. Corlant fusese un ghimpe în

coastă încă de când era ea copil – denunţând întruna primejdiile şi păcatele vrăjitoriei. Susţinând întruna că devotamentul faţă de Mama Lună era în contradicţie cu magia fiecăruia. Că trebuia eradicată.

Dar Iseult nu-l băgase în seamă, cum nu-l băgaseră nici ceilalţi membri ai tribului. E adevărat, Corlant dădea târcoale casei, cerşind atenţia lui Gretchya. Ba chiar o ceruse de soţie o dată – nu că Gretchya ar fi putut să se mărite. Numai Firele-Inimii puteau să se căsătorească într-un trib nomatsi, iar Vrăjitoarele Firului nu aveau un Fir al Inimii.

La început Gretchya îi ignorase avansurile. Apoi făcuse apel la raţiune, amintind atât de legile tribului nomatsi, cât şi de regulile Mamei Luni. Totuşi, până la momentul când Iseult părăsise tribul, Gretchya ajunsese să-şi zăvorască noaptea ferestrele cu lacăte de fier şi să plătească cu arginţi doi bărbaţi de-ai locului ca să-l ţină departe pe şarpele de Corlant.

Când Iseult venise ultima oară în vizită, Corlant nu mai era, iar Iseult presupuse că plecase odată pentru totdeauna. Evident că nu fusese aşa şi evident că lucrurile se schimbaseră. Cumva, Corlant reuşise să preia controlul.

— Deja am anunţat tribul despre venirea lui Iseult, spuse el, îndreptându-şi perfect spatele.

Aproape că dădea cu capul de tavan.

— Ceremonia de primire va începe în curând, explică el.

— Ce isteţ din partea ta! spuse Gretchya, însă lui Iseult nu-i scăpă tremurul gurii mamei sale.

Gretchya era speriată. Cu adevărat *speriată.*

— Am fost atât de distrasă de întoarcerea lui Iseult, continuă ea, că am uitat complet de Ceremonie. Va trebui să-i schimbăm hainele…

— Nu! ţâşni Corlant.

Se răsuci înspre Iseult, încă o dată cu ochi neîndurători şi Fire ostile. Lasă-i pe cei din trib s-o vadă exact aşa cum e, mânjită de lumea de-afară. O trase de mânecă pe Iseult, forţând-o să-şi plece capul.

Poate că n-o putea citi pe mama ei sau pe Alma, dar îl putea citi pe Corlant. Voia să deţină controlul, voia ca Iseult să i se supună, aşa că, atunci când ei îi trosniră genunchii într-o plecăciune stângace, îi scăpă un geamăt. Îi venise din stomac, astfel că îşi încrucişă mâinile pe deasupra burţii.

Sunase îngrozitor de exagerat, iar o miime de secundă Iseult îşi dori *încă o dată* cu disperare ca Safi să fi fost lângă ea. Safi ar fi putut să înfrunte situaţia fără nicio problemă.

Dar, în caz că simţise falsitatea din geamătul lui Iseult, Alma nu se trădă prin nimic. Pur şi simplu se aplecă spre Iseult:

— Eşti bolnavă?

— Sunt la ciclu, răspunse Iseult printre dinţi.

Îi întâlni privirea lui Corlant şi se bucură să-i vadă Firele deja pălind din pricina repulsiei.

— Am nevoie de faşe curate pentru sânge, continuă ea.

— O, sărăcuţa de tine! strigă Alma. Mi-a rămas nişte tinctură de zmeură numai bună.

— Trebuie să-ţi ardem faşele folosite şi să-ţi aducem haine neîntinate, interveni şi Gretchya, întorcându-se apoi spre Corlant, care, spre surprinderea şi satisfacţia lui Iseult, deja se îndrepta către uşă: Dacă ai putea să închizi uşa după tine, Părinte Corlant, începem ceremonia cât de curând. Mulţumim încă o dată că ai anunţat tribul despre întoarcerea lui Iseult.

Corlant ridică mult din sprâncene, dar nu o contrazise; şi nici că mai scoase vreo vorbă, ci se strecură afară pe uşă, închizând-o cu zgomot. O uşă *fără* lacăte, dar dintr-un lemn şters şi scrijelit acolo unde cândva fusese fixat fierul.

— Bine gândit! îi şuieră Alma lui Iseult, fără urmă de strălucire fericită acum. Nu eşti de fapt la ciclu, nu?

Ea scutură din cap, apoi Gretchya o apucă strâns de braţ.

— Trebuie să ne mişcăm repede, îi şopti. Alma, adu-i una dintre rochiile tale şi găseşte alifia

Vrăjitorului Pământului vindecător pentru mâna ei. Tu scoate-ţi basmaua. Trebuie să ne ocupăm de păr.

— Ce se întâmplă? Iseult avu grijă să-şi păstreze calmul în glas, în ciuda ghiontului din ce în ce mai tare din spatele coastei. De ce e Corlant la conducere? Şi de ce l-ai numit *părintele* Corlant?

— Şşşt! făcu Alma. Să nu te audă careva!

Apoi se duse repede la trapa care dădea în pivniţă şi coborî sub duşumea.

Gretchya o conduse pe Iseult la măsuţa ei de lucru.

— S-a schimbat tot. Corlant conduce tribul acum. Îşi foloseşte magia ca să…

— Magie? o întrerupse Iseult. Dar e Purist.

— Nu în întregime.

Mama ei se întoarse spre sertar, dădu la o parte pietrele de curăţare şi mosoarele de fire multicolore, căutând numai zeii ştiau ce.

— Regulile s-au înăsprit de când ai plecat tu, vorbi mai departe Gretchya. Încă de când au început zvonurile despre Păpuşar şi spintecarea a devenit ceva la ordinea zilei, Corlant a reuşit să pătrundă tot mai adânc în trib. Se hrăneşte din frica lor şi o înteţeşte până când arde în flăcări.

Iseult clipi uimită.

— Ce e un Păpuşar?

Maică-sa nu-i răspunse, privirea căzându-i în sfârşit pe ce căuta: foarfeca. O înşfăcă şi-i spuse:

— Trebuie să-ţi tăiem părul. Arăţi… semeni prea mult cu unul din afară. Şi, dacă e să-i dăm crezare lui Corlant, prea mult cu Păpuşarul. Mulţumesc Mamei Lună ca ai fost deşteaptă şi ţi-ai acoperit capul – putem să zicem că a fost scurt în tot timpul ăsta. Îi făcu semn lui Iseult să se aşeze. Trebuie să convingem tribul că eşti inofensivă. Că *nu* eşti o înstrăinată.

Gretchya îi susţinu privirea; tăcerea dintre ele crescu.

Apoi Iseult încuviinţă din cap, spunându-şi în sinea ei că nu-i pasă. Era doar păr, care oricum avea să-i crească la loc. Nu însemna nimic. Viaţa ei din

oraşul Veñaza era acum departe, trebuia să lase trecutul în urmă.

Luă loc, foarfeca intră în prima şuviţă de păr şi, gata, nu mai era cale de întors.

— Oricât pretinde Corlant că e Purist, reluă Gretchya, pe aceeaşi voce fără inflexiune pe care Iseult se obişnuise s-o audă, dar e şi Vrăjitor al Vidului. Vrăjitor al *Blestemelor*. Mi-am dat seama la puţin timp după ultima ta vizită. Am observat că atunci când e în preajma mea Firele lumii pălesc. Poate că ai observat şi tu?

Iseult dădu din cap că da – picături reci ca de gheaţă scurgându-i-se în josul gâtului. Toate Firele estompate din trib erau numai făcătura lui Corlant. Nici nu ştia că e posibil aşa ceva.

— De cum am aflat ce e de fapt, continuă Gretchya, şi de cum am văzut că puterea lui o absorbea pe a mea, m-am gândit să folosesc ce ştiu împotriva lui. L-am ameninţat că voi spune tribului… El m-a ameninţat că o să-mi ia toată puterea.

— În cele din urmă am căzut în propriul laţ, căci după discuţia aia Corlant a început să mă ameninţe că-mi ia puterile ori de câte ori voia ceva de la mine.

Gretchya vorbea cu atâta nonşalanţă – de parcă acel *ceva* pe care îl voia el ar fi fost un simplu castron cu borgsha sau să-l împrumute pe Zdreanţă o zi. Dar Iseult ştia mai bine. Îşi amintea cum pândea Corlant din umbră lângă coteţul găinilor şi o urmărea pe Gretchya pe fereastră. Cum Firele lui mov aprins au făcut-o pe Iseult să înţeleagă de la o vârstă mult prea fragedă ce înseamnă „dorinţa".

Ferească zeiţele! Ce s-ar fi întâmplat cu Iseult, dacă n-ar fi părăsit aşezarea atunci? Cât de aproape fusese să poarte acelaşi laţ de gât ca maică-sa?

În ciuda celor şase ani şi jumătate de ură pe care şi-o aţâţase dinadins şi cu atâta grijă, Iseult simţea un cuţit în capul pieptului. *Vină,* îi spunea creierul. *Şi milă pentru mama ta.*

Şi când te gândeşti că acest Corlant fusese un Vrăjitor al Blestemelor tot timpul. Capabil să ucidă

magia unei persoane cu atâta uşurinţă cu care Iseult vedea Firele. O altă vrăjitorie care avea legătură cu Vidul – un alt mit care se dovedise a fi mult prea adevărat.

Iseult scoase un oftat, atentă să-şi ţină capul nemişcat pe când Gretchya îi tăia părul.

— C-ce… începu ea, mirată de tremurul din propria voce.

Simţea încruntătura mamei când se întorcea spre ea, îi auzea veşnica dojană: *Stăpâneşte-ţi limba. Stăpâneşte-ţi mintea. O Vrăjitoare a Firului nu se bâlbâie niciodată.*

— Ce e un Păpuşar? reuşi Iseult să îngaime în cele din urmă.

— E o tânără Vrăjitoare a Firului.

Foarfeca îi scrâşni în păr – şi mai tare, şi mai repede. Părul era împrăştiat pe duşumea ca firele se nisip.

— Fiecare caravană nomatsi care trece pe aici vine cu versiunea ei, dar povestea rămâne, în mare, neschimbată, continuă ea. Nu poate face Pietre de Fir, nu-şi poate controla emoţiile şi… şi-a părăsit tribul.

Iseult înghiţi cu greu. Povestea cu Păpuşarul *chiar* îi suna cunoscut.

— Se mai spune că, spre deosebire de legătura noastră eterală cu Firele, vorbi mai departe Gretchya, puterea fetei se trage din Vid. Se zice că îi poate controla pe Spintecaţi. Că are în subordine oştiri numeroase, iar în varianta cea mai întunecată a poveştii poate chiar să readucă morţii la viaţă.

Umerii lui Iseult fură cuprinşi de un fior.

— Cum?

— Firele Retezate, îi răspunse Gretchya încetişor. Pretinde că are control asupra Firelor Spintecaţilor. Că îi supune voinţei ei, chiar şi când sunt morţi.

— Cele trei Fire negre ale Spintecaţilor, şopti Iseult, iar ţăcănitul foarfecii se opri brusc.

În aceeaşi clipă, Alma ieşi în grabă din pivniţă, cu o rochie neagră într-o mână şi cu faşele albe pentru

sânge în cealaltă. Se repezi la cuptor şi deschise larg uşiţa de fier.

Gretchya se întoarse cu faţa spre Iseult.

— Ai auzit de Firele Retezate?

— Le-am văzut.

Ochii mamei se deschiseră larg, iar chipul i se albi ca hârtia.

— Nu trebuie să mai spui nimănui, Iseult. *Nimănui.* Eu şi Alma am crezut că e o minciună. Un mijloc al Păpuşarului şi al lui Corlant să sperie oamenii.

Lui Iseult i se uscă gura.

— Voi nu puteţi vedea Firele astea?

— Nu. Şi nici nu am văzut vreun Spintecat vreodată.

— E-eu nu pot face Pietre de Fir, scuipă Iseult cuvintele, şi c-cum se face că tot *eu* pot vedea şi Firele Retezate?

Gretchya rămase tăcută, apoi apucă iar părul şi hârşâitul de foarfecă începu din nou. Câteva clipe mai târziu, fumul ieşea în vălătuci dinspre cuptor. Alma se întoarse la măsuţa de lucru şi îi dădu lui Iseult rochia neagră tradiţională a Vrăjitoarelor Firului. Negrul era culoarea tuturor firelor combinate la un loc, iar de-a lungul gulerului, a manşetelor subţiri şi al tivului rochiei se vedeau trei dâre de culoare: o linie dreaptă, de culoarea magentei, pentru Firele care leagă, o linie răsucită, verde-salvie, pentru Firele care clădesc, şi o linie punctată, cenuşie pentru Firele care rup.

— Cât ai de gând să rămâi? se auzi întrebarea Almei, nu era decât o şoaptă aspră, nu mai tare decât trosnetul focului.

— Doar o singură noapte, răspunse Iseult, forţându-şi mintea să *nu* se gândească la Vrăjitorul Sângelui.

Avea destule motive de îngrijorare în privinţa tribului.

Dusă pe gânduri, luă o pietricică roşie, neşlefuită de pe măsuţa de lucru. Un rubin, gândi Iseult, iar în

jurul ei, legat cu pricepere, cu bucle şi noduri, era un fir de culoare roz-răsărit.

La câteva pietre distanţă se afla şi geamăna ei. Lui Iseult nu-i scăpară safirele de la capătul mesei şi nici cele câteva opale.

Doar în casa unei Vrăjitoare a Firului găseai pietre atât de preţioase neprotejate. Dar o Vrăjitoare a Firului îşi cunoştea prea bine pietrele – ba chiar le putea lua urma – şi niciun nomatsi nu ar fi fost atât de prost încât să fure de la o Vrăjitoare a Firului.

— Îţi place Piatra de Fir? întrebă Alma.

Se sprijini de măsuţă, deşi îşi freca întruna palmele de pulpa piciorului, ca şi cum i-ar fi transpirat.

Totuşi, o dată nu-i spusese Gretchya Almei: *Nu mişca din mâini! O Vrăjitoare a Firului stă întotdeauna potolită.*

— Alma a făcut-o, îi zise Gretchya.

Nici nu se putea altfel. Iseult nu fusese niciodată în stare să facă o Piatră de Fir să funcţioneze, dar iat-o pe Alma, aici de faţă, cu una care le întrecea pe toate celelalte.

— Am făcut-o, spuse Alma, deşi cuvintele ei păreau mai degrabă o întrebare: *Am făcut-o?*

Privirea lui Iseult se asmuţi asupra ei.

— De ce ai face o Piatră de Fir pentru mine?

Simţi cum fruntea i se încreţeşte, iar buzele i se strâng. Era o faţă atât de dezgustată, o expresie atât de necontrolată şi deloc caracteristică unei Vrăjitoare a Firului, încât îşi dori pe dată să n-o fi făcut.

Alma tresări, dar se stăpâni imediat, apoi ridică cel de-al doilea rubin înfăşurat în fir roz.

— E un…

Vocea i se frânse şi ridică privirea către Gretchya, neştiind ce ar fi trebuit să spună.

— E un dar, interveni Gretchya. Nu te sfii – Iseult se încruntă la tine doar pentru că e nedumerită şi nu se poate stăpâni.

Chipul lui Iseult fu cuprins de fierbinţeală. O fierbinţeală mânioasă. Sau poate o fierbinţeală ruşinată.

— Dar cum ai făcut-o? se răsti ea. Eu sunt o Vrăjitoare a Firului – dar tu nu-mi poţi vedea Firele, prin urmare, nu le poţi lega de o piatră.

— Mama… ta, începu Alma.

— Eu i-am arătat cum să facă, sfârşi Gretchya în locul ei.

Puse foarfeca pe măsuţa de lucru şi se îndreptă spre cuptor.

— Hainele o să fie arse complet cât de curând, iar Corlant o să se întoarcă. Grăbeşte-te!

Iseult îşi strânse buzele într-o linie fină. Răspunsul mamei ei nu era câtuşi de puţin un răspuns.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, continuă Gretchya când aţâţa flăcările din cuptor. Rubinele din mâna ta o să strălucească atunci când Safiya o să fie în primejdie şi când o să fii şi tu. Ba chiar o să vă ajute să vă găsiţi una pe cealaltă. Un astfel de dar nu ar trebui tratat cu indiferenţă.

Nu trata darul cu indiferenţă, dar nici nu simţea recunoştinţă pentru Alma. Niciodată. Alma îl făcuse pentru că se simţea vinovată. La urma urmei, ea era motivul pentru care lui Iseult i se refuzase locul de ucenică şi fusese respinsă ca urmaşă a lui Gretchya.

— Îmbracă-te! îi ordonă Gretchya. Şi repede, cât mătură Alma părul tăiat. Va trebui să le spunem lui Corlant şi tribului că te-ai răzgândit şi vrei să te întorci în trib ca Vrăjitoare a Firului.

Iseult deschise gura – vrând să-i aducă aminte mamei ei că nu putea avea *două* ucenice şi că tribul cunoştea prea bine nereuşitele vrăjitoreşti ale lui Iseult –, apoi o închise la loc. Alma luă mătura şi se grăbi să îndeplinească ce i se ceruse, cum era de aşteptat de la o Vrăjitoare a Firului. Şi asta, pentru că Vrăjitoarele Firului nu crâcneau niciodată, ele doar urmau cursul rece al raţiunii lor, oriunde le-ar fi dus.

Raţiunea lui Iseult o adusese aici, aşa că avea să-şi ignore orgoliul rănit şi frica, continuând să-şi urmeze logica după cum fusese instruită. Aşa reuşise în tot timpul cât stătuse în oraşul Veñaza, când o avusese pe Safi alături.

9

Niciodată, nici în zece milioane de vieţi, nu şi-ar fi închipuit Safi că avea să intre cu atâta uşurinţă în rolul ei de domna. Nu când era înconjurată de atâţia oameni, căldura trupurilor umplând sala de bal boltită şi cu minciunile lor necontenite, care parcă-i zgâriau pielea. Însă copiii din trecutul ei deveniseră adulţi, în vreme ce părinţii lor fuseseră prinşi în ghearele bătrâneţii.

Dar, cu tot vinul acela spumant şi cu strălucirea candelabrelor, cu peretele de sticlă sclipitoare, care dădea spre ţărmul mlăştinos al Mării Jadansi, lui Safi îi venea greu să *nu* se simtă bine.

De fapt, nu i se părea ceva diferit de înşelătoriile pe care le punea la cale cu Iseult. Juca acum rolul mâinii drepte, în vreme ce unchiul ei tăia cine ştie ce pungă cu bani. Dacă asta era tot ce dorea unchiul Eron, Safi ar fi putut, aproape cu bucurie, să se supună. Mai ales când îl avea alături pe prinţul Leopold fon Cartorra.

Devenise un bărbat cât se poate de distins, deşi era încă mult prea drăguţ ca să poată fi luat în serios. De fapt, era fără îndoială cel mai frumos om, femeie sau bărbat, din întreaga încăpere. Buclele îi luceau în culoarea căpşunei, pielea avea o strălucire auriu-îmbujorată, iar genele lui lungi şi blonde pe care ea şi le amintea încă atât de bine îi împodobeau şi acum ochii de un verde marin.

Şi totuşi, în ciuda schimbărilor exterioare, rămăsese acelaşi băiat jucăuş, cu limba ascuţită pe care-l ţinea minte.

Dădu pe gât o înghiţitură generoasă de vin. Mişcarea asta îi făcu buclele să se scuture, iar pe câteva domne din apropiere, să suspine.

— Ştii, începu el tărăgănat, albastrului catifelei din care e făcut costumul meu îi lipseşte profunzimea la care sperasem. Am cerut în mod expres să fie safir imperial.

Vocea îi era de un amplu bariton, iar felul în care echilibra cuvintele cu pauzele era aproape muzical.

— Aş zice, continuă el, că ăsta e mai degrabă un bleumarin tern, nu?

— Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat, Polly, pufni Safi. Cu toată isteţimea ta, ai rămas la fel de obsedat de cum arăţi.

El roşi când se auzi numit Polly, cum roşise în această seară ori de câte ori ea îl rostise, ceea ce pe ea o făcuse să-l repete cât mai des.

— Fireşte că nu m-am schimbat. Leopold ridică graţios din umeri. Faţa mea perfectă este tot ce am, iar învăţatul pe brânci n-o să te ducă mai departe în Cartorra.

Ridică mâna, neînsemnată de vreun tatuaj al vrăjitorilor.

— Pe când *tu*, Safiya… te-ai schimbat cu ceva, nu crezi? întrebă mai departe. Şi ce intrare dramatică ţi-ai făcut!

Ea îşi întoarse privirea, simţindu-şi obrajii că i se aprind, dar nu de ruşine. Ci de furie.

Ajunsese la bal o oră mai târziu. Apusul se topise deja în lumina lunii şi toate astea, fiindcă unchiul Eron stăruise să dea gata o halbă întreagă de vin înainte de plecare. Totuşi, odată sosiţi la palatul dogelui, Safi îi înţelese motivele: Barzii Iadului, cândva fraţii lui Eron, erau de gardă.

Patru cavaleri înarmaţi stăteau de pază la intrarea în grădina dogelui, acolo unde crengile chiparoşilor şuşoteau în adierea vântului, îngânate de broaştele de copac. Alţi doi Barzi ai Iadului păzeau intrarea în palat, iar alţi şase aşteptau împietriţi în spatele împăratului Henrick.

Când mai zărea câte un zdrahon de cavaler, înarmat cu secure, lui Safi parcă i se prăbuşea stomacul în vârful picioarelor. Pumnii i se încleştau. Şi totuşi, îşi ţinea bărbia ridicată şi umerii drepţi.

Nu că vreunul dintre Barzii Iadului ar fi observat-o pe ea ori pe unchiul ei. De fapt, doar unul dintre ei avu o reacţie când cei doi trecură pe lângă el, iar, din câte îşi putea da ea seama din ce văzuse dincolo de

coiful de oţel pe care toţi Barzii Iadului îl purtau, era foarte tânăr. Prea tânăr ca să fi luptat alături de unchiul Eron.

De altfel, acum că Safi se gândea mai bine, poate că semnul îndrăzneţ pe care i-l făcuse Bardul Iadului cu ochiul nu îi fusese adresat unchiului Eron, ci ei.

Pe spuma mării, chiar arăta răpitoare în seara asta!

Până când ea şi unchiul Eron ajunseră la intrarea în vestibul, ceilalţi domi şi domne se mutaseră de mult în sala de bal. Împăratul însă stăruise ca el şi prinţul Leopold să aştepte până când soseşte şi ultimul dintre domi.

Când o zări pe Safi apropiindu-se, Polly se grăbi să vină în faţa tronului unchiului său – ca şi cum ar fi vrut s-o ocrotească de privirile Barzilor Iadului, cum făcuse mereu când erau copii – şi o întâmpină cu o încântătoare plecăciune. Ba chiar interveni când Henrick îi ţinuse cam prea mult mâna lui Safi, după ce ea îngenunche în semn de supunere (pe toţi zeii, uitase că împăratul Cartorrei arăta ca un broscoi şi cât de transpirată îi era strânsoarea mâinii).

Ba Leopold merse chiar atât de departe, încât s-o însoţească personal pe Safi în sala de bal şi, oh, dacă asta nu avea să atragă toate limbile bârfitoare în capcană! Safi aproape că izbucni în râs când dădu cu ochii de prima domna rămasă cu gura căscată. Parcă ar fi uitat cu toţii câte mai puseseră la cale ea şi Leopold când erau copii.

După ce o conduse la un servitor cu şampanie, prinţul îi strecură un pocal în mână, apoi înşfăcă unul pentru el, înainte s-o ducă la mâncare.

Mâncare!

Mesele erau înşirate una după alta de-a lungul ferestrei şi încărcate cu mii de bunătăţi aduse din toate cele trei imperii. Safi era hotărâtă să guste din fiecare până sfârşitul balului.

— Un vulcan de ciocolată! spuse Leopold, arătând către un vas de argint în care păreau să fie bule de ciocolată. Singurul dezavantaj al interzicerii Vrăjitorilor Focului în Cartorra este… că o să ne lipsească trucuri ca astea.

Făcu semn către un servitor în satin bej. Omul luă degrabă un polonic din ciocolată şi îl turnă peste un castron plin cu căpşune proaspete. Safi căscă ochii mari, iar când se întinse după castron Leopold i-l suflă din faţă sfidător:

— Dă-mi voie să te servesc *eu,* Safiya. Au trecut prea mulţi ani de când nu ne-am văzut.

— Iar la mine au trecut prea multe ore de când am mâncat ultima oară. Îl privi lung. Dă-mi-l acum, Polly, sau te castrez cu furculiţa!

De data asta, *el* căscă ochii mari.

— Pe cei Doisprezece! Te-ai auzit ce-ai spus?

Dar îi dădu bolul cu căpşune, iar după ce luă o muşcătură, Safi gemu de plăcere.

— Sunt divine! reuşi ea să îngaime, cu gura plină de ciocolată. Îmi aduc aminte de cei… Vocea i se frânse, iar pieptul şi-l simţea deodată prea mare.

Fusese cât pe ce să spună că aceste căpşune îi aminteau de cele de acasă. *Acasă!* Ca şi cum munţii şi văile din jurul domeniul Hasstrel i-ar fi ţinut vreodată loc de cămin sau de parcă acolo căpşunele ar fi fost vreodată atât de divine.

Totuşi, Leopold nu păru să bage de seamă tăcerea bruscă care o cuprinsese. Privirile lui îi urmăreau pe coloraţii diplomaţi. Pe domnele în fuste negre, cu volane şi cu corsetele cu guler înalt şi coloratură bogată a o mie de nuanţe de pământ. Pe domii cu vestoane negre şi pantaloni scurţi până la genunchi, bufanţi, de catifea, care le făceau picioarele să arate şi mai noduroase, şi mai caraghioase.

De fapt, Leopold părea singurul bărbat din încăpere care reuşea să facă pantalonii strânşi pe picior şi bufanţi de la genunchi în sus să arate bine – şi nici măcar nu ştia, judecând după cum umbla ţanţoş. Partea mulată scotea în evidenţă nişte picioare puternice – surprinzător de musculoase –, în vreme ce catifeaua albastră reflecta în răstimpuri aceeaşi nuanţă a ochilor lui.

Safi era încântată că rochia ei atrăgea atâtea priviri şi că singura rochie pe care o socotea mai presus de a ei era a lui Vaness, împărăteasa din

Marstok. Fâşii albe de material împodobeau cu miile pielea bronzată a femeii, iar părul negru i se revărsa peste goliciunea îndrăzneaţă a umărului drept. Armăsari aurii erau pictaţi deasupra semnului de Vrăjitoare – un pătrat reprezentând Pământul şi o singură linie verticală, reprezentând Fierul –, în vreme ce încheieturile mâinilor îi erau împodobite cu două brăţări în formă de lanţuri (care, spunea ea, simbolizau servilismul faţă de poporul ei). Nu purta coroană şi era, după părerea lui Safi, de-o simplitate şi de-o eleganţă desăvârşite.

Deşi nu o văzuse pe Vaness decât de la depărtare, observă îndată aplecarea plictisită a umerilor tinerei. Expresia placidă a unei persoane care ar fi preferat să fie într-un loc mai bun şi care ar fi avut de făcut lucruri mai importante.

Safi încercă numaidecât să imite postura aceea, cu toate că, tot numaidecât, o dădu uitării de cum văzu cea dintâi prăjitură umplută cu cremă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Leopold întrebă:

— Ai văzut rochia îndrăzneaţă a împărătesei? I-a lăsat cu gura căscată pe toţi bărbaţii din încăpere.

— Dar nu şi pe tine? întrebă ea, mijindu-şi ochii.

— Nu. Nu şi pe mine.

Minciuna lui i se târa parcă pe sub piele, dar nu îi păsa îndeajuns ca să mai insiste. Dacă Leopold dorea să-şi ascundă interesul faţă de umerii perfecţi ai împărătesei, de ce i-ar fi păsat lui Safi?

— Ai vrea s-o cunoşti pe împărăteasă? întrebă el brusc.

Lui Safi i se tăie răsuflarea.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles.

— Atunci, *da,* te rog!

Îi dădu bolul cu căpşune unui servitor, iar el se strecură uşor printre mulţimea de oameni. Îl urmă spre platforma joasă din colţul din spate al încăperii, unde o mică orchestră îşi acorda instrumentele.

Dar era ciudat, căci, pe când îşi croiau drum printre nobilimea curioasă, de toate vârstele şi naţionalităţile, o singură întrebare strălucea pe

buzele tuturor. Safi nu auzea ce murmurau mai mult decât le putea citi gândurile, dar, orice ar fi fost, întrebarea lor ardea cu lumina tare a adevărului. O furnica pe ceafă şi în gât şi o făcea *extrem* de curioasă să afle despre ce vorbeau.

Leopold ajunse în dreptul unor femei îmbrăcate pestriţ – cu rochii din acelaşi material, în şuviţe, ca al împărătesei – şi al unui grup de bărbaţi. *Nubrevnani*, se gândi Safi, când privirea îi căzu pe părul lor lung, lăsat pe spate şi pe pielea aspriă de sarea mării. Hainele le ajungeau până la genunchi, majoritatea fiind de culoarea albastrului-furtună, deşi unul dintre bărbaţi, care-i şi tăie calea, purta una de un cenuşiu-argintiu.

— Scuză-*te!* bombăni ea, încercând să treacă de el.

Însă tipul se opri, blocându-i de tot calea înainte să-i arunce vreo privire.

Safi simţi că se sufocă. Era nubrevnanul de pe doc, acum curat şi strălucind în lumina lumânărilor.

— Ia te uită! Chiar *tu* eşti! îi spuse ea în nubrevnană, mult prea dulce. Ce faci aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Nu părea prea impresionat pe când se întoarse spre ea.

— Eu sunt o domna din Cartorra.

— Nu mă surprinde deloc.

— Văd, începu ea tărăgănat, că ai învăţat cum se încheie un nasture. Felicitări pentru această ispravă care, fără îndoială, îţi făcea viaţa un calvar!

El râse – un sunet surprinzător – şi îşi coborî capul.

— Iar eu văd că ţi-ai curăţat găinaţul de pe umăr.

Nările ei fremătară.

— Te rog să mă scuzi, dar mă aşteaptă prinţul Leopold fon Cartorra şi sunt sigură că şi prinţul tău are nevoie de tine.

Vorbea cu frivolitate, abia luând în seamă ce spune.

Totuşi, rezultatul fu unul total neaşteptat, căci tânărul îi *zâmbi.* Un zâmbet sincer, frumos, care făcu

să se năruie tot în încăpere. Preţ de o singură bătaie sacadată de inimă, Safi văzu numai ochii lui negri, aproape închişi, şi fruntea netedă. Şi felul în care bărbia i se aplecă uşor într-o parte, lăsând să se vadă muşchii gâtului.

— Chiar n-am unde să fiu în altă parte, spuse el încetişor. Doar aici.

Apoi, ca şi cum ea n-ar fi fost deja oricum uluită, tânărul făcu de îndată o plecăciune şi adăugă:

— Mă onorezi cu un dans?

Şi uite aşa, toată siguranţa lui Safi se nărui. Uită că trebuia să fie o domna. Pierdu controlul indiferenţei ei detaşate. Până şi limba nubrevnană părea acum cu neputinţă de stăpânit.

Căci tânărul ăsta parcă îşi bătea joc de ea, ca domii şi domnele din copilăria ei, ca unchiul Eron. Voia cu tot dinadinsul s-o facă de ruşine.

— Dar nu e muzică, se grăbi ea să spună şi dădu să treacă pe lângă el.

Însă el o prinse de braţ cu uşurinţa unui luptător.

— O să fie, îi promise înainte să strige: Kullen?

Matahala de pe debarcader se materializă lângă ei.

— Vrei să rogi orchestra să cânte ceva în patru paşi?

Nubrevnanul nu-şi luă nicio clipă ochii de pe chipul lui Safi, însă zâmbetul lui nu părea să aducă nimic bun.

— Dacă nu cunoşti dansul nubrevnan în patru paşi, domna mea, pot alege altceva, desigur.

Safi făcu o pauză strategică. Ştia dansul în patru paşi, iar dacă el credea c-o s-o facă de râs pe ringul de dans, avea să fie foarte surprins.

— Cunosc dansul, murmură ea. Ia-o înainte!

— De fapt, răspunse el, vocea tremurându-i de mulţumire, eu nu mă mişc, domna mea. Alţii se mişcă pentru *mine.*

Făcu un singur gest din mână şi brusc toţi nubrevnanii se dădură la o parte.

Safi auzi ce vorbeau cei de lângă ei:

— Vezi cu cine dansează prinţul Merik?

— Prinţul Merik dansează cu fata aia, fon Hasstrel.

— Acela e prinţul Merik?

Prinţul Merik. Numele şerpuia şi se târa de-a lungul podelei şi în urechile lui Safi, strălucind de puritatea pe care numai un adevăr o poate avea.

Ei bine, pe toate porţile iadului, nu-i de mirare că bărbatul ăsta era atât de încrezut. Era afurisitul de prinţ al Nubrevnei.

Dansul începu, iar lui Merik nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că făcuse o greşeală.

Din ce sperase el că avea s-o înveţe pe fătuca asta o lecţie – la urma urmelor, se presupunea că e o domna, nu o ştrengară de pe străzi – şi poate să-şi mai elibereze puţin furia permanentă din piept, Merik nu făcu decât să se umilească pe sine.

Fiindcă domna asta cu gura mare era o dansatoare mult mai bună decât crezuse el. Nu numai că ştia dansul, un dans popular nubrevnian al îndrăgostiţilor sau jucat ca să-ţi etalezi măiestria, dar mai era şi pricepută.

Fiecare mişcare triplă a lui Merik cu călcâiul şi vârful piciorului ea o repeta pe ritm. Fiecare rotire dublă sau răsucire de încheietură ea reuşea s-o imite la perfecţie.

Şi asta era de-abia prima pătrime a dansului nubrevnan în patru paşi. De îndată ce au ajuns corp la corp, el n-a avut nicio îndoială că o să transpire şi să cerşească aer.

Fireşte, dacă s-ar fi gândit o clipă înainte să-i facă propunerea de a o invita la dans, Merik şi-ar fi dat seama de umilinţa care l-ar fi aşteptat. La urma urmelor, o văzuse luptându-se şi fusese impresionat de agilitatea ei şi de trucurile la care recursese ca să răpună un bărbat mai mare şi mai puternic decât ea.

Muzica îşi opri ritmul sacadat şi simplu, în patru timpi, şi trecu la sunetele line ale acordurilor de vioară. Înălţând o rugăciune fără cuvinte către Noden din al Său tron de corali, Merik păşi înainte.

Se numea Marşul Mării Dominante. Făcu o pauză, rămânând cu mâna ridicată şi cu palma întoarsă.

Tânăra domnă făcu şi ea un pas în faţă. După doi paşi îi făcu cu ochiul lui Merik şi mai execută şi o piruetă, aproape fără pic de efort, înainte să-l întâlnească, şi ea cu mâna ridicată şi cu palma îndreptată spre a lui. Astfel începu Valsul Râului Capricios.

Îşi uniră cele două mâini, palmă pe palmă, singura consolare a lui Merik când el şi domna lunecau pe mişcările dansului fiind că şi pieptul ei se ridica şi cobora la fel de mult ca al lui.

Mâna lui dreaptă o prinse pe a ei şi, nu fără o oarecare duritate, o întoarse ca să vină cu faţa în aceeaşi direcţie ca el înainte să o strângă tare la piept. Mâna îi alunecă pe burta ei, cu degetele răsfirate. Ea ridică brusc mâna stângă, iar el i-o prinse.

De-acum urma partea dificilă a dansului. Săltatul picioarelor într-un val de sărituri în direcţii diferite.

Unduirea şoldurilor contrabalansa mişcarea picioarelor, ca şi cum s-ar fi aflat pe o corabie înconjurată de ape furtunoase.

Atingerea picurată a degetelor lui Merik în josul braţelor fetei, coastele ei, talia ei – ca ploaia împotriva pânzelor corăbiei.

Fără oprire, continuară să se mişte pe muzică până când se făcură lac de sudoare. Până când ajunseră la a treia mişcare.

Merik o întoarse din nou cu faţa la el. Pieptul ei se lipi cu putere de-al lui – şi, pe toate Fântânile, ce înaltă era! Nu-şi dăduse seama *cât* de înaltă era până la momentul când ochii ei îi fixau de la acelaşi nivel pe ai lui, iar respiraţia ei gâfâită se lupta cu a lui.

Apoi ritmul se înteţi încă o dată şi, cu picioarele ei împletite printre ale lui, el uită cu desăvârşire cine era ea, ce era şi de ce începuseră să danseze de la bun început.

Fiindcă ochii ei erau de culoarea cerului după furtună.

Fără să-şi dea seama, vântvraja lui se trezi la viaţă. Ceva din clipa asta deşteptă părţile mai sălbatice ale puterii lui. Fiecare gură de aer pe care o trăgea în plămâni ieşea sub forma unei brize ce-i ridica fetei părul şi fustele năvalnice.

Ea nu avu nicio reacţie. De fapt, nici nu-şi lua privirea de la Merik, iar în ea se citea atâta înverşunare, o provocare care-l afundă şi mai adânc în valurile dansului, ale muzicii, ale acelor ochi.

Fiecare tresărire a ei – o mişcare ca fluxul mării înfruntând un râu – ducea la o *izbitură* violentă când o trăgea înapoi înspre el. Cu fiecare salt şi izbitură, fata adăuga o bătaie şi mai aprinsă din călcâie. Încă o provocare pe care Merik nu o mai văzuse, şi, totuşi, se ridica la înălţimea ei, ba chiar *deasupra.* Vântul se învolbura în jurul lor ca un uragan în creştere, el şi fata fiind în ochiul furtunii.

Iar ea nu-şi întoarse o dată privirea. Nu şi-o coborî nici măcar o dată.

Nici măcar atunci când se auziră acordurile finale ale cântecului – acea trecere rapidă de la coardele ca un ciclon dezlănţuit la picuratul simplu al basului care urmează oricărei furtuni –, nici măcar atunci Merik nu se îmblânzi când se aruncă pe ea. În sens figurat. Literal.

Trupurile le erau încinse, inimile le băteau cu putere una de pieptul celuilalt. El îşi plimba degetele pe spatele ei, de-a lungul umerilor, continuând spre mâini. Ultimele picături ale unei ploi torenţiale.

Muzica încetini. Ea se retrase prima, făcând cei patru paşi înapoi ceruţi de dans. Merik nu-şi luă privirea de pe chipul ei, băgând doar de seamă că, atunci când ea se îndepărtă de el, vântvraja lui se domoli. Fustele ei nu mai fluturau în aer, iar părul i se revărsă ca înainte pe umeri.

Apoi făcu şi el patru paşi înapoi şi-şi împreună mâinile la piept. Muzica se opri.

Iar Merik reveni cu picioarele pe pământ, având bolnava convingere că Noden şi Mixinele lui râd de el din adâncul mării.

10

Unul cate unul, membrii tribului Midenzi veneau să-i ureze bun venit lui Iseult. S-o cerceteze cu ochii lor pe fata care le părăsise aşezarea şi care nu mai voia să se întoarcă.

Iseult îşi simţea capul prea uşor, firele de păr scurte îi zgâriau ceafa, dar, ca bună Vrăjitoare a Firului ce se presupunea că este, nu se scărpina. Nici nu se foia în scăunelul ei de lângă cuptor şi nici nu-şi lăsa chipul să-i trădeze vreo expresie anume, în afară de zâmbetul cuvenit.

Firele membrilor nomatsi erau înfricoşător de estompate. Numai ale lui Corlant, pulsând din spatele lui Iseult în timp ce el stătea pe un scăunel lângă cuptor şi urmărea Ceremonia de Întâmpinare, străluceau cu toată puterea. Poate chiar cu prea multă putere.

La al treisprezecelea vizitator, Iseult deja obosise să se tot comporte ca şi cum Corlant n-ar fi fost deja chiar acolo, urmărindu-i cu ochi de vultur. Chipul Almei rămase senin în tot acest timp – fireşte –, iar zâmbetul adresat vizitatorilor părea sincer. Ca să nu mai spun neobosit.

La al şaisprezecelea vizitator, Iseult îl mângâie pe Zdreanţă atât de mult, încât bietul părea că nu se simte deloc bine. La al optsprezecelea vizitator, câinele se ridică şi plecă.

Stază. Stază în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare.

— Dar au fost doar o sută nouăzeci şi unu, declară Corlant după ce plecă şi ultimul vizitator. Mă întreb unde o fi restul tribului.

Nimic din tonul lui nu sugera mirare, ci, pe când se îndrepta spre uşă, Firele îi deveniseră roz de nerăbdare.

— O să mă asigur că tot tribul va afla de Ceremonia de Întâmpinare, continuă el.

Îi aruncă lui Gretchya o privire pătrunzătoare şi adăugă pe un ton făcut parcă din mâl:

— Nu pleca!

— Bineînţeles că nu plec, răspunse Gretchya, aşezându-se pe un scăunel lângă Iseult…

De îndată ce el plecă, Gretchya se ridică. O trase după ea şi pe Iseult, în timp ce Alma ţâşni către chepengul pivniţei.

— Trebuie să ne grăbim, şopti Gretchya. Corlant ştie negreşit ce am pus la cale eu şi Alma. Va încerca să ne oprească.

— Ce-aţi pus la cale? întrebă Iseult.

Dar chiar în clipa aceea se auzi un *hârşâit* ca acela de foarfecă din părul lui Iseult. Ca o spirală care explodează, tot ce le lega pe cele trei vrăjitoare de sat le *pocni* în piept.

Firele care le ţineau legate se rupseseră.

Iseult n-o vedea, dar o simţea. O zdruncinătură bruscă în inimă, care aproape că o făcu să-şi piardă echilibrul.

Alma o împinse spre uşă:

— Fugi! îi şuieră printre dinţi. Spre poartă – *fugi!*

Ceva din privirea ochilor ei verzi, panicaţi parcă, o străpunse pe Iseult până în creier. Ţâşni către uşă… ca să se împiedice, rotindu-şi braţele în încercarea de a se ţine pe picioare.

Căci afară o aştepta mulţimea. Cu lămpi, torţe şi arbalete. Cei patru sute de nomatsi care nu veniseră la Ceremonie se adunaseră în tăcere, Firele lor fiind ascunse de magia lui Corlant.

Şi iată-l şi pe Corlant însuşi croindu-şi drum prin gloată, cu un cap mai înalt decât restul şi cu Firele zvârcolindu-i-se purpurii şi devoratoare.

Oamenii se dădeau din calea lui. Chipuri se zgâiau din umbră – chipuri pe care Iseult le recunoştea, chipuri dispreţuitoare din copilăria ei, care o făceau să-şi încleşteze pumnii şi să se năruie în sinea ei.

Aruncă o privire în urmă, însă casa era goală. Doar Zdreanţă mai rămăsese, mârâind cu spinarea arcuită.

Iseult aştepta, ţinându-şi respiraţia când Corlant o săgetă cu o privire veninoasă ce-i împurpura Firele.

Apoi el dinadins îşi încrucişă încet degetele mari în faţa ei. Era semnul să te fereşti de rău.

— Înstrăinata, spuse el încetişor, aproape imperceptibil în zumzetul greierilor şi în răsuflarea mulţumii. Spânzuraţi-o pe înstrăinată! Apoi, încă o dată, mai tare: Înstrăinata, înstrăinata. *Spânzuraţi*-o pe înstrăinată!

Tribul preluă numaidecât incantaţia. *Înstrăinata. Înstrăinata. Spânzuraţi-o pe înstrăinată.* Cuvintele se prelingeau de pe limbi veninoase, care creşteau şi iar creşteau. Oamenii se înghesuiau înăuntru. Iseult nu se mişcă. Se strădui să pătrundă adânc în mintea unei Vrăjitoare a Firului. Era o soluţie – *trebuia* să fie. Dar nu o putea vedea. Nu fără Safi alături. Nu fără un răgaz în care să se oprească şi să facă un plan.

Oamenii se strângeau în jurul ei. Firele le explodară de viaţă, parcă deodată eliberate – o mie de nuanţe de alb cuprins de groază şi de purpuriu însetat de sânge, îndreptate spre Iseult. După aceea, mâinile se năpustiră asupra ei. Degetele o apucau şi o strângeau. Simţea că îi pocneşte capul în timp ce o trăgeau de păr. Din ochi îi ţâşniră lacrimi.

Înstrăinata. Înstrăinata. Spânzuraţi-o pe înstrăinată.

Nimeni nu mai scotea niciun cuvânt – erau prea ocupaţi să-şi latre în noapte strigătele de război şi îndemnurile ca Iseult să moară. Însă Firele lor se îngânau în acelaşi ritm împingându-se, lovindu-se, bâjbâind. Silind-o să mai facă un pas sfâşietor înapoi, către cel mai mare stejar din aşezare.

Iar dincolo de acest ritm în patru timpi – *Înstrăinata. Înstrăinata. Spânzuraţi-o pe înstrăinată* –, se auzea o vibraţie în trei timpi. *Păpuşarul. Păpuşarul.* Un bas înfricoşat, pe fundalul unei melodii deja violente.

Corlant chiar îi convinsese pe membrii tribului că Iseult era Păpuşarul, iar acum avea să moară din această pricină.

Atunci se ivi stejarul în faţa lui Iseult, o masă de linii crestate pe fundalul cerului luminat puternic de

lună. Un bărbat o apucă de sâni, Firele lui zgâlţâindu-se frenetic. O femeie se năpusti cu unghiile în obrazul ei, cu Firele însetate de violenţă.

Iseult avea privirea înceţoşată de pete de durere, iar inima îi împietri în sfârşit, aşa cum trebuia să se întâmple. Pulsul îi încetini, temperatura corpului scăzu vertiginos, iar tot ce vedea, tot ce auzea, toată durerea momentului se pierdură în spatele unui zid de gânduri de bun-simţ.

Corlant instigase la atac. De frică. Oamenilor le era frică de Spintecaţi şi de necunoscutul Păpuşar… şi le era şi mai frică de Iseult.

Cu mâna dreaptă, dă-i omului ce-şi doreşte, iar cu stânga, retează-i punga.

Retează. Cuvântul îi bolborosea în gât lui Iseult, care îi dădu drumul afară:

— Retează! şuieră ea încă o dată, tot fără nicio expresie pe chip. Răsuceşte şi retează.

Şi din nou:

— Retează, retează. Răsuceşte şi retează.

Era acelaşi ritm ca acela intonat de mulţime, cu Firele pulsând de frică. Iseult se lăsă în voia cântului în patru timpi şi a basului în trei bătăi…

După care le oferi ce voiau să vadă.

Le oferi Păpuşarul.

— Retează, retează. Răsuceşte şi retează. Fire care rup. Fire care *mor.*

Cuvintele pe care le rostea cu glas tare n-aveau nicio noimă. Ea nu putea atinge Firele acestor oameni şi cu atât mai puţin să le controleze. Însă nomatsi nu ştiau, aşa că îi dădu înainte:

— Retează, retează. Răsuceşte şi retează. Fire care rup. Fire care *mor.*

Iseult ţipă din ce în ce mai tare, până avu destul spaţiu să se îndrepte. Să tragă aer în piept şi să ţipe şi mai şi. Până când ultimul Fir însetat de sânge păli în albul orbitor al fricii. Corlant nu era de găsit.

Atunci avu loc o nouă distragere: o oală cu foc zbură prin aer, iar vocea lui Gretchya răsună:

— Aprinde!

Oala explodă. Iseult se aruncă la pământ şi cioburile în flăcări şuierau pe lângă ea. Mama ei n-o părăsise.

Oamenii fugeau; fugea şi Iseult. Spre vocea mamei ei – spre casa mamei ei. Totuşi, pe când atingea pământul cu picioarele şi oalele explodate cădeau pe case, incendiind acoperişurile de paie şi făcându-i pe nomatsi s-o ia la sănătoasa de frică, simţi că Firele din jurul ei se schimbă iar.

Se întâmpla mereu – în momentul în care un semn îşi dădea seama că fusese tras pe sfoară – şi se întâmpla şi acum. Oamenii începeau să observe că Păpuşarul le pierduse urma, dar pofta de sânge tot nu le fusese ostoită, ci creştea şi mai mult.

Iseult ajunse la colţul casei mamei sale, dar Gretchya nu era pe nicăieri.

— *Iseult!*

Se uită în stânga. Alma gonea spre ea călare pe o iapă fără şa. Coama ei maronie şi picioarele negre erau aproape invizibile în bezna nopţii, ca rochia neagră a Almei.

Aceasta trase calul de frâie să oprească şi porni cu Iseult înspre platoul din faţă. Alma avea prins la spate un scut tradiţional nomatsi, un pătrat de lemn, menit să protejeze un nomatsi pe fugă.

Dădu pinteni calului să pornească în galop spre poartă. Nerăbdarea din Firele oamenilor se învârtoşa. Pulsa mai repede. Ştiau că fuseseră traşi pe sfoară.

Motiv pentru care spre fete începură să zboare pietre, motiv pentru care inconfundabilul şuier al săgeţilor eliberate din arc umplu aerul, cu tot cu răgetele lui Corlant:

— Opriţi-le! *Omorâţi-le!*

Dar Iseult şi Alma ajunseseră deja la stejarii din faţa împrejmuirii. Pietrele se izbeau de trunchiurile copacilor, săgeţile se pierdeau printre crengi ori se opreau în scutul Almei.

— Unde e mama? strigă Iseult.

Poarta se apropia cu iuţeală – şi era închisă.

Nu… nu închisă. Crăpată. Larg deschisă.

Alma struni calul spre deschizătura din ce în ce mai mare. Platoul schimbă traiectoria galopului, lăsându-le puţin pe fete expuse pe flancul drept. Ceva o lovi pe Iseult în braţul drept.

Forţa loviturii o împinse în braţele Almei. Nu ştia ce o lovise – o piatră, poate… Dar durerea era cumplită. Se uită în jos alarmată şi văzu vârful unei săgeţi ieşindu-i din pielea de deasupra cotului. La celălalt capăt, un băţ lung din lemn de cedru, cu pene de cocoş albe şi negre.

Privi o singură dată înapoi şi îl văzu pe Corlant coborând un arc, cu un zâmbet mulţumit pe chipul luminat de lună. Apoi vocea Almei îi străpunse urechile:

— Ţine-te bine!

Aşa că se întoarse şi se ţinu strâns pe când galopau pe pajiştea scăldată în lumina lunii – strigătele sătenilor blocate o clipă de poartă. Îşi strânse picioarele, degetele mari aţintite înainte, cum o învăţase mama ei.

Mama.

Miji ochii şi i se păru că vede o siluetă călare galopând prin iarbă, cu o siluetă mai micuţă chiar în spate. Zdreanţă. Gretchya trebuie să le fi deschis poarta, iar acum fugea ca să scape, având încredere că Alma şi Iseult vor reuşi să iasă.

Corlant ştie negreşit ce am pus eu şi Alma la cale. Asta spusese Gretchya… un plan. Un plan împotriva lui Corlant, care era limpede că o voia moartă pe Iseult, chiar dacă ea nu-şi putea închipui nici în ruptul capului de ce.

O jumătate de răsuflare, Iseult îşi dori să-l înfrunte mai degrabă pe Vrăjitorul Sângelui decât pe Corlant. Decât tribul. Totuşi, ideea îi ieşi din minte aproape în aceeaşi clipă, căci cel puţin acum era în *viaţă.* Credea că, dacă ar fi încercat s-o nimerească, Vrăjitorul Sângelui ar fi ratat ţinta.

Chiar şi aşa, Corlant aproape că reuşise. Dacă săgeata ar fi nimerit şapte centimetri mai la stânga, i-ar fi străpuns pieptul lui Iseult. Doar doi centimetri mai la dreapta, şi i-ar fi întrerupt o arteră vitală.

Aşa că Iseult îi înălţă o rugăciune fără cuvinte Mamei Luni sub care galopau acum – împreună cu rugămintea ca Safi să fie încă acolo şi s-o aştepte…

Dar nu şi Vrăjitorul Sângelui.

11

Vrăjitorul de Sânge Aeduan era plictisit. Nu putea să facă mai multe răsuciri de încheieturi, să-şi îndoaie degetele şi să-şi rotească gleznele ca să-şi ţină muşchii gata de luptă ori furia sub control.

Clopotul bătuse de patru ori după ce făcuse prima întindere pe grindă de pe tavanul din palatul dogelui şi trecuse mult de când îşi trăsese gluga de pe cap şi chiar îşi desfăcuse cataramele de la mantie. De vreme ce-l vedeau doar cele şaisprezece gărzi de pază sub grinzi – şi o familie de porumbei care nu se opriseră din uguit de când Aeduan se întinsese aproape de cuib –, nu era îngrijorat de această încălcare a protocolului carawenilor impus de Mănăstire.

Şi, chiar dacă ar fi fost, bătrânilor călugări le păsa mai mult de misiunile mercenarilor decât de respectarea legii Cahr Awen. La urma urmei, Cahr Awen era doar un mit, însă piestrele de bronz erau adevărate.

Şi totuşi, mereu inaccesibile lui Aeduan. Yotiluzzi îi promisese o recompensă în schimbul celor două fete care-i atacaseră trăsura, iar Aeduan îşi dorea recompensa. Cu înverşunare. Aşa că îi luă urma Vrăjitoarei Adevărului până în Districtul Debarcaderului de Sud… doar ca să-i piardă mirosul.

La scurtă vreme, printr-un noroc chior, dăduse de fata nomatsi de-a lungul canalelor, doar că şi ea îi scăpase printre degete. Mai rău, nu putuse s-o urmărească, fiindcă nu lăsa niciun miros de sânge.

Niciodată, în cei douăzeci de ani ai lui, nu se mai întâmplase să nu poată adulmeca sângele cuiva.

Niciodată.

Această surpriză… îl neliniştise. Îi făcuse dinţii să scrâşnească mai mult decât atunci când îi pierduse urma preţioasei Vrăjitoare a Adevărului. Iar acum, iată-l aici, prins de un tavan, în loc să fie pe urma fetelor.

Aeduan îşi apăsă la ochi ocheanul subţire, de bronz, şi spionă printr-o găurică în tavan. Oamenii se perindau pe pardoseala din marmură. Nuanţe vibrante de catifea portocalie, verde şi albastră se amestecau cu mătăsuri pastelate. Era aşa o pierdere de vreme… Nu avea să se întâmple nimic la balul diplomaţilor, căci, după cum spunea tatăl lui mereu, Armistiţiul de Douăzeci de ani îi făcuse pe oameni leneşi şi lipsiţi de ambiţii.

Când primele acorduri ale dansului nubrevnan în patru paşi îi ajunseră la urechi şi începu să bată ritmul cu călcâiele, vru o schimbare de scenariu. După ce se târî ca un crocodil prin spaţiul strâmt, ajunse la o scară. Trecu de alţi doi mercenari, care îl priviră neliniştiţi.

— Un demon venit din Vid, şoptiră ei, dar Aeduan se prefăcu că nu-i aude.

Îi plăceau zvonurile astea. În definitiv, existau şi avantaje când oamenii se temeau de tine, cum ar fi posibilitatea de a alege cele mai bune puncte de observare. Până şi Barzii Iadului din Cartorra şi Viperele din Marstok, gărzile personale ale împărătesei Vaness, îl lăsaseră pe Aeduan să intre primul în palat.

Când atinse marginea tavanului, se căscă o gaură şi se făcu mai mult loc de unde să poată spiona prin peretele sălii de bal. O scară de frânghie total inutilă şi nerezistentă, lungă de peste cincisprezece metri, ajungea până la podea. Era încă un exemplu de cât de slabi deveniseră cei din Dalmotti (ca toată lumea, de altfel). Dacă într-adevăr ar fi nevoie de pază la tavan, le-ar lua mult prea mult numai să coboare.

Tocmai când dansul intră în a doua fază, Aeduan lovi podeaua cu cizmele. Viorile răsunau în spaţiul gol şi umbrit de la perete, stârnind colbul. Deasupra lor Aeduan pocnea uşor din călcâie, care parcă dansau ca nişte vrejuri de viţă-de-vie.

Aeduan chiar ştia dansul nubrevnan în patru paşi. Nu foarte bine şi, oricum, mai degrabă şi-ar spinteca singur burta pe frigare decât să-l danseze. Mentorul său îl obligase să-l înveţe în primii ani la Mănăstire.

Chiar când s-o ia la dreapta, când simţi în nări mirosul cunoscut de sânge. *Secrete ţesute cu venin şi minciuni nesfârşite.* Nu ştia dacă zvonurile sunt adevărate – dacă sângele Viperelor din Marstok chiar era numai acid –, dar ştia că e mai bine să ocoleşti acei Vrăjitori ai Otrăvurilor care erau gărzi de corp, dacă nu dintr-un alt motiv, măcar pentru ca mirosul lor să nu-i rănească nasul.

Aşa că n-o mai luă spre stânga, ci porni spre dreapta. Când, în cele din urmă, găsi un punct de observaţie, unul chiar mai mic decât cel din tavan, şi-şi lipi ochiul de el, a treia fază a dansului în patru paşi începuse.

Iar el îşi ridică sprâncenele de uimire.

Nu erau decât doi dansatori, lovind marmura cu călcâiele şi cu vârfurile picioarelor cu o viteză pe care el n-o mai văzuse nicicând şi încă şi mai impresionant era vântul care începuse să se învolbureze în jurul lor. Era limpede că unul dintre dansatori avea o oarecare putere a aerului.

Spectatorii se dădeau înapoi ca un val, pe măsură ce dansatorii se învârteau, picioarele lor mişcându-se furtunos tot înainte, deşi chipurile le rămâneau nemişcate, iar privirea, concentrată. Vântul continua să sufle, să se rotească în ritmul muzicii. În ritmul paşilor. Îi umfla fustele fetei şi părul şi se avânta spre spectatorii care se uitau cu gura căscată la cei doi când treceau pe lângă ei.

Totuşi, cu cât îi privea mai mult, vag încântat de iscusinţa şi de nevoia lor de a dansa cu o asemenea viteză şi graţie, cu atât mai tare îl gâdilau nările pe Aeduan.

Cercetă instinctiv chipurile din apropiere şi adulmecă. Prinse mirosul… de sânge puternic. Sânge sălbatic.

Unul care îi aducea aminte de lanţuri muntoase şi piscuri, de păşuni dantelate cu păpădii şi de adevăr ascuns sub zăpadă.

Simţi un fior în stomac. Vrăjitoarea Adevărului era *aici,* chiar la această petrecere.

Dansul săltăreţ, în patru paşi era pe sfârşite, iar ochii lui se opriră din nou asupra dansatorilor. Vântul se domolise; ei se îndepărtaseră unul de celălalt pentru ultima mişcare a dansului. Bărbatul nubrevnan era, evident, un tip de vază, judecând după felul în care se uitau oamenii la el, fie cu frică, fie cu respect. Pentru Aeduan însă, nu prezenta mare interes, căci mirosul sângelui lui nu-i era cunoscut.

Fata, în schimb, îi atrase atenţia şi puterile magice. Zâmbetul lui se lărgi, iar degetele i se întinseră după micul pumnal prins deasupra inimii. O inimă pe care chiar ieri i-o străpunsese.

Totuşi, tocmai când se întreba cine putea fi o asemenea femeie – căci ar fi auzit cu siguranţă de o Vrăjitoare a Adevărului domna –, aplauze furtunoase luară cu asalt sala de bal. Veniseră dintr-un singur loc şi, chiar când li se alăturară şi aplauzele celorlalţi spectatori, tot ele se auzeau cel mai tare.

Privirea stingherită a lui Aeduan căzu în sfârşit pe blondul moştenitor al tronului, Leopold. Stătea lângă împărăteasa Vaness şi aştepta ca oamenii să se dea din drum înainte să ridice piciorul şi să se apropie de dansatori.

— Bravo! strigă Leopold în cele din urmă, încă bătând din palme, deşi aplauzele lui erau oarecum exagerare. Ce dansatori minunaţi!

Nubrevnanul se întoarse cu o faţă transpirată, lucioasă, către prinţul moştenitor. Făcu o plecăciune adâncă.

— Prinţe Leopold…

Acesta îi adresă doar un semn din cap.

— Prinţe Merik, ne-ai furat-o pe Safiya.

Din tonul lui nu lipseau nici supărarea, nici reproşul cu care îl făcu pe celălalt prinţ să arunce o privire la unchiul său, împăratul din Cartorra, care stătea ghemuit lângă ei.

Expresia de extaz pe care Safiya o avusese în timpul dansului susţinut deveni acum una simplă, rozalie, stânjenită.

— Îmi pare rău, Polly, murmură ea, aproape neauzită pe deasupra mulţimii. Te-am pierdut prin

toţi oamenii ăştia.

— Nu e nevoie să te scuzi.

Leopold vorbea mult mai tare decât ar fi fost cazul, fiind atât de aproape, şi-şi deschise larg braţele.

— Alt dans! continuă el. Hai să dansăm un vals praghez.

Făcu apoi o reverenţă regală dinaintea Vrăjitoarei Adevărului şi o luă de mâini.

Aeduan ţinea entuziast ritmul bătând cu degetele în pumnalul său. Noaptea doar ce devenise una foarte interesantă. Vrăjitoarea Adevărului, care încercase să-l jefuiască pe conducătorul Yotiluzzi, dansa acum nu cu unul, ci cu doi prinţi.

O, Aeduan, Vrăjitorul Sângelui, nu mai era plictisit! Nu mai era plictisit deloc!

Iar acum mai avea şi treabă.

Lui Safi îi venea rău de la atâta dans. Pur şi simplu îi venea rău de la atâta învârtit, iar răsuflarea… nu mai avusese timp să-şi tragă răsuflarea de când cu… Merik.

Prinţul Merik.

Bărbatul care nu ştia să se îmbrace cum trebuie se dovedise a fi de sânge regesc. Bărbatul care se năpustise asupra unui Spintecat era *prinţ.* Era aproape imposibil de crezut, şi totuşi asta explicau felul în care-şi purta bărbia ridicată, faptul că nu-i fusese frică atunci când îl împinsese Safi şi dorinţa lui de a o împinge înapoi.

Ceva se întâmplase între Safi şi Merik în timpul dansului. Ceva la fel de puternic ca vântul şi ca muzica în care fuseseră învăluiţi. O schimbare în aer, care prevestea o furtună.

Pe flăcările iadului! Safi avea nevoie de Iseult. Avea nevoie de Sora ei de Fir ca s-o ajute să descâlcească toată nebunia din piept.

Pe când încăperea şi chipurile se roteau în jurul ei într-un alt vals care-i întorcea stomacul pe dos, minciunile şi adevărurile o loveau din toate părţile, iar ea ştia că trebuie să se oprească. Să plece.

Totuşi, aşa cum ceva se schimbase înăuntrul lui Safi după dans – după Merik –, ceva se schimbase şi în încăpere. O tensiune se încolăcea ca un şarpe la pândă.

Iar dansul nu se mai oprea. De şase ori, Safi străbătu podeaua în braţele lui Leopold. După care de *încă* şase ori, când însuşi împăratul stărui să-i fie parteneră. Mâinile îi erau cleioase şi se ţineau prea strâns. Transpiraţia părea să i se adune pe pielea lui ciupită de vărsat, iar Safi îşi dori ca Leopold să vină înapoi.

Până când muzica se opri brusc, iar odată cu ea, şi dansul.

Până când Henrick ceru linişte în sală şi îi făcu semn lui Safi să i se alăture pe podiumul jos.

Până când Henrick rosti o frază grea şi imposibilă:

— V-o prezint pe Safiya fon Hasstrel, logodnica mea şi viitoarea împărăteasă a Cartorrei.

Ei i se înmuiară picioarele. Se sprijini de Leopold, care era aproape, slavă zeilor! Cumva, reuşi s-o pună pe picioare şi s-o conducă printr-o încăpere în care aplauzele încremeniseră, de parcă toată lumea era la fel de şocată ca ea.

— Polly, sări ea, fixându-l cu privirea, te rog… spune-mi… Polly…

— E adevărat, murmură el, strângând-o de mână.

Încercă să dea înapoi, cu inima ameninţând să-i spargă pieptul. Se încrezuse în Leopold. Se încrezuse şi în unchiul Eron. Şi totuşi, toate astea… Nu se purtase ca o domna, ci ca o *mireasă.*

Leopold nu îi dădu însă drumul. Ochii lui verde-marin deveniseră de oţel. Linia fină a gurii i se încreţise într-o neaşteptată hotărâre.

— Ştiai că asta o să urmeze, îngăimă Safi. De ce nu mi-ai spus?

Singurul lui răspuns fu s-o conducă – cu forţa, şi totuşi nu lipsit de blândeţe – către unchiul său. Împăratul.

Viitorul soţ al lui Safi.

— Mulţi ani fericiţi împreună! strigă Leopold, împingând-o înainte.

Ea se împletici în strânsoarea lui Henrick. El o cuprinse cu mâinile lui transpirate.

Ea aproape că tresări la atingerea lui, la zâmbetul acela ştirb. Aproape că strigă în gura mare ca asta *nu* era libertatea promisă. Căsătoria cu un împărat era departe de libertatea pe care şi-o închipuise, deci ce fusese cu povestea aia de *bălegar* pe care i-o servise unchiul?

Din câte îşi dădea seama, asta era. Ăsta era sfârşitul tuturor lucrurilor.

Cercetă fiecare chip din mulţime, braţul tremurându-i în al lui Henrick. Se uită după ochii albaştri ai unchiului Eron. După părul roşcat al lui Mathew. După *oricine*, pe mugetul mării! Avea nevoie de cineva care să-i întoarcă privirea şi să-i transmită că e în regulă să fie furioasă. Să fie *speriată* până în măduva oaselor.

Dar nimeni nu-i era cunoscut. Se uită chiar şi după prinţul Merik, în haina lui argintie, însă şi el, şi restul nubrevnanilor plecaseră de la bal.

Safi rămăsese singură, cu genunchii care-i tremurau. Cu greaţa din gât. Cu palmele lipicioase ale lui Henrick strivindu-i degetele.

Apoi privirea ei frenetică se opri pe chipul ridat şi trupul vânjos al unei figuri pe care şi-o amintea vag din copilărie: Domna fon Brusk. Bărbia păroasă a femeii se mişca precum falca unei vaci care rumegă. Îi adresă lui Safi un semn scurt, liniştitor din cap.

Când clopotul îşi începu cele douăzeci şi patru de bătăi, iar aplauzele se opriră, Domna fon Brusk porni spre ea. Nu-şi dezlipi nicio clipă ochii de pe chipul ei şi nici nu-şi încetini pasul. Patru paşi la fiecare bătaie de clopot.

Atunci se auzi şi ultimul dangăt. Răsună în toată încăperea.

Fiecare flacără din sala de bal, din grădini şi chiar şi din port se stinse. Petrecerea se cufundă în întuneric.

Aeduan încă îi privea din perete când se stinseră luminile.

Se muta de la un punct de observaţie la altul, fără s-o slăbească din priviri pe Vrăjitoarea Adevărului – ori mirosul sângelui ei –, până când aceasta răspunse la chemările împăratului Henrick.

Era limpede că fata nu bănuise ce-o aştepta. Aeduan nu mai văzuse niciodată un chip care să pălească atât de repede şi o fracţiune de secundă îi fu milă de ea.

Totuşi, văzând-o pe fată împiedicându-se spre împăratul Henrick, i se ridică părul de pe mâini. Apoi părul de pe ceafă.

Avu timp să se gândească, *Magie,* apoi să-şi simtă puterea cum i se aprinde, *un Vrăjitor al Focului,* înainte să se stingă toate flăcările.

Cât inspiră de două ori, sângevraja lui Aeduan ajunse la capacitate maximă – şi făcu o recunoaştere de sânge a fiecărei persoane din sala de bal – şi a fiecărei gărzi din pereţi, din tavane. Era doar o rapidă trecere în revistă a diferitelor mirosuri de sânge, astfel că el se putea mişca şi fără să vadă.

Şi putea urmări pe *acel cineva* care se mai mişca în întuneric, tot fără să vadă.

Căci cineva pusese la cale stingerea, iar Aeduan ştiu de îndată că trebuia să aibă legătură cu fata aceea, Safiya, pentru că mirosul ei se îndepărta.

Era însoţită de o a doua persoană care lăsa în urmă duhoarea acră de câmp de luptă cu trupuri arse. Dar şi de o a *treia,* care mirosea a piscuri muntoase… şi a răzbunare.

Aeduan tocmai porni către cea mai apropiată dintre cele două ieşiri din zid, când felinarele se aprinseră la loc printr-o a doua vrajă care-ţi făcea părul măciucă. Prin pereţi răzbătură scâncete şi suspine de uşurare, iar prin punctele de observaţie pătrunseră dâre de lumină galbenă.

Aeduan se repezi la cea mai apropiată dintre ele, privirea căzându-i pe locul în care sângevraja lui îi spunea unde ar fi trebuit să fie fata…

Dar locul era gol. Complet gol. Unde ar fi trebuit să stea fata… stătea încă acolo. Cumva, nu se

mişcase de lângă Henrick. Aeduan îi adulmecă mirosul.

Nu era mirosul fetei pe nume Safiya. Era al cu totul altcuiva. Al cuiva cu sânge mai bătrân – mult mai bătrân, de fapt.

Un *Vrăjitor al Aerului.* Apoi îşi dădu seama: un *Vrăjitor al Farmecelor (Glamourwitch).*

Aeduan îi scrută iute pe oamenii pe care îi vedea, pe care îi putea adulmeca. Dar nici urmă de cineva care să facă vreo vrajă puternică. Totuşi, nu avea nicio îndoială că în încăpere se afla un Vrăjitor al Farmecelor, manipulând ce vedeau oamenii.

Nu avea nicio îndoială că era singurul din palat, posibil chiar de pe tot Tărâmul Vrăjitorilor, care putea să-şi dea seama ce se petrece de fapt aici. Nu aroganţa îl făcea să gândească astfel, ci simplul adevăr.

Un adevăr care-i aducea bani frumoşi şi care, după această seară, ar fi putut să-l aducă în slujba unora mult mai bogaţi decât conducătorul Yotiluzzi. Fata asta era o Vrăjitoare a Adevărului *şi* viitoarea mireasă a împăratului Cartorrei. Cineva va vrea să ştie cine o răpise, iar acel cineva sigur avea să fie dispus să plătească foarte bine.

Aeduan porni încă o dată cu pas iute şi uşor. Fata ieşea din raza lui de acţiune. Cu toate c-o putea urmări pe distanţe foarte mari, era mai simplu dacă s-ar fi ţinut la o sută de paşi depărtare.

Totuşi, pe când fugea, persoana cu mirosul de sânge acru de pe câmpul de luptă îi tăie calea, iar împreună cu bărbatul acela veni şi mirosul flăcărilor care ardeau de-adevăratelea.

Vrăjitorul Focului incendiase intrările din ziduri.

Aeduan lăsă atunci frica să-l înţepe doar puţin. Flăcările… îl deranjau.

Apoi dădu deoparte instinctul care-i spunea să se oprească, să coboare în locul ăla, şi cu un mare efort mental se întoarse de unde plecase, adunându-şi mai multă putere în plămâni.

Îşi prinse la nas şi masca de incendiu pe care o avea la mantie. Să spui că un călugăr carawen e

pregătit în orice situaţie nu era departe de adevăr, iar Aeduan dusese afirmaţia la un cu totul alt nivel. Mantia lui albă de carawen era din fibră de salamandră, astfel că focul nu putea s-o ardă. Deşi din cauza măştii nu putea lua urma mirosului de sânge, nu era nevoit s-o poarte decât până când trecea de flăcări.

Ajunse la ieşire, se aruncă drept în foc şi îşi scoase cel dintâi cuţit. Apoi, după ce se rostogoli printre văpăi şi se ridică din nou în picioare, îl scoase şi pe al doilea.

Vrăjitorul Focului ateriză lângă el, ascunzându-se după un ghiveci din lungul hol de la intrarea în palat. Al doilea cuţit crăpă lutul, scuturând azaleea din ghiveci.

Aeduan îşi lăsă în jos masca şi mirosul de sânge îl copleşi. Îl nimerise pe Vrăjitorul Focului. *Bun.* Aruncă o privire de-a lungul holului. Nu văzu nimic, şi totuşi simţi că fata aproape ajunsese la porţile uriaşe din capăt.

Vrăjitorul Focului dădu ocol ghiveciului. Flăcări îi ţâşneau pe gură, pe ochi, chiar şi în timp ce sângele curgea şiroaie din rana de la genunchi provocată de cuţit.

Aeduan nu mai văzuse nicicând aşa ceva – nu ştia că un Vrăjitor al Focului poate avea o asemenea putere.

Dar urma să lase gândul ăsta pe mai târziu. Sărind într-o parte, se propulsă într-un salt cu neputinţă de urmărit. Putea să-şi controleze propriul sânge, ceea ce însemna că, pentru astfel de ruperi de ritm ce necesitau eforturi zdrobitoare, putea să-şi forţeze corpul să atingă un nivel extrem de viteză, de putere.

Dar când gonea pe pardoseala de marmură, mai multe siluete se materializară dinaintea lui – de după ghivece, ba chiar coborând pe frânghii din tavan.

Aeduan tresări; încetini pasul pe măsură ce dădu instinctiv să scoată mai multe cuţite.

Dar nu. În timp ce formele acelea neclare se apropiau în fugă de el, îşi dădu seama că nu adulmecă nimic. Nu tu miros, nu tu sânge.

Vrăjitorul Farmecelor îşi făcea încă vraja, aşa că Aeduan îşi reluă sprintul propulsat de sânge. Vârfurile picioarelor lui abia atingeau marmura; umbrele se apropiau; flăcările trosneau – fierbinţi şi disperate – în spatele lui.

Aeduan era suficient de aproape de uşile de la intrare ca să încetinească. Trăgând aer în piept şi concentrându-şi întreaga lui sângevrajă ca să dea din nou de urma Vrăjitoarei Adevărului, aproape că uită să fie atent la oamenii *adevăraţi.*

O greşeală fatală pentru oricine, în afară de un Vrăjitor al Sângelui, iar când plăseaua de aur a pumnalului se împlântă în umărul lui Aeduan, o furie pe care rareori o dezlănţuia se trezi la viaţă şi explodă.

Cu un strigăt de luptă, Aeduan îşi smuci sabia din teacă şi se năpusti asupra persoanei din faţa lui – persoana al cărei cuţit îi ajunsese până la osul umărului. Un bărbat cu păr blond.

Conducătorul Breslei Mătăsarilor, Alix. Bărbatul mărunţel şi efeminat era neînarmat. Aştepta să moară. Era dornic să moară.

Dar Aeduan nu se lupta niciodată cu cei lipsiţi de apărare. Abia dacă avu timp să-şi schimbe direcţia; sabia lui trecu la mustaţă pe lângă umărul bărbatului, sfâşiindu-i mantia de mătase.

Conducătorul de breaslă îşi deschise larg braţele ca pentru a-i spune „Ia-mă”, iar ochii nu-i deschise nici măcar o clipă, ceea ce însemna că acea cută de concentrare din sprânceana bărbatului se formase din pricina atenţiei.

Iar Aeduan simţi un miros de sânge care aducea a tornadă şi mătase, a farmec şi iluzii întreţesute.

Acest bărbat era Vrăjitorul Farmecelor. Un bărbat cu care stăpânul lui Aeduan, Yotiluzzi, cinase în nenumărate ocazii. Bărbatul din fruntea breslei mătăsarilor nu era legat prin magie de mătase sub nicio formă.

Când îşi dădu seama, Aeduan pricepu că pierduse şi mirosul Safiyei. Ieşise din raza lui de acţiune de o sută de paşi, iar acum trebuia s-o hăituiască precum

un câine de vânătoare. Sări – normal, de data asta – afară pe uşă… unde douăzeci de gărzi orăşeneşti îl aşteptau în lumina palidă a lunii.

Nu era ceva cu care Aeduan să nu se poată descurca. De fapt, era aproape ilar. Douăzeci de oameni nu-l puteau opri. Tot ce-ar fi putut să-i facă era, cel mult, să-l încetinească. Totuşi, Aeduan îşi pregăti sabia şi îşi îndreptă magia spre cel mai apropiat soldat, dar când săgeţile trase de patru arbalete i se izbiră cu zgomot de piept, îşi dădu seama că oamenii ăştia se mişcau ca o armată. Când o să treacă de toate săbiile, săgeţile şi cuţitele lor, se poate să fie prea sleit de puteri ca s-o mai poată urmări pe fata aceea, Safiya.

Aşa că făcu ceva ce făcea doar rareori, în parte, pentru că ura să acumuleze datorii pe viaţă. Strânse opalul albastru din gaura urechii stângi şi şopti:

— Vino!

Văzu din colţul ochiului străfulgerarea unei lumini albastre; magia îi înfioră tot corpul. Piatra de Fir era acum activată.

Ceea ce însemna că fiecare călugăr carawen din apropiere avea să-i vină în ajutor.

12

În timp ce alerga pe holul de marmură de la intrarea în palatul dogelui cu unchiul Eron, care o trăgea după el la o viteză la care nu-l văzuse *niciodată* fugind, Safi n-avea nici cea mai mică idee ce se întâmplă.

Luminile se stinseseră, după care Habim o luase de mână. Nici nu ştia cum îl recunoscuse – anii în care tot strânsese palmele alea asprite de mânerele armelor, iată tot ce-i veni în minte –, dar *ştiuse* că era el şi îl urmase fără să şovăie.

Însă luminile se însufleţiseră înainte ca ea, Habim şi unchiul Eron să iasă din sala de bal. Majoritatea privirilor erau îndreptate spre locul de unde ea abia plecase, iar alte câteva spre direcţia în care fugise.

Riscă să se uite înapoi şi se văzu pe ea *însăşi.* Stând exact în locul în care stătuse şi până atunci. *Fals!* îi transmise magia ei de-a lungul şirei spinării.

Apoi Habim o conduse în holul întunecos, ea neputând decât să încerce să-şi ţină fustele argintii ca să n-o stânjenească în timp ce ea şi Eron goneau de-a lungul holului. Habim rămăsese în urmă.

— Mai repede! îi şuieră printre dinţi Eron, fără ca măcar să-şi privească nepoata.

Fără ca măcar să-i ofere o explicaţie pentru ce mugetul iadului se întâmplă. Unchiul Eron îi ascunsese lucruri şi stâlcise adevărul, dar n-o minţise cu neruşinare. *Era* miezul nopţii, iar Safi *pleca.*

Paşii lui Eron şi ai lui Safi răsunau pe hol ca tobele gărzilor orăşeneşti, când deodată se auzi un bubuit. Flăcări.

Safi rămase cu ochii la creştetul grizonant al lui Eron şi mintea i se concentră să pompeze fiecare fărâmă de energie în picioarele ei. Nu avea să se uite înapoi. S-ar fi împiedicat.

Aproape ajunseseră în dreptul uşii de la ieşire, când îl zări pe Conducătorul Alix, transpirat şi concentrat. Dar la ce făcea şi de ce Safi nu avu timp

să se gândească. Pur şi simplu sări pragul şi ateriză direct în braţele unei armate.

Un strigăt i se adună în gât, însă Eron îşi croi drum drept printre soldaţi, care, unul câte unul, îl salutară.

Safi nu văzuse niciodată – *niciodată* – oameni care să-i arate respect unchiului ei. Aproape că-şi pierdu controlul asupra propriilor picioare, asupra propriilor plămâni. Dar atunci Eron se uită în urmă, iar privirea lui pătrunzătoare – cea care urma unei furii pe care o recunoştea şi o înţelegea – o făcu să-şi reia cursa nebunească.

Pe potecile de piatră, pe sub iasomia căţărătoare, încetini pasul. Reuşise în sfârşit să atingă acea detaşare ciudată pe care Iseult o aborda aşa de uşor, lucrul pe care Habim încercase s-o înveţe atâţia ani.

La fel cum o învăţase şi să se apere.

La fel cum o învăţase să se lupte şi să mutileze.

Dar şi să sprinteze de parcă Vidul i-ar fi dat aripi la picioare.

Când Eron o conducea de-a lungul potecii înguste a grădinarului, către poarta muncitorilor din gardul de fier ce împrejmuia palatul, îşi dădu seama că unchiul Eron nu avusese *niciodată* intenţia ca ea să fie o domna. Fiecare antrenament, fiecare lecţie pe care Mathew şi Habim i-o băgaseră cu forţa în creier fuseseră anume pentru acest moment.

Momentul în care să fie declarată viitoarea împărăteasă a Cartorrei şi s-o ia la sănătoasa cu o viteză la care ţi-ai fi frânt gâtul.

Eron ajunse în dreptul porţii; o deschise larg şi în prag se ivi Mathew. Dar Eron nu încetini – de fapt, acum, la drum deschis, chiar iuţi pasul. La fel şi Safi, şi Mathew.

Trei seturi de răsuflări aspre îi umplură urechile lui Safi. Mai puternice decât vântul nopţii sau zornăitul metalic crescând al oţelului pe oţel – o bătălie care se dădea acum cu furie între zidurile palatului.

Ajunseră la o răscruce, iar Eron ţâşni în umbră. Safi îi urmă, clipind la brusca pierdere a luminii

Lunii. Apoi, când se obişnui cu întunericul, o căruţă şi un măgar i se iviră în faţa ochilor ei. Un ţăran obosit stătea pe capră, cu lujeri de floarea-soarelui drept încărcătură.

Eron apucă o mână de flori şi le dădu la o parte. Erau prinse de o pătură din fibră de salamandră.

— Treci sub ea! ordonă el pe un ton crud de la efort. Ne ocupăm şi de Vrăjitorul Sângelui, dar până atunci trebuie să te ascunzi.

Safi nu se duse sub pătură. În schimb, îl apucă pe unchiul ei de braţ şi îl întrebă:

— Ce se întâmplă?

Cuvintele îi erau întrerupte de gâfâieli.

— Unde mă duc?

— Trebuie să pleci, spuse el. Nu doar din oraş, ci şi din Dalmotti. Dacă suntem prinşi, o să fim spânzuraţi ca nişte trădători.

Eron dădu drumul marginii păturii şi scoase o sticlă din jiletcă. Trase o duşcă, o plimbă prin gură şi o scuipă pe pietriş. Făcu asta de încă trei ori, Safi continuând să-l privească.

După care Eron îşi ciufuli părul şi îi aruncă o privire neînduplecată:

— Nu ne dezamăgi! zise el încetişor, înainte să se rotească împleticit pe călcâie şi să se depărteze.

Era ca şi cum ar fi urmărit vara preschimbându-se în iarnă. Eron fon Hasstrel se transformă sub ochii ei. Unchiul-soldat dur, cu sânge-rece pe care îl văzuse cu doar câteva clipe în urmă redeveni beţivul cu faţa căzută şi rânjită şi *nimic* din magia lui Safi nu reacţionă. Parcă ambele versiuni ale unchiului ei ar fi fost adevărate.

Sau false, căci oricum nu simţea nimic.

În acel moment o străbătu o groază bolnăvicioasă. Unchiul ei nu fusese *niciodată* băut. Pe cât era de necrezut – pe cât de nebunească şi de cuprins cu mintea ei –, nu era chip să nege ce vede cât se poate de limpede. Unchiul Eron o convinsese pe ea, magia ei şi întreaga Cartorra că nu era decât un beţiv bătrân şi prost.

Şi se folosise de minciuna asta ca s-o scape.

Înainte ca ea să strige după el şi să-i *cerşească* răspunsuri, silueta lui mai străluci încă o dată, după care dispăru. Pe unde păşise el, Safi nu mai vedea decât pietrişul şi razele lunii.

Se întoarse degrabă spre Mathew.

— Unde s-a dus? Vrăjitorul Farmecelor a făcut asta?

Mathew încuviinţă din cap.

— Ţi-am spus că planul unchiul tău era alambicat. Ne temem că… nu ştim sigur dacă Armistiţiul poate fi declarat nul din zi în zi, fără speranţa unei prelungiri.

Când Safi scutură confuză din cap, Mathew oftă:

— Ştiu că nu înţelegi acum, dar ai încredere în mine: ne zbatem pentru pace. Şi totuşi, uniunea cu împăratul Henrick ar fi distrus tot.

— Dar *de ce,* se bâlbâi Safi, vrea împăratul Henrick să se căsătorească cu mine oricum? Pământurile familiei Hasstrel sunt fără valoare. *Eu* sunt fără valoare.

Mathew şovăi, ochii strălucindu-i înainte să răspundă în cele din urmă:

— Credem că împăratul a aflat de puterea ta.

I se puse un nod în gât. *Cum?* ar fi vrut ea să îngaime. O ţinuse ascunsă optsprezece ani şi niciun Bard al Iadului n-o prinsese până acum.

— Căsătoria cu Henrick, continuă Mathew, ar fi însemnat sclavie pentru tine, Safi. N-ai fi avut nicio scăpare. Dar, cum nici Eron, nici tu nu vă puteţi opune făţiş unei astfel de uniuni, am înscenat răpirea. *De aceea* nu te-a avertizat Eron. Dacă ai fi ştiut ce urmează, n-ai mai fi fost deloc surprinsă. Henrick şi Gărzile Iadului ar fi intrat numaidecât la bănuieli.

Safi înghiţi sau cel puţin încercă. Gâtul îi era mult prea uscat. Nu numai Vrăjitorul ăla al Sângelui ştia ce era, dar acum ştia şi împăratul Cartorrei. Oare cine mai aflase între timp? Cine avea să mai pornească pe urmele ei?

— Nu-ţi face griji, spuse Mathew, simţindu-i panica. Totul e pregătit şi o să ajungem la loc sigur.

O împinse către pătura neagră, însă ea îşi înfipse călcâiele în pământ.

— Cum rămâne cu Iseult? N-o părăsesc.

— Eu şi Habim o s-o găsim.

— Nu.

Safi se smulse din strânsoarea lui, fără să-i pese că acum din acoperişuri ieşea fum. Că vacarmul bătăliei creştea cu fiecare clipă pe care o folosea ca să rămână fermă pe poziţii.

— Nu vreau să plec fără Iseult, continuă. Spune-mi unde ar trebui să mă duc şi o să mă duc de una singură.

— Nici măcar după toate astea nu ai încredere în noi?

Chipul lui Mathew era ascuns în întuneric, însă nu-i scăpă tonul lui rănit.

— Am riscat tot ca să te luăm de la petrecerea aia

— Nu am încredere în unchiul Eron, spuse Safi. Nu după ce am văzut în seara asta.

— Ar trebui să ai. Şi-a făcut o viaţă din umbre şi minciuni, şi totuşi nu te-a târât niciodată în ele. Ai idee cât l-a costat? Cât ne-a costat pe noi toţi? Mathew îi făcu vag semn către căruţă. Crede-mă când îţi zic că dom Eron nu-şi doreşte decât să te ţină în siguranţă. Asta ne dorim cu toţii. Acum vino! Nu mai avem timp.

Mathew o apucă de încheietură, iar ochii lui umbriţi îi întâlniră pe ai ei.

— Mergi spre nord în căruţa asta, Safi, şi acolo vei ajunge la o barcă. Nu te mişti până nu ajungi acolo. Barca o să te ducă pe mare în oraşul numit Lejna din Ţara Celor o Sută de Insule, unde o să te aştepte la o cafenea, una dintre cafenelele *mele.* Cineva va veni să te ia peste patru zile şi te va conduce mai departe. De dragul libertăţii, ca să nu fie nevoie să te căsătoreşti cu Henrick. Şi îţi promit – pe viaţa mea şi a lui Habim –, îţi promit că o aduc pe Iseult cu noi.

Cuvintele vibrau pe deasupra ei. Îi furnicau braţul acolo unde o atingea pielea lui Mathew. O vrajă. Ştia că o vrăjea – adevraja ei *ţipa* la o asemenea

înşelătorie. Şi totuşi, magia lui Mathew era mai tare decât a lui Safi. Nu se mai putea împotrivi atracţiei contracurentului.

Picioarele o purtară în căruţă, trupul i se strecură sub pătură, iar gura îi rosti:

— Ne vedem dincolo de mare, Mathew!

Chipul tutorelui se crispă – Safi n-ar fi putut spune dacă de durere sau de regret. Se înecă în valurile vrăjii lui.

Dar când el se aplecă s-o sărute pe frunte, ea nu se îndoi nicio clipă că sentimentul era unul de dragoste. De familie.

Când îi trase pătura peste cap, lumea ei se cufundă în întuneric şi căruţa se puse în mişcare, zdrăngănind sub ea.

Parcă trecuseră ani de când stătea sub pătura de salamandră, cu frunze de floarea-soarelui zgâriind-o pe deasupra. Nu auzea mare lucru în afară de tropăitul măgarului şi scârţâitul roţilor; nu-şi auzea decât propria răsuflare şi vedea numai negru de jur împrejur.

Totuşi, era încă sub efectul cuvântvrăjii lui Mathew, cuvintele îi pătrunseseră atât de adânc în creier, încât nu-i rămânea decât să se supună – să rămână acolo tăcută şi nemişcată, în vreme ce căruţa se îndrepta spre nord.

Niciodată – dar niciodată – nu-i mai făcuse Mathew aşa ceva. Poate că încercase s-o mai convingă cu vreo propoziţie, două, însă adevraja ei îi anulase întotdeauna încercarea. De data asta, vraja lui era atât de puternică, încât Safi se gândi că încă e sub efectul ei chiar şi la o bătaie de clopot mai târziu.

Un strigăt stătea să-i izbucnească din piept. Eron se folosise de ea. Ţinuse departe de ea secretul ăsta uriaş ca să fie „sincer surprinsă” la petrecere, ceea ce era un mare *rahat de capră.* Safi nu era o păpuşă pe care s-o manevrezi cum vrei pe scenă şi nicio carte de tarot pe care s-o scoţi la înaintare după bunul plac al unchiului ei.

Şi de unde ştia ea că acesta *chiar* o punea într-o barcă s-o elibereze? Evident că puterea ei o lăsase baltă când fusese pusă faţă în faţă cu minciunile şi promisiunile lui. Dacă Eron reuşise cu atâta uşurinţă să manipuleze adevărul despre evenimentele din această seară însemna că putea s-o facă din nou.

O fierbinţeală bolnăvicioasă îi năvăli în gură. Îi acoperi limba. Iseult era singura persoană în care se putea încrede, iar fetele aveau o viaţă în oraşul Veñaza – poate o viaţă simplă, dar era viaţa lor. Safi nu putea să renunţe la asta.

Totuşi, de cât timp o aştepta oare Iseult la far? Şi, chiar aşa, dacă ea era acum la far, nu însemna că Mathew şi Habim n-ar şti unde s-o găsească? Cum puteau ei s-o aducă pe Iseult, dacă nici măcar nu era unde ar fi trebuit să fie?

Nu puteau, ceea ce însemna că era timpul ca Safi să preia controlul propriilor sfori. Să-şi joace cărţile încă o dată.

Timpul trecea; hotărârea lui Safi devenea şi mai puternică, iar în cele din urmă se eliberă din strânsoarea vrăjii lui Mathew. Cu mişcări frenetice, grăbite, se târî până la marginea căruţei şi ridică pătura…

Aerul proaspăt o învălui, la fel şi razele lunii. Îl trase în piept cu nesaţ, clipind şi strângând din ochi, recunoscătoare că se putea mişca din nou. Pe lângă ea se înşiruiau în trecere hanuri cu acoperişuri de paie şi taverne. Şi grajduri.

Era la periferia oraşului Veñaza, unde începeau drumurile pustii şi unde hanuri se găseau cu duiumul. Dacă ar fi înaintat, n-ar mai fi avut nicio şansă să găsească un armăsar cu care să pornească şi mai înspre nord, spre far. Plus că Safi avea nevoie şi de o armă. O fată îmbrăcată în mătăsuri fine şi călătorind de una singură şi-o căuta singură cu lumânarea.

Uitându-se la un grajd, zări un ajutor de grăjdar obosit, ce ducea înăuntru un cal pestriţ, cenuşiu, bidiviul ţinându-şi capul sus. Era vioi şi gata de drum.

Ba, mai mult, lângă intrarea în grajd se afla o furcă. Nu era o sabie şi cu siguranţă era mai grea decât cu ce se înarma Safi de obicei, însă nu avea nicio îndoială că putea s-o folosească împotriva oricui i-ar fi ieşit în cale.

Dădu pătura la o parte încă puţin şi trase cu ochiul la ţăranul care mâna căruţa. Acesta nu se uita în spate, aşa că, legănându-şi picioarele şi întinzând braţele înainte, ea se rostogoli din căruţă. Încremeni în noroiul întărit, în timp ce corpul ei caută să se orienteze. Nu se auzea vuietul oceanului, deşi ritmul vântului sugera că nu era departe de coastă şi la fel sugera şi putoarea slabă a peştelui.

Cu toate că nu recunoscu mahalaua, Safi bănuia că farul e pe aproape – la cel mult câteva mile spre nord.

Alergă spre curtea hanului cât o ţineau picioarele. Aruncă o privire spre căruţă şi văzu că-i dă înainte agale, apoi înspre bidiviul cenuşiu, care aproape ajunsese la uşile grajdului.

Încetini încă o dată, în dreptul porţii boltite a hanului, ca să apuce furca. Era mult mai grea decât sabia ei, însă fierul nu ruginise, iar dinţii îi erau ascuţiţi.

O ridică sus mulţumită când costelivul ajutor de grăjdar o văzu că se îndreaptă înspre el. Se albi la faţă, scăpă frâiele calului şi fugi să se ascundă după uşa de la grajd.

— Mulţam că mi-ai uşurat treaba, declară Safi, apucând frâiele.

Calul o privi curios, însă nu dădu s-o ia la goană.

Totuşi, înainte să pună piciorul în scara de la şa, privirea îi căzu pe o teacă mică, din piele, de la cureaua băiatului de la grajd. Puse piciorul iar pe pământ şi înălţă din nou furca.

— Dă-mi cuţitul tău!

— D-dar a fost un cadou… începu băiatul.

— Ţi se pare că-mi pasă? Dacă îmi dai cuţitul, îţi dau destulă mătase să-ţi cumperi douăzeci şi cinci de cuţite identice.

El şovăi, evident, încercând să-şi dea seama cum funcţiona târgul ăsta, însă Safi îşi dezveli dinţii. El desprinse cuţitul de la curea.

Ea îl luă, înfipse furca în noroi şi-şi reteză fustele. Dar cuţitul era neascuţit, iar mătasea, rezistentă. Îi luă prea mult s-o sfâşie cu lama…

Un strigăt de ajutor veni dinspre han. Oricui ar fi aparţinut bidiviul cenuşiu, se decise că vrea să-l păstreze în continuare.

Azvârli mormanele de mătase în faţa băiatului. Apoi, cu mult mai *puţină* graţie decât afişa de obicei când urca pe un cal, încălecă, apucă strâns noul ei cuţit, puse furca la oblânc şi porni la galop.

Stăpânul calului se ivi în pragul uşii la timp ca s-o vadă pe Safi făcându-i cu mâna şi s-o audă strigându-i „Mulţumesc!”. Îi dărui bărbatului unul dintre cele mai radioase zâmbete ale ei. După care struni calul spre sud, departe de căruţa care se îndrepta spre nord. Avea să-i dea ocol printr-o altă stradă, mai din faţă.

Dar nu ajunse prea departe. De fapt, bidiviul abia dacă ajunse până la următorul han, când îşi dădu seama că ceva nu e în regulă.

Pe drumul ce se desfăşura dinaintea ei erau cinci bărbaţi, înaintau în şir perfect, mantiile albe fluturându-le în urmă, cu tecile şi armele zornăind.

Călugări caraweni, iar cel din mijloc era plin de sânge. Ba avea şi nişte săgeţi care-i ieşeau din piept, din picioare, din braţe.

Vrăjitorul Sângelui.

Safi simţi că i se izbeşte stomacul de plămâni. Eron încercase – în van – să-l oprească pe călugăr. Cu mişcări părând incredibil de lente, Safi strânse hăţurile şi struni calul către nord. Slavă zeilor, calul era bine dresat. Copitele loveau noroiul uscat, pornind la galop în noua direcţie.

Nu privi în urmă; ştia că acei călugări îi luaseră urma. Ultimul han se pierdu în zare, iar înainte se profilau mlaştinile coastei. În depărtare drumul şerpuia printre faleze şi stânci de calcar.

Peste câteva clipe căruţa şi căruţaşul pe care tocmai le pierduse din vedere apărură din nou, iar de pe mâna bărbatului nu lipsea semnul Vrăjitorilor. Forma era destul de cunoscută ca s-o poată recunoaşte, chiar şi la viteza aceea. Bărbatul nu era câtuşi de puţin un ţăran, ci un Vrăjitor al Vocii.

Safi avu timp numai să-i strige:

— Vrăjitorul Sângelui e pe urmele mele! Spune-i unchiului!

Apoi trecu în grabă pe lângă el, pe drumul pustiu, scăldat în lumina Lunii.

13

Iseult şi Alma o prinseră din urmă pe Gretchya în câteva clipe.

O vreme fură urmărite de strigăte – şi de Firele cenuşii ale violenţei –, însă doar două săgeţi mai loviră scutul Almei. Şi, cumva, deşi Alma nu mergea pe poteca nomatsi, mersul iepei era sigur.

După vreun ceas, Alma struni calul spre o salcie mare de pe malul unui pârâu leneş. Gretchya descălecă prima, cu un vas cu foc într-o mână şi cu Zdreanţă lângă ea. Dădu ocol copacului înainte să facă semn că drumul era liber.

Iseult se dădu jos de pe cal şi aproape că se prăbuşi peste mama ei. Picioarele îi erau ca de gumă, iar braţul…

— Ai pierdut prea mult sânge, îi spuse Gretchya. Vino!

O luă de mână pe Iseult şi o conduse într-o lume de crengi aplecate şi frunze şuierătoare. Iapa cenuşie le urmă de bunăvoie, ca şi cum ar fi ştiu bine locul. Calul pestriţ furat de Alma însă avu nevoie de ceva muncă de lămurire.

— Tu ai pus asta la cale, rosti Iseult cu voce frântă, urmându-şi mama spre un trunchi de copac scăldat în lumina Lunii.

— Da, dar nu pentru seara asta.

Gretchya ridică un băţ lung de lângă copac şi îl mişcă în sus, îndreptându-l spre două umflături ce stăteau pe nişte crengi la care nu se ajungea altfel şi care nici nu puteau fi observate. Dădu jos doi saci.

Buf! Buf! Desagii umflaţi atinseră pământul, stârnind praful. Un măr verde se rostogoli afară.

Iseult se târî la rădăcinile sălciei, cu spatele sprijinit de trunchi. Zdreanţă se aşeză lângă ea, iar cu mâna stângă îl mângâie pe după urechi, în vreme ce Alma tot încerca să-şi înduplece calul să vină sub crengi, cu scutul încă legat la spate, acum plin de săgeţi.

Deşi nu vedea sângele de pe mâneca ei dreaptă, nu în bezna nopţii, Iseult nu avea cum să ignore durerea. *Cel puţin,* îşi spuse uşor, *nu mă mai doare rana din palma dreaptă.*

După ce scotoci prin desagi, Gretchya veni degrabă lângă Safi cu mărul prăfuit şi cu trusa de vindecare din piele. Şterse mărul de corsajul ei.

— Mănâncă-l!

Iseult îl luă, dar nu avu timp decât pentru o muşcătură înainte ca mama ei să-i ofere un pandantiv. Un cuarţ mic şi roz ce atârna la capătul unei sforicele împletite.

— Să-l porţi! îi ordonă Gretchya, ghemuindu-se pe pământ lângă Iseult.

Aceasta nu schiţă însă nicio mişcare să ia lănţişorul. Cu mărul era una, dar o Piatră a Durerii era un lucru rar şi costa sute de piestre.

Gretchya îi azvârli nerăbdătoare piatra, care îi ateriză în poală lui Iseult. Cuarţul străluci într-o luminiţă slabă şi rozalie. Pe dată durerea dispăru. Respiraţia lui Iseult se acceleră. Se simţea din nou în stare să gândească.

Nici nu era de mirare că lucrurile astea dădeau dependenţă.

Ochii lui Iseult îi întâlniră din nou pe ai Almei, care acum stătea la intrarea sub cupola de crengi, cu spatele la Iseult şi la Gretchya. Stătea de pază, în vreme ce calul ei păştea din nişte petice de iarbă.

— Corlant, începu Iseult când Gretchya se aşeză alături, cu o lance într-o mână şi cu nişte cârpe de bumbac în cealaltă, voia să mă omoare. De ce?

— Nu ştiu, şovăi Gretchya. Eu… pot doar să bănuiesc că el socotise sosirea ta un semn că eu şi Alma urma să plecăm. Cred că ne aflase planurile şi spera să ne facă să rămânem în aşezare spânzurându-te…

Se opri, îşi umezi buzele, însă nu sfârşi propoziţia.

Înainte ca Iseult să remarce că măsurile lui Corlant păreau extreme dacă tot ce voia el era s-o facă pe Gretchya să rămână în trib, Gretchya reteză capătul săgeţii care ieşea din braţul lui Iseult. Apoi

apucă de vârful săgeţii… şi trase restul prin cealaltă parte.

Sângele ţâşni. Pulsa în ritm cu bătăile inimii lui Iseult – nu că l-ar fi simţit. De fapt, continua pur şi simplu să ronţăie mărul, mângâindu-l din când în când pe Zdreanţă şi urmărind-o cu privirea pe mama ei, care lucra.

Urmară ierburile vindecătoare ale vrăjitorilor ca să ţină departe infecţia şi unguente care să grăbească vindecarea. Toate erau lucruri costisitoare, dar, înainte ca Iseult să poată protesta, Gretchya începu să vorbească, iar Iseult se trezi că alunecă în inflexiunile familiare ale copilăriei ei.

— Eu şi Alma am început să facem pregătirile de plecare la puţină vreme după ce ai părăsit aşezarea, acum şase ani şi jumătate, explică Gretchya. Am pus deoparte piestre şi pietre preţioase, una câte una. Apoi, tot una cate una, le-am cusut în rochii. A fost o muncă îndelungată. Corlant trecea des, intrând cu forţa în casă. Dar pleca la fel de des, uneori lipsind câteva zile în şir.

— Pe-atunci, Alma venea aici cu iapa să aducă provizii. Chiar ieri au venit ultimele lucruri. Planul nostru era să fugim peste patru zile. Îi mulţumesc Mamei Luna de mii de ori că nu am plecat înainte să vii tu.

Cumva, printre toate cuvintele astea, cele care străluceau cel mai tare pentru Iseult erau cele nerostite.

— Ai plănuit tot… înainte ca eu să fi părăsit tribul? De ce m-ai alungat atunci? De ce n-ai plecat pur şi simplu cu mine? Sau de ce nu mi-ai spus măcar c-când am venit în v-vizită?

— Stăpâneşte-ţi limba, Iseult! o fulgeră Gretchya cu o privire nemiloasă. Poate nu-ţi dai seama, dar mi-a luat ani buni de pregătire ca să te scot de aici. A trebuit să-ţi găsesc unde să stai în Veñaza. A trebuit să-ţi găsesc de lucru şi a trebuit să fac toate astea fără să bage de seamă Corlant. Aşa că, atunci când am decis să plecăm eu cu Alma, ne-au mai trebuit

alţi ani de pregătire. Am fi venit după tine, Iseult. În oraşul Veñaza. De ce-ai plecat? întrebă ea.

— Am… dat de bucluc.

Iseult simţi bâlbâială, gata să se năpustească asupra ei, aşa că muşcă vârtos din măr ca s-o ascundă. Aşezarea era singurul loc la care mă puteam gândi ca să mă ascund…

— Mai bine ai fi rămas în oraş cum ţi-am zis. Ţi-am ordonat să nu te mai întorci niciodată.

— Mi-ai „ordonat" acum trei ani, replică Iseult. I-*artă*-mă dacă ţi-am încurcat atenta ta împletitură.

Bandajatul mamei deveni mai strâns, mai încordat. Dar nu simţea nicio durere… şi, din fericire, nu-i mai pomeni nimic de bâlbâială.

— O să mergem la Saldonica acum, spuse Gretchya în cele din urmă. Poţi veni cu noi.

Iseult ridică mult din sprâncene. Saldonica era la celălalt capăt al Mării Jadansi – un oraş-stat sălbatic, unde înfloreau comerţul ilegal şi fărădelegile de toate felurile.

— Dar de ce tocmai acolo?

Alma îşi drese glasul şi se îndepărtă de postul de supraveghere de la marginea crengilor.

— Am mătuşi şi veri în munţii Sirmayan. Tribul lor merge la Saldonica în fiecare an.

— Între timp, adăugă Gretchya, vom vinde Pietre de Fir. Aparent, e o cerere crescută pentru aşa ceva pe piaţa din Saldonica.

— Şi piraţii au nevoie de dragoste.

Buzele Almei se strânseră într-un surâs uşor şi aruncă o privire înspre Gretchya, ca şi cum ar fi spus o glumă de care numai ele două ştiau.

Durerea arzândă din gâtul lui Iseult se înteţi. Abia dacă mai putea înghiţi din măr.

Gretchya îşi închise trusa de vindecare.

— Avem destui bani strânşi cât să ne permitem încă un bilet spre Saldonica, Iseult. Plănuisem să te invităm şi pe tine.

Lui Iseult i se păru greu de crezut, dar tot nu avea nici cea mai vagă idee ce simţea mama ei – sau Alma – acum. Nici cea mai vagă idee despre

culoarea în care le străluceau Firele, nici de emoţiile care le stăpâneau.

Oricum nu conta, se gândi Iseult, căci avea şi ea planurile ei. *Viaţa* ei pe care să şi-o clădească împreună cu Safi.

— Nu pot merge cu voi, spuse Iseult.

— Dacă nu cu noi, atunci încotro?

Gretchya se ridică în picioare, degajată şi aproape… uşurată. Asta îşi dorise în tot timpul ăsta: o fiică precum Alma. O adevărată Vrăjitoare a Firului.

— Safi mă aşteaptă prin apropiere.

— Ba nu! exclamă Alma şi se apropie în grabă de Iseult, cu mâna întinsă.

În palmă ţinea un rubin strălucitor. A doua Piatră de Fir.

Iseult se înecă şi scăpă mărul. Se repezi după Piatra ei de Fir şi piatra ei era roşie. Safi avea probleme.

Iseult ţâşni în picioare. Piatra Durerii din poala ei căzu. Agonia o copleşi.

Mai întâi durerea, care o cuprinse ca un vălătug. Apoi sfârşeala, care-i înmuie corpul ca un pai. Se împletici în braţele Gretchyei. Totuşi, înainte să poată ajunge prea departe, înainte de a se prăbuşi cu capul pe umărul mamei sale şi să-şi piardă cunoştinţa, Alma înşfăcă lănţişorul de pe pământ şi i-l puse de gât lui Iseult.

Alinare imediată. Alinare şocantă, înfiorătoare.

Pe când Iseult se depărta de mama ei, Gretchya se întoarse către Alma.

— Poţi să afli unde e Safi?

Alma încuviinţă din cap, strângând piatra cu atâta putere, încât degetele i se albiră. După care arătă către sud-est.

— Acolo. Dar se îndreaptă spre nord cu viteză mare. Trebuie să fie în mare primejdie.

— Mergem acolo, declară Gretchya, pornind spre murgul ei. Avem două pumnale şi arcul…

— *Nu.*

Iseult se ridică în picioare. O adiere suflă prin salcie, făcându-i crengile să tremure şi să se prindă de părul ei scurt. Cumva, cu acea adiere răcoroasă şi proaspătă de vânt, Iseult îşi recăpătă în sfârşit controlul asupra limbii. Asupra inimii.

— Vă rog, urmaţi-vă planul şi duceţi-vă la Saldonica!

Degetele lui Iseult se strânseră în jurul Pietrei Durerii, pregătite s-o înapoieze.

— Păstreaz-o! Gretchya îşi puse o mână pe încheietura lui Iseult. Altfel, nu ajungi la Safiya.

— Şi ia-o pe Alichi, spuse Alma, făcând semn către iapa cenuşie. Ştie care e treaba.

— Murgul o să fie numai bun.

— Murgul n-o să fie numai bun! izbucni Gretchya, iar Iseult tresări, căci vocea mamei sale trăda o oarecare emoţie. Alichi e odihnită şi ştie drumul. Deci o iei pe ea, Piatra Durerii şi nişte bani. Şi un pumnal. Sau vrei mai degrabă arcul? Poţi să iei şi scutul.

— O să fiu bine.

— De unde ştii? Gretchya se întoarse spre Iseult, fixând-o cu privirea. N-am ştiut dacă o să te mai văd vreodată. Crezi că mie mi-a fost uşor să te las să pleci? Crezi că mi-e uşor acum? Te-am iubit prea mult ca să te ţin captivă între zidurile alea.

Mama ei se trase mai aproape, cuvintele ei revărsându-se alarmate, grăbite.

— O iei pe Alichi şi mergi s-o salvezi pe Safi, cum faci mereu. O să mă părăseşti încă o dată, pentru că eşti menită unor lucruri mai mari decât îţi pot oferi eu. Şi, ca întotdeauna, mă voi ruga La Mama Lună să te păzească.

Puse frâiele în palma stângă a lui Iseult, care băgă de seamă că degetele n-o mai ascultau. Şi nici vocea, căci acolo unde până acum îi fusese inima rămăsese un gol adânc şi vulnerabil.

— Poftim.

Alma apăru lângă Iseult şi îi dădu pumnalul ei – cel cu care obişnuia să taie iarbă şi buruieni – într-o teacă simplă, prinsă la o curea tocită.

Dar Iseult nu putea răspunde. Încă era copleşită de cuvintele mamei ei. Alma prinse cureaua în jurul şoldurilor lui Iseult şi îi atârnă a doua Piatră de Fir de gât. Două lumini puternice, roşii, pulsând alături de una roz-pal. Apoi o apucă pe Iseult de braţul stâng:

— Tribul familiei mele se numeşte Korelli, spuse Alma. Se duc la Saldonica în fiecare toamnă. Întreabă de ei dacă vei ajunge acolo vreodată. Sper c-ai s-o faci.

Iseult nu răspunse şi nici nu avu timp să se dezmeticească din nedumerirea ei căci în câteva clipe fu aşezată din nou în spinarea iepei, cu pumnalul la spate, ca să n-o stânjenească.

— Caută-mă! îi spuse Gretchya. Te rog, Iseult. Sunt atâtea lucruri pe care nu ţi le-am spus despre… *totul.* Caută-mă din nou într-o bună zi!

— Aşa am să fac, murmură Iseult.

Apoi, fără alte vorbe sau priviri, îi dădu pinteni lui Alichi, iar ea şi iapa porniră la drum pe urmele lui Safi.

Iseult şi Alichi găsiră drumul destul de uşor. După cum îi promisese Alma, Alichi cunoştea locurile şi mergea cu pas sigur. Zdreanţă fugise în urma ei câteva minute, după care se dăduse bătut.

Inima lui Iseult se strângea cu fiecare pas cu care se depărta de câine şi nu se putu abţine să nu-i facă un semn de rămas-bun cu mâna când el se opri în sfârşit.

După un sfert de ceas, câmpiile argintii dinaintea ei se preschimbară sub razele Lunii în mlaştini şi dune de nisip. Briza începu să miroasă a sare şi sulf, apoi îi apăru în faţă un drum lat şi murdar.

Însă, în loc să-i dea pinteni iepei ca să mărească viteza la maximum, Iseult opri calul. Era la nord de răscrucea năpădită de buruieni unde o întâlnise pe călugăriţa cu păr argintiu – o femeie atât de diferită de Vrăjitorul Sângelui pe cât era Eterul de Vid.

Urechile iepei se răsuciră către sud. Alichi simţea că au companie. Iseult privi de-a lungul drumului,

unde un cal şi un călăreţ se apropiau cu viteză mare. Iseult zări inconfundabila aură de păr blond a lui Safi. Mai zări şi inconfundabilele mantii albe ale călugărilor caraweni care o urmăreau la niciun sfert de milă depărtare.

În ce flăcările iadului se băgase Safi? Şi cum flăcările iadului avea Iseult să le scoată de acolo?

Iseult închise ochii, inspiră de trei ori ca să găsească locul unde nu putea ajunge niciodată când mama ei sau Alma erau prin preajmă. Alichi se foi neliniştită, pregătită să fugă cât mai departe de orice ar fi venit înspre ele, iar Iseult tindea să-i dea dreptate. Caii n-o puteau ţine la galop o veşnicie, iar Iseult era destul de sigură că cei patru călugări caraweni ar fi destul de greu de oprit fără o oarecare apărare.

O apărare cum era farul.

Iseult dădu pinteni iepei. Trebuia să atingă viteza perfectă care să se potrivească cu a lui Safi.

— *Mişcă! ţipă Safi. Dă-te din drum*, *prostule!*

Iseult se uită înapoi cât să strige:

— *Eu sunt, Safi!* După care porni cu calul în galop – tocmai când Safi îşi ocupă poziţia lângă ea.

Galopau umăr lângă umăr.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi! strigă Safi pe deasupra vacarmului provocat de cursa nebunească, în patru timpi.

Era desculţă, rochia de mătase îi era sfâşiată şi avea o furcă prinsă la brâu.

— Şi îmi pare rău pentru beleaua pe care ţi-am adus-o pe cap!

— Atunci, am un plan! strigă Iseult înapoi.

Nu-i auzea pe călugării care le urmăreau, dar le simţea Firele – calme, pregătite.

— Farul e suficient de aproape cât să le putem ţine piept.

— Marea e-n reflux?

— Aşa ar trebui!

Firele albe ale lui Safi clipiră de uşurare, albastre ca gheaţa. Îşi mută privirea la Iseult, apoi din nou la drum.

— Unde ţi-e părul? strigă ea. Şi ce-ai păţit la mână?

— M-am tuns şi m-a nimerit o săgeată.

— Pe toţi zeii, Iseult! Lipsesc câteva ore, şi viaţa ta se duce pe porţile iadului!

— Aş putea zice acelaşi lucru şi despre tine! strigă Iseult, deşi îi venea greu să şi zbiere, să şi călărească. Patru duşmani pe urmele tale şi o rochie distrusă!

Firele lui Safi licăriră într-un roz aproape năucitor, apoi se preschimbară într-un portocaliu panicat.

— Ia stai puţin. Sunt doar patru caraweni?

— Da!

— Ar trebui să fie şi un al cincilea. Firele lui Safi străluciră şi mai puternic. Şi e el. Vrăjitorul Sângelui.

Iseult trase o sudalmă, iar calmul ei fu zguduit de o mulţime de fiori reci. Dacă un soldat ca Habim nu reuşise să-l oprească pe Vrăjitorul Sângelui, ea şi Safi nu aveau nicio şansă.

Dar cel puţin farul începea acum să prindă contur – zidurile lui trainice fiind despărţite de drum printr-o fâşie lungă de plajă şi de mare care se retrăgea. Caii se avântară în valuri, depărtându-se de ţărm. Apa sărată era împroşcată în sus. Bătrânul turn cu scoicile lui şi cu găinaţul de pescăruş era la doar treizeci de paşi depărtare… douăzeci… cinci…

— *Descălecă!* zbieră Iseult, trăgând de hăţuri cu mai multă putere decât ar fi fost cazul.

Se dădu jos de pe cal şi, cu mâini aproape tremurânde, scoase pumnalul. Lângă ea, Safi se aruncă în valurile până la gleznă, ţinând strâns în mână furca.

Apoi, fără un alt cuvânt, fetele se aşezară în formaţia de apărare, cu spatele la turn, aşteptându-i pe cei patru călugări să vină pe plajă, spre ele.

14

Jana luneca pe apele coastei fără să se audă geamătul obişnuit al lemnului, de fapt fără să se audă aproape nimic. Merik stătea la cârma bătută de vânturi, strângând-o tare şi conducând corabia de război, iar lângă el, la pupa, se aflau Kullen şi trei ofiţeri Vrăjitori ai Fluxului.

Deodată, în timp ce incantau în şoaptă, cei din urmă se holbară deodată în spatele ochelarilor de vânt. Lentilele îi apărau de aerul vrăjit, iar cântecele marinăreşti îi ţineau concentraţi. În mod normal, Ryber ar fi bătut la tobe – cu ciocanul nevrăjit – ca să le dea oamenilor un ritm pe care să-l urmeze. Şi, în mod normal, tot echipajul ar fi cântat cântecele marinăreşti.

Dar în seara asta era nevoie de tăcere şi discreţie, aşa că cei patru bărbaţi cântau singuri, în vreme ce vântul şi valurile invocate purtau corabia tot înainte. Restul echipajului lui Merik stătea pe puntea principală, neavând nimic de făcut, căci magia făcea totul pentru ei.

Merik îi arunca câte o privire lui Kullen din când în când, cu toate că ştia cât ura chestia asta Fratele lui de Fir. Totuşi, lui Merik nu-i plăcea deloc să vadă cum i se umflă plămânii lui Kullen şi cum gura i se rotunjeşte ca gura unui peşte – crizele păreau să-l apuce când se folosea de mai multă magie decât ar fi trebuit.

Acum, la cum reteza *Jana* suprafaţa mării, Merik n-avea nicio îndoială că Fratele lui de Fir recursese la o cantitate mult prea mare de putere.

Merik şi ai lui părăsiseră palatul dogelui mai devreme decât plănuiseră. După dezastruosul dans nubrevnan în patru paşi, Merik îşi dorise să fie oriunde, numai la acea petrecere nu. Magia îi scăpase de sub control, ca şi propria lui fire – şi toate astea, din cauza fetei ăleia cu ochii furtunoşi.

Nu că ar fi recunoscut vreodată asta, fireşte. În schimb, dăduse vina pentru timpuria lor plecare pe

noua misiune încredinţată lui de către Dom Eron fon Hasstrel.

Bărbatul ajunsese la momentul perfect, iar conversaţia de după fusese mult mai rodnică decât ar fi îndrăznit să spere Merik.

Dom Eron era soldat – de la postură la ton, totul arăta asta, iar Merik îl plăcu pe dată.

Dar Eron *nu* se pricepea la afaceri şi, oricât i-ar fi fost pe plac, nu prea avea cum să spună că propunerea lui atârna greu în ochii lui Merik.

Merik trebuia doar să ducă un singur pasager – fiica lui Dom Eron, nepoata sau ceva de genul ăsta – în extremitatea vestică dintr-un oraş-port abandonat din Ţara Celor o Sută de Insule. De îndată ce femeia ajungea la Lejna teafără şi nevătămată (pusese accent mai ales pe „teafără şi nevătămată"), documentul vrăjit aflat momentan pe masa din cabina lui Merik avea să fie considerat valid. Negocierile pentru negoţ cu fermierii de pe pământurile familiei Hasstrel puteau începe.

Era un miracol. Comerţul avea să schimbe tot pentru poporul lui – de la câţi oameni au murit de foame până la câte negocieri s-au desfăşurat la întrunirea pentru Armistiţiu. Pe Merik nici nu-l deranja că trebuia să se întoarcă în oraşul Veñaza după ce o va fi lăsat pe fata asta Hasstrel pe docul din Lejna. Pentru ce erau Vrăjitorii Vântului şi ai Fluxului, dacă nu ca să traversezi Marea Jadansi în câteva zile?

Aşa că semnase contractul cu Dom Eron, iar în secunda când bărbatul dispăruse, Merik îl chemase pe Hermin înapoi în cabina lui.

— Informeaz-o pe Vivia că treaba cu piraţii a căzut şi că nava de comerţ din Dalmotti chiar acum pleacă din portul Veñaza. Doar dacă nu hotărăşte să nu renunţe.

Cum anticipase Merik, Vivia nu se grăbise să dea înapoi de la planul ei, dar era în regulă. Merik putea să continue cu minciuna. Foarte curând va încheia un acord comercial cu *cineva*, iar asta era tot ce conta.

— Amirale!

Vocea ascuţită a lui Ryber parcă îi străpunse gândurile.

Kullen şi ceilalţi vrăjitori tresăriră, iar Merik trase o sudalmă. Ordonase liniştea, iar echipajul ştia cum îi pedepsea pe cei care îl nesocoteau.

— Nu te opri! bombăni Merik către Kullen şi, strângând între degete poalele cămăşii, dădu roată cârmei şi coborî de la pupa.

Marinarii îl priviră cu ochi mari când trecu furtunos pe lângă ei. Câţiva ridicară privirea la gabie, de unde Ryber dădea din mâini frenetic, de parcă el n-ar fi ştiut unde e postul fetei.

O, Merik era aproape sigur că mâine o s-o pună pe Ryber în lanţuri. Nu-i păsa că ea şi Kullen sunt Inimi de Fir, atâta vreme cât Ryber îşi făcea treaba ca marinar. Dar asta era nesupunere pe faţă, care o să-i aducă şase ore de stat în lanţuri, fără apă, mâncare sau umbră.

— Amirale! răsună o altă voce pe punte, un glas asprit de sare – Hermin. Amirale! strigă el din nou.

Merik aproape că-şi pierdu controlul asupra propriei voci. Doi dintre cei mai buni marinari să-i încalce regulile? Zece ore în lanţuri! Zece ore fiecare!

Ryber păşi pe punte cu picioarele goale.

— Se duce o luptă acolo, domnule! La farul vechi din apropiere.

Lui Merik nu-i păsa de faruri vechi. Orice luptă o fi văzut Ryber, nu era problema lui.

— Domnule… începu Hermin, pe când venea şchiopătând spre Merik.

Piciorul beteag al Vrăjitorului Vocii nu putea ţine pasul cu cel bun, şi totuşi se chinuia să meargă cât mai repede.

— Domnule, continuă el, avem un mesaj de la Vrăjitorul de Voce al lui Eron fon Hasstrel. Trase aer în piept: Pasagerul nostru a fugit. Ultima oară a fost văzut călare la nord de oraş, îndreptându-se spre un far vechi. Soldaţii familiei Hasstrel nu pot ajunge la domna la timp. Deci depinde de noi.

— Călugări caraweni? îl întrebă Ryber pe Hermin. Apoi se întoarse către Merik: Fiindcă eu asta am văzut prin ochean, amirale. Doi oameni împotriva a patru călugări.

— Da, sunt caraweni, încuviinţă Hermin cu un semn din cap. Şi, dacă nu ne recuperăm pasagerul, contractul e ca şi nul.

O jumătate de răsuflare Merik rămase cu ochii la Hermin. La Ryber. După care furia familiei Nihar îl făcu să dea ce-i mai bun din el. Lăsă capul pe spate şi scoase un *răcnet* de ţi se încleştau pumnii.

Lupta de la vechiul far era problema lui, aşa se pare, şi nu mai exista absolut niciun motiv pentru discreţie. Avea nevoie de documentul familiei Hasstrel neatins. Era cuvântvrăjit, prin urmare, dacă Merik nu îndeplinea cerinţele din contract, semnătura lui ar fi dispărut pur şi simplu de pe pagină.

Iar un acord comercial nesemnat nu folosea la absolut nimic.

Urlând la oamenii lui să-şi ocupe poziţiile, Merik ţâşni din loc şi se duse cu paşi mari înapoi lângă ofiţeri şi secundul lui. Deşi schimbaseră cursul, erau la fel de concentraţi. *Jana* mergea acum spre vest, către ţărm. Către far.

— Opriţi! ordonă Merik.

Cele patru guri se închiseră în toiul cântecului. Vântul mai suflă o rafală… după care se stinse. *Jana* tot înainta, însă considerabil mai încet.

Merik se uită la Kullen. Broboane de sudoare luceau pe buza superioară a secundului, însă nu trăda niciun semn de epuizare.

— Cobor pe ţărm, spuse Merik. Las nava sub comanda ta. O duci cât mai aproape de far, după cum îţi vor permite apele.

Kullen plecă uşor capul, ducându-şi pumnul strâns în dreptul inimii.

— Pune-o pe Ryber să stea cu ochiul pe ochean, continuă Merik. De cum scap pasagerul de călugări, înteţesc vântul. După care aduci pasagerul aici. Cum

pune piciorul pe punte, le dai ordin vâslaşilor şi Vrăjitorilor Fluxului să ridice pânzele.

Merik nu aşteptă răspuns şi porni spre bastion. În spatele lui, Vrăjitorii Fluxului şi Kullen îşi reluară cântecele marinăreşti. Vântul şi curenţii se înteţiră încă o dată.

Merik se sprijini de balustrada care-i venea până la talie, pufnind cu toată puterea din piept. Apoi dădu cu putere aerul afară şi inspiră încă o dată din adâncul plămânilor.

Aerul formă o spirală în jurul picioarelor lui, iar magia îl purtă înainte. Curenţii de aer prinseră viteză şi putere.

Merik îşi luă zborul.

Ochii îi lăcrimau. Vântul sărat îi intra cu forţa pe nas şi pe gât. Durerea din inimă îi răzbătea până în ţeastă.

În acea fracţiune de secundă când toată vântvraja lui se concentra în vârtejul de sub el – când ţâşnea prin aer ca un pescăruş prin valuri –, era invincibil. O fiinţă a bucuriei, a tăriei şi a puterii.

Urmă apoi picajul din înălţimi. Se lăsă la suprafaţa apei, conservându-şi energia, hrănindu-se din curenţii naturali ai aerului, căci puterile îi erau limitate, iar magia îi pierea repede. Nu putea să zboare multă vreme.

Farul apărea mai aproape. Şi mai aproape. Apa nu era adâncă, iar valurile aveau creste înspumate.

Ajunse suficient de aproape cât să vadă două fete apărând deodată pe partea aceea. Săriră nişte trepte pe care Merik nu le văzuse să fie acolo.

Una dintre ele era îmbrăcată în negru şi avea un pumnal.

Cealaltă era în alb-argintiu…

O fată pe care Merik ar fi recunoscut-o într-o clipită, chiar şi de la depărtare. Chiar şi cu fusta ferfeniţă. Avu timp exact cât să-l blesteme în gând pe Noden cu tronul Lui de corali cu tot înainte să se concentreze pe o aterizare cât mai lină…

Şi pe gândul de a zdrobi orice călugăr păcătos care *îndrăznea* să se apropie de pasagerul lui.

15

Făcându-se voia Domniţei Destinului, Aeduan era singurul carawen care nu găsise un cal. Magia lui îi conduse pe el şi pe ceilalţi caraweni la periferia oraşului Veñaza. Acolo, la o răscruce cu hanuri, văzuse că Vrăjitoarea Adevărului o luase înainte. Aeduan făcu un singur gest, chemându-i din deget, iar cei patru călugări se adunară în formaţie şi atunci începu adevărata urmărire sau cel puţin asta se întâmplase cu ceilalţi caraweni care găsiseră uşor cum să „împrumute" cai de la primele două hanuri.

Aeduan făcuse rost în cele din urmă de o iapă bălţată în faţa unei taverne, era deja cu cinci minute în urma celorlalţi. Din fericire, era un bun călăreţ, iar iapa prinsese încredere în el. Aşa i se întâmpla cu toţi caii.

Galopa repejor pe drumul de coastă, săgeţile din piept stânjenindu-l. Erau ghimpate şi, dacă le-ar fi scos, n-ar fi făcut decât să-şi sfâşie şi mai mult pielea, apoi s-ar fi vindecat automat. O risipă de energie care i-ar fi prins mai bine în urmărirea asta.

Prinse din urmă o căruţă mergând spre nord cu o viteză de-i clănţăneau roţile. Mirosea vag a Vrăjitoare a Adevărului şi Aeduan zări o pătură sub lujerele de floarea-soarelui.

Buzele i se strânseră într-un rânjet mulţumit. Era o pătură din fibră de salamandră, iar dacă fata ar fi rămas în continuare sub pătură, poate că el nu i-ar mai fi prins nicicând mirosul.

Greşeala ei.

Curând Aeduan trecu de căruţă şi de căruţaşul ei speriat şi câteva minute, nimic în jur, doar el şi iapa, gonind cu o viteză nebunească.

Apoi se ivi un turn în zare, un punct negru pe cerul nopţii. Nu l-ar fi văzut, dacă n-ar fi fost cele patru siluete albe de lângă ruinele de piatră sau caii fără călăreţi ce galopau înspre el.

Tocmai când se îndrepta spre valuri, iapa lui se convinse că ceilalţi cai aveau o idee mai bună. Aşa

că renunţă la ea. Împroşcând apa, cizmele lui izbiră apa, iar el porni într-un sprint.

Era însă abia la jumătatea drumului până la far, când ceilalţi călugări îi dăduseră deja ocol, dispărând din raza lui de vedere. Peste câteva clipe, o siluetă coborî din înaltul cerului: un Vrăjitor al Aerului.

Aeduan ocoli şi el turnul… când îl prinse un vânt puternic. Abia reuşi să se apuce de nişte bolovani înainte ca doi călugări să fie azvârliţi pe lângă el într-o tornadă de aer şi apă. Douăzeci de paşi, cincizeci… Se prăbuşiră fără vlagă pe plajă şi probabil că nu aveau să se ridice prea curând.

Când vântul se domoli, învolburându-se pe deasupra valurilor mici, Aeduan se puse pe picioare şi porni în fugă spre un şir de trepte. Mirosul Vrăjitoarei Adevărului urcase şi aşa avea să facă şi Aeduan.

Dar nu apucă să urce decât un set de trepte pline cu scoici de pe scara în spirală, când doi călugări i se împleticiră în cale. Îl apucă de mantie pe primul:

— Ce e?

Călugărul tresări, ca şi cum s-ar fi trezit din transă.

— Le-am văzut. Trebuie să ne retragem.

— Poftim? Aeduan se dădu înapoi. Dar e cu neputinţă…

— Cahr Awen, stărui călugărul.

Apoi scoase un urlet care-l dezechilibră pe Aeduan, pe deasupra zgomotului vântului şi a valurilor:

— Retragerea!

Călugărul îşi smuci mantia din strânsoarea lui Aeduan şi coborî restul treptelor.

Aeduan privi îngrozit cum al doilea călugăr îl urmează.

— Netoţilor! mârâi Aeduan. Netoţilor!

Urcă în salturi cele câteva trepte rămase, ajunse la ultimul etaj… şi încremeni.

Acolo se afla fata nomatsi, îmbrăcată în negru şi bine înfiptă pe poziţii. Avea un pumnal ce se arcuia în sus într-un şuvoi de metal argintiu, în vreme ce

rochia neagră de Vrăjitoare a Firului îi flutura… Iar lângă ea, înaltă, în rochia ei albă, stătea Safiya, cu o furcă ce se rotea într-o învălmăşeală de fier negru, fustele albe şi scurtate atârnându-i în jos.

Era cercul mişcării perfecte. Cel aducător de lumină şi dătător de întuneric, cel care creează lumi şi pune capăt umbrelor. Cel al iniţierii şi al finalizării.

Era simbolul Cahr Awen.

Cahr Awen.

Într-o zecime îngheţată de răsuflare, când toate imaginile din creierul lui urlau după spaţiu, Aeduan îşi îngădui să se întrebe dacă e posibil – dacă aceste două fete ale razei de lună şi razei de soare pot să fie perechea mitică pe care mănăstirea lui o protejase odată.

Dar fetele se dădură la o parte, iar în spate apăru un Vrăjitor al Vântului. Bărbatul, în uniforma marinei nubrevnane, stătea aplecat, ca şi cum ar fi fost prea sfârşit ca să mai poată lupta. Faţa îi era ascunsă în umbră, degetele îndoite, iar vântul se aduna uşor înspre el.

Aeduan se ocărî pe sine. Fireşte că fetele astea arătau de parcă ar fi fost Cahr Awen, cu toţi curenţii ăia de aer învârtindu-se în jurul lor.

— Dă-te înapoi! ţipă Vrăjitoarea Adevărului. Nu mişca!

— Sau…? mormăi Aeduan.

Ridică piciorul ca să facă un pas înainte. Însă fata nomatsi chiar îi dădu şi răspunsul:

— …sau o să te decapităm, Vrăjitor al Sângelui.

— Noroc cu asta.

Făcu pasul în faţă, iar Safiya ţâşni spre el, cu furca la înaintare.

— Pleacă de lângă noi…

Vocea i se pierdu când Aeduan puse stăpânire pe sângele ei.

Era arma lui secretă. Folosea manipularea sângelui doar în situaţiile cele mai *disperate.* Trebuia să izoleze componentele sângelui Safiyei – lanţurile muntoase de păpădii, versanţii de nămeţi de zăpadă

–, după care să le fixeze la loc. Era o muncă istovitoare, care necesita şi mai multă energie şi concentrare decât sprintul lui de mare intensitate. Aeduan nu putea să-şi menţină controlul timp îndelungat.

Corpul Safiyei era ţeapăn, cu furca întinsă înainte ca o sabie. Părea prinsă în timp. Nici ochii nu şi-i mişca.

Într-o explozie de viteză, Aeduan se repezi înspre Safiya. Dar când ajunse în dreptul ei – tocmai când se aplecă să o pună pe umerii lui – Vrăjitorul Vântului intră în acţiune.

Braţele-i ţâşniră în sus, iar el şi Safiya zburară ca o săgeată din turn, duşi de o rafală de vânt. Aceasta îl azvârli pe Aeduan înapoi, împingându-l spre marginea turnului.

Aeduan pierdu controlul asupra sângelui Safiyei.

Se lansă într-un sprint. Safiya era acum la trei metri înălţime, zburând înapoi, tot o răsucire de mâini, picioare şi fuste. Ţipă pe deasupra vântului.

— Iseult! Iseult!

Dacă ar fi luat-o la fugă, Aeduan ar fi putut sări în vârtejul de aer al Vrăjitorului Vântului…

Un trup se izbi de el, care căzu într-o parte, abia rostogolindu-se înainte ca fata nomatsi să-l pună la pământ.

Însă Aeduan deja se învârtea, căutând să înşface cu degetele orice încheietură sau gleznă ar fi putut rupe, sângevraja lui disperată să prindă orice sânge pe care l-ar fi putut înhăţa.

Dar, pe când degetele lui Aeduan nu prindeau decât aer, nici sângevraja lui nu avu mai mult noroc – fata fugise deja de lângă el, repezindu-se la marginea turnului.

Avea să sară. Aeduan ştia că avea să sară.

Aşa că se ridică în picioare şi ţâşni spre Iseult.

Ea ajunse la marginea farului. Sări.

Aeduan ajunse şi el la margine. Sări.

Erau în cădere. Împreună. Atât de aproape unul de celălalt, încât Aeduan putea s-o apuce dacă voia.

Dar ea parcă ar fi ştiut. Parcă ar fi plănuit totul.

În toiul căderii, care nu durase mai mult de o jumătate de secundă, ea se întoarse spre el. Picioarele ei se împleticiră printre ale lui, răsucindu-le trupurile…

El lovi nisipul cu spatele. Atât de tare, încât lumea i se întunecă. În depărtare, o simţi pe fată căzând peste el. Capetele săgeţilor se înfipseră şi mai adânc. Îi zdrobiră coastele, plămânii. Durerea era pretutindeni. Organele lui erau distruse toate.

Şi era sigur că îşi rupsese şi coloana.

Asta era o premieră.

Apoi valurile îi acoperiră pielea. Trecu un timp cât o răsuflare. Se gândi că poate scăpa cu viaţă…

Până când simţi o explozie neagră în piept.

Întrecu toate celelalte dureri, iar ochii i se deschiseră larg. Plăseaua pumnalului îi ieşea din inimă. Mantia şi tunica îi erau prea îmbibate ca să se mai vadă sângele curgând în afară, dar ştia că era acolo. Pulsând mai iute decât ar fi putut magia lui să-l controleze.

Totuşi, nu putea scoate pumnalul. Nu putea face nimic, fiindcă nu se putea mişca. Spinarea îi era sigur frântă.

Aeduan îşi ridică privirea, lumea apărându-i lichidă şi înceţoşată… modelându-se apoi într-un chip.

Un chip al umbrelor şi al razelor de lună, la doar un picior depărtare de al lui. Buzele fetei tremurau cu fiecare răsuflare gâfâită. Părul îi zbura în vânt – un vânt natural, îşi dădu el seama –, iar coapsele îi fremătau deasupra coastelor lui rupte.

Nu vedea pe nimeni altcineva, nu auzea pe nimeni altcineva. Din câte ştia el, ei doi erau singurii rămaşi în viaţă după această bătălie.

Din toată lumea.

Privirea îi căzu apoi pe Piatra Durerii atârnată la gâtul fetei. Strălucirea ei rozalie pălea, se dusese aproape de tot, iar el vedea din suferinţa de pe chipul ei că e rănită. Grav.

Dar tot reuşi să desprindă cuţitul de la cingătoarea lui Aeduan. Tot reuşi să i-l ducă la gât şi să i-l ţină

acolo.

Lama tremura pe pielea lui.

Îl înjunghiase în inimă cu propriul lui pumnal, iar acum urma să-l decapiteze.

Pumnalul însă rămase pe loc; Iseult se chirci, iar Piatra Durerii luci într-un roz-pal… înainte să se stingă complet.

Un geamăt izbucni de pe buzele ei. Aproape că se prăbuşi peste el, iar Aeduan îi zări rana din braţul drept. Cârpe de in cu pete de sânge. Un sânge pe care ar fi trebuit să-l poată mirosi.

— Nu… ai… niciun… miros, îngăimă el. Îşi simţea propriul sânge ţâşnindu-i printre dinţi, scurgându-se de o parte şi de alta a gurii. Nu-ţi pot mirosi… sângele.

Ea nu răspunse. Nu se putea concentra decât la a ţine cuţitul nemişcat.

— De ce… nu te pot mirosi? Spune-mi…

Aeduan nu era sigur de ce anume voia să ştie. Dacă ea îi reteza capul, murea. Era singura rană pe care un Vrăjitor al Sângelui nu o putea vindeca. Şi totuşi, nu se putea abţine să n-o întrebe:

— De ce…

Odată cu aceste cuvinte ţâşni şi sângele, împroşcând lama de oţel a cuţitului. O picătură ateriză pe obrazul ei.

— De ce… nu pot…

Ea îi luă lama de la gât. Nu cu blândeţe – îi intră în piele, tăindu-l, prea epuizată ca să-l mai poată ridica.

Inima lui străpunsă bătu cu putere. Era o senzaţie ciudată de uşurare şi confuzie, care se ridica odată cu sângele ce i se aduna în gură. Nu avea de gând să-l omoare. Iar el habar nu avea de ce.

— Fă-o! spuse el răguşit.

— Nu.

Ea scutură din cap, cu o mişcare smucită. Apoi o rafală de vânt – încărcată şi nenaturală – suflă peste ei. Îi luă părul de pe faţă, iar Aeduan se chinui să bage de seamă fiecare detaliu.

Poate că nu-i putea mirosi sângele, dar avea să-i ţină minte chipul. Avea să-i ţină minte gura rotundă, care nu se potrivea prea bine cu bărbia ascuţită. Avea să ţină minte nasul cârn şi pistruii şterşi. Ochii ei alungiţi, ca de pisică. Genele ei scurte. Şi gura ei îngustată.

— Am să te urmăresc, zise răguşit.

— Ştiu.

Fata azvârli cuţitul în nisip şi se împinse în pieptul lui ca să se ridice în picioare. Îi trosniră coastele, iar stomacul îi plescăi. Nu era uşoară, iar el avea organele terci.

— Am să te ucid, continuă el.

— Nu.

Ochii ei se îngustară. Se împinse şi mai sus, razele lunii scăldând-o în lumina lor.

— E-e-eu… îşi şterse gura. Eu nu prea cred.

Părea să-şi fi adunat toată concentrarea să rostească aceste cuvinte, iar degetele i se încleştară încă o dată pe pumnal, cu o umbră de frustrare.

Împinse lama şi mai adânc în inima lui Aeduan.

În ciuda dorinţei lui cele mai disperate, în ciuda instinctului care-l îndemna stăruitor să rămână alert, pleoapele îi căzură o jumătate de răsuflare chinuitor de lungă. Un geamăt i se furişă pe limbă.

În clipa aceea greutatea corpului său dispăru. Paşii plesneau apa, îndepărtându-se de el.

Când deschise în sfârşit ochii, nu văzu nici urmă de fată, nu că ar fi putut întoarce capul să se uite în jur.

Atunci îl izbi de un val şi se scufundă în spuma mării.

16

Vântul îi vuia pe la urechi lui Safi în timp ce zbura. Ochii îi lăcrimau, fustele i se învolburau şi începu imediat să ţipe la prinţul Merik s-o ducă înapoi. Dar el n-o auzea.

Jos, oceanul apărea înceţoşat, lucitor şi tremurător şi se gândi că, totuşi, ar putea să se bucure de asta – la urma urmei, *zbura.*

Dar nu putea să se bucure. Nu putea să se gândească decât la Iseult, pe care o lăsase în urmă.

Din cotloanele minţii îi ieşeau forfotind alte gânduri mai presante: cum ar fi de ce o răpise prinţul Merik pe Safi de la far. Sau cum ajunsese acolo fix la ţanc.

Safi se îndrepta iute spre o navă nubrevnană de război, ascuţită la prova, *asta* fiind sursa tuturor îngrijorărilor ei.

Vâslele se roteau, marinari în albastru alergau de colo-colo, iar un bubuit de tobe răsuna până la urechile lui Safi. Tocmai când credea că avea să se izbească de puntea principală şi să-şi rupă toate oasele, ritmul încetini. Şi fu lăsată cu blândeţe jos.

Din două răsuflări, Safi îşi recăpătă echilibrul şi se puse pe picioare. O răsuflare mai târziu, şi îşi aţinti privirea asupra prinţului Merik. Acesta aproape ajunsese deja pe puntea superioară, când ea îl trase atât de tare de cămaşă, că aproape i-o sfâşie:

— *Du-mă înapoi!*

El nu i se împotrivi, ci arătă cu degetul spre ţărm.

— Secundul meu o are în grijă pe prietena ta.

Safi se uită în direcţia în care arătă el cu degetul. Îl văzu pe bărbatul înalt şi blond concentrându-se asupra unei siluete ce părea să zboare spre ei.

Iseult.

Însă Sora de Fir a lui Safi era fără cunoştinţă. Repezindu-se spre secund, strigă după un vindecător, un medic sau *oricine* altcineva care s-o ajute.

Secundul o lăsă pe Iseult pe puntea superioară cu ajutorul puterilor lui magice, iar Safi veni

numaidecât lângă ea. Îi aşeză capul în poala ei şi-şi apăsă degetele de gâtul fetei, rugându-se să-i simtă pulsul… Da, era. Slab, dar era.

Chiar şi aşa, în lumina strălucitoare a lunii, n-avea cum să nu vadă pata roşie crescândă de pe braţul lui Iseult sau Piatra Durerii stinsă de la gâtul ei.

Cu colţul ochiului, Safi percepu o mişcare. Prinţul, secundul şi ceilalţi marinari se strângeau în jurul lor. Apoi văzu o străfulgerare albă şi se auzi vocea unei femei strigând:

— Aduceţi-mi trusa!

Safi se întoarse ca să vadă o călugăriţă carawenă apropiindu-se de ele cu paşi mari, urcând treptele ce duceau sub punte.

— Pleacă de lângă fată! îi ordonă femeia.

Dar Safi nu se clinti. După ce fusese vânată de caraweni, nu avea de gând să-l mai lase pe *vreunul* să vină atât de aproape. Dacă cei patru călugări erau în cârdăşie cu Vrăjitorul Sângelui, probabil că la fel era şi cu aceasta.

Femeia avea părul argintiu, dar nici în lumina lunii care-i aluneca pe piele nu părea să fie mai bătrână decât Mathew sau decât Habim – şi scoase lama din teacă cu uşurinţa unei luptătoare la fel de pricepute.

— Dă-te înapoi.

— Ca să termini tu ce-au început ceilalţi călugări? Nu, mulţumesc.

Cu o singură mişcare fulgerătoare, Safi scoase un pumnal de la cingătoarea secundului şi îl îndreptă spre călugăriţa carawenă… care se feri cu măiestrie de atacul ei, după care o ţintui în loc cu lama cuţitului ei.

— S-o oprească cineva! ţipă călugăriţa.

Şi, uite-aşa, Safi rămase fără aer.

Încercă să-şi umfle plămânii, să-şi strângă stomacul, orice, ca să-şi recapete suflul, dar nimic.

Cu o lovitură uşoară, călugăriţa azvârli cât colo pumnalul lui Safi. Lama căzu cu zgomot pe duşumeaua din lemn, iar Safi simţi că se sufocă. Văzu stele în faţa ochilor. Secundul era un foarte

puternic Vrăjitor al Aerului – el îi nenorocea plămânii.

În momentul acela, genunchii ei cedară, iar lumea deveni un vârtej de întuneric. Merik se apropie de ea, cu o expresie gravă pe chip, dar nu de neîndurare.

— Evrane nu vrea să-i facă niciun rău prietenei tale. E călugăriţă vindecătoare, domna mea. O *Vrăjitoare a Apei* vindecătoare.

Safi îşi strânse şi mai mult mâinile în jurul gâtului, neputând să vorbească. *Să respire.*

— Dacă promiţi că te porţi frumos, continuă el, Kullen o să-ţi înapoieze aerul. Poţi să-mi promiţi?

Ea încuviinţă şi dădu din cap cu disperare, dar era deja prea târziu. Nu mai rezista fără aer şi întunericul o cuprinse.

Se trezi cu limba umflată şi lipicioasă. De deasupra se auzeau paşi, apa plescăia pe lemnul scârţâind, iar mirosul de sare şi smoală îi inunda nările. Câteva clipe putu să desluşească doar o cameră întunecată, străbătută de o rază de soare firavă ce pătrundea prin fereastra din stânga. Uitându-se prin încăpere, Safi o văzu pe Iseult întinsă pe un pat din scânduri, îngust şi înţepenit în peretele din colţul opus. Era cu ochii închişi şi respira cu greutate.

Safi se strădui să se ridice, se împiedică de un al doilea pat şi aproape că se prăbuşi din pricina sângelui ce-i împăienjenea vederea.

— Iseult?

Se prăbuşi la podea lângă Sora ei de Fir. Broboane de sudoare i se prelingeau pe faţă lui Iseult, pielea fiindu-i şi mai cenuşie decât cenuşiul obişnuit, iar când Safi îi puse blând mâna pe frunte, pielea îi fierbea.

O singură dată o mai văzuse pe Iseult rănită în halul ăsta – când îşi rupsese fluierul piciorului –, însă acum rana era mult mai gravă. Acum nu-i mai aveau pe Mathew şi Habim să le ajute. Erau singure. Absolut *singure* pe o corabie străină, fără nimeni care să le fie alături.

Şi nimic din toate astea nu avea niciun sens. Iseult spusese cum că fusese străpunsă de o săgeată, dar *cum,* unde şi de ce, Safi nu avea nici cea mai vagă idee.

Clanţa de fier a uşii se răsuci în sus. Safi încremeni – întreaga lume încremeni. Atunci intră călugăriţa în alb. Uşor, ca şi cum s-ar fi aflat faţă în faţă cu un animal sălbatic, îşi îndreptă mâna în direcţia ei. Pielea arsă de soare avea semnul unui triunghi cu susul în jos, semnul apei, şi un cerc, care arăta că e pricepută la mânuirea fluidelor corpului. Îşi fixă ochii şi magia asupra femeii şi cu cât o privea mai mult, cu atât vedea că inima vindecătoarei e sinceră.

Dar tot nu putea să se încreadă cu totul în… cum o numise prinţul? *Evrane.* Fusese păcălită de prea multe ori în ultima vreme. Deocamdată, avea s-o urmărească pe călugăriţă la lucru, folosindu-se de prilej ca să strângă cât mai multe informaţii despre ea.

Safi se ridică în picioare şi se îndepărtă de lângă Iseult, cu mâinile ridicate în semn de supunere.

— Nu mă bag. Vreau doar să mă asigur că o s-o vindeci.

— O să se străduiască din răsputeri, răspunse o voce nouă.

Merik apăru în prag, în timp ce călugăriţa se apropie încet de Iseult.

Safi îi zâmbi prinţului, dezgolindu-şi dinţii plictisită şi *neameninţătoare.*

— Chiar mă întrebam când o să apari, prinţe. Ai putea să-mi spui unde ne aflăm?

— Suntem în partea de vest a Mării Jadansi. Eşti la bord de patru ore.

Păşi cu grijă până în mijloc, ca şi cum nu era atât de neghiob încât să-i dea crezare purtării lui Safi. Era într-o haină simplă de marinar, cu o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni bufanţi, iar Safi îşi dădu brusc seama ce murdară e. Rochia îi era ferfeniţă, pătată şi lăsa la iveală prea mult din coapsele pline de noroi.

Apoi, mai iute şi făcând mai puţin zgomot decât s-ar fi aşteptat ea vreodată, Merik se apropie, îi prinse mâinile la spate şi îi apasă ceva rece pe gât. Mirosul de lemn de santal şi lămâie îi inundă nările.

Dar nu dădu înapoi. Doar îşi înclină capul într-o parte şi rosti:

— Ştii că ai pumnalul încă în teacă?

— Dar tu ştii că te pot ucide chiar şi şi-aşa?

Răsuflarea lui îi gâdila urechea.

— Acum spune-mi, domna mea, eşti căutată de autorităţile din vreo ţară?

Ochii ei se îngustară. Merik fusese la bal. Auzise vestea logodnei… sau nu? Nu-l zărise prin mulţime, prin urmare poate că plecase de la bal înaintea declaraţiei lui Henrick.

Safi apelă la forţa magică să-i dea vreun indiciu despre adevăra fire a lui Merik. Puterea o inundă imediat, acaparatoare *şi* caldă totodată. O contradicţie între minciună şi adevăr, ca şi cum Merik ar fi dat-o pe Safi pe mâna împăratului Henrick, dacă ar fi avut ocazia… Sau nu.

Nu putea să rişte. Totuşi, înainte să spună ceva, Merik îi apăsă pumnalul şi mai adânc în carne.

— Am de apărat un echipaj şi un întreg popor. Viaţa ta nu valorează nimic în comparaţie cu asta. Aşa că nu încerca să mă minţi. Eşti căutată sau nu?

Safi şovăi, cumpănind dacă *într-adevăr* îi pune în primejdie flota. Unchiul Eron îi înscenase fuga astfel încât să pară o răpire, atât reuşise să-i zică Mathew. Totuşi, din câte putea să ştie, era cu neputinţă ca împăratul Henrick să afle unde fusese dusă Safi.

Aşa că ridică bărbia, etalându-şi şi mai mult gâtul.

— Strategia ta lasă de dorit, prinţe, căci, dacă *sunt* oameni pe urmele mele, nu am nici cea mai mică intenţie să-ţi spun.

— Atunci, cred că trebuie să te omor.

— Omoară-mă! îl provocă ea. Taie-mi gâtul cu pumnalul din teacă. Mi-ar plăcea să văd cum ai putea.

Expresia lui rămase însă neschimbată. La fel şi poziţia pumnalului.

— Mai întâi zi-mi de ce erau carawenii pe urmele tale.

Umerii călugăriţei se încordară, atrăgând privirea lui Safi pe spatele ei acoperit în alb.

— Habar n-am, dar ar trebui s-o întrebi pe călugăriţa de-acolo. Pare să ştie.

— Nu ştie, răspunse el, cu o voce ascuţită de nerăbdare. Şi ai face bine să i te adresezi cuviincios! Dumneaei este călugăriţa Evrane, sora regelui Serafin al Nubrevnei.

Ei bine, *asta* era o informaţie folositoare.

— Aşa, deci… Călugăriţa Evrane e sora regelui, chibzui ea, iar regele e tatăl *tău,* prin urmare, călugăriţa Evrane trebuie să-ţi fie mătuşă. Ce drăguţ!

— Sunt surprins, spuse Merik, că ţi-a luat atâta să-ţi dai seama. Chiar şi o domna din Cartorra ar trebui să fie bine educată.

— Nu mi-a păsat niciodată prea mult de educaţia mea, i-o întoarse ea, iar el pufni.

Era un pufnit de râs care păru să-l ia prin surprindere şi chiar să-l enerveze, căci numaidecât îşi stăpâni pornirea şi scoase pumnalul din teacă.

Safi îşi trosni maxilarul şi-şi îndreptă umerii.

— Asta da confruntare amuzantă! O repetăm şi mâine?

El n-o luă în seamă şi cu mâna liberă scoase o cârpă cu care începu să şteargă teaca gravată.

— Pe corabia asta cuvântul meu e lege, domna mea. Pricepi? Titlul tău n-are nicio însemnătate aici.

Ea încuviinţă din cap şi se strădui să nu dea ochii peste cap.

— Dar sunt dispus să-ţi propun un târg. N-am să te pun în lanţuri, dacă îmi promiţi că n-ai să te mai porţi ca un câine neîmblânzit, ci ca o domna ce se presupune că eşti.

— Dar, prinţe… îşi coborî ea pleoapele într-o timidă încercare de a clipi. Titlul meu nu are nicio însemnătate aici.

— O să iau asta drept un „nu”.

Merik se întoarse ca şi cum ar fi dat să plece.

— S-a făcut, scuipă Safi cuvintele, văzând că e momentul să încheie. *Batem palma,* prinţe. Dar, ca să ştii, e o pisică.

— Ce e cu pisica? se încruntă el.

— Dacă e să fiu un animal neîmblânzit, aş prefera să fie o pisică. Safi îşi dezgoli dinţii. Sau un *leu de munte,* dintre cei care mănâncă peşti nubrevnani.

— Hm… Merik îşi duse degetul la bărbie. Nu cred că am auzit vreodată de aşa o lighioană.

— Atunci, presupun că eu voi fi prima.

Ea îl expedie cu un gest din mână, înainte să se arunce din nou la căpătâiul lui Iseult. Dar Evrane ridică mâna ca s-o oprească.

— Eşti prea murdară ca să fii aici, domna.

Vocea îi era răguşită, dar nu neprietenoasă.

— Dacă într-adevăr vrei să-ţi ajuţi prietena, continuă ea, te vei duce să te cureţi. Merik, te ocupi tu?

Îi aruncă o privire nepotului ei, care se îndrepta deja spre uşă.

— E amiral Nihar, o corectă prinţul. Cel puţin, cât suntem pe mare, mătuşă Evrane.

— Chiar aşa? întrebă călugăriţa calm. În cazul ăsta, e *călugăriţa Evrane.* Cel puţin, cât suntem pe mare.

Safi nu avu timp decât să observe expresia acră a prinţului înainte să închidă uşa, iar ea să se strecoare după el.

Să urce scările până pe puntea superioară s-a dovedit o treabă mai grea decât anticipase, căci o durea peste tot şi soarele de dimineaţă ataca fără oprire. Bombănind şi frecându-se la ochi, se împiedică pe puntea curăţată lună. Îşi simţea picioarele amorţite de atâta stat şi, ori de câte ori credea că s-a înţepenit bine în duşumea, corabia gemea şi se înclina în partea opusă.

Prinţul era chiar înaintea ei, adâncit în conversaţie cu secundul Kullen, aşa că Safi îşi puse mâna streaşină la ochi. *Cercetează-ţi terenul.* Nu era mult de văzut dincolo de valurile învolburate – numai la

est marea era despărţită de cerul nesfârşit printr-o fâşie de uscat stâncos.

Se plimba printre marinari. Aceştia frecau podelele, strângeau velatura, ridicau şi trăgeau – toate în zbieretele răguşite ale unui bătrân şchiop. Deşi unii se opreau să-l salute pe prinţ, nu *toţi* se întrerupeau din lucru. Unul anume îi atrase atenţia, vraja ei tresărind la vederea lui – ca şi cum ar fi vrut să-i spună că nu e de încredere. Că e trădător.

— Javră iubitoare de ’matsi! îi şuieră printre dinţi bărbatul când Safi trecu pe lângă el.

Ea îi aruncă un rânjet, asigurându-se că-i ţine minte chipul cu bărbia pătrăţoasă.

În curând dădu peste cârma navei (numără treizeci de paşi) şi pătrunse în umbra primitoare de la pupa. Merik deschise o uşă, murmurându-i ceva lui Kullen. După care secundul îl salută şi se întoarse de unde venise, vocea lui ridicându-i-se surprinzător de feroce.

— Ţi-am zis eu că poţi să tragi un pui de somn, Leeri? Nu dormi până nu mori!

Cu urechile ţiuindu-i din pricina urletelor lui Kullen şi cu ochii înceţoşaţi de la soarele pe care nu-l mai văzuse demult, Safi se opri în pragul uşii până când încăperea prinse contur.

Era o cabină elegantă şi câtuşi de puţin cum şi-ar fi închipuit pentru un bărbat aspru ca Merik. De fapt, el părea de-a dreptul rigid şi nelalocul lui în timp ce aştepta lângă o masă frumos sculptată, cu scaune cu spătar înalt.

— Închide uşa! îi ordonă el.

Safi făcu întocmai, însă îşi încordă muşchii. Deşi dansase şi se luptase lângă bărbatul ăsta, nu însemna că are încredere să rămână singură cu el într-o cameră.

Fals, o contrazise magia ei, un sentiment de calm învăluind-o. Merik nu e un pericol.

Se relaxă… însă doar puţin. Poate că nu voia să-i facă rău fizic, dar tot nu ştia încă dacă îi e aliat sau duşman.

El arătă în dorul lelii către capătul cabinei.

— Ai acolo apă să te speli şi o uniformă pentru tine.

Ea se uită acolo şi văzu o colecţie de săbii strălucitoare pe perete. *Sub* ele erau un butoiaş şi nişte prosoape albe aşezate pe un pat jos.

Nu-i păsa de astea, ea săbiile le găsea interesante. Erau legate, şi totuşi le puteai dezlega uşor. Însă numai la nevoie, desigur.

Merik păru să-i interpreteze greşit privirea, căci expresia i se îmblânzi.

— Mătuşa mea e un bun vindecător. O s-o ajute pe Sora ta de Fir.

Adevărat.

— Dar cum rămâne cu tine, prinţe? O omori pe Iseult pentru că e o nomatsi?

El deschise gura şocat. Dezgustat.

— Dacă i-aş fi urât pe nomatsi, aş fi ucis-o pe loc.

— Dar oamenii tăi? stărui Safi. *Ei* o să-i facă rău?

— Ei îmi urmează ordinele, răspunse el.

Însă ei nu-i plăcu faptul că magia îi tresări auzindu-i cuvintele. Ca şi cum n-ar fi fost *chiar* adevărate. Începu să bată din picior. Din piciorul ei *desculţ.*

— Primesc şi pantofi noi?

— N-am găsit nimic care să-ţi vină bine.

Merik îşi netezi cămaşa, bumbacul întinzându-se pe piept.

— Pentru moment, o să mergi desculţă. Crezi că supravieţuieşti? o întrebă.

— Da.

Habim stăruise ca Safi să-şi întărească picioarele în fel şi chip. *Nu ştii niciodată în ce condiţii te trezeşti,* îi zicea mereu. *Pantofii sunt un lux, nu o necesitate.* Cel puţin o dată pe lună, insista ca Safi şi Iseult să umble desculţe o zi întreagă, iar ele se aleseseră cu atâtea bătături cât să păşească pe cărbuni încinşi. Sau… cel puţin pe nisip *foarte* fierbinte.

Merik mormăi ceva, aproape cu recunoştinţă, şi îi făcu semn lui Safi să i se alăture la masă. Ea veni, dar se asigură că ocupă locul din capătul opus. Cel

de la o aruncătură de băţ de săbii – doar în cazul în care lumea ar fi luat-o pe ţâţa vacii (cum făcea în ultima vreme), iar ea trebuia să se lupte cu întreaga corabie.

— *Jana* e aici.

Merik puse pe hartă macheta cât o monedă. Ca un magnet pe o tablă de magnetită, corabia alunecă pe hârtie, oprindu-se într-un loc din apropierea coastei de est a îngustei Mări Jadansi.

— Acolo mergem noi.

Merik răsuci din degete – degete graţioase, deşi aspre –, iar în pânzele corăbiei în miniatură suflă o boare uşoară. Vasul glisă pe hârtie, lăsând în urmă o altă corăbioară, înainte să se oprească în dreptul unui şir de insule.

— În Ţara Celor o Sută de Insule e un oraş numit Lejna, iar eu am fost însărcinat să te duc acolo. Ar trebui să ajungem mâine.

— Ţara Celor o Sută de Insule, repetă Safi încetişor. Şi ce să fac eu, odată ajunsă acolo?

— Nu mi s-a zis decât să te las. N-am idee de ce, de vreme ce e un oraş părăsit, dar răsplata e mult prea generoasă ca să-i dau cu piciorul: un acord comercial cu familia Hasstrel.

Ea îşi ridică foarte sus sprâncenele.

— Eşti conştient că domeniul nostru e deţinut de Coroană, că fermierii noştri sunt lihniţi şi că nu mai avem niciun ban?

— Orice contract, spuse Merik cu gura încleştată, e mai bun decât ce are acum Nubrevna. Dacă pot face negoţ fie şi cu un singur domeniu din Cartorra, am să primesc.

Safi încuviinţă din cap absentă, fără să-l mai asculte. Când pomenise cuvântul *contract,* ochii lui căzuseră pe un sul rulat de la capătul mesei. Dar, înainte ca ea să întrebe ce e cu el, simţi o strângere în stomac.

— Ce spui de nişte mâncare, prinţe?

— N-ai mâncat suficient la bal? replică el cu un zâmbet larg.

Dar Safi nu putu să-i întoarcă zâmbetul. Balul şi dansul nubrevnan parcă fuseseră într-o altă viaţă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, zâmbetul lui Merik păli şi el. Începu să se joace cu gulerul cămăşii.

— Nu ştiam că e vorba de tine, domna. Dacă aş fi ştiut la bal că tu urma să fii pasagera…

Ridică din umeri, mintea zburându-i în urmă. Gândurile i se învălmăşeau şi le rostea cu voce tare.

— Presupun că te-aş fi luat atunci pe *Jana* şi asta ne-ar fi scutit pe amândoi de timpul pierdut şi de belele, îi spuse. Dar numele tău n-a fost trecut pe contractul meu cuvântvrăjit decât după ce-am plecat de la petrecere. Şi nici atunci nu mi-am dat seama că *tu* erai domna fon Hasstrel.

Ea dădu din cap, deloc surprinsă. Eron avusese nevoie de ea la petrecere pe post de mână dreaptă care distrage atenţia, iar planul lui ar fi eşuat, dacă Merik ar fi luat-o cu el prea devreme.

Mai important, Merik n-ar fi fost niciodată de acord s-o ducă pe Safi, dacă ar fi ştiut cu cine avea să sfârşească logodită.

Se lăsă tăcere, întreruptă doar de scârţâitul lemnului şi de zbieretele marinarilor. Merik îşi îndreptă atenţia spre hărţi şi ea nu rezistă ispitei de a-l studia.

Era cam de vârsta lui Leopold, dar părea mult mai mare. Umerii îi erau laţi şi înalţi, muşchii antrenaţi, iar pielea, arsă de soare şi aspră. Acum o despicătură triunghiulară îi apăruse între sprâncene, căci se încrunta des.

Merik îşi luă în serios atribuţiile de prinţ şi amiral. Safi nu avea nevoie să-şi folosească magia ca să afle, iar în piept i se cuibări o teamă neaşteptată. Nu voia să fie rănit de trucurile unchiului ei. Din câte ştia, ea şi Merik erau *amândoi* doar nişte marionete. Două cărţi de joc jucate împotriva voinţei lor.

Regina Liliecilor şi Regele Vulpilor, îşi spuse ea, pierdută în visare… Apoi, mai sălbatic: *Sau poate că nici nu suntem suita de tarot, ci doar doi Nebuni.*

Merik îşi aranjă gulerul şi aruncă o privire înspre uşă.

— Mâncarea e pe drum, domna mea, aşa că du-te şi spală-te. Şi, de dragul amândurora, freacă bine!

Îi oferi din nou un zâmbet timid înainte să iasă iute din cabină. Ea îl urmări cum pleacă şi aşteptă până închise bine uşa de la cabină…

Uşa se închise cu zgomot şi, în mai puţin de o bătaie de inimă, scoase sulul şi îl desfăcu.

Scris cu litere cunoscute, era exact cum i-l descrisese Merik.

Înţelegerea se face între Eron fon Hasstrel şi Merik Nihar al Nubrevnei. Merik Nihar o va duce pe Safiya fon Hasstrel din oraşul Veñaza, Imperiul Dalmotti, în oraşul Lejna, Nubrevna. De îndată ce pasagera va ajunge teafără la al şaptelea debarcader din Lejna, vor începe negocierile în vederea unui acord comercial.

Orice negociere prevăzută pe a doua pagină a prezentului contract va fi declarată nulă dacă Merik Nihar nu va aduce pasagera în oraşul Lejna, dacă pasagera varsă sânge sau moare.

Safi citi a doua pagină, care era plină de cuvinte plicticoase ca „importuri” şi „valoarea pieţei”. Frecă paginile între degete. Erau subţiri şi alunecoase.

Cuvântvrajă. Iar de vreme ce scrisul de mână era clar al lui Mathew, ştia şi *cine* făcuse vraja.

Era acelaşi gen de document ca Armistiţiul de Douăzeci de Ani. De îndată ce înţelegerea era îndeplinită, Merik şi unchiul Eron puteau modifica termenii contractului şi negocia şi de la distanţe mari.

Sări direct la sfârşitul documentului. Şi acolo era acelaşi limbaj, identic de fapt cu cel de pe ultima pagină a Armistiţiului.

Dacă toate părţile se învoiesc, trebuie să semneze mai jos.

Dacă vreuna dintre părţi nu îndeplineşte condiţiile convenite, numele lui sau al ei va dispărea de pe prezentul document.

Se auzi un ciocănit în uşă.

Safi sări cât colo, apoi aranjă la loc paginile.

— Doar o clipă!

— Ţi-am adus mâncare, răspunse o voce înăbuşită.

Kullen. Secundul cel grosolan. Azvârli contractul pe masă, înainte să ţâşnească în celălalt colţ al cabinei. După ce înmuie o cârpă în apa din butoi, strigă:

— Intră!

Atunci faţa ei se înăspri. Avea să coopereze cu noii aliaţi, dar la cea mai mică problemă – la cel mai mic *indiciu* cum că acel Kullen ar putea să-i oprească iar respiraţia –, Safi urma să pună piciorul în prag. Avea săbii la îndemână, iar contractul spunea că nu e voie să-i curgă nici măcar o picătură de sânge.

17

Merik măsura cu paşi mari puntea principală a vasului *Jana,* încruntându-se în soarele arzător. S-o ducă pe Safiya fon Hasstrel la Lejna fără vreun incident avea să fie poate mai dificil decât plănuise. Ea se comporta ca atunci când se lupta, ca atunci când dansa – îi punea pe oameni la încercare, testându-le limitele.

Şi nu-l ajuta deloc faptul că picioarele ei fuseseră la vedere încă de când o salvase, distrăgându-i atenţia, mai palide chiar decât braţele şi faţa. Tocmai paloarea aceea îl tulbura. Dovadă de necontestat că ochii lui vedeau ceva menit doar privirilor unui iubit.

Oftă din toţi rărunchii. Nu era înţelept s-o privească dintr-o perspectivă intimă. Când se gândea la ea sau era *lângă* ea, i se aprindea furia. Clocotea fierbinte şi iute.

Încă de când i se dezlănţuise firea în sala de mese a dogelui, Merik simţise o presiune în vene, care îi accelera respiraţia. Îl făcea să vrea să invoce vânturi puternice şi mânioase. Era aceeaşi mânie ca un vânt, ca aceea pe care şi-o dezlănţuia cu prea mare uşurinţă când era copil. Nu putea să cedeze *acum* în faţa ei, fie şi pentru simplul motiv că ar fi semănat prea mult cu Vivia. Nestăpânit şi violent.

Nu-i plăcea să fie nestăpânit. Nu-i plăceau mările aspre. Îi plăceau ordinea, controlul şi cămăşile bine băgate în pantaloni. Îi plăceau valurile calme, cerurile senine şi siguranţa că furia lui e la kilometri depărtare.

Prin urmare, trebuia s-o evite pe Safiya cât mai mult, oricât de uşor i-ar fi smuls ea râsete şi zâmbete. Şi oricât l-ar fi distras picioarele ei desculţe.

Cei mai apropiaţi dintre marinarii lui – cei cu care fusese pe fosta lui corabie – se opriră din frecat podelele ca să-l salute. Mişcări precise şi sincere din partea marinarilor pentru care băga mâna în foc.

Făcu un semn scurt din cap înainte să se uite la Vrăjitorul Fluxului de la cârmă. Acela rămăsese din primul echipaj al regelui Serafin şi, ca majoritatea vechilor oameni ai regelui, Vrăjitorul Fluxului nu se lăsa prea impresionat de Merik. Dar cel puţin o cârmea pe *Jana* neabătut.

Pentru moment.

Merik privi fiecare catarg, vela şi pânza. Totul părea în ordine, aşa că porni spre scara ce dădea sub punte.

Cum ajunse jos şi fu în siguranţă în cabina pasagerilor, îşi găsi mătuşa făcându-şi de lucru cu cercelul de opal.

— Doar ce am vorbit cu Vrăjitorul Vocii, Hermin, spuse ea încetişor. A reuşit să dea de Vrăjitorul Vocii de la mănăstirea carawenilor. Se pare că acei călugări de la far primiseră ordin s-o prindă pe domna în viaţă, dar când au văzut-o, cei mai mulţi dintre ei au dat înapoi.

— De ce? întrebă Merik, uitându-se la Iseult, care dormea.

Cum putea să se teamă cineva de ea era peste puterile lui de înţelegere. Dar, pe de altă parte, văzuse destule caravane nomatsi când era copil, prin urmare, era obişnuit cu paloarea lor mortală şi cu părul negru ca smoala.

Cum mătuşa nu-i răspunse la întrebare, Merik se întoarse din nou spre ea. O văzu scuturând din cap:

— Tot ce ştiu sigur e că unul dintre călugării caraweni se află încă pe urmele domnei. Numele lui e Aeduan şi intră în slujba celui care dă mai mult.

Oftând adânc, Evrane se apropie de fereastră, mijindu-şi ochii din pricina soarelui.

— Câtă vreme el e în viaţă, fetele sunt în primejdie, căci Aeduan e un Vrăjitor al Sângelui, Merik.

Acesta îşi lăsă capul pe spate.

— Există aşa ceva?

Când mătuşa încuviinţă trist din cap, gândurile îi zburară înapoi la lupta de la far. În nebunia momentului, crezuse că-şi închipuise el roşul din

ochii tânărului călugăr. Felul în care călugărul o ţintuise în loc pe Safiya.

Dar nu. Totul fusese adevărat. Vrăjitorul Sângelui fusese *adevărat.*

— Dar, fireşte, începu Merik în şoaptă, acest Vrăjitor al Sângelui nu poate să ajungă înaintea noastră la Lejna. Iar, odată ce o lăsăm acolo pe domna, călugărul nu mai e problema noastră.

Evrane îşi ridică sus de tot sprâncenele.

— Doar nu le-ai abandona atât de uşor pe fete în gura lupului?

— Ca să-mi protejez echipajul, aş face-o. Ca să apăr Nubrevna.

— Totuşi, un echipaj întreg ar putea să înfrunte un singur om. Fie el şi un Vrăjitor al Sângelui.

— Nu fără pierderi şi nu pot risca viaţa marinarilor mei pentru două fete, oricât am avea nevoie de contract. De îndată ce domna pune piciorul pe uscat, ea şi prietena ei nu mai sunt problema mea.

— Cât a trecut de când te-am văzut ultima oară? zise Evrane, obrajii înroşindu-i-se. Dacă ai impresia că tatăl tău o să te respecte mai mult pentru că te comporţi ca Vivia – pentru că laşi la ananghie două fete fără apărare – înseamnă că poate nu meriţi respectul tatălui tău.

Apoi câteva clipe se auziră doar scârţâitul scândurilor şi plescăitul valurilor.

— Nu ai niciun drept, i-o reteză Merik în cele din urmă, să mă compari cu Vivia. Ea îşi consideră echipajul hrană pentru peşti; eu îl consider familia mea. Ea recurge la piraterie ca să hrănească Nubrevna; eu încerc să găsesc soluţii durabile.

Merik ridica vocea din ce în ce mai tare pe măsură ce vorbea, furia aprinzându-i-se. Mai fierbinte.

— Domna fon Hasstrel reprezintă una dintre acele soluţii, iar ea e *oricum,* dar nu neajutorată. Aşa că o să-mi ocrotesc oamenii – *pe viaţă şi pe moarte* – şi am s-o las pe domna să se descurce singură.

Iseult se foi în somn pe saltea, iar răsuflarea lui se domoli, îşi ţinu în frâu furia. Mătuşa lui avea intenţii

bune şi motive să încerce să-l împiedice să se poarte ca sora lui.

— Te rog, încheie el aspru, adu-ţi aminte că marina nubrevnană nu transportă călugări sau nobili renegaţi peste ocean, iar dacă tata o să afle că te-am luat la bord… ei bine, cred că ştii cum va reacţiona. Nu mă face să regret decizia de a te fi luat. O voi proteja pe domna Safiya atâta vreme cât contractul nu va intra în vigoare şi o voi duce la Lejna prin orice mijloace. Dar la primul semn al Vrăjitorului Sângelui, oamenii mei devin prioritari.

Evrane rămase tăcută şi nemişcată o vreme, cu ochii la Merik. Scoase apoi un oftat adânc şi se întoarse.

— Da, amiral Nihar. Cum ţi-e voia.

Merik îi urmări spatele îndreptându-se spre pat, cu părul ei argintiu, şi îngenunchind din nou lângă Iseult. Simţea dorinţa de a-şi cere scuze, nevoia de a se asigura că Evrane înţelesese motivul alegerilor lui.

Însă Evrane se convinsese în privinţa familiei Nihar acum multă vreme. Relaţia ei cu regele Serafin nu era mai bună decât a lui Merik cu Vivia. Ci chiar mai rea.

Ieşind din cabină şi întorcându-se pe punte, Merik chibzui la cea mai bună cale de a rezolva problema cu Vrăjitorul Sângelui, dacă mai era în viaţă. Părea că singura soluţie ar fi să ajungă la Lejna în cel mai scurt timp. Prin urmare, deşi ura asta, trebuia să se bazeze încă o dată pe Vrăjitorii de Flux. Fireşte, asta însemna că i-ar fi lăsat pe marinari cu prea puţine de făcut.

Din fericire, Merik ştia exact cum să le gestioneze timpul liber.

— Pe poziţii! strigă el, cu mâinile căuş la gură. Toţi marinarii în poziţie de antrenament *acum!*

Iseult se zbătea în somn. Era prinsă în starea aceea îngrozitoare dintre vis şi starea de trezie – gaura aceea în care ştiai că, dacă ai putea să deschizi ochii, ai fi în *viaţă.* Mereu cădea prizonieră acestei stări

semiconştiente când era bolnavă. Când nu-şi dorea decât să se trezească şi să cerşească o tinctură care să-i aline gâtul inflamat sau mâncărimea provocată de vărsatul-de-vânt.

Totuşi, cel mai rău era când semivisele o acaparau în timpul unui coşmar. Când ştia că poate să scape de strânsoarea umbrei numai dacă…

S-ar trezi.

Un scârţâit puternic se auzi deasupra şi, cu mare efort, îşi ridică pleoapele. Umbrele se retraseră… doar ca să fie înlocuite de durere. Fiecare fărâmă din corp i se cufundă în agonie.

O femeie se materializă dinaintea ei, cu un păr argintiu şi un chip familiar. *Încă visez*, aiura Iseult.

Însă femeia îi atinse braţul şi simţi de parcă ar fi explodat o oală cu foc. Corpul îi deveni conştient de prezenţa lui aici şi acum.

— Tu, îngăimă ea, de ce… eşti aici?

— Te vindec, răspunse calm călugăriţa, Firele ei strălucind într-un verde concentrat. Ai o rană de săgeată la braţ…

— Nu.

Iseult bâjbâi după frumoasa mantie albă a călugăriţei.

— Vreau să spun… *tu.*

Cuvintele i se învârteau… nu, camera se învârtea, iar cuvintele i se învârteau odată cu ea. Nici nu ştia sigur dacă vorbea în limba dalmotti. Poate că limba nomatsi îi ieşea acum de pe buze.

— Tu… încercă din nou, aproape sigură că folosea într-adevăr cuvântul dalmotti pentru *tu,* m-ai salvat.

Când se chinuia să-şi scoată cuvintele, trecând peste durere şi ameţeală, observă pete de noroi pe mantia călugăriţei. Îi dădu numaidecât drumul, ruşinată. Apoi trase în piept o mică gură de aer. Atâta durere. Clocotind în ea ca smoala fierbinte. *Stază. Stază în degetele de la mâini şi de la picioare.*

— Acum şase ani şi jumătate m-ai găsit la o răscruce de drumuri. La nord de oraşul Veñaza.

Eram mică şi mă rătăcisem. Aveam cu mine o păpuşă din cârpe.

Aerul şuieră printre dinţii femeii. Se dădu pe spate, Firele lucind într-un cafeniu confuz. Scutură apoi repede din cap, Firele prefăcându-se în turcoazul negării…

Până când, brusc, se aplecă înainte, clipind, clipind şi tot clipind.

— Te cheamă Iseult?

Ea încuviinţă din cap, uitând o clipă de durere. Ochii călugăriţei luceau ciudat, ca şi cum ar fi fost umeziţi de lacrimi. Sau poate că era din pricina întunericului din încăpere. Unghiul soarelui. Firele călugăriţei nu era albastre de supărare, ci mov-prună de nerăbdare şi roz-aprins.

— Tu erai, continuă călugăriţa, pe coastă acum şase ani şi jumătate?

— Aveam doisprezece ani, spuse Iseult. P-pe păpuşa mea o chema… Eridysi.

Călugăriţa scoase încă un suspin adânc. Se lăsă iar pe spate, ca şi cum voia să se ferească de cele auzite.

— Şi mi-ai aflat *numele?* Ţi l-am zis?

— Nu cred.

Vocea îi era firavă şi îndepărtată, dar n-ar fi putut să spună dacă din cauză că urechile sau gâtul nu-i mai dădeau ascultare. Focul din braţ i se învolbura acum mai sus, ca un val în creştere.

Călugăriţa se dădu înapoi, redevenind dintr-odată vindecătoarea pricepută. Îi puse o mână caldă pe umăr, chiar deasupra rănii. Iseult tresări de durere, după care se relaxă, furată de somn.

Dar nu adormi. Nu putea să înfrunte din nou visele. Nu era de ajuns că fusese bătută şi aproape ucisă în viaţa adevărată? Să-i fie dat să retrăiască toate astea şi în somn…

— Te rog! spuse ea răguşit, întinzând încă o dată mâna după mantia călugăriţei, fără să-i pese de noroi. Nu mai vreau vise.

— N-ai să mai visezi, murmură femeia. Îţi promit.

— Şi… Safi?

Chemarea somnului îi trimise repede lui Iseult fiori pe şira spinării.

— Safi e aici?

— E aici, îi confirmă călugăriţa. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă. Acum dormi şi vindecă-te!

Aşa că se supuse, nu că ar fi putut să se opună, chiar de-ar fi vrut, şi se lăsă în voia somnului vindecător.

18

La nord, foarte departe de *Jana,* dar în aceleaşi ape, Vrăjitorul Sângelui Aeduan, deschise ochii. Îl trezi enervanta senzaţie de degete vârâte printre coaste.

Când norii leşinului se risipiră, simţurile lui se treziră la viaţă. Lumina soarelui îi încălzea chipul, iar apa îi mângâia braţele. Simţi miros de saramură.

— E mort? întrebă o voce piţigăiată. Un copil.

— Normal că e mort, spuse un al doilea copil pe care Aeduan îl bănuia că era cel care se juca cu cingătoarea lui. A fost adus la ţărm noaptea trecută şi nu s-a mişcat de-atunci. Cu cât crezi c-o să se vândă cuţitele lui?

Se auzi un pocnet – ca şi cum i s-ar fi desfăcut cingătoarea lui Aeduan.

Îi dispărură şi ultimele urme de somn. Deschise ochii larg, îl apucă pe copil de încheietură, iar băiatul sfrijit care-i scotocea prin buzunare urlă cât îl ţinu gura. La câţiva paşi, un al doilea băiat îl privea cu gura căscată. Apoi începu şi el să ţipe, aproape spărgându-i timpanele.

Îi dădu drumul ţâncului, care îşi luă tălpăşiţa, învolburând în urmă nisipul, care ajunse în ochii lui Aeduan. Scoase un geamăt. Lovi ţărmul cu pumnii – care i se adânciră în nisipul ud şi vâscos – şi izbuti să se ridice în picioare.

Lumea din jur tremura şi se amesteca: bejul plajei, albastrul cerului, maroniul mlaştinilor, băieţii alergând şi o becaţă rătăcită, la câţiva metri. Aeduan renunţă la încercarea de a afla unde era – aşa un peisaj găseai oriunde în oraşul Veñaza. În schimb, îşi îndreptă atenţia la propriul lui corp.

Cu toate că făcuse întindere la muşchi, se aplecă să-şi verifice vârfurile picioarelor. Cizmele erau intacte, deşi ude leoarcă – pielea avea să se strângă de îndată ce se va fi uscat –, dar nimic nu era rupt la labele picioarelor.

Cât despre picioarele însele, erau aproape vindecate, deşi cracul drept al pantalonului fusese sfâşiat până la genunchi, iar în jurul gambei i se înfăşuraseră fire lungi de stufăriş de mlaştină.

Urmară la inspecţie coapsele, şoldurile şi coastele (încă dureroase la atingere), braţele… Vai, cicatricele de pe piept încă sângerau, ceea ce însemna că la fel era şi cu cele de pe spate. Dar crestăturile acelea micuţe erau răni vechi. Antice, chiar. Blestematele se deschideau şi supurau de fiecare dată când era rănit de moarte.

Măcar nu sângerau unele *noi,* nu avea nimic rupt şi nu îi lipsea nimic din ce nu putea fi înlocuit. Încă mai avea mantia din fibră de salamandră şi opalul carawen. Cât despre ce luase fata nomatsi – pumnalul şi cuţitul lui de spintecat –, putea să facă rost cu uşurinţă de altele.

Numai gândul la fata nomatsi fără niciun miros de sânge îl făcu să vrea să măcelărească ceva. Îşi duse mâna la cingătoare, iar când becaţa se apropie, degetele îl furnicau de dorinţa să arunce cuţitul.

Dar nu. Omorând pasărea, nu avea să-şi potolească furia. Numai dacă ar fi dat de Vrăjitoarea Firului s-ar fi potolit.

Nu că ar fi ştiut ce avea să-i facă Vrăjitoarei atunci când ar fi pus mâna pe ea. S-o omoare nu intra în discuţie, asta era limpede, căci îi datora acum viaţa. Îl cruţase (sau cam aşa ceva), iar acum trebuia să-i întoarcă datoria.

Dar dacă exista un lucru pe care Aeduan să-l urască din suflet, acela era salvarea unor vieţi de care nici n-ar fi trebuit să-i pese. Doar faţă de o singură persoană mai rămăsese îndatorat, însă aceea o merita pe deplin.

Degetele îi căzură de pe cuţit. Cu un ultim mârâit adresat cerului de la răsărit, se ridică de-a binelea în picioare. Capul i se învârtea şi mai mult, iar muşchii îi tremurau, semn că avea nevoie de apă şi hrană.

Din depărtare răsună un zăngănit. Nouă dangăte de clopot, ceea ce însemna că ziua era abia la început.

Aeduan întoarse capul în direcţia zgomotului. Mult mai la sud, desluşi un sat. Probabil că acolo locuiau băieţii. Şi probabil că nu era prea departe de Veñaza. Prin urmare, răsucindu-şi încheieturile şi îndoindu-şi degetele, porni la drum printre valurile fluxului ce se apropia.

Dangătele de la douăsprezece fără un sfert îl vestiră că ajunsese în sfârşit la casa Conducătorului de breaslă Yotiluzzi. Garda îl măsură scurt dintr-o singură privire, şovăi, apoi deschise larg poarta.

Să spui că Aeduan arăta de parcă ar fi fost târât până la porţile iadului şi înapoi nu ar fi fost departe de adevăr. Se văzu rapid într-un ochi de geam când traversa oraşul şi îşi dădu seama că arăta mai rău decât se simţea. Părul scurt îi era năclăit de sânge uscat, pielea şi hainele erau pline de nisip şi, deşi mersese mai bine de trei ceasuri, cizmele şi mantia încă nu i se uscaseră.

Şi nici cicatricele de pe piept şi de pe spate nu se opriseră din sângerat.

Pe fiecare stradă şi pe fiecare pod, din fiecare grădină şi de pe fiecare alee, oamenii îi făceau loc să treacă, dându-se înapoi speriaţi, cum făcuse şi garda lui Yotiluzzi. Cel puţin, locuitorii oraşului Veñaza nu-l numiseră „Vrăjitorul Vidului" şi nici nu-şi duseseră două degete la ochi ca să ceară protecţia Eterului, aşa cum făcea garda asta acum.

Aeduan mârâi când trecu pe lângă bărbat. Omul sări cât colo, după care se împiedică, ascunzându-se după o uşă. Intrând în grădină, lui Aeduan îi veni în gând o zicală: *Să nu mângâi mâţa care s-a spălat.* Mama lui obişnuia să i-o spună tot timpul când era mic şi nu se mai gândise la asta de ani buni.

Asta îl făcu se încrunte şi mai mult şi avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu reteze toate florile şi frunzele pe alee. Ura grădinile dalmotti, vegetaţia lor ca de junglă, crescând nemăsurat. Genul acesta de grădină nu putea fi apărată – nu era decât o neglijenţă din partea conducătorilor de

breaslă şi o dovadă în plus pentru lenevia care cuprinsese imperiul Dalmotti.

Când ajunse în sfârşit pe terasa lungă din partea de vest a casei lui Yotiluzzi, îi găsi pe servitori curăţând masa la care acesta stătea de obicei dimineaţa.

O slujnică îl zări venind târşâit pe alee. Ţipă şi-i căzu sticla din mână, care se făcu ţăndări.

Aeduan şi-ar fi văzut de drum, dacă femeia n-ar fi strigat „Demon!"

— Da! mârâi el, păşind pe terasă.

O fixă cu privirea; ea tremură toată.

— Sunt un demon şi, dacă mai ţipi o dată, o să mă asigur că Vidul o să-ţi ia sufletul!

Ea îşi duse mâinile tremurânde la gură, iar el zâmbi. *Las-o să spună povestea* asta *tuturor celor cu care se va întâlni.*

— Pe unde ai umblat?

Vocea stridentă a lui Yotiluzzi răsună prin uşile deschise ale bibliotecii. Îşi înşfăcă mantia şi ieşi furtunos afară, cu fălcile ridate tremurându-i. În lumina puternică a soarelui, n-avea cum să-ţi scape furia din ochii Conducătorului, care-l întrebă:

— Şi ce ţi s-a *întâmplat?*

— Am fost plecat, răspunse Aeduan.

— Să fiu al naibii dacă nu ştiam!

Yotiluzzi îşi flutură degetul prin faţa lui. Aeduan ura când bătrânul făcea gestul ăsta. Îşi dorea să-i rupă degetul în două.

— Ce vreau eu să ştiu e unde ai fost plecat şi de ce.

Degetul lui Yotiluzzi continua să se mişte.

— Ai băut? se interesă el. Arăţi ca o cizmă şi nimeni nu te-a văzut de seara trecută. Dacă o ţii tot aşa, voi fi nevoit să-ţi închei contractul.

Aeduan nu răspunse. Buzele i se strânseră într-o linie fină, aşteptându-l pe Conducător să treacă la subiect. Servitorii îşi vedeau de strânsul farfuriilor de la micul-dejun, însă încet, cu ochii la Aeduan, în vreme ce farfuriile le zăngăneau în mâini.

— Am mare nevoie de tine, spuse în cele din urmă Yotiluzzi. E rost de bani, iar fiecare secundă pe care o iroseşti înseamnă mai puţine monede în buzunarul meu. Logodnica lui Henrick fon Cartorra a fost răpită, iar împăratul vrea ca tu s-o găseşti.

— Cum? Aeduan îşi ridică bărbia. Şi împăratul e dispus să plătească?

— Destul de bine chiar.

Yotiluzzi îşi plimbă din nou degetul prin faţa lui.

— Iar eu am să te răsplătesc pe *tine,* continuă, dacă-i dai de urmă…

Într-o fracţiune de secundă, Aeduan îl apucă de deget şi-l trase pe bătrân mai aproape.

— O să mă duc eu însumi direct la împărat. Mulţumesc.

Furia lui Yotiluzzi dispăru. Deschise gura.

— Tu lucrezi pentru mine.

— Nu mai lucrez.

Aeduan îi dădu drumul la deget, care încă mai avea urme de grăsime de la micul-dejun. El era departe de a fi curat, dar urma scârboasă de unt îl făcu să se simtă de-a dreptul murdar.

— Nu poţi face una ca asta! urlă Yotiluzzi. Eşti al meu!

Aeduan intră în casă. Yotiluzzi ţipă după el, care deja nu-l mai auzea, alergând de-a lungul holurilor opulente, urcând cele două etaje şi ajungând în cele din urmă în cămăruţa lui.

Toate lucrurile lui erau strânse într-un singur sac, căci era călugăr carawen, pregătit pentru orice şi gata oricând să pornească la drum.

Scotoci prin sac, căutând două lucruri: pumnalul de rezervă şi o listă lungă cu nume. După ce vârî pumnalul la cingătoarea încă umedă, cercetă lista. Puţine nume nu fuseseră tăiate.

În josul pagini scria: *Strada Ridensa nr. 14.*

Cu toate că ştia deja ce voia tatăl său – ca Aeduan să i se alăture împăratului, să dea de urma Vrăjitoarei Adevărului, apoi s-o *păstreze* pe fată, care să intre în rândul armatei crescânde a tatălui său –, Aeduan nu-i mai trimisese veşti de câteva săptămâni. Multe se

întâmplaseră în ultima vreme, aşa că avea de gând să-i facă o vizită Vrăjitorului Vocii la adresa de mai sus de îndată ce va avea un moment liber.

Totuşi, nu voia să pomenească despre fata nomatsi. Avusese grijă să ascundă şi prima datorie de viaţă pe care şi-o făcuse şi era şi mai hotărât ca şi pe cea nouă s-o ţină secret. O fată al cărei sânge nu avea miros n-ar fi făcut decât să ridice noi întrebări.

Iar lui Aeduan nu-i plăceau întrebările.

Neluând în seamă felul în care i se strângea mantia umedă, puse sacul pe un umăr şi, fără să mai privească în urmă, părăsi cămăruţa căreia în ultimii doi ani îi spusese acasă. Îşi croi drum prin locuinţa lui Yotiluzzi. Când coborî, servitorii se dădeau din calea lui, iar Yotiluzzi încă urla din bibliotecă.

Merse tot înainte, mulţumit că lăsase urme de noroi prin toată casa.

Câteodată, dreptatea venea sub forma micilor victorii.

Când ajunse la palatul dogelui, la vreo jumătate de dangăt de clopot după ce ieşise din casa lui Yotiluzzi şi se spălase într-o baie publică (le mulţumea Fântânilor că vechile cicatrice nu mai sângerau), observă uluit că din grădinile în care se confruntase cu neaşteptatul batalion nu mai rămăseseră acum decât plante carbonizate şi cenuşă purtată de vânt.

N-ar fi trebuit să se mire; chiar izbucnise un foc furios când plecase el.

Pretutindeni mişunau gărzi şi soldaţi dalmotti, dar niciunul nu-i dădea atenţie. Când ajunse în dreptul holului de la intrare unde se luptase cu o noapte în urmă şi care acum lăsa la iveală grinzi şi cenuşă fumegândă, una dintre gărzi îi tăie calea.

— Opreşte-te! îi ordonă bărbatul. Îşi dezgoli dinţii, pătaţi de funingine. Nimeni nu intră şi nu iese, Vrăjitor al Vidului.

Era limpede că omul îl recunoştea. Bun. Deci avea să fie şi mai uşor de speriat.

Aeduan adulmecă aerul, ştiind că ochii i se înroşesc, şi prinse mirosul sângelui bărbatului.

Bucătării sărate şi răsuflare de bebeluş. Om cu familie – păcat. Asta însemna că nu trebuia să-şi irosească furia pe el.

— Ai să mă laşi să intru. Aeduan ridică o singură sprânceană. După care ai să mă conduci la cabinetul dogelui.

— O, aşa am să fac? pufni bărbatul, cu un tremur de netăgăduit în voce.

— Da, fiindcă sunt singurul de pe continentul ăsta care o poate găsi pe fata numită Safiya. Şi fiindcă ştiu cine a răpit-o. Acum, mişcă! zise, făcând semn cu bărbia spre hol. Transmite-le superiorilor tăi că sunt aici.

După cum Aeduan ştia că avea să se întâmple, garda plecă de îndată. După câteva minute de aşteptare (pe care le folosise ca să facă socoteala oamenilor din jur), garda se întoarse cu mesajul că da, Aeduan putea fi condus înăuntru numaidecât.

Îl urmă, atent la dezastrul de data trecută. Cel puţin jumătate din palat arsese în întregime. Grădinile arătau şi mai rău. Orice plantă încă vie era acoperită de cenuşă.

Când ajunse în cele din urmă în cabinetul privat al dogelui, după ce fusese cercetat de douăsprezece seturi de gărzi – câte unul pentru fiecare naţiune prezentă în încăpere, se pare –, găsi acolo un fel de refugiu. Încăperea cu perdele roşii, grele, rafturile până la tavan şi lămpile strălucitoare, din cristal arătau limpede că acesta era spaţiul personal al dogelui, şi totuşi era invadat de oameni de toate vârstele, clasele sociale şi culoare, în vreme ce soldaţi în tot felul de uniforme mărşăluiau pe afară.

Illryenii cu pielea ca nuca se înghesuiau lângă uşă, evident dorindu-şi să se întoarcă mai curând în munţii lor din sud. Svozii deşiraţi se strânseseră lângă fereastră, cu privirile la nord, iar balmanii dădeau târcoale la ceea ce părea a fi o carafă cu vin. Lusquanii, kritianii şi portollanii stăteau cu toţii adunaţi pe naţiuni.

Totuşi, marii absenţi erau marstokezii. Aeduan aruncă o privire în jur şi nu văzu nici urmă de

împărăteasa Vaness ori de sultanatul ei.

Şi nu-i văzu nici pe nubrevnani.

Curând îl găsi pe împăratul Cartorrei plimbându-se prin cameră, în faţa unui birou lung, scuturându-şi braţele în toate direcţiile şi zbierând de clincănea cristalul. Dogele dalmotti, care încasa toate urletele lui Henrick, stătea ţeapăn şi nervos în spatele biroului său.

— Aha! strigă o voce de tenor în stânga lui Aeduan. Iată-te!

Leopold fon Cartorra sări graţios din umbră, lăsându-l pe Aeduan să se întrebe cum de nu-l văzuse pe prinţul blond şi îmbrăcat în verde pândind pe după bibliotecă.

Sau, mai bine spus, cum de nu-l *adulmecase.* Aeduan îi prinsese mirosul sângelui imperial la bal: *piele nouă şi şemineuri fumegânde.* Aeduan ar fi trebuit să-l simtă aici.

Nedumerirea i se risipi numaidecât, auzind o a doua voce şi o a doua siluetă, care se materializă din umbră. Cumva, îi scăpase şi omul acesta, ceea ce-l irita şi mai mult. Mai ales că bărbatul era cel puţin cu o palmă mai înalt decât oricine altcineva din încăpere.

— Ştii ce s-a întâmplat cu nepoata mea, bolborosi bărbatul.

Parcă nu mai dormise de zile bune. Ochii îi erau roşii ca tăciunii aprinşi, iar răsuflarea…

Lui Aeduan i se încreţi nasul. Bărbatul mirosea a vin mai tare decât vinul însuşi. Ba chiar îi acoperea mirosul sângelui.

— Haide, călugăre! îl îmboldi Leopold, arătând către unchiul său, care încă urla. Ni s-a spus că ai informaţii despre logodnica unchiului. Trebuie să ne zici tot ce ştii şi… o, ce-i asta?

Leopold îşi văzuse mâneca plină de funingine. Cu o privire scârbită, o scutură fără prea mare tragere de inimă.

— Presupun că asta merit, continuă, dacă port mătase deschisă la culoare într-o lume cenuşie. Bănuiesc că şi părul arată la fel de jalnic.

Aşa era, blondul roşcat devenise aproape cenuşiu, dar Aeduan nu scoase un cuvânt despre asta.

— Împăratul, îi aminti el scurt.

— Da, sigur.

Leopold trecu degajat printre soldaţi şi servitori. Aeduan îl urmă, iar beţivul – Aeduan trase concluzia că trebuia să fie dom Eron fon Hasstrel – se târa în spatele lor.

— Ştii cine o are pe nepoata mea, zise bărbatul. Spune-mi. Spune-mi tot ce ştii.

Întinse mâna să-l tragă de mantie pe Aeduan. Acesta îl evită fără greutate. Ceea ce-l făcu pe dom Eron să se ducă împleticindu-se spre împărat. După care *în* împărat. Henrick îl împinse mârâind, iar privirea îi căzu apoi pe Aeduan. Buzele i se strânseră.

Deci acesta e împăratul Cartorrei, se gândi Aeduan. Îl văzuse de departe cu o seară în urmă, dar nu avusese ocazia să stea atât de aproape, încât să observe toate semnele de varicelă de pe obrajii lui Henrick. Sau dintele care-i ieşea mai în afară decât toţi ceilalţi. Îi intra în buza de sus când închidea gura, ca la un câine.

Un câine călcat pe coadă.

— Cine o are pe domna? întrebă Henrick.

Deşi era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai scund decât Aeduan, împăratul avea o voce groasă şi pătrunzătoare. Genul de voce numai bună de acoperit zgomotele de tun, iar lui Aeduan i se păru că distinge o aromă de câmp de luptă în sângele lui.

— Spune-ne ce ştii, continuă Henrick. E mâna marstokezilor, de trei ori fie blestemaţi?

— Nu, răspunse Aeduan precaut. Încet.

Trebuia să se asigure că nimeni nu ştie că Safiya e o Vrăjitoare a Adevărului. Posibil ca unchiul să ştie… sau nu. Bănuia că un om ca Eron s-ar fi folosit cu neruşinare de o Vrăjitoare a Adevărului, dacă ar fi avut ocazia.

— Vezi? se răsti dogele. Ţi-am zis că nu era Vaness!

Bătu frenetic cu degetele în ceva de pe birou.

— Semnătura împărătesei ar fi dispărut, explică el, dacă ar fi fost ei cei care au pus asta la cale!

Aeduan strânse din buze când îşi dădu seama că se uită la Armistiţiul de Douăzeci de Ani. Sau, mai bine spus, la ultima pagină a acestuia, unde semnaseră toţi liderii continentali. Văzu mâzgălitura ca de copil a lui Vaness – era doar o fetişcană când îşi iscălise numele –, scrisă apăsat în josul paginii. Fie vraja asupra Armistiţiului fusese ridicată, fie nubrevnanii nu o luaseră pe domna împotriva voinţei ei.

Aeduan se întoarse către împăratul Henrick.

— Nubrevnanii au luat-o pe domna. I-am văzut ducând-o la mare.

Toţi rămaseră deodată cu gura căscată. Până şi Henrick se uita la el de parcă ar fi înghiţit ceva stricat.

— Dar, începu prinţul Leopold, frecându-şi buza de jos cu degetul mare, un Vrăjitor al Focului din Marstok a incendiat palatul scrum. Şi – aruncă o privire spre Henrick, ca să-i vină în ajutor – marstokezii au părăsit oraşul Veñaza. Împărăteasa şi tot sultanatul ei au dispărut la scurt timp după petrecere. Mie asta îmi sugerează vină.

— Da, vorbi şi dogele, împreunându-şi nervos mâinile, dar la fel au făcut şi nubrevnanii. Au plecat chiar după primul dans al…

— …prinţului cu nepoata mea, sfârşi Eron propoziţia, stând puţin mai drept decât înainte. Afurisiţii de nubrevnani! Am să-i zdrobesc…

— Nimeni n-o să zdrobească pe nimeni! mormăi Henrick dezgustat şi se întoarse către Aeduan: Spune-ne ce ai văzut, călugăre. Tot!

Aeduan nici gând să facă aşa ceva. De fapt, sări peste fiecare detaliu şi trecu direct la partea care conta: lupta de la far dintre Vrăjitorul Vântului nubrevnan şi călugării caraweni.

— A luat-o pe domna pe mare cu ajutorul vântului, încheie Aeduan. Nu i-am putut urmări.

Henrick încuviinţă gânditor din cap, dogele clipi furios în spatele ochelarilor, dom Eron părea să nu

aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Aeduan, iar Leopold îl privea pe Aeduan somnoros şi nepăsător.

— Cum ai urmărit-o pe fată până la far? întrebă Henrick. Cu puterea ta?

— Da.

Henrick bombăni ceva, după care un rânjet mic îi scoase la iveală dintele din faţă.

— Şi poţi să-ţi foloseşti din nou puterea? Chiar şi peste Marea Jadansi?

— Da. Aeduan începu să bată uşor în mânerul sabiei lui. Pot să-i dau de urmă la un anumit preţ.

Nările lui Henrick fremătară.

— Ce preţ?

— Cui îi pasă? strigă dom Eron, întorcându-se spre Aeduan. Te plătesc cât îmi ceri, Vrăjitor al Sângelui. Spune-ţi preţul şi eu ţi-l plătesc…

— Cu ce bani? i-o tăie Henrick. Izbucni în râs, un râset sarcastic. Te-ai împrumutat de la Coroană ca să vii la întrunire, Eron, deci dacă ai bani dosiţi prin pungă, aceia îmi revin mie mai întâi.

Scoţând încă un râset, Henrick i se adresă din nou lui Aeduan:

— Îţi vom acoperi comisionul, Vrăjitor al Vidului, dar banii vor veni din cuferele celor care au răpit-o pe domna Safiya. Dacă nubrevnanii au luat-o, ei să plătească.

— Nu, replică Aeduan. Bătând şi mai tare din degete. Vreau un avans de cinci mii de piestre.

— Cinci mii?

Henrick se dădu înapoi. Apoi păşi împleticit înainte, cât să-i facă pe majoritatea celor din încăpere să tresară.

Nu şi pe Aeduan.

— Îţi dai seama cu cine vorbeşti, Vrăjitor al Vidului? Eu sunt împăratul Cartorrei. Ai să fii plătit când ai să fii plătit.

Aeduan se opri din bătut.

— Iar eu sunt un Vrăjitor al Sângelui. Ştiu mirosul fetei şi îi pot da de urmă. Dar n-am de gând s-o fac fără cele cinci mii de piestre.

Pieptul lui Henrick se umflă – un nou urlet fiind, evident, pe drum –, însă Leopold interveni.

— Ai să-ţi primeşti banii, călugăre.

Prinţul ridică mâinile, făcând semnul supunerii către unchiul lui.

— Este *logodnica* ta, unchiule Henrick, continuă, prin urmare trebuie să plătim oricât ca să fie adusă înapoi, nu?

Se uită de la împărat la doge şi de la doge la dom Eron, reuşind cumva să smulgă din partea fiecăruia o încuviinţare din cap.

Aeduan era impresionat. Şi fu cu atât mai impresionat când prinţul Leopold fon Cartorra se întoarse spre el, îl privi drept în ochi şi îi spuse:

— Poţi să mă însoţeşti în încăperile mele. Trebuie să am cel puţin jumătate din bani acolo. Va fi deajuns?

— Da.

— Bun. Leopold afişă un zâmbet gol. Acum cred că suntem cu toţii de acord – se uită din nou la unchiul său –, că am pierdut destul timp aici. Dacă îmi permiţi, Maria Ta, mă voi alătura călugărului în misiunea de căutare a logodnicei Tale. O cunosc bine pe Safiya şi cred că asta îi poate fi de ajutor călugărului.

Toată stima lui Aeduan pentru el dispăru la auzul acestor cuvinte. Prinţul avea să-l încetinească. Să-l distragă. Totuşi, înainte să se poată împotrivi, Henrick încuviinţă uşor din cap.

— Sigur. Mergi cu Vrăjitorul Vidului. Şi ţine-l în frâu.

Împăratul rânji la Aeduan, sperând să-i taie orice răspuns.

Aşa că Aeduan nu-i dădu niciunul.

Peste câteva clipe Leopold îi făcu semn lui Aeduan să-l urmeze, iar el traversă încăperea. Aeduan se duse după el, rotindu-şi încheieturile, cu frustrarea clocotindu-i în vene.

Cel puţin nimeni nu pomenise că Safiya e o Vrăjitoare a Adevărului. De îndată ce era răsplătit

generos pentru deranjul de a o urmări pe fată, Aeduan încă putea s-o dea pe mâna tatălui său.

Căci, deşi cartorranii îl plăteau s-o găsească pe Safiya fon Hasstrel, nimeni nu spusese s-o şi *aducă înapoi.*

19

În cele două ceasuri scurse după ce Merik o condusese înapoi în cabina ei şi îi ordonase să rămână sub punte din motive de siguranţă, Safi rumegase aceleaşi gânduri la nesfârşit.

Şi aceleaşi întrebări, atât de multe. De la planurile unchiului de a o logodi cu Henrick tot restul se adăuga necontenitei temeri pentru Iseult.

Se auzeau şi paşi duduind neobosiţi. Zgomotul îi pătrundea până în ţeastă, de-i venea să urle. În cele din urmă se apucă să se plimbe prin micuţa cabină, în vreme ce Evrane îi îngrijea rana lui Iseult.

— Încetează! izbucni în cele din urmă Evrane. Sau ieşi afară. Mă distragi.

Safi prefera să plece, mai ales acum, când avea permisiunea. Asta era şansa ei să cerceteze cala principală. Să se gândească la cum să obţină împreună cu Iseult mult-râvnita lor *libertate.* Auzea sfaturile lui Habim atât de limpede de parcă ar fi fost lângă ea, vorbind despre strategii şi terenuri de luptă.

Cala se dovedi a fi un spaţiu întunecos, plin cu cufere şi plase, saci şi butoaie. În fiecare colţişor era îndesat *ceva* – inclusiv marinari – şi nu era pic de lumină, cu excepţia unei străluciri pătrate de deasupra scării care dădea pe punte.

Pretutindeni mirosea a sudoare şi a corpuri nespălate, iar de la găinile vii de dedesubt se ridica putoarea găinaţului. Safi era mulţumită că nu aude găinile sau alte orătănii. Era deja mult prea mult zgomot ca să mai poată îndura.

Deşi marinarii păreau să fie pe punte, numără douăzeci şi şapte de bărbaţi ghemuiţi pe lăzi sau cuibăriţi printre butoaie. Nu păreau să aibă cabine proprii, dar ea se hotărî să nu-şi bată capul cu asta acum.

Nouăsprezece dintre cei douăzeci şi şapte de marinari pe lângă care trecuse îşi muşcară degetul mare ori îi aruncară în faţă vorbele ca: „Jigodie iubitoare de ’matsi”. Se prefăcu că nu-i înţelege, ba

chiar merse într-atât de departe, încât să le răspundă cu o încuviinţare politicoasă din cap. Totuşi, în lumina slabă, reuşi să le ţină minte feţele arse de soare. Vocile lor răutăcioase.

Când un băieţaş deşirat şi tuciuriu, cu codiţe împletite lungi până la umăr, sări de pe scara ce ducea sub punte, magia lui Safi îi spuse că *el* nu era primejdios. Aşadar, îl apucă de umăr când trecu pe lângă ea:

— Echipajul s-ar întoarce vreodată împotriva unei nomatsi?

Băiatul clipi, scuturând din cozi înainte să răspundă cu o voce clar de *femeie*:

— Nu, dacă în spatele chestiunii e amiralul, şi nu cred că va fi. N-are nimic cu matsi, spre deosebire de noi.

— Noi?

— Nu eu! Fata ridică mâinile în sus. Îţi jur, îţi jur! N-am nimic cu ’matsi. Mă refeream la echipaj.

Adevărat. Safi îşi apăsă ochii cu mâinile. Deasupra, târşâit de picioare, clincănit de săbii, lătrat de voci. Indiferent de ce manevre se făceau, Safi îşi dorea să înceteze.

O luă din nou la picior. Un ritm lent, din două bătăi de tobă. Trei bătăi. De ce nu putea găsi un plan? Iseult făcea totul să pară atât de uşor, şi totuşi ori de câte ori Safi încerca să şi le pună în ordine, gândurile i se împrăştiau ca nămolul într-un pârâu.

— N-ar trebui să umbli atât, spuse fata, încă pe urmele lui Safi. Echipajul o să înceapă să se plângă şi atunci amiralul e posibil să te pună sub cheie.

Asta o făcu să se oprească. Dacă ar fi încuiată undeva, i-ar limita şansele să se apere ori să scape, la nevoie.

— Am un loc bun deasupra, se oferi fata şi arătă către scară. N-o să ai pe unde să umbli, dar o să poţi urmări antrenamentul.

Safi strâmbă din nas. Se duse la scară şi privi în soarele strălucitor de deasupra. Merik era acolo. Şi Kullen, care ar fi imobilizat-o la cel mai mic semn de nesupunere.

Dar, dacă se ducea pe punte, asta i-ar fi *dat* lui Safi o idee despre cum mergeau treburile cu nava, cu echipajul şi cu tot restul. Poate că ar fi venit cu o strategie, dacă avea să afle mai multe.

— N-o să ne vadă nimeni? o întrebă pe fată, gândindu-se la ordinele lui Merik de a rămâne sub punte.

— Îţi jur!

— Atunci, arată-mi!

Fata îşi dezgoli dinţii într-un nou zâmbet larg şi urcă pe scară. Safi o urmă şi brusc se trezi înconjurată de marinari cu pumnalele pregătite şi cu mersul legănat pe puntea mişcătoare. Deşi cei mai mulţi se holbară la ea când trecu pe lângă ei, nu auzi niciun comentariu, nu fu întâmpinată cu niciun gest de violenţă. Cei cu prejudecăţi erau mai degrabă sub punte, aşa se pare.

Ceea ce însemna că nu trebuia să rămână mult aici. De îndată ce obţinea informaţiile de care avea nevoie, se întorcea la Iseult.

Safi o urmă pe fată, numărând cincisprezece paşi de la scară până la umbra castelului de la prova. Fata se furişă pe după patru butoaie care puţeau a peşte mort şi se ghemui. Safi se ghemui lângă ea, mulţumită că într-adevăr erau bine ascunse. De asemenea, locul îi oferea şi o vedere clară asupra marinarilor care se antrenau şi care, îşi dădu ea seama cu o strângere de inimă, erau *numeroşi.*

Toţi membrii echipajului fiind dispuşi în şiruri, în loc să se caţăre pe velatură ori să frece podelele, Safi le aproximă numărul la cel puţin cincizeci. Probabil de două ori pe atât, de vreme ce, când venea vorba să numere, era o cizmă.

Îşi lungi gâtul până când îi zări pe Merik, pe Kullen şi pe ceilalţi trei bărbaţi de la timonă. Cu toţii purtau ochelari de vânt, gurile mişcându-li-se la unison.

În spatele lor găsi sursa duduitului necontenit. Un tânăr – cu codiţe împletite ca ale fetei – bătea într-o tobă uriaşă.

Safi îşi dori să i se rupă ciocanul în două.

Ba, mai mult, îşi dori să respire o gură de aer proaspăt.

— Pe toţi zeii! înjură ea, întorcându-se către fată. Ce e cu putoarea asta?

— Momeala. Nu risipim măruntaiele.

Fata luă un solz strălucitor de pe cel mai apropiat butoi, iar acum că Safi cerceta scândurile din jur, văzu o mulţime de solzi. Ieşeau din butoaie, atârnând în afară.

— Sunt pentru vulpile-de-mare, adăugă fata. Trebuie să le dăm de mâncare când trecem pe lângă ele. Altminteri, ne atacă.

— Vulpi… -de-mare, repetă Safi plat. Ca şerpii mitologici care se ospătează cu carne de om?

— Da.

Fata afişă din nou zâmbetul ei.

— Doar nu *crezi* în ele! Sunt doar poveşti de speriat copiii, ca alea cu liliecii de munte. Sau cei Doisprezece Paladini.

— Care sunt şi ei *adevăraţi*, o contrazise fata.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze punctul de vedere, scoase din buzunar un pachet tocit de cărţi de tarot aurii pe spate şi întoarse cartea de deasupra.

Era Paladinul Vulpilor şi un şarpe blănos, albastru-verzui, încolăcit în jurul unei săbii. Faţa lui ca de vulpe se holba la Safi.

— Frumos truc! murmură ea, degetele tremurându-i de dorinţă să atingă pachetul.

Văzuse multe cărţi de tarot la viaţa ei, dar niciunele cu vulpi-de-mare în locul obişnuitelor vulpi *roşii.* O făcea să se întrebe cu ce erau celelalte cărţi din suită.

— Nu e un truc, replică fata. Doar voiam să vezi cum arată vulpile-de-mare. Sunt ca nişte şerpi-de-apă uriaşi, înţelegi? Dar o dată la câteva decenii îşi leapădă pielea şi vin pe uscat sub forma unor femei frumoase, care seduc bărbaţii…

— Şi îi bagă în groapă, sfârşi Safi. La fel e şi legenda cu liliacul-de-munte. Dar ce vreau eu să ştiu e dacă într-adevăr ai *văzut* o vulpe de mare.

— Nu. Deşi, se grăbi ea să adauge, unii marinari mai bătrâni susţin că au văzut vulpile în timpul Războiului.

— Înţeleg, făcu Safi şi *chiar* înţelegea.

Merik şi căpitanii lui trebuiau să ţină momeala la bord ca să-i liniştească pe cei superstiţioşi, întocmai cum unchiul Eron trimitea în fiecare an oi la peşterile de pe domeniul familiei Hasstrel pentru „liliecii-de-munte".

În copilărie, Safi cutreierase pădurile alpine din jurul domeniilor familiei, în căutarea dragonilor cu chip de liliac. Scotocise peşterile din apropiere, unde se presupunea că trăiesc liliecii, şi petrecuse ore întregi lângă Fântâna Originii Pământului, aşteptând ca o femeie frumoasă să apară pe neaşteptate.

Dar după ce zece ani nu i-a zărit nici măcar un pic, Safi a acceptat în cele din urmă ideea că liliecii-de-munte – dacă au existat vreodată – sunt la fel de morţi că Fântâna în preajma căreia trăiau.

Acelaşi lucru şi cu vulpile-de-mare, se gândi Safi.

— Apropo, numele meu e Ryber, spuse fata, înclinând din cap. Ryber Fortsa.

— Eu sunt Safiya fon Hasstrel.

Ryber îşi muşcă buza ca şi cum ar fi încercat să-şi înăbuşe un rânjet. Dar renunţă curând.

— Eşti o domna, nu?

Întoarse o altă carte de tarot.

Vrăjitoarea. Înfăţişa o femeie cu faţa ascunsă, uitându-se la Fântâna Originii – Fântâna Originii Pământului, mai precis. Doar că, spre deosebire de Fântâna cu care crescuse Safi, versiunea ilustrată era încă vie. Cei şase fagi din jur erau înmuguriţi, poteca de piatră încă intactă, iar apele învolburate.

Întocmai cum fusese cu Paladinul Vulpilor, imaginea nu semăna cu nicio altă carte vrăjitorească văzută vreodată de Safi.

Ryber puse cartea înapoi în pachet, iar Safi se întoarse spre marinari. Unul tânăr îi atrase atenţia, cu chipul lui transpirat şi dureros de roşu şi cu mişcările lui de luptă cu un pumnal închipuit.

Safi îşi trosni *toate* degetele şi tânărul fu de două ori dezarmat de adversarul său. Partea cea mai proastă nu era că adversarul era aproape de vârsta pensionării, ci că era şi olog de un picior.

Dacă Safi o să aibă nevoie de un pumnal nu peste multă vreme, atunci de la băiatul ăsta o să-l şterpelească.

— Echipajul tău, spuse Safi, dându-şi capul pe spate ca să prindă o gură de aer proaspăt, pare divizat. Unii ştiu să se lupte, dar majoritatea nu.

Ryber oftă aprobator.

— Noi n-avem prea multă experienţă. Cei mai buni – arătă către bătrânul şchiop – au luptat în Război.

— Nu e de datoria secundului să se asigure că deveniţi mai buni?

Safi se uită la timonă. Părul blond al lui Kullen flutura în vânt şi încă mormăia împreună cu ceilalţi vrăjitori. Merik însă nu mai era cu ei. Secundul nici nu urmăreşte antrenamentul, făcu ea.

— Pentru că acum ne conduce. În mod normal, el e cel care ne *pune* la treabă.

Ceva din felul defensiv de a vorbi al lui Ryber o făcu s-o cerceteze mai îndeaproape pe fată. În ciuda înfăţişării băieţeşti şi a codiţelor care n-o avantajau deloc, Ryber nu era urâtă. De fapt, acum, că se uita mai atent, observă că ochii îi erau de-un argintiu strălucitor. Nu cenuşiu, ci un *argintiu* pur, lucitor.

Secundul ar fi trebuit să fie orb ca să nu se îndrăgostească de ochii aceia.

— Deci sunteţi împreună, conchise Safi.

— Nu, spuse Ryber repede, mult prea repede. E doar un foarte bun secund. Drept şi inteligent.

Minciuna îi furnică pielea lui Safi şi încercă să-şi înăbuşe zâmbetul muşcându-şi buza, în vreme ce îşi întoarse din nou privirea asupra lui Kullen. Tot ce vedea ea era un bărbat masiv, cu o magie foarte puternică, un bărbat care ar fi putut s-o doboare mult prea uşor. Şi totuşi, poate că era ceva mai mult dincolo de înfăţişarea lui glacială.

Ryber scoase un suspin prelung şi întoarse încă o carte din pachet. Paladinul Câinilor de vânătoare. Privi lung la câinele în formă de şarpe, şi el încolăcit în jurul unei săbii, iar în ochii ei era o deşertăciune ce vorbea despre lucruri de mult uitate. Privirea i se fixă apoi la Kullen, iar trăsăturile i se destinseră.

Ryber şi secundul chiar erau împreună, iar relaţia lor era ceva mai mult decât o simplă alianţă. Era serioasă şi profundă.

Adevărat.

Lui Safi i se strânseră buzele. Ea şi Ryber păreau de aceeaşi vârstă, şi totuşi aici era vorba despre ceva ce Safi ştia prea puţin. Avusese parte de poveşti de dragoste în oraşul Veñaza. Flirturi cu tineri ca Pehlivanul Prefăcut, însă se sfârşise de fiecare dată cu săruturi scurte şi cu despărţiri şi mai scurte.

— Prinţul e în vreo relaţie? întrebă absentă şi se crispă, dorindu-şi pe dată să-şi retragă cuvintele. Nici nu ştia de unde răsăriseră. Adică le e îngăduit oamenilor din echipajul prinţului Merik să aibă relaţii?

— Nu între ei, răspunse Ryber. În plus, nu mai suntem pe pământ nubrevnan. Ceea ce-l face pe prinţ amiralul Nihar.

Asta îi atrase atenţia lui Safi, profitând bucuroasă de schimbarea subiectului.

— Titlul prinţului se schimbă în funcţie de unde se află?

— Fireşte. Al tău nu?

— Nu.

Safi îşi muşcă buza când o pală de vânt sărat suflă din spatele butoaielor. În loc s-o răcorească, mai degrabă o ardea, făcând să-i apară deasupra sprâncenelor broboane de sudoare. Dar asta era o fierbinţeală diferită decât cea de mai devreme, o fierbinţeală furioasă. O fierbinţeală *înspăimântată.*

Şi se încălzea din ce în ce mai tare, în timp ce Ryber continua să-i descrie cum raţionalizarea porţiilor făcută de Merik îi supărase pe mulţi, adâncind astfel prăpastia dintre susţinătorii lui Merik

şi cei ai prinţesei Vivia. Sau cât de murdară şi de suprapopulată devenise capitala după Război.

Forţa adevărului din spatele acestor istorisiri o făcea să dea din picioare şi să strângă din degete. Lumea descrisă de Ryber nu se compara cu cea pe care o lăsase în urmă Safi. Era sărăcie în imperiul Dalmotti – fireşte –, dar nu putea fi vorba despre foamete.

Poate… poate că Merik chiar avea nevoie de un acord comercial, fie el şi cu nişte pământuri blestemate ca ale familiei Hasstrel.

Tocmai când Safi dădu să se ridice – ca să se întoarcă în cabină şi să vadă cum mai era Iseult –, glasul lui Evrane îi explodă în urechi.

— Aşadar o s-o laşi să *moară?*

Strigătele lui Evrane răsunau dinspre scara cea mai apropiată. Mai puternice decât marinarii care se antrenau. Mai puternice decât toba care duduia. *Trebuie* să ne duci la ţărm!

Safi simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Îi răzbătură prin fiecare fibră a corpului. Se ridică în genunchi, apoi în picioare, neluând în seamă şoaptele lui Ryber de a rămâne ascunsă. Tocmai când se înălţa deasupra butoaielor, capul negru al lui Merik se ivi pe scară. Se urcă agil pe punte, silueta în mantie a mătuşii venind în urma lui.

Merik înaintă câţiva paşi, privind în toate părţile ca şi când ar fi căutat pe cineva, marinarii dându-i-se din cale.

Evrane veni alături de el.

— Fata aia are nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător, Merik! Altminteri, o să moară!

Merik nu răspunse, nici măcar când Evrane ridică vocea furioasă, cerându-i să îi ducă la ţărm.

Safi îşi încordă degetele de la mâini, de la picioare, muşchii de la coapse, îşi adună curajul – totul era pregătit pentru acţiune.

Dacă Merik nu era dispus să-i salveze viaţa lui Iseult, asta îi confirma pur şi simplu că nu era aliatul ei. Aşadar, prin contract sau nu, cu marinari

duşmănoşi sau nu, amiralul Nihar devenise acum *adversarul* lui Safi, iar corabia, câmpul ei de luptă.

20

Merik coborâse sub punte să vadă ce face domna. Nu-i plăcea cum o lăsase în cabină. Sora ei de Fir era bolnavă, iar el ştia că asta poate strica dispoziţia cuiva.

Şi, când apăreau probleme, el trebuia să le rezolve.

În plus, asta era singura problemă pe care *putea* s-o rezolve la momentul de faţă. Vrăjitorul de Voce al Viviei îl agasa pe Hermin, cerându-i ca Merik să-i spună unde anume e nava de comerţ dalmotti şi refuzând să dea înapoi până nu vedea cu ochii ei contractul nou-încheiat cu familia Hasstrel.

Merik minţise – din nou – şi declarase că nava de comerţ parcursese numai jumătate din distanţa reală, însă avea sentimentul că Vivia începe să se prindă de şiretlic.

Înainte să ajungă în cabina pasagerilor, mătuşa îl interceptă la baza scării.

— Trebuie să ne oprim, îi declară ea cu faţa ascunsă în umbră, dar cu părul argintiu strălucindu-i. Iseult e prea bolnavă ca să mai supravieţuiască aşa de mult. Care sunt cele mai apropiate porturi?

— Niciunul în care să ne putem şi opri. Ne aflăm încă pe teritoriu dalmotti.

Merik încercă să facă un pas înainte. Evrane îi tăie calea, răstindu-se la el:

— Ce nu înţelegi din „prea bolnavă ca să mai supravieţuiască"? Asta nu e negociabil, Merik.

— Iar asta nu e corabia ta, ca să dai ordine!

Merik nu avea răbdare pentru asta acum şi continuă:

— Ne oprim când spun eu să ne oprim, mătuşă. Acum dă-te la o parte ca să mă pot duce la domna.

— Nu e în cabină.

Şi, uite aşa, presiunea bine-cunoscută luă foc pe sub pielea lui Merik.

— Unde e? întrebă el încetişor.

— Pe punte, presupun.

Evrane făcu un gest din mână către spaţiul de depozitare a mărfii, ca pentru a-i spune *N-o vezi pe aici, nu?*

— Şi totuşi, continuă el pe un ton încă periculos de jos, se presupunea că rămâne sub punte. De ce n-ai ţinut-o în cabină?

— Pentru că nu era treaba mea.

La auzul acelor cuvinte, Merik luă foc. Evrane ştia ce scrie în contractul Hasstrel. *Ştia* că Safiya trebuia să rămână sub punte din motive de siguranţă. O singură picătură din sângele ei putea pecetlui soarta contractului pe veci.

Iar gândul că sângele ei ar putea să fie vărsat… că ar putea să fie rănită…

Se urcă pe scară, cu mătuşa pe urmele lui.

— Aşadar ai s-o laşi să moară? *Trebuie* să ne duci la ţărm!

N-o luă în seamă pe mătuşa lui. Avea s-o găsească pe Safiya şi să-i explice – cu frumosul, desigur, nu cu focul ăsta care îl stăpânea – că sub nicio formă nu trebuia să plece din cabină. Ea avea să-i dea ascultare, iar Merik se putea linişti din nou. Fără alte probleme la orizont.

Se răsti la oamenii lui să se dea la o parte, mergând ţintă pe puntea superioară. Magia lui cerea să fie dezlănţuită şi, în ciuda strădaniilor, era neputincios când venea vorba s-o domolească.

— *Amirale!*

Merik se opri brusc. Era vocea Safiyei. Venea din spatele lui.

Se răsuci încet pe călcâie, cu pieptul acum umflându-i-se. Vântul lăuntric îşi făcea simţită prezenţa, mai puternic decât înainte. Mai puternic decât fusese de ani buni. Aproape că-şi pierdea stăpânirea.

Şi-o pierdu de tot când o văzu în mijlocul punţii, cu un pumnal în mână.

— Ne vei duce la ţărm.

Tonul ei era rece şi precis.

— Ne vei duce *acum!* îi zise.

— Ai nesocotit ordinele, spuse Merik, înjurând în sinea lui. Cum a rămas cu explicaţiile cu frumosul? Ţi-am zis că aici cuvântul meu e lege, ţi-am zis să rămâi sub punte.

Răspunsul ei fu să înalţe şi mai sus pumnalul.

— Dacă Iseult are nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător, atunci o să mergem la ţărm.

Merik îşi dădu seama vag că nu mai aude duduitul tobei de vânt. Că nava începuse să se legene fără Vrăjitorii Fluxului, care s-o liniştească.

Merik îşi scoase propriul pumnal.

— Du-te sub punte, domna. Acum!

Asta o făcu pe Safiya să zâmbească – mare greşeală! – şi să se apropie calmă de lama lui. Ridică apoi din umeri şi îşi lipi pieptul de vârful cuţitului. Îi intră în cămaşă.

— Fă rost de un Vrăjitor al Focului vindecător, Amirale, sau mă asigur că se alege praful de contractul tău.

Lui parcă i se încinseră ochii. Safiya era dispusă să-şi taie propria piele. Să-şi verse propriul sânge, iar astfel el avea să piardă tot ce câştigase din greu. Cumva, ştia ce anume scrie în contract şi acum îl punea la încercare.

Aşa că îşi coborî pumnalul.

Apoi lăsă furia să i se dezlănţuie. Vântul sufla neabătut, luându-i pe sus pe marinari.

— Kullen! Ia-i aerul!

Safiya păli.

— *Laşule!* mârâi ea. Laş egoist ce eşti!

Porni la atac.

El abia dacă avu timp să dea înapoi, voind să se întoarcă la cabină, când lama pumnalul ei spintecă aerul unde cu doar câteva clipe în urmă fusese capul lui.

Părăsi cu paşi mari puntea superioară, cuvântul „laş" încă răsunându-i în urechi din toate direcţiile. Se strecurase şi pe buzele marinarilor şi, în timp ce cobora sub punte, întâlni privirile lui Kullen în mulţime. Secundul scutură din cap, semn că de data asta nu-l va ajuta.

Şi atunci Merik înţelese motivul: tot ce văzuseră marinarii tatălui său fusese o femeie – şi încă una cartorrană – care îl făcuse pe amiralul lor „laş”. Dacă Vivia sau Serafin ar fi fost la cârma acestei corăbii, s-ar fi făcut dreptate numaidecât, deplin şi violent. Oamenii asta aşteptau. Asta cereau.

Şi nu era ca şi cum ar fi ştiut de condiţiile contractului Hasstrel.

Ceea ce însemna că Merik trebuia să se lupte cu Safiya fon Hasstrel şi fără să-i verse o picătură de sânge.

Ajunse jos şi iat-o pe fată repezindu-se spre el, cu coada împletită fluturându-i în urmă. Marinarii i se dădeau din cale, fiind curioşi de ce urma să se întâmple.

Safiya apăru atunci în faţa lui, cu pumnalul scos la înaintare, care se întâlni cu al lui Merik. La atingerea celor două lame ieşiră scântei – fata asta era puternică. Trebuia să scoată pumnalele din luptă cât mai curând. Până şi cea mai mică zgârietură era suficientă ca să încheie contractul.

O altă lovitură puternică din partea fetei. Merik o pară, însă era cu spatele la cabină. Mai rău, lumea se înclina puternic spre stânga, corabia aflându-se în pauza nemişcării dintre valuri.

Fata se folosi de inerţie şi, pe toate Fântânile!, era iute. O tăietură se transformă în două. Trei. Patru…

Dar gata. Corabia se înclină în partea opusă, iar ei începură să-i tremure genunchii. Trebuia să-şi schimbe poziţia înainte să se lanseze în următorul atac.

Merik era pregătit. Când ea ridică pumnalul, se lăsă în jos. Lama i se înfipse în perete, iar el se năpusti asupra ei. Dar în aceeaşi secundă ea ajunse în spatele lui, cărându-i pumni în rinichi. În şira spinării.

Strânsoarea lui slăbi, iar corabia se înclină. Simţi că îşi pierde echilibrul. Ea s-ar fi lovit prima cu capul de podea.

Aşa că apelă la vântvraja lui. Aerul începu să sufle pe sub fată, ridicând-o şi lui restabilindu-i

echilibrul… până când ea i se prinse de umăr, dându-i un genunchi între coaste.

Se îndoi de durere – nu se putu abţine. Scândurile se apropiau de faţa lui.

Magia explodă în el. Un vârtej puternic îi azvârli pe punte. Se învârteau. Se rostogoleau. Lumea era înceţoşată, până când ajunseră deasupra catargelor. Vântul sufla în jurul lor, dedesubtul lor. Safiya nici nu băgase de seamă cât de sus erau de fapt.

Merik încerca să-şi ţină sub control puterea ce-i juca pe sub piele. În plămâni. Dar nu putea nici să nege că fata asta îi trezise furia dinăuntrul său. Magia nu mai răspundea la chemarea lui, ci la a *ei.*

Pumnul ei i se îndrepta spre faţă. Abia avu timp să-l blocheze înainte ca piciorul ei să i se înfigă în gleznă. Ea îl răsuci pe spate – corpul învârtindu-i-se odată cu al lui, până când ajunseră cu susul în jos. Până când nu mai văzu decât vele, pânze şi pumnii Safiyei.

Merik pară loviturile, însă o împinse prea tare sau poate că magia lui o făcuse. Oricum ar fi fost, ea se depărta rotindu-se dincolo de velatură. Ieşi cu totul din ciclonul vântului lui Merik şi începu să cadă cu repeziciune, cu capul în jos, înspre sutele de marinari care-i priveau cu gura căscată.

Merik lansă o rafală de vânt vrăjit sub ea, trimiţând-o înapoi înspre el. O întoarse – şi se întoarse şi el – cu picioarele în jos. Oceanul şi velatura îi umpleau vederea.

Apoi Safiya îi dădu una cu piciorul. Drept în stomac.

I se tăie respiraţia. Magia lui se sufocă.

El şi domna erau în cădere.

Merik avu timp exact cât să se tragă sub ea şi să-şi spună în sinea lui că o să doară, înainte să se lovească cu spatele de punte.

Nu… asta nu era puntea. Era o rafală de vânt. Kullen le încetinea căderea, înainte ca…

Merik se izbi de lemn cu un trosnet ce-i zdruncină creierii! Fata căzu peste el, strivindu-i plămânii şi coastele.

În ciuda durerii şi a şocului, Merik profită de ocazie înainte s-o piardă. Îi prinse genunchii cu ai lui şi o întoarse, venind deasupra ei. Apoi se sprijini în mâini de-o parte şi de alta a capului ei şi privi în jos.

— Ai terminat?

Pieptul îi urca şi îi cobora. Obrajii îi erau roşii ca amurgul, însă ochii îi licăreau sfredelitori.

— Niciodată! gâfâi ea. Nu până nu ne duci la ţărm.

— Atunci, o să te pun în lanţuri.

Merik dădu să se ridice, însă ea îl apucă de cămaşă şi îl trase. Coatele lui alunecară şi căzu peste ea, aproape atingându-şi nasurile.

— Nu lupţi… cinstit.

Coastele ei intrau între ale lui cu fiecare răsuflare.

— Luptă-te din nou… cu mine. Fără magie.

— Ţi-am rănit orgoliul?

Chicoti aspru şi îşi apropie gura de urechea ei. Nasul lui îi brăzda obrazul.

— Chiar şi fără magia mea, şopti el, tot ai pierde.

Înainte să poată răspunde, Merik se dădu jos de pe ea şi se ridică în picioare.

— Duceţi-o jos şi puneţi-o în lanţuri!

Safiya încercă să se ridice, însă doi marinari – oameni din echipajul iniţial, loiali lui Merik – se năpustiseră deja asupra ei. Se zbătu şi urlă, dar când Kullen se apropie cu paşi grei încetă să se mai împotrivească, dar nu şi să ţipe.

— Sper să arzi în iad! Cu secundul şi tot echipajul! Sper să *ardeţi* cu toţii!

Merik se îndepărtă, prefăcându-se că nu aude. Că nu-i pasă. Dar adevărul era că auzea şi că îi păsa.

21

Lui Aeduan îi luă doar câteva minute să-l facă pe împăratul Henrick să-l ia în slujba lui, dar tot timpul economisit era acum pierdut din cauza noului tovarăş, filfizonul de prinţ Leopold, şi din pricina celor opt Barzi ai Iadului, care-i escortau afară din palat.

La două ore după ce părăsise cabinetul personal al dogelui, Aeduan alerga în sfârşit pe lângă trăsura lui Leopold, în timp ce se îndreptau spre Districtul Debarcaderului de Sud. Oameni din toate colţurile oraşului Veñaza veniseră să vadă „palatul ars din temelii al dogelui”. Sau să vadă, cum se mai spunea, „ce făcuseră marstokezii mâncători de foc, de trei ori fie blestemaţi”.

Aeduan nu avea nici cea mai vagă idee de unde pornise zvonul, dar bănuia că *deja* pornise. Poate că trâmbiţase vreo gardă de la palat cu gura mare sau poate că vreun diplomat avid după război lăsase special să-i scape vestea. Oricum, ura faţă de marstokezi creştea în vreme ce Aeduan alerga pe străzile şi podurile din Veñaza – semn rău pentru reînnoirea Armistiţiului de Douăzeci de Ani – şi totul părea controlat. Regizat. Cineva îşi dorea Imperiul Marstok drept duşman.

Aeduan îşi propuse să nu uite să-i spună tatălui său.

Îşi mai pusese în gând să-i zică şi că, dintre cei opt Barzi ai Iadului din suita lui Leopold, doar comandantul mai respira normal în spatele coifului după ce alergaseră vreo două străzi.

Ce mai elită a forţelor de luptă!

Dar Aeduan se simţea el însuşi ruşinos de epuizat când trăsura lui Leopold ajunse zăngănind în Districtul Debarcaderului de Sud, unde erau ancorate navele de război cartorrane.

Era aproape pe înserat – iar muşchii abia vindecaţi îi ardeau din pricina efortului, pielea nouă i se înfierbântase din cauza aglomeraţiei de pe străzi, şi

vechile cicatrici începuseră din nou să sângereze –, ceea ce însemna că singura lui cămaşă curată era acum pătată toată.

O, abia aştepta să-şi ia revanşa cumva când avea s-o vadă din nou pe Vrăjitoarea aceea a Firului!

Leopold ieşi împleticindu-se din trăsura lui în dogoarea soarelui de la apus. Purta un costum albastru-verzui, de catifea, mult prea elegant pentru mersul pe mare, iar la şold avea o spadă scurtă, cu mâner de aur, mai mult pentru a face impresie decât pentru a fi folosită.

Dar banii erau bani şi se gândi că, pentru noul lui cufăr zăvorât şi plin cu arginţi dinăuntrul trăsurii, chiar merita să se prăjească în soare şi să îndure torentul nesfârşit de văicăreli ale prinţului filfizon.

— Ce… începu cel din urmă să strige, ducându-şi mâna înmănuşată la gură, ce e putoarea asta?

Cum niciunul dintre Barzii Iadului nu se apropie să-i răspundă – ba de fapt se îndepărtară cu toţii ca să nu-l audă, dinadins evitând conversaţia cu el –, sarcina îi reveni lui Aeduan.

— Putoarea asta, spuse el plat, e de la peşte.

— Şi de la fecalele împuţiţilor din Dalmotti, strigă un bărbos venind dinspre debarcader.

Purta haina verde-smarald al marinei cartorrane şi, judecând după cât de sus îşi ţinea bărbia şi după cei trei oameni care alergau după el, era amiralul cu care Leopold trebuia să se întâlnească.

Cei patru ofiţeri se aliniară dinaintea lui Leopold şi făcură patru rânduri de plecăciuni scurte, însoţite de „Înălţimea Ta imperială”.

Leopold rânjea ca un băieţel cu o jucărie nouă şi se mulţumi să-şi aranjeze spada şi să declare în limba cartorrană:

— La bord, oameni buni! Flota pleacă odată cu fluxul şi, potrivit acestui călugăr, căutăm un nubrevnan.

Amiralul îşi mută greutatea pe celălalt picior, căpitanii schimbară nişte priviri şi Barzii Iadului se îndepărtară şi mai mult. Căci, desigur, n-avea să fie nicio plecare odată cu fluxul. Era riscant să porneşti

spre Nubrevna fie şi numai cu o corabie. O flotă întreagă era sinucidere curată. Toţi cei de faţă ştiau, cu excepţia singurului om care ar fi trebuit să ştie: moştenitorul imperial al Cartorrei.

Şi totuşi, niciunul dintre ofiţeri nu părea dornic să vorbească, nici măcar amiralul. Aeduan bombăni în sinea lui. Oamenii nu aveau cum să se teamă de prinţul ăsta insipid. Putea să înţeleagă că le e frică de împăratul Henrick, dar împăratul nu era aici ca să-şi asmuţă furia dintelui cârn asupra lor.

Aeduan se întoarse brusc spre prinţ şi îi spuse în limba dalmotti:

— Nu vă puteţi duce cu flota în Nubrevna.

— Cum? clipi Leopold. De ce nu?

— Pentru că ar fi inutil.

Leopold tresări, iar obrajii i se înroşiră zdravăn, cel dintâi semn al unei crize de nervi. Dar, deşi îi venea foarte greu, Aeduan adăugă un scurt „Înălţimea Ta imperială".

— Inutil, zici? Leopold îşi duse degetul mare la buză. Îmi scapă ceva?

Se întoarse către amiral şi, trecând pe cartorrană, îl întrebă:

— Nu pentru asta sunt forţele navale? Să revendice ceea ce ţi-au luat belicoşii de nubrevnani?

Obrajii îi zvâcniră când vorbea, iar Aeduan îşi amână gândul de mai devreme.

Poate că Leopold chiar avea un temperament înfricoşător, mai ales dacă rangul de amiral depindea de capriciile unui prinţ ignorant ca el.

Prin urmare, cu un oftat adânc, Aeduan vorbi din nou. La urma urmelor, *el* n-avea ce rang de amiral să piardă.

— Forţele navale sunt pentru bătăliile marine, Înălţimea Ta imperială. Adică *pe mare.* Dar nu putem intra în Nubrevna să ne batem, întrucât cel mai probabil domna va fi ajuns deja la Lovats până când navele de război ale Înălţimii Tale vor fi atins coastele nuvrevnane. Dacă aş fi fost eu acel Vrăjitor al Vântului nubrevnan, acolo aş fi dus-o.

Obrajii lui Leopold se încordară din nou şi prinţul vorbi în dalmotti, adresându-i-se lui Aeduan.

— Ce are a face dacă fata ajunge în Lovats? Un nubrevnan a răpit-o pe logodnica unchiului meu. Mergem s-o revendicăm.

— Armistiţiul de Douăzeci de ani, continuă Aeduan, nu îngăduie corăbiilor străine să debarce pe teritoriul unei naţiuni fără permisiune…

— Ştiu ce spune blestematul de Armistiţiu! Dar, repet, o au pe logodnica unchiului meu. Asta este deja o încălcare a Armistiţiului.

Numai că nu este, se gândi Aeduan. Însă nu avea chef să îl contrazică, aşa că încuviinţă dând din cap.

— Singura cale de acces în Lovats e să trecem de Străjile lui Noden – iar monumentele din piatră sunt bine păzite de soldaţi nubrevnani. Presupunând că flota Înălţimii Tale ar putea să treacă – ceea ce nu se poate –, tot va trebui să aibă de-a face cu Podurile de Apă vrăjite ale lui Stefin-Ekart.

— Deci, întrebă Leopold cu o voce ucigător de inexpresivă, ce ar trebui să fac eu?

Amiralul, căpitanii şi grupul îndepărtat al Barzilor Iadului tresăriră deodată, iar Aeduan nu-i învinovăţi. Cel puţin Henrick înţelegea războiul, cu preţul şi strategiile lui.

Ca să nu mai pomenească de noţiuni elementare de istorie.

Totuşi, aceasta era şansa lui Aeduan. Una bună, cum poate nu va mai avea niciodată. Era şansa lui să câştige încrederea unui prinţ.

— O singură navă, spuse Aeduan încet, răsucindu-şi încheieturile – de trei ori înainte, de trei ori înapoi. Avem nevoie de cea mai rapidă fregată din flotă şi de toţi Vrăjitorii Fluxului sau ai Vântului disponibili. Dacă putem să-i interceptăm pe nubrevnani înainte să ajungă în ţara lor, putem s-o revendicăm pe domna fără să fie afectat Armistiţiul… Înălţimea Ta imperială.

Leopold îl fixă cu privirea pe Aeduan, briza din Veñaza răsfirându-i buclele blonde în toate direcţiile. Apoi, ca şi cum ar fi ajuns la o decizie în sinea lui,

duse mâna la teaca spadei şi făcu un semn din cap către Aeduan.

— Ocupă-te de asta, călugăre. Imediat!

Aşa că Aeduan făcu întocmai, vizibil încântat că patru ofiţeri şi opt Barzi ai Iadului – care priveau cu toţii îngrijoraţi la pieptul sângerând al lui Aeduan – erau acum obligaţi să primească ordine de la el.

Experienţa în sine era de asemenea… descurajatoare. Oamenii rareori îl priveau direct pe Aeduan, cu atât mai puţin de la o distanţă atât de mică. Aşadar, când sfârşi în cele din urmă cu planificarea, oamenii îşi reluară obiceiul de a nu-l băga în seamă. Aeduan se simţi uşurat.

Însă, pe când se întorcea de la trăsura lui Leopold, după ce supraveghease transportarea cufărului său din trăsură pe un cuter cartorran, nările lui prinseră un miros cunoscut.

Se opri la doi paşi de trăsură şi adulmecă aerul.

Apă limpede de lac şi ierni geroase.

Cunoştea acel miros, şi totuşi nu-şi putea da seama cărui sânge îi aparţinea. Leopold mirosea a piele nouă şi a cămine fumegânde; Barzii Iadului puţeau a ştreanguri şi a fier rece, iar ofiţerii aveau cu toţii acea aromă caracteristică a sângelui oceanic.

Oricine ar fi trecut de curând prin debarcader, Aeduan îl întâlnise, dar nu se obosise să-i reţină mirosul.

Ceea ce însemna că nu era important.

Aşa că, ridicând din umeri, îşi trase gluga pe cap. Clopotele băteau al şaptesprezecelea dangăt, ceea ce însemna că Aeduan avea răgaz să găsească strada Ridensa, numărul 14 şi să-i ducă în sfârşit tatălui său veştile despre acest nou angajator al lui, cel mai profitabil.

22

Cătuşele îi rodeau încheieturile în timp ce Safi se uita la chipul adormit al lui Iseult.

Fără îndoială, de pe buzele lui Iseult se scurgea o dâră de salivă, însă Evrane plecase, iar Safi era în lanţuri şi prea departe ca să poată face ceva.

Se părea că nu putea să facă nimic care să *conteze.* Se purtase ca un copil dezlănţuindu-şi temperamentul în faţa lui Merik – şi nici nu-i păsa. Îi păsa doar că atacul ei eşuase. Că, la urma urmelor, nu reuşise decât să înrăutăţească lucrurile.

Camera era slab luminată, norii acoperind soarele după-amiezii, iar apa clipocea în spatele ei. Nava prinsese viteză, legănatul încetase, iar toba uriaşă îşi reluase duduitul. Ca, de altfel, şi tropăitul marinarilor.

Safi îşi trase genunchii la piept. Lanţurile cu care era legată zăngăniră batjocoritor.

Ce mai demonstraţie de forţe!

Se chinui să se ridice în picioare şi o găsi pe Evrane stând în prag. Cu paşi uşori ca de şoricel, călugăriţa traversă cabina spre Iseult.

— Cum se simte? întrebă Safi. Ce pot să fac?

— Nu poţi face nimic, legată cum eşti.

Evrane se lăsă pe podea şi puse o mână pe braţul lui Iseult.

— E stabilă. Pentru moment, îi zise. Safi răsuflă uşurată. Pentru *moment* era destul. Dacă ar fi iniţiat ceva ce n-ar fi putut să termine? Dacă Iseult nu s-ar mai fi trezit – nu s-ar mai fi *putut* trezi – niciodată?

Evrane se întoarse către Safi.

— Ar fi trebuit să te ţin în cabină. Îmi pare rău.

— L-aş fi atacat pe Merik sub punte sau pe punte.

Evrane pufni fără interes.

— Eşti rănită din… încăierarea ta?

Safi nu luă în seamă întrebarea.

— Spune-mi care e problema cu Iseult. De ce are nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător?

— Pentru că e ceva în neregulă cu muşchiul ei, iar asta ţine de domeniul unui Vrăjitor al Focului vindecător.

Evrane scoase un borcan de sticlă de sub mantie.

— Eu sunt o Vrăjitoare a Apei vindecătoare, continuă, prin urmare, specialitatea mea sunt fluidele corpului. Alifiile mele – flutură borcanul prin faţa lui Safi – sunt de la Vrăjitorii Pământului vindecători, deci nu pot vindeca decât pielea şi oasele.

Puse alifia pe pat.

— Este o inflamaţie vrăjită în muşchiul lui Iseult, vorbi mai departe. Fie tăietura din palmă, fie rana provocată de săgeată a fost blestemată. Eu… nu pot spune care din două, dar fără îndoială e mâna unui Vrăjitor al Blestemelor la mijloc.

— Un Vrăjitor al Blestemelor? repetă Safi. Apoi încă o dată: Un *Vrăjitor al Blestemelor?*

— Am mai văzut astfel de vrăji, continuă Evrane. Pot să ţin blestemul departe de sângele ei, dar mi-e teamă că se va răspândi prin muşchi. Chiar în timp ce vorbim înaintează spre umăr. Dacă se mai apropie mult, va trebui să-l amputăm, dar e riscant s-o fac de una singură. Cel mai bine ar fi ca un Vrăjitor al Pământului vindecător sau unul al Focului să dea o mână de ajutor. Fireşte, chiar dacă am avea la cine să apelăm, majoritatea Vrăjitorilor Pământului sunt cartorrani, în vreme ce majoritatea Vrăjitorilor Focului sunt marstokezi. Merik n-ar îngădui nici în ruptul capului să urce la bord nişte duşmani.

— Nu ne sunt duşmani acum, bombăni Safi, cu mintea încă zdruncinată de ideea amputării.

Cuvântul părea atât de straniu. Atât de imposibil.

— Războiul s-a sfârşit acum douăzeci de ani, zise ea.

— Spune-le asta şi bărbaţilor care au luptat în el! Evrane gesticulă către cala principală. Spune-le asta şi marinarilor care şi-au pierdut familiile în flăcările marstokeze.

— Dar vindecătorii nu pot face rău.

Safi îşi apăsă degetele pe rană până când îi trosniră.

— Asta nu face parte din magia voastră? o întrebă.

— O, ba da, putem face rău, răspunse Evrane. Doar că nu cu ajutorul puterii noastre.

Safi nu răspunse. Nu mai era nimic de spus. Cu fiecare răsuflare care trecea, aluneca şi mai adânc în iad, iar lui Iseult i se împuţinau şansele de supravieţuire. Dar, chiar dacă era legată în lanţuri, nu avea de gând să renunţe. Tratatul lui Merik, planul unchiului, ba chiar şi viitorul ei putea să se ducă naibii, blestemate fie de trei ori! *Avea* să găsească o cale să coboare de pe navă şi *avea* s-o ducă pe Iseult la un Vrăjitor al Focului vindecător.

— Să înţeleg că eşti de viţă nobilă, spuse Evrane, şi totuşi e limpede că ştii cum se mânuieşte un cuţit. Mă întreb cum s-a întâmplat.

Se întinse cu grijă după trusa de vindecător de la piciorul patului. Apoi, cu mişcări sigure, dezlegă bandajul de pe braţul lui Iseult. Toba duduia, duduia şi tot duduia.

— În Nubrevna, continuă Evrane, le spunem domilor şi domnelor noastre „vizeri". Pământul familiei mele – proprietatea Nihar – se află la sud-est de capitală. O proprietate de rahat, ca să fiu sinceră.

Evrane îi aruncă un zâmbet ironic în timp ce, mai grijulie ca nicicând, îi înfăşură din nou bandajul lui Iseult.

— Dar astfel de proprietăţi, explică ea, par să dea naştere celor mai avizi de putere vizeri, iar fratele meu nu a fost o excepţie. A reuşit în cele din urmă să câştige mâna reginei Jana, iar familia Nihar s-a amestecat printre şerpii regali.

Şi nobilimea din Cartorra e la fel, se gândi Safi. Rea, acaparatoare, mincinoasă. În vreme ce un bărbat ca Merik ar fi simţit poate că e legat prin datorie de pământul şi oamenii lui, Safi nu suferise niciodată de o astfel de loialitate. Familia Hasstrel nu o dorise niciodată şi nici domii sau domnele de-o seamă cu ea. După cum punctase foarte succint unchiul Eron, Safi nu era tocmai croită pentru a conduce.

Evrane puse deoparte bandajele murdare şi se întinse după borcanul cu alifie.

— Politica e o lume a minciunilor, iar curtea nubrevnană nu se deosebeşte câtuşi de puţin. Totuşi, când fratele meu a devenit rege…

Se încruntă, deschise borcanul şi reluă:

— Când a devenit rege şi amiralul marinei regale, Serafin s-a transformat în cel mai rău şarpe dintre toţi. A întors un vizer împotriva altui vizer, fiul împotriva fiicei, chiar şi pe propriii copii. Am mai rămas câţiva ani după ce familia s-a mutat la Lovats, dar în cele din urmă am renunţat. Voiam să ajut oamenii şi nu puteam în capitală.

Puse tubul la loc în trusă, fluturându-şi semnul de vrăjitoare în direcţia lui Safi.

— Face parte din binecuvântarea de a fi o Vrăjitoare de Apă vindecătoare, presupun, îi zise. Am nevoie să ajut şi, când nu am ce face, sunt nefericită. Prin urmare, cu câţiva ani înainte să intre în vigoare Armistiţiul, am renunţat la titlul meu şi am călătorit în munţii Sirmayan ca să depun jurămintele carawenilor. Am simţit dintotdeauna chemarea fântânilor şi ştiam că pot să-i ajut pe alţii cu o pelerină albă pe umeri. De unde eşti, domna?

Safi trase aer în piept obosită; lanţurile zăngăniră de cum se mişcă.

— Sunt din Munţii Orhin, din partea centrală a Cartorrei. Era frig şi umed şi am dispreţuit locul ăla.

— Iar Iseult e din aşezarea Midenzi?

Evrane aşeză cârpa curată pe braţul lui Iseult, cu o încetineală aproape dureroasă, şi i-o înfăşură în jurul muşchiului.

— Îmi amintesc acum.

Plămânii i se comprimară. *Păr argintiu. O călugăriţă vindecătoare.*

— Tu! scoase Safi aerul din piept. *Tu* ai fost călugăriţa care a găsit-o.

— Da, răspunse Evrane simplu, iar asta e foarte important.

Evrane aruncă o privire abătută în direcţia lui Safi.

— Ştii de ce e important?

Safi scutură încet din cap.
— Pentru că… e o coincidenţă de necrezut?
— Nu e o coincidenţă, domna, ci lucrarea Domniţei Destinului. Ştii *Jelania lui Eridysi?*
— Cântecul ăla pe care îl cântă marinarii la beţie?
Evrane chicoti uşor.
— Ăla, cu toate că face parte dintr-un poem mult mai lung. O epopee de fapt, pe care călugării caraweni o consideră…
Făcu o pauză, scrutând în jur cu privirea ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.
— *...Prevestitoare,* spuse în cele din urmă, dând din cap. Eridysi a fost o Vrăjitoare a Vederii, înţelegi tu, şi multe dintre viziunile ei au ajuns în cele din urmă să se adeverească.
— Încă de când m-am dus la mănăstire am simţit, domna, că fac parte din *Jelanie.*
Safi îi aruncă o privire plină de neîncredere. Din câte ştia ea, toate versurile erau despre trădare, moarte şi pierdere eternă. Nu prea erau genul de lucruri pe care ţi le-ai fi *dorit* să devină realitate – cu atât mai puţin să reprezinte profeţia propriului drum în viaţă.
Şi totuşi, când reluă, Evrane nu vorbi despre Domniţa Destinului, nici despre previziuni, ci atenţia i se întoarse din nou asupra chipului delicat al lui Iseult.
— Iseult e foarte bolnavă, murmură, dar jur pe Fântânile Originii că nu va muri. Mai bine mor *eu* decât să se întâmple una ca asta.
Safi se cutremură, întrucât cuvintele ei emanau un adevăr atât de intens, încă nu putu să răspundă decât printr-un semn din cap. Căci şi ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru Iseult, aşa cum ştia că şi Iseult făcuse întotdeauna la fel pentru ea.

Merik se holba la masa plină cu hărţi – la macheta etervrăjită pe care i-o dăduse Vivia. Kullen stătea sprijinit de peretele din apropiere, ţeapăn şi fără nicio expresie pe chip. Răceala din aer era singura care-i trăda neliniştea.

Soarele răzbătea printre nori, iar *Jana* urca şi cobora odată cu unduirile oceanului. Pe hartă, miniatura *Janei* plutea liniştită înainte… Dar nu şi nava de negoţ dalmotti. Aceasta încetinise considerabil şi în curând avea să ajungă exact în locul în care Merik îi spusese Viviei că va fi şi la momentul precis pe care acesta i-l zisese soră-sii.

Minciunile lui Merik se preschimbau în adevăruri chiar sub ochii lui.

Se presupunea că putea încerca să-şi oprească sora cu o nouă poveste despre cum nava îşi schimbă brusc cursul… Dar se îndoia că avea să-l creadă. Cel mai probabil, era deja pe poziţii, aşteptând să-i cadă în plasă prada ei nevinovată.

— Ne-am săpat o groapă adâncă, spuse Merik aspru.

— Dar o să ne scoţi înapoi de acolo. Kullen îşi întinse mâinile. Aşa faci de fiecare dată.

Merik se trase de guler.

— Am fost nesăbuit. Entuziasmul meu a fost orbit de un contract, de trei ori fie blestemat, iar acum…

Oftă din greu şi se întoarse spre Kullen:

— Acum trebuie să ştiu dacă poţi face ce trebuie făcut.

— Dacă te referi, răspunse Kullen grăbit, la plămânii mei, sunt perfect în regulă.

Temperatura continuă să scadă; în jurul capului lui Kullen începu să ningă.

— N-am avut probleme de săptămâni, explică acesta. Aşa că-ţi promit – îşi duse pumnul la inimă – că pot zbura până la corabia Viviei s-o ţin departe de piraterie. Cel puţin, până ajungi tu.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi. E un noroc chior că ne aflăm aici, şi nu în oraşul Veñaza. Dacă am fi fost încă de cealaltă parte a mării, n-am mai fi putut să intervenim deloc.

Făcu o pauză. Apoi aerul se încălzi puţin.

— Mai este ceva despre care vreau să-ţi vorbesc înainte să plec, îi zise.

Lui Merik nu-i plăcea cum sună.

— Fata ’matsi de sub punte, continuă Kullen. Ai de gând ceva în privinţa ei?

Merik trase istovit aer în piept şi îşi verifică repede cămaşa – era încă băgată în pantaloni.

— Lucrez la asta. N-am s-o las să moară, bine? Dar *Jana* şi oamenii noştri trebuie să fie pe primul loc.

Kullen încuviinţă din cap, părând mulţumit.

— Atunci, voi face ce trebuie făcut.

— Şi eu la fel, spuse Merik. Acum adună echipajul şi cheamă Vrăjitorii Fluxului. E timpul să înteţim vântul.

23

Se înserase, iar Evrane plecase să găsească mâncare, lăsând-o pe Safi să le contempleze de una singură pe Iseult şi pe Domniţa Destinului. Desigur, erau şanse mari ca Iseult să dea peste aceeaşi călugăriţă care o şi ajutase – la urma urmei, câţi călugări caraweni puteau fi pe un continent?

Şi desigur că reuniunea asta ţinea mai mult de şansă şi de probabilitate – aşa cum Ryber trăsese cartea Paladinul Vulpilor – decât de nu ştiu ce poem antic după care se călăuzea în viaţă călugăriţa.

La auzul paşilor ce se apropiau, gândurile lui Safi se împrăştiară. Uşa cabinei se deschise scârţâind şi în prag se ivi Merik, cu un bol de lemn în mână.

Ea îşi strânse buzele.

— Ai venit să te lupţi din nou cu mine?

Era o remarcă grosolană, dar Safi hotărî să nu-i pese.

— Ar trebui?

El intră în cabină şi închise uşa cu piciorul.

— Pari destul de cuminte, comentă.

— Sunt, mormăi ea şi era adevărat.

Deşi ar fi vrut să mârâie, să ţipe şi să-l facă să regrete că a îndrăznit *măcar* să-i pună tăişul pe piele, nu era proastă să-şi irosească energia. Acum avea nevoie de un plan mai mult decât oricând.

— Bun.

Merik înaintă şi aşeză bolul la o distanţă la care ea putea ajunge, deşi el a fost *înţelept* să stea departe. Lanţurile zornăiră pe când Safi se uită în bol. O supă palidă, cu o chiflă uscată plutind deasupra.

— Ce-i asta?

— Ce mâncăm noi mereu.

El se ghemui pe vine. Privirile lor se întâlniră. Ochii lui erau căprui-închis. Deşi părea distrat, triunghiul de pe frunte i se încruntă.

— Supă de oase şi orice altceva mai găsim ca să punem în oală, îi explică.

— Sună… delicios.

— Nu e. Ridică din umeri. Dar, uite, o să-ţi rup până şi pâinea.

Scoase chifla din bol şi, cu un zâmbet aproape demn de iertare, începu s-o rupă în bucăţi numai bune de băgat o dată în gură, punându-le înapoi în supă. Ea îl urmări cu privirea printre gene.

— E vreo şmecherie? De ce eşti aşa de amabil cu mine?

— Nu e nicio şmecherie.

Alte bucăţi de pâine fură aruncate în bol.

— Vreau să ştii că înţeleg de ce… m-ai atacat, îi zise.

Încet, îşi ridică iar privirea la ea. Ochii îi erau acum serioşi. Ba chiar trişti.

— Aş fi făcut la fel, dacă aş fi fost în locul tău, continuă.

— Atunci, de ce nu opreşti? Dacă înţelegi, de ce nu o duci pe Iseult la ţărm?

Merik se mulţumi să răspundă cu un mormăit neutru şi aruncă şi ultima bucăţică în bol. Safi o privi cum se îmbibă cu supă, iar frustrarea începu să clocotească în ea până sus la umeri.

— Dacă, începu ea încetişor, te aştepţi să-ţi fiu recunoscătoare pentru supă…

— Chiar m-aştept, o întrerupse el. Nu avem multă mâncare pe corabie, domna, iar tu îmi mănânci porţia de la cină. Aşa că, da, puţină recunoştinţă n-ar strica.

Ea nu avu nicio replică. De fapt, rămăsese fără cuvinte, iar îngrijorarea îi deveni deodată de două ori mai mare. Ce voia de la ea? Magia ei nu detecta nici urmă de făţărnicie.

Merik arătă cu capul înspre bol.

— Mănâncă, domna… o, aşteaptă! Era să uit!

Scoase o lingură din buzunar.

— Ce zici de aşa favoare? o întrebă apoi. Ştii câţi oameni de la bord ar ucide pentru o lingură?

— Dar tu ştii, îi replică ea, câţi oameni aş putea *ucide* cu o lingură?

Asta o făcu să zâmbească leneş, dar când se întinse după lingură el nu-i dădu drumul. Degetele li

se atinseră…

O fierbinţeală îi cuprinse braţul lui Safi. Tresări, mâna ei, cu lingură cu tot, retrăgându-se numaidecât.

— O să oprim în curând, spuse Merik, nepărând să fi luat în seamă reacţia ei. S-ar putea să se lase cu bătaie şi… voiam să te avertizez.

— Cine o să se bată?

Vocea îi era ciudat de ascuţită, degetele încă tremurându-i când apucă lingura.

— Suntem în primejdie eu şi Iseult? continuă.

— Nu.

Merik scutură încă o dată din cap, dar cuvântul – şi gestul – făcu magia lui Safi să se înfioare. *Fals.*

— O să am grijă să fiţi în siguranţă, adăugă el, mai degrabă un gând întârziat.

Magia lui Safi reacţionă. *Adevărat.*

Încruntându-se, luă o lingură din supă. Era dezgustătoare, chiar şi aşa flămândă cum era. Fadă sau chiar fără niciun gust şi rece, că puteai crede că e congelată.

— Nu te uita la mine cum mănânc! pufni ea. N-o să ucid *de fapt* pe nimeni cu lingura.

— Mulţumesc lui Noden! îşi încreţi el buzele. Îmi făceam griji pentru tot echipajul.

Făcu o pauză, apoi dădu scurt din cap, ca pentru a alunga vreun nor negru care-l supăra.

Când întâlniră privirea ei, ochii lui erau pătrunzători – mai pătrunzători decât îi văzuse vreodată –, iar ea avu neplăcuta senzaţie că el o *văzuse.* Nu doar la suprafaţă, ci şi în toate secretele ei.

— Cu toată sinceritatea, spuse el în cele din urmă, reprezinţi o ameninţare, domna. De aceea trebuie să te ţin în lanţuri. Ai face orice pentru Sora ta de Fir, cum şi eu aş face orice pentru Kullen.

Adevărat.

Văzând că ea tace şi doar soarbe din supă, continuă:

— Eu şi Kullen ne ştim de când eram mici, de când m-am dus la domeniul Nihar, unde lucra mama lui. Tu unde ai întâlnit-o pe Iseult?

Safi înghiţi, căci era cu gura plină, aproape se înecă cu pâine, după care întrebă cu voce răguşită:

— De ce vrei să ştii?

Merik oftă.

— Dintr-o curiozitate bine intenţionată.

Adevărat.

Safi îşi strânse buzele într-o parte. Era ciudat de sincer cu ea, ceea ce cu siguranţă nu era nevoit să fie, şi ea presupuse că nu i-ar fi oferit niciun avantaj tactic, dacă i-ar fi spus cum au devenit ea şi Iseult prietene.

— Ne-am întâlnit acum şase ani, răspunse ea în cele din urmă. Ea lucrează… sau mai bine zis lucra, cred, pentru tutorele meu din oraşul Veñaza. Oricând mă duceam la el pentru lecţii, Iseult era acolo. Eu… n-am plăcut-o la început.

Merik încuviinţă din cap.

— Nici eu nu l-am plăcut pe Kullen. Era atât de încordat şi de mătăhălos.

— Încă este.

El râse – un râs adevărat, din inimă, care-i cuprinse stomacul lui Safi într-o strânsoare caldă. Cu ochii încreţiţi de râs şi cu chipul relaxat, era într-adevăr chipeş. Dezarmant de chipeş şi, împotriva raţiunii şi a celei mai *puternice* voinţe, se trezi că se relaxează şi ea.

— Şi eu credeam despre Iseult că era încordată, spuse ea încetişor. Nu înţelegeam Vrăjitoarele Firului pe atunci şi nici nomatsi. Credeam pur şi simplu că Iseult e ciudată. Şi rece.

Merik se scărpină în bărbie, aspră din pricina ţepilor neraşi.

— Ce s-a schimbat?

— Mi-a salvat viaţa de un Spintecat.

Safi privi către Iseult, care stătea nemişcată pe pat. Şi era mult prea palidă.

— Amândouă aveam doar doisprezece ani, iar Iseult m-a salvat fără să se gândească la ea.

O Vrăjitoare a Pământului dăduse târcoale cafenelei lui Mathew. Femeia începuse să spintece cu Safi la doar câţiva paşi, iar când Vrăjitoarea se

năpustise asupra ei, Safi crezuse că-i venise sfârşitul. Că erau flăcările iadului sau mixinele, nu ştia, dar era sigură că veneau după ea. Până când Iseult apăruse deodată, sărind în spatele femei şi luptându-se de parcă ar fi fost în joc viaţa *ei*.

Fireşte, Iseult nu era suficient de puternică încât s-o oprească pe Vrăjitoarea Pământului şi, slavă zeilor!, Habim venise peste câteva clipe.

Aceea fusese prima zi în care Habim o luase şi pe Iseult la antrenamentele cu Safi ca s-o înveţe să se apere. Mai important, fusese prima zi când Safi o văzuse pe Iseult ca pe o prietenă.

Iar acum, aşa o răsplătea Safi – aruncându-le vieţile pe apa sâmbetei?

Ea mestecă în supă, urmărind pâinea învârtindu-se în zeamă.

— Cum v-aţi împrietenit tu şi Kullen?

— E o poveste asemănătoare.

Merik îşi umezi buzele, cu puţin cam prea multă nonşalanţă, şi spuse:

— Kullen are probleme la plămâni. Nu… nu ştiu dacă ai observat. E chiar ironic – e un Vrăjitor al Aerului care poate controla plămânii altcuiva, dar nu şi pe ai lui, zise, râzând sec. Kullen a suferit prima criză respiratorie gravă când avea opt ani, iar eu m-am folosit de puterea mea asupra vântului ca să-l readuc la viaţă. Simplu.

Făcu un semn din cap spre supă:

— Cum e cina?

— Am mâncat şi mai proaste.

El plecă din cap.

— O să iau asta drept un compliment. Facem şi noi ce putem aici, cu puţinul pe care îl avem.

Ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi făcut aluzie la ceva. O aluzie pe care Safi n-o pricepu.

— Ce vrei să spui?

— Că am impresia că şi tu faci la fel, te descurci cu ce ai. O voi ajuta pe Iseult când voi putea.

— Nu pot aştepta prea mult. Iseult nu poate aştepta.

Merik ridică dintr-un umăr.

— Totuşi, nu ai de ales. Tu eşti cea legată în lanţuri.

Safi tresări ca şi când i-ar fi dat o palmă. Lăsă lingura să-i cadă din mână şi împinse bolul cât colo. Supa se revărsă în lături.

Lasă-l să-şi bată joc de neputinţa ei. Lasă-l să râdă de lanţurile ei. Ea dăduse foc rugului şi tot ea avea să-l stingă şi nu avea nevoie nici de ajutor şi nici de permisiunea nimănui.

— Are un gust de rahat, zise ea.

— Chiar aşa, aprobă el din cap, ceea ce nu o făcu decât s-o întărâte şi mai mult. Dar cel puţin acum am şi eu ce să mănânc la cină.

Ridică bolul şi ieşi din cameră uşor, cum intrase.

Iseult era prinsă din nou între vis şi realitate. Era conştientă cât să audă vocile, dar visele pluteau chiar deasupra ei. Cineva era *aici.*

Nu persoanele din cabină, pe care le auzea de departe. Prezenţa asta era un alt fel de umbră, cineva care se zvârcolea şi se zbătea într-un cotlon al minţii ei.

— *Trezeşte-te!* îşi spuse.

— Dormi! murmura umbra.

Avea o voce cunoscută. Avea vocea lui Iseult.

— Dormi, dar deschide ochii…

Vocea era mai puternică decât a ei. Îi îmbrăca mintea într-un sirop lipicios, de care nu putea scăpa, şi, deşi *ţipa* în sinea ei să se trezească, Iseult nu reuşea de fapt decât să facă după cum îi spunea vocea.

Întredeschise ochii şi văzu peretele lăcuit al cabinei.

— O barcă, murmură vocea. Acum, spune-mi, Vrăjitoare a Firului, cum te cheamă?

Umbra încă vorbea cu vocea lui Iseult, deşi cuvintele ei erau rostite cu o nuanţă jucăuşă, ca şi cum ar fi zâmbit în permanenţă.

— Călătoreşti cu încă o fată? O Vrăjitoare a Adevărului? Aşa trebuie, căci sunt atât de multe Vrăjitoare ale Firului pe mare momentan… trei, ca

să fiu mai clară, dintre care doar una are vârsta potrivită.

— Cine? începu Iseult, cu toate că trebui să se lupte ca să-şi smulgă acel unic cuvânt de pe buze.

Vocea ei părea la un milion de mile depărtare şi se întrebă dacă într-adevăr vorbea în lumea reală, dacă de aceea gâtul părea să-i ardă din pricina efortului.

— Cine eşti?

Bucuria umbrei se înteţi şi un fior de gheaţă o străbătu pe Iseult pe şira spinării.

— Eşti prima persoană care mă percepe! Nimeni nu m-a mai auzit până acum ce spun sau ce poruncesc. Ei nu fac decât să-mi urmeze ordinele. Cum se face că *tu* ştii că sunt aici?

Ea nu răspunse. Acea singură întrebare îi provocă un junghi crâncen de-a lungul corpului.

— Vai, vai! făcu umbra. Eşti foarte bolnavă, iar dacă o să mori, eu n-o să aflu *nimic.*

Umbra se apropie şi mai mult, degetele scotocindu-i printre gânduri lui Iseult.

— Oricum, eşti greu de citit, ai mintea aproape închisă. Ţi-a mai spus cineva asta?

Umbra nu aşteptă un răspuns. În schimb, pe Iseult o străfulgera o întrebare: CĂLĂTOREŞTI CU O VRĂJITOARE A ADEVĂRULUI PE NUME SAFIYA?

I se strânse stomacul. Fiorii de gheaţă de pe spinare ieşiră în afară ca nişte ţepi. Cu fiecare fărâmă de forţă şi antrenament la care reuşi să facă apel, îşi izolă emoţiile, gândurile şi orice informaţie ce ameninţau să iasă la suprafaţă.

Dar prea încet. Umbra îi simţi frica şi se năpusti asupra ei.

— Aşa e! Aşa e! Trebuie să fie aşa, dacă îmi dai un răspuns atât de sălbatic. O, Domniţa Destinului îmi surâde astăzi. A fost mult mai uşor decât mă aşteptam!

Umbra nu mai putea de fericire. Iseult şi-o imagină că bate din palme.

— Acum, continuă, trebuie să rămâi în viaţă, micuţă Vrăjitoare a Firului, da? Poţi? O să mai am

nevoie de tine când vine timpul!

Timpul? se gândi Iseult, neputând să vorbească.

— Pe data viitoare! jubilă umbra.

După care prezenţa întunecată dispăru.

Iar Iseult se trezi în lumea reală.

Minutele care urmară fură o învălmăşeală de nedescris: călugăriţa o ajuta să se ridice în capul oaselor, Firele lui Safi fluturau din partea cealaltă a cabinei, iar lumea din jur se învârtea şi se legăna.

— Safi?

— Sunt aici, Iz.

Iseult se relaxă puţin, până când călugăriţa îi verifică bandajul. Iseult trebui să recurgă la toată stăpânirea de sine ca să nu ţipe la ea *s-o lase naibii în pace!* O, Mama Luna s-o ţină în paza ei, cum se putea să simtă atâta durere?

Eşti chiar foarte bolnavă – asta îi spusese vocea umbrei şi, urmărind Firele cenuşii de spaimă care străluceau şi deasupra călugăriţei, şi a lui Safi, Iseult nu avu nicio îndoială că vocea avea dreptate.

Totuşi, nu ştia dacă vocea era reală sau nu.

Iseult o apucă pe călugăriţă de încheietură.

— O să mor?

Călugăriţa încremeni.

— Ai… putea muri. Muşchiul e blestemat, dar eu fac tot ce pot ca să-ţi ţin sângele curat.

Iseult aproape că izbucni în râs la auzul acelor cuvinte. Corlant trebuie să fi pus un blestem pe săgeată. *Nici nu-i de mirare că arată atât de încrezut, după ce a tras în mine.* Ştia că rana avea s-o ucidă, până la urmă.

Dar… de ce? Tot nu ştia de ce Corlant o voia moartă pe Iseult. Dacă într-adevăr nu-şi dorea decât să se răzbune pe Gretchya şi pe Alma, nu şi-ar fi îndreptat atât de ostentativ săgeata spre Iseult.

Era mai mult decât putea să îndure acum. Prea multe gânduri confuze şi contradictorii. Şi nu avea puterea să le ducă pe toate.

— Apa o să te ajute.

Călugăriţa îi aplecă uşor capul spre o ploscă.

— Te rog să încerci să bei până mă duc să caut mâncare, îi zise.

Se ridică în picioare şi ieşi din cabină.

Iseult întoarse capul spre Safi. O fracţiune de răsuflare, aproape că-şi dori să fi putut plânge, să stoarcă la fel de uşor ca restul lumii câteva lacrimi. Doar ca Safi să ştie cât de uşurată e Iseult că o are alături.

— Eşti în lanţuri.

Safi îi făcu uşor cu ochiul.

— L-am supărat pe Amiral.

— Fireşte.

— Nu e amuzant!

Safi se sprijini de perete, Firele ei pulsând în acelaşi cenuşiu şi verde îngrijorat.

— Lucrurile nu merg bine, Iz, dar le îndreptăm noi, nu? Îţi jur că le îndreptăm, continuă. Evrane a promis să ne ajute.

Evrane. Deci acesta era numele călugăriţei. *Evrane.* Atât de simplu şi de modest.

— Ce-ai păţit, Iz? Cum te-ai rănit?

Iseult scoase obosită un suspin.

— Mai târziu, murmură ea. Îţi explic… mai târziu. Spune-mi cum am ajuns amândouă aici.

Safi aruncă precaută o privire spre uşă înainte să-şi coboare glasul.

— Totul a început în oraşul Veñaza, imediat ce Habim te-a trimis departe.

În vreme ce ea îi povestea toate câte se întâmplaseră, lui Iseult îi venea din ce în ce mai greu să rămână ancorată în lumea reală, să aleagă detaliile care contau.

Căpşune cu ciocolată… *Neimportant,* hotărî ea în grabă. Dar dansul cu prinţul Merik al Nubrevnei? *Important.* Dar să fii numită logodnica lui Henrick fon Cartorra şi asta, pentru că împăratul e posibil să fi aflat despre puterea lui Safi…

— Aşteaptă, o întrerupse Iseult, clipind din pricina durerii din braţ. Eşti logodnica împăratului? Asta te face împărăteasa Cartorrei…

— Nu! sări Safi, apoi continuă mai calm: Unchiul Eron a zis că nu va trebui să mă mărit cu Henrick.

— Dar, dacă Henrick ştie despre puterea ta, ce înseamnă asta? Cine altcineva mai ştie?

— Habar n-am.

Fruntea lui Safi se încreţi. Apoi, într-o avalanşă şi mai mare de cuvinte, termină de povestit.

Dar a doua jumătate a relatării fu şi mai confuză decât prima, iar Iseult nu putea trece peste partea cu logodna. Dacă Safi devenea împărăteasă, ea n-ar mai fi avut unde să se ducă.

Uşa se deschise cu un clinchet. Evrane se strecură înăuntru cu un bol.

— De ce, şuieră aceasta spre Safi, pacienta mea arată de două ori mai palidă decât înainte să fi plecat eu? Ai obosit-o de tot, domna!

— Mereu sunt palidă ca moartea, spuse Iseult, smulgându-i lui Safi un zâmbet forţat.

Când în sfârşit socoti că se hrănise suficient, Evrane o lăsă iar pe spate. Safi ridică atunci vocea, lanţurile zăngănind:

— O să găsesc un Vrăjitor al Focului vindecător. Da, Iz? Îţi jur că găsesc şi o să te *faci* bine.

— Jurământul se acceptă, răsuflă Iseult.

Ochii îi erau prea grei ca să-i mai poată ţine deschişi, aşa că îi lăsă să se închidă.

— Dacă nu găseşti un vindecător, Safi, iar eu o să mor, îţi promit c-am să te bântui tot restul… vieţii tale… nefericite.

Safi izbucni în râs, mult prea tare, iar pleoapele lui Iseult se ridicară brusc pentru o clipă. Firele lui Safi erau de un alb isteric.

Iseult simţi mâna femeii odihnindu-i-se pe frunte. Trecu o bătaie de inimă şi, deşi lemnul de pe corabie scârţâia, magia lui Evrane o cufundă pe Iseult în valurile somnului.

24

Când păşi pe puntea principală ca să-l trimită pe Kullen la Vivia şi pe *Jana* gonind în urma lui, Merik văzu o mulţime de nori violet învineţind cerul înserării.

Avea să vină ploaia în cele din urmă, dar pentru moment aerul era greu şi nemişcat. Genul acela de calm lipsit de briza care poate face o corabie fără vrăjitori să eşueze.

Aşa cum făcuse echipajul lui Merik noaptea trecută, marinarii de pe *Jana* erau acum ordonaţi rânduri-rânduri pe punte – toţi, cu excepţia lui Ryber, care stătea lângă toba de vânt, cu ochii la Kullen, care era la proră.

Merik scoase un oftat când o văzu aşa pe Ryber. Va trebui să-i aducă aminte să-şi mascheze asemenea priviri directe. El ştia ce împărţeau cei doi, dar restul echipajului nu ştia şi nici nu trebuia să afle. Nu dacă Ryber dorea să rămână pe corabie şi în echipajul lui.

Merik se duse pe puntea superioară ca să arunce o privire la oamenii lui. Spre deosebire de seara trecută, acum nu mai era nevoie de linişte. Aşa că schiţă un rânjet forţat, pe care îl afişa de obicei când el şi micul său echipaj navigau pe apele şi spre pământurile nubrevnane.

— Cântaţi ceva pe care să înaintăm, strigă el. Ce spuneţi de „Bătrânu' *Ailen*" pentru început?

„Bătrânu' *Ailen*" era unul dintre preferatele lor şi câţiva marinari îi întoarseră zâmbetul când Merik se apropia de toba de vânt şi lua ciocanul nevrăjit de la Ryber. Nici ea, nici vreun membru al echipajului nu ştiau încotro se îndreptau, dar, deşi i-ar fi plăcut lui să creadă că se vor opune ideii Viviei despre piraterie, nu prea era sigur.

Merik bătu în tobă de patru ori, iar la a cincea lovitură bărbaţii de pe *Jana* începură să cânte:

Paişpe zile s-au luptat cu furtuna,
Paişpe zile au ţinut piept vântului!

Paişpe zile a apelor furie
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.
Hei!
Treişpe zile s-au legănat în derivă,
Treişpe zile s-au rugat să se sfârşească,
Treişpe zile de mers încontinuu
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.

Când vocile asprite de sare ale marinarilor deveniră una, atacând a treia strofă, Merik îi înapoie ciocanul lui Ryber şi-şi ocupă poziţia alături de cei trei Vrăjitori ai Fluxului. Kullen îşi alese acel moment ca să-şi ia zborul de pe punte, cu vântul vuind în urmă. Peste puţină vreme nu mai era decât un mic punct pe linia orizontului.

Cel mai tânăr dintre Vrăjitorii Fluxului îi oferi lui Merik o pereche de ochelari de vânt, pe care el şi-i legă numaidecât la ochi. De îndată ce lumea deveni un loc bombat şi deformat, strigă:

— Adunaţi-vă apele!

Piepturile Vrăjitorilor Fluxului se umflară ca unul. La fel şi al lui, iar odată cu aerul tras în plămâni se trezi în el şi puterea-i bine cunoscută. Nu o aprindea nicio scânteie de ură. Merik se simţea calm ca un smârc rămas după reflux. Apoi Merik şi Vrăjitorii Fluxului scoaseră aerul din piept. Vântul i se învolbură în jurul picioarelor. Valurile veneau unduindu-se în direcţia corăbiei.

— Pregătiţi Fluxul! strigă Merik, iar încărcătura elementului dinăuntrul lui ieşi, aprinzând aerul din jur.

— Faceţi loc!

Cu o forţă uriaşă, magia părăsi corpul lui Merik. Un vânt clocotitor şi uscat luă cu asalt corabia, plesnindu-i în vele.

În aceeaşi clipă, apele invocate de Vrăjitorii Fluxului se izbiră de *Jana* până la linia de plutire, iar nava se opinti înainte. Genunchii lui Merik se clătinară şi se arătă uimit de cât de line erau aceste porniri când era Kullen la conducere.

Nouă zile de vânat vulpi de mare,
Nouă zile de lupte-nverşunate!
Nouă zile de strâns din dinţi
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.
Hei!

Îl prinse ritmul cântecului marinăresc şi cel al tobei de vânt. Magia pulsa prin el, ciudat de calmă – neobişnuit de vastă. Pentru prima oară în viaţa lui, simţea că dispune de mai multă putere decât ar fi avut trebuinţă, iar pe când Vrăjitorii Fluxului cântau încetişor el umfla cu vântul lui pânzele *Janei.* Curând începu şi el să cânte, ridicând glasul:

Patru zile fără apă proaspătă,
Patru zile fără nimic de băut!
Patru zile de vânt sărat, fierbinte
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.

Cântecul se termină repede, însă Ryber continua să bată în tobă şi striga „Fecioarele de la nord de Lovats!”, despre care Merik ştia că e cântecul ei preferat, de vreme ce şi ea era o fecioară de la nord de Lovats.

Patru bătăi mai târziu, corul marinarilor reîncepu, iar *Jana* mergea tot înainte, străpungând apele ca un ac printr-o velă, fără să piardă din ochi nicio clipă silueta micuţă a lui Kullen.

Asta, până când Kullen nu mai era deloc micuţ, până când se apropia de ei cu atâta repeziciune, încât Merik crezu că aveau să se ciocnească.

Kullen încetini şi iar încetini, apoi se *rostogoli* pe punte, marinarii dându-se la o parte din drum.

— Nu e o corabie dalmotti! strigă el, punându-se pe picioare.

Dădu apoi fuga la timonă, unde se afla Merik, cu chipul lui roşu-aprins.

— Vivia a atacat deja şi nu e câtuşi de puţin vorba despre o navă de negoţ.

Merik clipi surprins la auzul acelor vorbe. Erau de neînţeles – o păsărească în capul lui, spre care se

urca acum sângele.

— Nu e o navă de negoţ?

— Nu, gâfâi Kullen. E un galion marstokez, care transportă arme şi Vrăjitori ai Focului.

Safi se uita pe fereastră la cerul ca de levănţică şi la marea calmă. Încă de când Evrane dăduse buzna în cabină, bombănind ceva despre „Vivia, scorpia aia", Safi trăsese de lanţuri şi-şi îndreptase atenţia spre fereastră. Terenul îşi schimba forma chiar dinaintea ochilor ei şi poate şi pe a adversarilor săi. Merik pomenise ceva de o luptă, iar Safi nu putea decât să presupună că se îndreptau direct într-acolo.

În tot acest timp, Evrane măsura încăperea cu paşii – fără să-şi dezlănţuie neliniştea asupra cuiva anume, dar mergând în ritmurile bătăilor tobei. Iseult pur şi simplu dormea mai departe.

În cele din urmă, privirea atentă a lui Safi fu răsplătită: o pată de formă întunecată se contură la orizont, materializându-se apoi într-o corabie nubrevnană de război ca a lui Merik şi într-o a doua navă, cu o cocă atât de întunecată, încât părea aproape neagră.

Safi trase de lanţuri, îndoind braţele înapoi până ajunse suficient de aproape de fereastră să poată cerceta în întregime corabia neagră. Trei catarge – frânte în două. Un steag, atârnând peste parapet.

Îşi ţinu respiraţia. Nu avea cum să confunde semiluna aurie de pe steag. Era simbolul Imperiului Marstok, iar pe fundalul verde devenea simbolul de pe stindardul *marinei* marstokeze.

— Oh, rahat de liliac! şopti Safi.

— Oare Vivia crede, făcu Evrane, fără să se adreseze cuiva anume, că poporul dalmotti n-o să riposteze? Pirateria nu trece neobservată, cu atât mai mult când vine din partea unei marine imperiale.

— Nu cred că dalmotti o să riposteze, răspunse Safi.

Evrane se opri cu un picior în aer, iar Safi arătă spre fereastră cu lanţurile zăngănind.

— Corabia pe care a atacat-o aparţine marinei marstokeze.

— Să ne ferească Fântânile! şuieră călugăriţa.

Apoi se împletici până la fereastră, iar chipul i se făcu alb ca varul.

— Vivia, ce-ai făcut?

Safi îşi turti faţa de sticlă alături de a lui Evrane. Marinarii nubrevnani îi conduceau pe cei marstokezi, îmbrăcaţi în verde de-a lungul unei pasarele. Marstokezii erau legaţi la încheieturi şi erau suficient de aproape ca Safi să le poată vedea triunghiurile pline pe mai mult de câteva mâini.

Semnele vrăjitorilor. Semnele Vrăjitorilor Focului.

— De ce niciunul dintre Vrăjitorii de Foc nu ripostează?

Safi *nu* ar da niciodată înapoi de la a-şi folosi magia ca să se salveze pe ea sau pe prietenii ei. Începu să dea din picioare, mintea fiindu-i asaltată de întrebări.

— Şi de ce sunt marstokezii conduşi afară din propria lor corabie?

— Presupun, răspunse Evrane, reluându-şi mersul frenetic prin cabină, că Vivia intenţionează să revendice nava marstokeză, cu tot ce e pe ea, apoi să-şi abandoneze propria corabie. Din pricina Armistiţiului nu poate pur şi simplu să-i ucidă pe marstokezi.

Încuviinţând uşor din cap, Safi îşi aminti încă o dată de unchiul Eron şi de măreţul lui plan de a evita declanşarea Marelui Război. Era *asta o* acţiune care ar putea grăbi dizolvarea Armistiţiului? *Asta* era ceea ce sperase să-l împiedice?

Safi nu avea nici cea mai vagă idee şi nici putinţa de a afla, aşa că-şi îndreptă din nou atenţia spre marstokezii care urcau târşâit pe corabia Viviei. Nu erau mulţi Vrăjitori de Foc, dar erau destui să înfrângă cu uşurinţă echipajul prinţesei.

De fapt, unul dintre ei, un bărbos, care părea îndeajuns de nărăvaş să-şi scape întreaga corabie. Mârâia şi sărea la fiecare nubrevnan care-l împingea

pe pasarelă. Safi îi zări atunci semnul triunghiular de pe braţ – în mijloc avea un cerc gol.

— Au un Vrăjitor al Focului vindecător, spuse ea pe un glas răguşit din pricina şocului.

— Poate, murmură Evrane.

— Niciun poate, stărui Safi. Îi văd semnul de pe mână. Doar ce a traversat pasarela pe cealaltă corabie.

Evrane se întoarse către Safi cu ochi mari.

— Eşti sigură de ce ai văzut?

— Da.

Safi se îndepărtă de fereastră, lanţurile zăngănind din nou. Îşi dădu brusc seama de ce trebuia să facă. Planul era chiar în faţa ochilor ei. Ştia să ajungă sub punte, să se furişeze sus pe scară şi ce marinari să ocolească.

— Putem ajunge la Vrăjitorul Focului, spuse ea. Cât timp ceilalţi sunt distraşi, noi putem să-l aducem aici.

— Nu. Buzele lui Evrane formară o linie abătută. Nu putem aduce la bord un marinar duşman. Asta e prea de tot chiar şi pentru mine. Totuşi, putem inversa planul tău şi s-o ducem pe Iseult la vindecător.

Călugăriţa scoase o cheie de sub mantie şi o ridică.

— Cum ai făcut rost de ea? întrebă Safi surprinsă.

— Am şterpelit-o de la Merik.

Afişă un rânjet deloc amuzat şi se ridică în picioare.

— Descătuşează-te şi trezeşte-o pe Iseult. Până mă asigur eu că avem drum liber, tu trebuie s-o faci să stea în picioare. Nu avem decât o singură şansă.

Safi încuviinţă din cap, o senzaţie de uşurătate cuprinzându-i umerii. Picioarele. În sfârşit, putea să acţioneze – şi, mai bine de atât, putea să *alerge.* La asta se pricepea de minune.

Totuşi, ceva într-un cotlon al minţii o zgândăre şi o împungea: Merik avea să fie aşa de furios din pricina asta. La urma urmelor, punea contractul în primejdie, lucru pentru care fusese deja înlănţuită.

Dar consecinţele o meritau pe deplin – Iseult o merita pe deplin.

Aşadar, trăgând aer adânc în piept, luă cheia din mâna lui Evrane. Apoi călugăriţa ieşi iute din cabină, iar ea vârî cheia în prima cătuşă. Aceasta se descuie cu un *clinchet* mulţumitor.

Merik zbura spre galionul de război marstokez cu aşa o viteză, încât se simţea ca şi cum n-ar mai fi avut stomac. Kullen se ridică în spatele lui, aproape nevăzut în vâltoarea nebunească a curenţilor de vânt. Totuşi, printre ei, Merik reuşi s-o zărească pe Vivia.

Îndesată şi cu părul negru ca al lui Merik, dădea ordine, ţipând cât o ţinea gura lângă pasarela care făcea legătura între galionul marstokez şi corabia ei. Marinarii nubrevnani îi duceau pe ea şi pe supuşii marstokezi, înşiruindu-i apoi pe puntea principală.

Merik coborî pe corabie fără să-şi retragă magia. În schimb, se învârti o dată, azvârlind-o peste punte.

Aceasta o învălui pe sora lui, aducând-o la el. Dar ea se mulţumi să rânjească şi coborând graţios lângă fratele ei.

— Ai minţit, mârâi el, smulgându-şi ochelarii de vânt de la ochi, în legătură cu ce era macheta.

— Şi tu ai minţit în legătură cu *unde* era.

Vag, Merik văzu că marinarii fugeau ca şi când un val uriaş s-ar fi învolburat spre ei. Dar magia Viviei era înceată, iar furia lui Merik, atotacaparatoare. Îşi scoase pistolul şi i-l puse la tâmplă.

— N-ai îndrăzni! mârâi ea.

Apa împroşcă în toate părţile când îşi abandonă valul.

— Sunt sora ta şi viitoarea ta *regină.*

— Nu eşti încă regină. Du-i pe oamenii ăştia înapoi pe corabia lor!

— *Nu.*

Cuvântul aproape că se pierdu în vânt, în vocile lor.

— Nubrevna are nevoie de arme, Merry.

— Nubrevna are nevoie de hrană.

Vivia se mulţumi să râdă – un sunet îngâmfat, care-şi bătuse joc de Merik toată viaţa lui.

— Războiul se apropie. Nu mai fi aşa de naiv şi să-ţi pese de conaţionalii tăi…

Vocea i se frânse când trăgea piedica pistolului, pregătindu-i focvraja dinăuntrul lui.

— Niciodată, şuieră el, să nu mai spui că nu-mi pasă de conaţionalii mei! Mă lupt să-i ţin în viaţă. În vreme ce tu… Tu o să aduci focurile marstokeze pe capul lor. Ce-ai făcut aici încalcă flagrant Armistiţiul de Douăzeci de Ani. O să te aduc în faţa vizerilor şi a regelui Serafin ca să-ţi primeşti pedeapsa…

— Doar că nu încalc nimic, izbucni Vivia, încreţindu-şi buzele, aşa că nu mă lua cu formalităţi din astea, Merry. Nimeni nu e *rănit.* Echipajul meu i-a escortat paşnic pe marstokezi pe corabia mea, la care voi renunţa ca să mă asigur că Armistiţiul rămâne valid.

— Echipajul tău o să-i escorteze pe marstokezi înapoi imediat. O să plecăm de pe corabia asta, Vivia, şi n-o să ne atingem de încărcătura ei.

Cu o ultimă sforţare a muşchilor şi a magiei, Merik se răsuci pe călcâie, gata să pună capăt acestei „escortări paşnice".

— Atunci, îi spui tu tatei? strigă Vivia. Îi spui tu că ai pierdut corabia pe care şi-o dorea?

Merik se opri în loc şi se repezi înapoi la soră-sa. Ochii negri şi identici cu ai lui Merik scăpărau.

— Ce-ai spus?

Ea îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet larg.

— Cine crezi că a comandat macheta, Merry? Au fost ideea tatei şi ordinile lui…

— Minciuni!

Merik se năpusti înainte, cu pistolul ridicat… Se ciocni de un perete de vânt. Se clătină pe picioare, aproape căzu, după care, ca prin ceaţă, se gândi: *Kullen.*

A doua pală de vânt îi redădu echilibrul picioarelor şi al minţii. Fratele lui de Fir – de oriunde iadul s-ar fi aflat – punea în sfârşit capăt acestui ceva pe care Merik n-ar fi trebuit să-l înceapă

niciodată. Şi nici nu l-ar fi început, dacă miza n-ar fi fost atât de mare. La urma urmelor, era sora lui, pentru numele lui Noden!

Kullen ţâşni în faţa lui Merik, cu ochii bulbucaţi şi cu chipul roşu:

— Avem o problemă, gâfâi. E de rău.

Arătă, sleit de puteri, spre artimonul galionului şi o luă la fugă. Merik sprintă după el, toate gândurile despre Vivia şi tatăl său dispărându-i, înghiţite de un nou val de frică.

— Mi s-a părut mie… ciudat, zbieră Kullen, trăgând aer în piept, că echipajul e cam redus. E cu neputinţă… ca nava asta să fi traversat Marea Jadansi… cu atât de puţini oameni. Aşa că am verificat sub punte.

Ocoli scara, arătând spre ea din mers:

— Acolo mai *erau* oameni.

— Nu înţeleg, strigă Merik în zgomotul făcut de paşii lui. Ce crezi? Că a rămas aici o parte din echipaj?

— Întocmai. Kullen încetini, apoi se opri de tot când ajunse în dreptul artimonului rupt.

Pieptul îi palpita mult prea iute în timp ce adăugă:

— Cred… că majoritatea membrilor echipajului s-au îmbarcat… pe alte corăbii. Iar aceşti oameni… Ei bine, priveşte cu ochii tăi!

Arătă la catarg, care se rupsese de la nivelul pieptului lui Merik. Kullen îi făcu apoi semn spre altceva, ceva sprijinit de o balustradă la doar câteva picioare depărtare.

Două topoare.

Stomacul lui Merik se făcu de fier.

— Şi-au tăiat singuri catargul. Rahat! *Rahat.* Vivia a fost prinsă în ambuscadă, Kull…

— *Amirale!* Vocea lui Ryber răsună limpede în aerul nemişcat. *Amirale!* strigă ea din nou, iar Merik se trezi că obosise nespus să poarte pe umeri povara acelui titlu.

O povară care-l zdrobea sub ea ori de câte ori cineva rostea cuvântul. *Sunt patru nave de război la orizont! Cu prora în vânt şi se îndreaptă încoace!*

Merik schimbă o singură privire mirată cu Kullen. Apoi porni către puntea principală, înapoi la soră-sa, care continua să-i conducă pe martsokezi pe corabia ei.

Dar Merik nu avea timp pentru furie sau noi ordine, căci în acel moment Hermin se împletici până la marginea corabiei *Jana,* de unde strigă, cu mâinile făcute căuş:

— Sunt marstokezii, amirale! Cer să le fie predată numaidecât logodnica împăratului Henrick. Altminteri, ne scufundă şi pe noi cu ei.

Merik se grăbi spre balustradă.

— Pe *cine* vor?

— Pe logodnica împăratului Henrick!

Hermin făcu o pauză, ochii strălucindu-i în rozul aprins al magiei lui. Apoi adăugă:

— Pe Safiya fon Hasstrel!

Lumea întreagă parcă ar fi încetinit. Parcă ar fi tras aer în piept şi şi-ar fi ţinut respiraţia. Valurile se rostogoleau leneşe ca noroiul, corabia se legăna de două ori mai încet.

Safiya fon Hasstrel. Logodnica împăratului Henrick.

Brusc, totul deveni atât de limpede – motivul pentru care fugise din oraşul Veñaza, motivul pentru care siguranţa ei valora cât un tratat cu familia Hasstrel şi motivul pentru care Vrăjitorul Sângelui era pe urmele ei.

Totuşi, Merik nu reuşea să priceapă. Dacă era logodnica împăratului Henrick însemna că era viitoarea împărăteasă a Cartorrei. Şi proprietatea lui Henrick.

De ce i se dezumflaseră plămânii la acest gând?

Paşii răsunau greoi pe duşumeaua din lemn. Kullen îşi făcu apariţia, cu obrajii de un roşu atât de aprins, încât o criză respiratorie părea acum lucru sigur. Dându-şi seama de această îngrozitoare realitate, lumea reveni la viteza ei normală. Merik îl apucă pe Kullen de braţ.

— Eşti bine?

— Sunt bine, se răsti Kullen. De ce ai nevoie?

— Am nevoie de tine pe *Jana* ca să putem…

Merik şovăi, cuvintele următorului ordin dispărând brusc sub un val de îndoială.

— Ca să putem ce? punctă Kullen.

— S-o predăm pe domna, spuse el în cele din urmă.

Nu-i plăcea deloc, dar era o singură viaţă pusă în balanţă cu mai multe.

— Condu-o pe Safiya pe punte şi predă-o marstokezilor.

Kullen strânse din dinţi, privirea întunecându-i-se, însă nu scoase niciun cuvânt. Poate că nu era de acord, dar, chiar şi aşa, salută şi plecă să urmeze ordinul, luându-şi zborul de pe puntea corabiei marstokeze.

Merik se răsuci pe călcâie, incantând ordine pentru Vivia şi echipajul ei, însă cuvintele îi muriră pe buze. Marinarii nubrevnani mişunau pe sub punţile galionului, iar şase vrăjitori stăteau aliniaţi, cu ochii la Vivia.

Printre ei, şi Vrăjitorii Fluxului ai lui Merik.

— Chemaţi-vă vânturile şi apele! strigă Vivia.

Merik îşi luă avânt, folosindu-se de vântvrajă ca să străbată corabia din câteva răsuflări. Coborî lângă soră-sa.

— Ce iadul faci? Ca amiral al tău, îţi *ordon* să le dai drumul marstokezilor şi să te întorci pe corabia ta!

Vivia rânji.

— Ştim cu toţii că *eu* ar fi trebuit să fiu numită amiral. Priveşte în jur, Merry! arătă către Vrăjitorii Fluxului. Ţi-ai pierdut oamenii tatei, iar *eu* m-am ales cu un arsenal.

Merik aproape că se sufocă la auzul acestor cuvinte, la vederea acestei realităţi. Corabia, conducerea ei şi tot pentru care muncise se destrăma dinaintea ochilor săi. Îi erau luate de aceeaşi soră care-l strivise dintotdeauna sub tocul cizmei ei.

— Vor fi consecinţe, spuse el încet şi cu vorbe disperate. Ba chiar rugătoare. Cineva, cândva, o să vrea să plăteşti cu sânge pentru ce ai făcut.

— Poate, ridică ea din umeri, un gest atât de degajat, încât îi exprima adevăratele sentimente mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele. Cel puţin, eu îmi voi fi protejat oamenii, cum tot *eu* am să le îngenunchez şi imperiile.

Vivia se întoarse cu spatele la Merik.

— Pregătiţi valurile! Pornim către Străjile lui Noden, unde vom duce noile arme!

Un bubuit răsună în depărtare. Merik se întoarse brusc spre orizont, spre care porneau acum la drum cele patru galioane marstokeze. Şi spre care erau îndreptate tunurile, gonind pe urmele corabiei *Jana.* N-avu timp decât să-şi dezlănţuie cu sălbăticie vântvraja.

Tunurile căzură în mare.

El îşi luă zborul de pe galion spre puntea principală a vasului *Jana.* Se prăbuşi în genunchi. Îşi puse toată puterea într-o rostogolire, ridicându-se apoi pe picioare şi ţipând după Hermin:

— Spune-le marstokezilor că ne predăm! Spune-le să înceteze focul şi o vom preda pe domna!

Vrăjitorul Vocii şontâcăi pe puntea principală, cu o strălucire roz în priviri şi dând frenetic din buze.

Merik îşi cercetă din ochi corabia şi echipajul, cu inima bătându-i nebuneşte pe măsură ce număra golurile. Nu toţi marinarii tatălui său îl abandonaseră. Echipajul original al lui Merik era încă acolo.

Se auzi apoi un al doilea bubuit. Merik se întoarse, străduindu-se în zadar să-şi adune destulă putere ca să oprească ghiuleaua.

Aerul se învârteji în afară, dar nu de la Merik… ci de la Kullen. Secundul se trăgea spre Merik, *folosindu-se* de vântvraja lui.

Merik nu avu timp să-i mulţumească lui Kullen, nici să se îngrijoreze în privinţa plămânilor lui.

— De ce nu opresc marstokezii? ţipă el la Hermin. Spune-le că pot lua fata!

Hermin scutură din cap.

— Spun că fata nu e suficientă acum. Îşi vor şi corabia înapoi, amirale.

Cu o mână tremurătoare, Hermin arătă către galionul marstokez.

În ciuda catargelor rupte, naviga spre Nubrevna pe valuri fluxvrăjite şi, cum el nu mai avea astfel de vrăjitori, Merik rămăsese în urmă ca să plătească preţul.

25

Buimacă, Iseult îşi veni în simţiri, întrebându-se de ce naiba pute a peşte mort, de ce se preschimbase tavanul deodată într-un cer purpuriu şi înnorat şi de ce îi luase foc braţul.

Un geamăt îi ieşi din gât. Deschise ochii şi ţipă imediat.

Un bărbat se apleca peste ea, barba cârlionţată şi foarte lungă revărsându-i-se peste stomacul ei. Îşi puse mâinile pe braţul ei rănit şi, orice i-o fi făcut, o duru ca naiba.

Ţipă din nou şi încercă să scape din strânsoarea lui.

— Ssst! şopti Safi, apucând-o ferm de umăr. Te vindecă.

— Muşchiul se repară, murmură Evrane de cealaltă parte. Şi o să te doară şi mai rău până se face bine.

Înghiţind cu greu – avea gâtul atât de uscat –, Iseult întoarse privirea la vindecătorul bărbos. Firele lui erau verzi de concentrare, cu toate că pâlpâiau în tonuri roşii de enervare.

O *vindeca*, dar nu bucuros.

Atunci zări Iseult frânghiile din jurul încheieturilor lui, aproape ascunse sub mânecile uriaşe. Era prizonier. Şi da, acum, că îşi îndreptă atenţia dincolo de vindecător, văzu şi alte Fire licărind a enervare ori, din când în când, în roşul aprins al furiei. Sub Fire se aflau rânduri-rânduri de bărbaţi, în acelaşi tip de uniformă ca aceea a vindecătorului.

Se întoarse către Safi.

— Asta e corabia prinţului?

— Nu. De fapt, e corabia surorii lui…

Un bubuit izbucni în depărtare.

— Ce-a fost *asta?* întrebă Iseult cu glas răguşit.

Firele lui Safi străluciră în culoarea ruginie a vinovăţiei.

— Suntem, ăăă, atacaţi de flota marstokeză.

— Aparent, spuse Evrane pe un ton de oţel, prietena ta e logodnica împăratului din Cartorra, aşa că acum marstokezii sunt pe urmele ei.

Un alt bubuit îi răsună în urechi lui Iseult. Safi aruncă o privire speriată spre mare.

— Se apropie cu repeziciune, zise în marstokeză, aplecând capul spre vindecător: Grăbeşte-te sau o să simţi gustul tăişului sabiei carawenilor…

— În niciun caz! o întrerupse Evrane.

— …pumnalului carawenilor.

— Nici asta, *dar* – Evrane o dădu şi ea pe limba marstokeză – o să ne scufundăm cu toţii, dacă nu termini degrabă.

Omul mârâi.

— Nu pot lucra mai repede. Afurisita asta de nomatsi are carnea unui pui de dragon.

Cu o mişcare prea iute pentru a fi prevăzută, Safi smulse cuţitul de la cingătoarea lui Evrane şi îl duse la gâtul bărbatului.

— Mai spune asta o dată şi mori!

Privirea lui se adânci, dar se strădui şi mai mult. Se auzi un alt bubuit de tun, dar de data asta păru la o mie de mile depărtare. La fel de îndepărtate păreau acum şi duhoarea de peşte mort, şi barba vindecătorului, care o gâdila.

În cele din urmă, vocea lui Safi răzbătu prin durerea lui Iseult:

— Gata? Rana e vindecată?

— Da, deşi va avea nevoie de timp să se recupereze.

— Dar n-o să moară?

— Nu. Din păcate. Gunoi ’matsi…

Vocea bărbatului fu înlocuită de un urlet şi barba lui nu-i mai atingea stomacul.

Tocmai când Iseult începu să vadă mai limpede, Safi îl împinse pe vindecător spre ceilalţi marinari.

— Naiba să te ia! îi spuse, scuipând în urma lui. Fiu de Vrăjitoare a Vidului! Rostogoli-te-ai veşnic prin porţile iadului…

— Ajunge! zise Iseult.

Încercă să se ridice. Evrane se lăsă pe vine, oferindu-i mâna – nu, oferindu-i ceva din mână. Un şnur scurt, cu o mică Piatră a Durerii.

— Asta o să te amorţească până când magia vindecătorului îşi face efectul.

Strecură şnurul pe încheietura dreaptă a lui Iseult. Piatra se aprinse la viaţă –, iar durerea dispăru. Energie proaspătă curgea acum prin ea şi chiar izbuti să schiţeze un zâmbet pentru Evrane când se ridică în picioare.

Dar, de îndată ce Iseult reuşi asta, o lumină puternică îi inundă ochii.

Nu mai vedea nimic altceva de strălucirea argintie, care pulsa şi se învârtejea. Radia în nuanţe de purpuriul foamei şi de negrul morţii…

Fire, îşi dădu seama Iseult, frică şi uimire contopindu-se laolaltă. Cele mai mari Fire pe care le văzuse vreodată, fiind cel puţin cât jumătate din navă în lungime. Dar cel mai ciudat dintre toate era că păreau să vină de sub carenă. De sub apă.

— Vine ceva, şopti ea. Ceva uriaş şi… flămând.

Evrane încremeni. Apoi o apucă pe Iseult de umăr.

— Vezi Firele animalelor?

— Nu.

Argintiul şi negrul erau atât de aprinse, atât de iuţi. Dar ce altceva ar putea fi pe sub navă?

— Să ne păzească Noden! suspină Evrane. Vulpile-de-mare sunt ai…

Ultimele cuvinte ale lui Evrane se pierdură într-o explozie de apă şi sunet. Corabia se dădu pe spate, ca şi cum ceva uriaş – ceva *monstruos* – ar fi lovit-o din mare.

Apa fu împroşcată în toate părţile, iar marstokezii ţipară de groază.

Însă Iseult abia dacă îi luă în seamă pe marinari – nu vedea altceva decât creatura din faţa ei. Un şarpe lung precum catargul corabiei se încolăcea printre valuri, spre tribord. Era acoperit nu de solzi, ci mai degrabă de o blană groasă şi argintie, iar capul era ca al unei vulpi, deşi de zece ori… de *douăzeci* de ori mai mare decât al unei vulpi obişnuite.

Căscând larg gura şi repezindu-se spre navă, Iseult îi văzu dinţii mai mulţi decât ai oricărei alte creaturi.

Şi colţii. Chestia asta avea colţi în adevăratul sens al cuvântului.

Dar cel mai mult o speriară Firele monstrului, care scăpărau într-un roşu însetat de sânge, şi gura lui larg deschisă…

Creatura scoase un ţipăt.

Când Ryber îi descrisese o vulpe-de-mare, Safi nu-şi închipuise aşa ceva.

Şi cu siguranţă nu-şi închipuise că poate ţipa ca sufletele blestemaţilor. O mie de glasuri ieşeau din gura monstrului, acompaniate apoi de un al *doilea* monstru, care acum se ridica nu departe deasupra corabiei *Jana.*

Timpanele lui Safi stăteau să pocnească şi era vag conştientă de inima care-i bătea nebuneşte. Aruncă o privire către *Jana,* căutându-l pe Merik deasupra mării înspumate, însă doar o clipă, căci ţipătul celui mai apropiat monstru se frânse.

Găsise o victimă: unul dintre marstokezii de lângă copastia navei. Mâinile bărbatului străluceau şi aruncau scântei pe când încerca să-şi facă vraja, însă era legat la încheieturi şi prea neîndemânatic ca să poată riposta.

Safi se ridică cu greu în picioare, scoase cuţitul şi strigă:

— *Lasă-l în pace!*

Vulpea-de-mare întoarse gâtul lung spre ea.

Rahat. Safi nu avu timp decât să se piardă în albastrul de gheaţă al ochilor monstrului care se apropiau cu repeziciune înainte să-şi arunce cuţitul. Se înfipse în pupila ca de cerneală, iar vulpea-de-mare se zvârcoli înapoi ţipând, ca să se scufunde apoi în apă. Corabia se înclină periculos într-o parte, însă vulpea-de-mare nu mai ieşi la suprafaţă.

Safi aruncă o privire disperată la *Jana* şi văzu că plecase şi a doua vulpe-de-mare.

— Bună treabă! îi strigă Iseult.

Păşi cu grijă pe puntea principală, evident, nefiind încă pregătită să-şi stăpânească echilibrul pe mare. În mâna stângă îi strălucea un satâr.

Inima lui Safi i se avântă până în ţeastă. Văzând-o pe Iseult, pe propriile picioare – chiar dacă îşi trăgea energia de la Piatra Durerii –, izbucni în râs de uşurare. Sau în plâns. Sau, probabil, şi în una, şi în alta.

Însă ochii lui Iseult îi atrăseseră atenţia. Erau strălucitori şi *deschişi.*

— O armă nouă? o întrebă Safi pe un glas stânjenitor de mic şi de gros.

Iseult îşi încreţi buzele.

— Trebuia să-ţi salvez pielea cumva.

Safi îşi simţi gâtul şi mai încleştat.

— Oţelul carawenilor e cel mai bun, ştii doar.

— E, mormăi Evrane, venind înspre fete cu paşi siguri pe corabia ce se legăna. Iar tu, domna – se uită la Safi –, tocmai ai irosit acel oţel doar ca să-l înfurii şi mai mult pe monstru.

— Am scăpat de el.

Safi arătă spre valurile acum pustii.

— Ba nu! Aşa vânează ei.

Evrane scoase din teacă un al doilea cuţit.

— Pun nava la încercare, continuă, să vadă cum ne luptăm. Se scufundă. Şi chiar în timp ce noi vorbim, cele două vulpi înoată spre suprafaţă, crescând viteza pe măsură ce înaintează. Vor încerca să dezechilibreze navele şi să înşface oamenii care cad peste bord.

Safi rămase deodată cu gura larg deschisă; aerul sărat i se furişă înăuntru.

— Adică să se întoarcă?

— Da. Aşa că ia cuţitul ăsta şi *fiţi pe poziţii, nesăbuitelor!*

Safi înhăţă cuţitul tocmai când Iseult strigă:

— Vine!

Lemnul bubui cu un zgomot asurzitor. Corabia se aplecă mult spre stânga… stânga… Safi îşi aplecă trupul spre punte, în direcţia de urcare a navei.

Din spatele ei, ţipete sfâşiară aerul. Marinarii marstokezi se rostogoleau spre apă şi, având mâinile legate, cădeau drept în ea.

Safi şi Iseult schimbară o privire, iar Safi ştiu că Sora ei de Fir se gândea la acelaşi lucru. Ca una, încetară să mai opună rezistenţă corabiei ce se tot înălţa, şi se lăsară în voia ei.

Lemnul prinse tălpile goale ale lui Safi. O puse la pământ şi o aruncă în salturi mici până când ajunse în spatele lui Iseult, ale cărei cizme alunecau mai uşor pe scândurile ude.

Iseult ajunse prima pe cealaltă parte şi, cu un strigăt, prinse tunica verde din faţa ei înainte ca proprietarul ei să fie rostogolit peste bord. Era bărbosul, Vrăjitorul Focului vindecător.

— Nu mai e gunoi acum, nu? îi strigă Safi.

Atunci se auzi un ţipăt. Un al doilea marstokez – un băieţandru – aluneca spre balustradă. Safi se aruncă după el. Căzu peste margine. Safi, după el. Îl apucă de gleznă, iar Iseult o apucă pe a ei.

— Te-am… te-am prins! spuse ea printre dinţi, ţinându-se cu braţul rănit de balustradă. Dar nu pentru mult timp – o, *rahat!*

Corabia nu se mai ridică. Gravitaţia preluă controlul, iar nava căzu în direcţia opusă, cu un geamăt al apei şi al lemnului ce i se împotrivea.

Safi şi băiatul fură izbiţi de corabie, Iseult ţipând de durere şi încercând să reziste… până când Evrane îşi făcu apariţia, cumva, încă pe picioare şi o trase pe Safi înapoi.

Vulpea-de-mare ieşi în forţă din valuri, mult prea aproape de locul unde Iseult se căznea să se ridice.

Safi îşi azvârli cuţitul. Nimeri în ochiul vulpii, la doar câţiva centimetri de primul cuţit.

Monstrul ţipă şi se scufundă încă o dată. Apa sărată fu împroşcată în toate părţile, iar corabia se înclină şi mai ameninţător.

Safi o puse pe Iseult pe picioare. Acesteia braţul drept îi atârna fără vlagă, chipul îi era brăzdat de durere, dar tot izbuti să-i strige:

— Bine ţintit!

— Doar că intenţionasem să-i lovesc celălalt ochi.
— Nu mai face asta! ţipă Evrane, la câţiva paşi depărtare şi cu tânărul marstokez lângă ea. Îmi iroseşti cuţitele!
Îşi scoase sabia. Tăie cu ea legăturile băiatului.
— Şi nu mai staţi cu mâinile în sân! Trebuie să-i eliberăm pe oamenii ăştia cât mai avem timp, spuse.
Iseult încuviinţă obosită din cap şi se îndreptă împleticit spre cel mai apropiat grup de marinari. Safi era din nou fără nicio armă.
Evrane îşi scoase de la cingătoare ultimul cuţit.
— Nu-l pierde şi pe ăsta!
— Da, da.
Safi îl luă şi-l îndreptă spre cel mai apropiat marinar. Îl dezlegă din trei tăieturi scurte. Trecu la următorul, apoi la următorul. Unul câte unul, îi eliberă pe toţi din strânsoarea funiilor. Cei dezlegaţi îşi ajutară tovarăşii, iar cei trei Vrăjitori ai Focului, acum liberi, formară un pătrat defensiv în mijlocul punţii. Safi aruncă o privire spre apa încă pustie, apoi spre *Jana.*
Vulpea-de-mare care o îngrozise încă nu se vedea pe nicăieri.
O jumătate de clipă, Safi se gândi că poate monştrii renunţaseră la vânătoare… dar imediat Iseult ţipă:
— Vin! Dinspre sud!
Dinspre sud. Exact din partea unde Safi tăia acum frânghiile unui marinar. Rahat, rahat, rahat… Reuşi să taie şi ultimele fibre ale funiei, iar omul o luă la goană.
Vulpea-de-mare ţâşni din valuri, repezindu-se spre balustradă. Dinţii se apropiau cu viteză – dinţii, ochii aceia care i se învârteau în cap şi ţipătul care mai să-i despice ţeasta.
Avea s-o mănânce. Să-i frângă trupul în două şi s-o înghită…
Vântul îi cuprinse deodată pieptul lui Safi. Picioarele. Se învârti nebuneşte înapoi, departe de botul monstrului. În timp ce marea şi cerul se

pierdeau în flăcările Vrăjitorului Focului, îl văzu pe Merik zburând spre ea.

Fu străbătută de un fior de recunoştinţă – de *uşurare.*

Safi căzu pe punte – la fel şi el. Peste ea. Apoi, când nava porni în direcţia opusă, el se rostogoli într-o parte şi tună:

— *Ce naiba faci aici?*

Safi clipi, un moment nedumerită. După care se ridică în picioare şi strigă:

— Vrei să mă predai marstokezilor!

— Nu, nu mai vreau!

Îşi scoase din teacă pumnalul şi, într-o sclipire de oţel, reteză legăturile marstokezilor. Una după alta. Pe când făcea asta, ţipă:

— Noden e de partea mea astăzi, domna, şi numai un prost refuză să ia în seamă asemenea daruri.

— Daruri? făcu ea, în timp ce tăie funiile de la mâinile unui bătrân şi privi către mare. Cum a ajuns o vulpe-de-mare, de trei ori fie ea blestemată, să fie socotită un *dar?*

— Nu mai vorbi! Merik îi arătă spre scară. Du-te sub punte şi nu-mi sta în cale!

— Nu face asta! ţipă Iseult, împleticindu-se către Safi, cu Evrane în urma ei.

Gâfâia din greu, iar faţa îi era roşie.

— Vulpea o să se întoarcă, zise. Trebuie să ajungem la oamenii din faţă.

Fără alte cuvinte, ţâşniră cu toţii spre prora. Safi şi Iseult îi ridicau pe oamenii agăţaţi de balustrade şi îi trimiteau la Evrane şi Merik, care le tăiau funiile de la mâini. Vrăjitorii Focului se strânseseră în formaţie, gata de luptă.

Însă vulpea-de-mare era mult, *mult* prea rapidă pentru Vrăjitorii Focului sau pentru oricine altcineva. Se izbi de pupa navei. Lemnul scârţâi când corabia se ridică violent, iar Safi încercă să nu cadă în mare.

Apa ţâşni din partea din faţă a navei. A doua vulpe se ridică deasupra, ţipând şi apropiindu-se cu

repeziciune, gata să înşface tot ce mişcă pe punte – carne arzândă sau nu.

Safi se uită la Iseult. Sora ei de Fir încuviinţă din cap. Ca mai înainte, fetele încetară să se opună înclinării verticale a corabiei şi, împreună, se rostogoliră în josul punţii. Drept către gura vulpii-de-mare.

Safi se lovi de balustradă, acum aproape paralelă cu valurile, şi se ridică în picioare. Cuţitul ei tăie fără milă prin botul înfuriat. Sângele începu să ţâşnească.

Iseult i se alătură apoi, mergând iute şi aplecat de-a lungul parapetului. Satârul ei se înplântă adânc în gâtul monstrului. Vulpea-de-mare tresări zdravăn, capul atârnându-i.

Şi mai mult sânge ţâşni când satârul lui Iseult tăie mai sus, iar Safi se răsuci în jos, concentrându-şi toată forţa în mişcarea perfectă a cuţitului.

Gura creaturii se deschise larg. Safi scoase cuţitul, care zbură, frumos şi curat, în gâtul vulpii.

Şi Iseult îşi trase afară satârul, care despică repede fruntea monstrului.

Vulpea-de-mare ţipă – un zgomot barbar, final – înainte să se afunde în valuri.

Cea dintâi vulpe îi dădu drumul corăbiei din strânsoare. Safi şi Iseult avură timp numai cât să se prindă de balustradă ca să *nu* fie azvârlite în mare, când nava de război se prăbuşi. Valurile se revărsară, oamenii se rostogoleau şi cădeau, însă Safi şi Iseult se ţineau strâns.

Până când, în cele din urmă, corabia reveni la normal. Până când, în cele din urmă, Safi reuşi să ajungă la Iseult şi să-şi pună Sora de Fir pe picioare.

— Cum te simţi? Unde te doare?

— Peste tot, schiţă Iseult un zâmbet. Nu e o Piatră a Durerii prea puternică.

Înainte ca Safi să poată striga după Evrane să le vină în ajutor, Merik urlă:

— N-a venit încă timpul să sărbătorim!

Coborî cu picioarele pe punte, vântul răsucindu-se din ce în ce mai repede în jurul lui. Evrane venea în

fugă din spate.
— Chestia aia n-a murit încă.
Merik ajunse în dreptul lui Safi. Vântvraja lui îi cuprinse hainele, părul.
— O să se întoarcă.
— Şi, interveni Evrane, arătând spre orizont, flota marstokeză e încă pe urmele noastre.
— Ca să nu mai pomenim de a doua vulpe-de-mare.
Iseult o apucă pe Safi de mânecă şi o trase apoi departe de balustradă.
— Se apropie cu viteză, spuse. Iar de data asta va lovi la proră.
— Pregătiţi-vă! strigă Merik. Îmi voi folosi puterea ca să ne ducem…
Vulpea-de-mare lovi. Corabia fu îndreptată spre cer, iar în timp ce picioarele lui Safi părăseau puntea – pe măsură ce lumea devenea numai nori strălucitori şi ceaţă purpurie – vântvraja lui Merik îi cuprinse pe toţi. Într-o spirală de aer, Merik zbură cu toţi trei spre *Jana.* Se prăbuşiră pe teugă fără graţie şi cu o durere cumplită, care le tăie respiraţia. Dar Safi nu avu timp să vadă de răni. Uitându-se după Iseult şi găsind-o ghemuită la câţiva paşi, văzu şi focul.
Ba nu, cele *patru* focuri. Butoaiele cu momeli erau în aer, cuprinse de flăcări. Emanau căldură şi putoare de peşte prăjit, iar în preajma lor se afla Kullen. Respira sacadat, iar ochii îi ieşeau din orbite. Dar îşi ţinea mâinile întinse în faţă, butoaiele în aer şi magia sub control.
— Kullen! strigă Merik, deja pe picioare şi gonind către toba de vânt. Pregăteşte primul butoi!
Ridică ciocanul şi aşteptă până când cel mai apropiat butoi pluti arzând înspre tobă. Merik lovi cu ciocanul. Aerul reverberă şi cuprinse butoiul. Îl trimise deasupra apei, înghiţit cum era de flăcări. Apoi se prăbuşi în mare, înaintea celui mai apropiat galion marstokez.
— Următorul! strigă Merik şi câteva clipe mai târziu se lansă un al doilea butoi. Apoi al treilea şi al

patrulea. Fiecare căzu în faţa marstokezilor.

— Se depărtează, spuse Iseult. Privirea ei urmărea ce se petrece sub corabie şi dincolo de ea – cu momeala acum scufundată. A luat urma butoaielor.

— Sunt creaturile măcelului, spuse Evrane, iar Safi tresări. Uitase complet de călugăriţă, care se apropie cu paşi grei, sfârşită. Le place gustul de carne arsă.

Safi rămase cu ochii la apă, urmărind cum două umbre negre se îndepărtează cu repeziciune de corabie pentru ca apoi să ţâşnească din valuri în larg. Se năpustiseră asupra butoaielor aprinse; se zvârcoleau şi se băteau pe momeală.

În tot acest timp, galioanele marstokeze se apropiau – drept la vulpi. O miime de secundă, Safi aproape că-i *compătimi* pe marstokezi care, se îndoia ea, nu aveau momeală să le distragă.

Dar clipa trecu de îndată ce o văzu pe Iseult, transpirată toată şi tremurând. Când îşi îndreptă atenţia spre Iseult, cu gândul la cum s-o ajute, o rafală de vânt – vânt vrăjit – suflă peste *Jana*, umflându-i pânzele.

Cu un geamăt de împotrivire, nava de război porni spre est.

26

În ciuda micuţei Pietre a Durerii şi a ceea ce făcuse vindecătorul, în braţul lui Iseult pulsa o durere înăbuşită, stăruitoare, iar ei îi venea din ce în ce mai greu să-şi păstreze stoicismul când lăsară în urmă cenuşia mare Jadansi şi ţărmurile îndepărtate. Un vânt magic invocat de amiral şi de secundul lui o ridicară pe *Jana* în aer, spre a o îndepărta cât mai mult de marstokezi.

Iseult şi Safi stăteau pe teugă, cu plămânii umflaţi de aer. Iseult se tot uita la Evrane, care era lângă ele. Nu se putea stăpâni. Femeia aceasta o călăuzise – ba chiar o *salvase* – acum şase ani şi jumătate. Era tot ce-şi putea aminti, şi totuşi nu suficient.

Evrane cea din amintiri era atât de angelică. Şi mai înaltă. Însă Evrane cea din realitate era plină de cicatrici, dură şi aspră la atingere, ca să nu mai pomenim că era cu un cap mai scundă decât Iseult.

Dar părul călugăriţei era la fel de lucios şi de strălucitor pe cât îşi amintea Iseult. O aură demnă de Mama Lună.

Iseult se smulse din admiraţia ei curioasă – era ciudat să se holbeze mult timp. Evrane, Safi şi toţi ceilalţi îşi purtau Firele în o mie de nuanţe sclipitoare. O oboseau oriunde şi-ar fi întors privirea. La marinari, erau fie speriate, fie triumfătoare, fie exprimau violenţă, fie erau gata să se prăbuşească de extenuare.

Apoi câteva Fire tremurau de repulsie. Stăpânii lor băgaseră de seamă ochii şi pielea lui Iseult. Dar niciunul dintre ei nu părea ostil, aşa că Iseult nu ţinu cont de ele.

După ce trecură ore sau poate doar minute, *Jana* începu să piardă din viteză. Vântul magic se opri cu totul, lăsând un gol în urechile lui Iseult acolo unde vâjâise până atunci. O senzaţie de mângâiere pe pielea ei acolo unde suflase necontenit. Corabia era acum purtată doar de o briză naturală, iar luna plină sclipea deasupra.

— Bine aţi venit la Nubrevna! murmură Evrane.

Iseult se ridică în picioare, Piatra Durerii strălucind puternic o clipă, apoi se îndreptă spre pasarelă. Safi şi Evrane o urmară.

Uscatul nu era diferit de coasta de nord a oraşului Veñaza – pietros, crestat şi bătut de valuri sălbatice. Dar, în loc de păduri, bolovani albi împodobeau vârfurile stâncilor.

— Unde sunt toţi copacii? întrebă Iseult.

— Sunt tot acolo, răspunse obosită Evrane. Dar nu mai arată ca nişte copaci.

Cu un pocnet, îşi desfăcu de la cingătoare teaca în care îşi ţinea pumnalul. Apoi scoase o cârpă uleioasă din mantie.

Lui Safi i se tăie răsuflarea.

— Ăia nu sunt bolovani, nu?

Se întoarse către Evrane:

— Sunt cioturi de copaci.

— Da, încuviinţă călugăriţa. Copacii morţi nu rezistă mult după ce sunt prinşi de o furtună.

— De ce… de ce sunt morţi? întrebă Iseult.

Evrane păru puţin surprinsă, mutându-şi privirea de la Safi la Iseult, ca şi când ar fi verificat dacă întrebarea fusese într-adevăr pusă.

Evrane se încruntă:

— Toată coasta a fost rasă în timpul Marelui Război. Vrăjitoarele Pământului din Cartorra au otrăvit solurile de la graniţa de est până la gura râului Timetz.

Un fior rece i se strecură în plămâni lui Iseult. Se uită la Safi, ale cărei Fire se făcuseră mici de groază.

— De ce, începu Safi, adresându-i-se lui Evrane, nu am auzit până acum? Am învăţat despre Nubrevna, dar… în cărţile de istorie pământurile astea au fost întotdeauna descrise ca fiind rodnice şi pline de viaţă.

— Pentru că, răspunse călugăriţa, cei care câştigă războaiele scriu şi istoria.

— Chiar şi aşa, stărui Safi, cu glas ridicat şi cu Firele răsfirându-i-se, dacă nu era decât o minciună, mi-aş fi dat seama.

O prinse pe Iseult de mână, strângând-o atât de tare, încât aceasta resimţi durerea până în Piatră. Încât îi pulsa până în rană. Însă durerea fu una reconfortantă. Iseult o primi cu braţele deschise, bucuroasă că-i face spinarea să i se îndrepte şi gâtul să i se descleşteze. Privirea îi căzu pe chipul angelic, concentrat al lui Evrane, care îşi curăţa cuţitul, acelaşi pe care îl folosise şi Iseult. Sângele vulpii-de-mare se uscase pe lama de oţel.

În timp ce călugăriţa freca cu sârg, cu mişcări experimentate şi sigure, Iseult îşi dădu brusc seama de câte cuţite trebuie să fi curăţat la viaţa ei. Evrane e o călugăriţă vindecătoare, dar e şi o luptătoare şi mai bine de jumătate din viaţă îi trecuse în perioada Marelui Război.

Pe când Iseult şi Safi îşi dădeau lamele cu ulei, ştergeau urmele de degete şi de transpiraţie şi protejau astfel oţelul de folosirea lui zi după zi.

Însă când Evrane – sau Habim şi Mathew… chiar şi Gretchya îşi lustruiau săbiile, le curăţau de sânge, de moarte şi de un trecut pe care Iseult nu şi-l putea închipui.

— Spune-ne, începu ea încetişor, ce s-a întâmplat cu Nubrevna.

— Totul a început cu cartorranii, răspunse Evrane simplu, cuvintele dansându-i în briza vântului. Vrăjitorii lor de Pământ ne-au otrăvit pământul. O săptămână mai târziu, Imperiul Dalmotti şi-a trimis şi el Vrăjitorii Pământului să otrăvească râurile şi coastele. Ultimii, dar nu cei din urmă, Vrăjitorii Focului din Marstok, au incendiat toată graniţa, dinspre est, care a ars până s-a făcut scrum.

— A fost un efort concentrat, e limpede, căci trebuie să înţelegeţi: Lovats nu a căzut niciodată. În toate acele secole de război, Străjile lui Noden şi Podurile de Apă ale lui Stefin-Ekarrt ne-au apărat de fiecare dată. Prin urmare, bănuiesc că imperiile au crezut că, dacă se vor alia pentru scurtă vreme, vor putea să ne înfrângă odată pentru totdeauna.

— Dar n-a funcţionat, spuse Iseult.

— Nu imediat.

Evrane se opri o clipă din curăţat şi privi în depărtare, apoi continuă:

— Imperiile şi-au concentrat ultimele atacuri în lunile de dinaintea Armistiţiului. Atunci, când armatele şi flotele lor au fost forţate să se retragă, magia lor a rămas în urmă ca să ne termine. Otrava s-a răspândit prin sol, a ajuns în amonte, în vreme ce flăcările marstokeze au ars pădurile scrum. Ţăranii şi fermierii au fost forţaţi să se mute în interiorul ţării. Cât mai aproape de Lovats. Dar oraşul era deja prea aglomerat. Mulţi au murit atunci, dar şi mai mulţi vor muri de-acum încolo. Poporul nostru suferă de foame, iar imperiile sunt foarte aproape de a ne înfrânge odată pentru totdeauna.

Iseult clipi, Safi scoase un oftat.

— Merik are într-adevăr nevoie de contractul ăsta, şopti ea, cu vocea golită de orice emoţie.

Firele îi erau amuţite şi îngheţate – ca şi cum ar fi fost prea şocate să mai simtă ceva.

— Totuşi, unchiul meu i-a pus o clauză imposibilă. E mult prea precisă – să nu verşi sânge…

O pauză rămase suspendată în aer. Vântul şi strigătele marinarilor se pierdură. Apoi, deodată, totul se derulă înainte – prea repede. Prea strălucitor.

Safi se îndepărtă de pasarelă, Firele fiindu-i cuprinse de o avalanşă de culori, mai multe decât putea Iseult să identifice. Roşul vinovăţiei, portocaliul panicii, cenuşiul fricii şi albastrul regretului. Nu erau Fire fragile care rupeau, ci mai degrabă unele dure, bogate, care construiau. Fiecare emoţie, indiferent de culoare, izvora din ea, răsfirându-se spre punte ca şi cum ar fi încercat să se conecteze cu cineva – cu oricine – care ar fi fost încercat de aceleaşi sentimente nebuneşti.

Apoi Safi se întoarse spre Iseult şi îi spuse pe o voce de piatră şi rece ca iarna:

— Îmi pare rău, Iseult.

Privirea ei alunecă înspre Merik şi spuse din nou:

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta.

Înainte ca Iseult s-o poată linişti – să-i spună că niciuna dintre acestea nu erau din vina lui Safi –, zări cu colţul ochiului un Fir alb. Groază. Se întoarse numaidecât spre dreapta, unde Kullen, stând pe puntea principală, începu să tuşească. După care se ghemui.

Şi se prăbuşi la pământ.

Iseult alergă la el, urmată de Safi şi Evrane. Ajunseră în dreptul lui în acelaşi timp cu fata cu cozi împletite, pielea ei contrastând puternic cu paloarea de moarte a lui Kullen. Dar Merik era deja acolo. Deja îl ridica pe Kullen în capul oaselor, masându-i spatele.

Masându-i *plămânii,* îşi dădu seama Iseult când se opri la câţiva paşi depărtare. Safi se opri lângă ea. *Totuşi,* Evrane se duse până la Kullen, îngenunchind în dreptul lui.

— Sunt aici, Kullen, spuse Merik, cu voce răguşită şi Firele arzându-i în aceeaşi teroare albă ca ale lui Kullen. Sunt aici. Relaxează-ţi plămânii şi lasă aerul să intre!

Gura secundului se mişca precum a unui peşte, în gol. Deşi părea că aerul se strecoară înăuntru, nu putea să-l tragă în piept. Şi fiecare tuse care-i zdruncina tot corpul era mai lipsită de vlagă decât ultima.

Atunci, cu ochii bulbucaţi şi cu obrajii palizi, Kullen se întoarse către Merik şi scutură din cap.

Safi se aruncă pe punte, lângă ei.

— Cu ce pot să vă ajut?

Se uită mai întâi la Merik, apoi la fată şi în cele din urmă la Kullen, care îi întoarse privirea.

Dar secundul nu putu decât să încline din cap către Safi, înainte să dea ochii peste cap şi să cadă în braţele lui Merik.

Numaidecât, el şi fata îl întinseră pe spate, iar el îi deschise larg gura. Îşi apropie buzele de ale lui, suflând rafale de aer magic în plămânii Fratelui său de Fir.

Repetă mişcarea iar şi iar. Pufăi şi suflă la infinit, Firele fiind alertate, îngrozite. Marinarii se

adunaseră în jurul lor, deşi precauţi cât să stea deoparte. Safi îi aruncă lui Iseult o privire speriată, însă Iseult nu putea să-i ofere nicio soluţie. Nu mai văzuse în viaţa ei aşa ceva.

O mişcare tresări atunci în pieptul lui Kullen. Respira.

Merik îi privi şapte secunde îndelungate coastele, înainte să se simtă uşurat. Firele lui străluceau acum în rozul-pal al Fraţilor de Fir, pur şi orbitor.

— Îţi mulţumesc, Noden, murmură el în pieptul lui Kullen. O, Noden, îţi *mulţumesc.*

Acelaşi sentiment se reflecta în Firele fiecărui marinar, dar şi în ale lui Safi şi ale lui Evrane.

Totuşi, niciunele nu sclipeau mai tare decât ale fetei sau ale lui Merik – ale ei străluceau în roşul pur al Inimilor de Fir.

— Lasă-mă să văd cum e, îi spuse Evrane, punând blând o mână pe spatele lui Merik. Să mă asigur că totul e în regulă.

Merik o dădu la o parte, furia schimonosindu-i chipul. Şi Firele la fel…

Iseult tresări la vederea unei asemenea forţe.

— Mi-ai nesocotit ordinele! urlă el la mătuşa lui. Mi-ai pus în primejdie oamenii şi corabia! *Domna era doar o momeală!*

Evrane rămase nemişcată, cu Firele calme.

— Aveam nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător pentru Iseult. Ar fi murit fără unul.

— Am fi murit cu toţii!

Merik o împinse din nou pe Evrane. Ea nu i se opuse.

— Ţi-ai abandonat postul fără să te gândeşti şi la ceilalţi!

Firele lui Safi ardeau cu o furie defensivă. Sări în picioare.

— Nu a fost vina ei, ea n-a făcut decât să-mi urmeze ordinele.

Merik se întoarse către Safi.

— Aşa să fie? Deci nu fugeai de logodnicul tău? Nu evitai să fii prinsă, *Vrăjitoare a Adevărului?*

O senzaţie de frig îi pătrunse lui Iseult până în stomac. Până în adâncul muşchilor. De unde ştia?

Nu contează, îşi spuse ea în sinea ei, deja îndoind picioarele să pornească spre Safi. S-o protejeze…

Asta, până când Firele lui Safi licăriră într-un bej al nesiguranţei, ca şi cum ar fi încercat să-i ascundă lui Merik adevărul. Aşa că Iseult se stăpâni să nu cumva să afişeze altceva decât calmul impenetrabil al unei Vrăjitoare a Firului. Nu avea să divulge secretul lui Safi.

— De unde ai auzit zvonul ăsta? întrebă Safi în cele din urmă, rostind cuvintele cu calm şi precizie.

— Marstokezii ştiau.

Merik se aplecă spre ea:

— Vrăjitorul lor de Voce a fost destul de amabil încât să-i transmită Vrăjitorului meu. Poţi să negi?

Lumea se opri în loc, ca şi cum conflictul lăuntric al lui Safi s-ar fi răspândit în jurul ei. Briza deveni blândă şi îndepărtată. *Nu recunoaşte. Te rog, nu recunoaşte.* Una era ca împăratul Henrick să bănuiască ceva despre puterea lui Safi, însă nu era niciun motiv să afle toată lumea. Dacă Merik se hotăra s-o folosească sau să se căsătorească cu ea, aşa cum făcuse Henrick? Sau dacă se hotăra, în schimb, s-o ucidă pe Safi, înainte ca alt duşman să pună mâna pe ea?

Dar pe când Firele lui Safi se preschimbau din cenuşiul fricii în verdele aprins al hotărârii, Iseult scoase un oftat al înfrângerii.

— Şi ce? Safi îşi îndreptă umerii. Şi ce dacă sunt o Vrăjitoare a Adevărului, amirale? Cum schimbă asta lucrurile?

Într-o explozie de viteză, Merik o apucă de încheieturi, o răsuci şi îi întoarse mâinile la spate.

— Le schimbă cu totul, mârâi el. Mi-ai spus că nu te caută nimeni. Mi-ai spus că nu eşti importantă, şi totuşi se dovedeşte că eşti o Vrăjitoare a Adevărului logodită cu împăratul Henrick.

Îi strânse şi mai tare mâinile la spate. Chipul ei se crispă, dar când făcu un pas înainte să-şi apere – să

se *lupte* pentru – Sora de Fir, Safi scutură din cap să stea deoparte.

Când vorbi din nou, şi tonul vocii, şi Firele îi erau şocant de calme.

— Am crezut că, dacă ai fi ştiut cine sunt, m-ai fi dat pe mâna cartorranilor.

— Minţi!

Merik se apropie şi mai mult, doar câţiva centimetri despărţindu-i acum faţa de cea a lui Safi.

— Magia ta ştie când spun adevărul, domna, iar eu ţi-am mărturisit că nu vreau să-ţi fac niciun rău. Tot ce vreau e hrană pentru poporul meu. De ce e atât de greu pentru toată lumea…?

Vocea i se frânse. Făcu o pauză, Firele preschimbându-i-se din stacojiul furiei în albastrul amărăciunii.

— Acum mi-am pierdut Vrăjitorii Fluxului, continuă, iar marstokezii sunt pe urmele mele. Nu mi-au mai rămas decât corabia, marinarii mei credincioşi şi secundul. Dar tu aproape că mi le-ai luat şi pe astea.

Safi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică, însă Merik nu sfârşise:

— Am fi putut să scăpăm de îndată ce au venit vulpile-de-mare. Dar aşa aproape că am murit cu toţii pentru că tu nu ai rămas în cabină cum ar fi trebuit. A trebuit să merg să te găsesc, iar asta ne-a făcut momeală pentru vulpi. Nesăbuinţa ta aproape că mi-a ucis tot echipajul.

— Dar Iseult…

— Ar fi fost în regulă.

Merik îşi slăbi strânsoarea, iar corpul ei se aplecă înainte.

— Aveam de gând să-i fac rost prietenei tale de un Vrăjitor al Focului vindecător de îndată ce păşeam pe pământ nubrevnan. Ştii că e adevărat, nu? Magia ta trebuie să ţi-o spună.

Safi întâlni privirea lui. Firele i se aprinseră în albastrul regretului şi în roşul vinovăţiei. Încuviinţă din cap:

— Înţeleg.

Furia lui izbucni iar. O prinse şi îi ordonă:
— Mişcă!
Spre marea uimire a lui Iseult, Safi chiar se mişcă, Firele ei contopindu-se cu ale lui şi strălucind în nuanţe de un roşu şi mai aprins.
Iseult rămase cu gura căscată, dând să pornească după Safi. Să-l oprească pe Merik să facă orice ar fi avut de gând să facă.
O mână o prinse de încheietură.
— Nu face asta!
Se întoarse brusc şi o văzu pe fata cu cozi împletite scuturând din cap.
— Nu te băga, spuse ea cu o voce spartă. Câteva ore în ghetele de fier n-o s-o omoare.
— În ce?
Iseult se răsuci şi brusc simţi că îi vine rău de la stomac când îl văzu pe Merik punând-o pe Safi la pământ şi apucând-o de picioare…
Încingând-o până la glezne în chingi de fier.
Cătuşele uriaşe se închiseră cu un mormăit, încuietorile scoaseră un scrâşnet, iar lui Safi nu-i mai rămase decât să se uite lung spre Iseult, din partea cealaltă a corabiei.
Iseult dădu să se apropie de ea din nou, însă de data asta un marinar bătrân îi tăie calea.
— Las-o acolo sau o păţeşti şi tu!
Vrând parcă să demonstreze asta, Evrane ţâşni înainte, strigând:
— Nu poţi să-i faci una ca asta, Merik! La urma urmelor, e o domna din Cartorra, nu o nubrevnană!
Merik se ridică, arătând vag spre marinarii lui, dar cu privirea aţintită asupra mătuşii.
— Dar tu *eşti* o nubrevnană, iar nesupunerea ta n-o să treacă nici ea nepedepsită.
Firele lui Evrane se făcură turcoaz de uimire când doi dintre marinari o duseră către o a doua pereche de ghete de fier. În timp ce marinarii o îmbrânceau în jos pe Evrane şi îi puneau cătuşele, Merik se întoarse cu spatele, dând să plece.
— Ai ajuns să torturezi o domna? zbieră Evrane. O răneşti, Merik! O să-ţi distrugi singur contractul!

Merik se opri, întorcându-şi privirea către mătuşă.

— Am ajuns s-o pedepsesc, nu s-o torturez. Ştia care sunt consecinţele pentru nesupunere. În plus, adăugă el, primejdios de calm acum, ce fel de amiral – ce fel de *prinţ* – aş fi, dacă nu aş ţine cont de propriile-mi legi? Domna a scăpat teafără şi nevătămată din atacul vulpii-de-mare, aşa că vreo câteva ore în lanţuri n-o să-i facă mare lucru. Dar o să-i dea timp să se gândească la Iadul pe care l-a asmuţit asupra noastră.

— N-am vrut, spuse Safi, cu ochii la Merik. N-am vrut nicio clipă să-ţi fac rău ţie sau lui Kullen sau… sau Nubrevnei. Nu ştiam de marstokezi, îţi *jur,* amirale. Unchiul meu mi-a spus că n-o să mă urmărească nimeni!

Iseult urmărea totul cu gura încleştată. Firele de deasupra lui Safi – şi ale lui Merik – pulsau de dorinţă, o dorinţă imperioasă, intensă. Firele lui Safi se întindeau după ale lui Merik, răsucindu-se şi împletindu-se laolaltă.

Chiar sub ochii lui Iseult, Firele lui Safi se preschimbară din cele care clădesc în cele care leagă.

Din doi paşi mari, Merik ajunse în dreptul lui Safi şi îngenunche lângă ea. O privi lung în ochi; ea îi întoarse privirea.

— Dacă nu ar fi fost magia lui Kullen, noi toţi am fi fost morţi acum, iar nesocotinţa ta aproape ne-a omorât. Aşa ceva nu poate trece nepedepsit. Contractul cu familia ta e încă valabil şi, într-un fel sau altul, am să te duc la Lejna. După care o să-mi pot hrăni poporul.

Preţ de o bătaie de inimă… apoi de două, spaţiul dintre Merik şi Safi – Firele care ardeau între ei – se aprinseră într-un singur Fir stacojiu.

Însă Iseult nu avu timp să distingă nuanţa exactă – dacă era vorba de un Fir al dragostei crescânde sau de unul al urii de neiertat – înainte ca acea culoare să dispară, iar ea să rămână cu întrebarea dacă nu cumva fusese tot numai în închipuirea ei.

Era aproape amuzant cât de repede ajunsese Safi, care se ţinea dreaptă, în lanţuri, ca un câine bătut. Blocată. Captivă. Nemişcată.

Şi nici măcar nu opusese rezistenţă. Cedase pur şi simplu, iar acum se întreba de ce acceptase cu atâta uşurinţă cătuşele. Când îşi pierduse capacitatea de a ataca? De a *fugi?* Dar, dacă ar fi putut să fugă, ce i-ar mai fi rămas din vechea viaţă? Viaţa ei fericită, plină de partide de tarot, cafea şi visuri.

Toate speranţele de libertate i se risipiseră în vânt. Nici gând să mai aibă un loc al ei împreună cu Iseult. Nici gând să mai poată scăpa de curtea împăratului Henrick, de planurile unchiului ori de viaţa de fugară a unei Vrăjitoare a Adevărului.

Dar avea să trăiască. Rana urma să i se vindece şi ar fi continuat să *trăiască.* De aceea tot restul merita pe deplin. Sau nu?

Safi îşi urmări cu privirea Sora ei de Fir, care se ţinea după Merik, rugându-se de el, cu chipul impenetrabil, în ciuda marinarilor care se fereau din calea ei. Merik nu o luă în seamă şi urcă pe puntea superioară. Îşi ocupă locul în spatele cârmei şi dădu ordin ca bătaia tobei să fie reluată.

Iar Iseult se dădu bătută. Se opri din urmărire în dreptul tambuchiului şi se întoarse ca să întâlnească privirea lui Safi, care arată mai neajutorată decât fusese ea la un pas de moarte.

Începu să plouă. O şoaptă dulce pe pielea lui Safi, care ar fi trebuit s-o aline, dar care se simţea însă ca acidul. Ea se retrase în sinea ei. Lumea pulsa în jur. Nu putea să-şi mişte picioarele. Era prinsă aici, înăuntrul ei. Avea să fie, pentru totdeauna, *această* persoană. Captivă în *acest* corp şi în *această* minte. Ţintuită la pământ de propriile greşeli şi promisiuni frânte.

De asta te părăsesc cu toţii. Părinţii tăi. Unchiul. Habim şi Mathew. Merik.

Numele prinţului îi răsună în urechi. Urlă în sângele ei în ritm cu ploaia. În ritm cu toba.

El nu voia decât să-şi salveze pământul natal, şi totuşi lui Safi nu-i păsase nici de Merik şi nici de toate acele vieţi care depindeau de el.

Iseult veni împleticindu-se spre Safi, cu chipul abătut şi alb ca hârtia. Ea era tot ce-i mai rămăsese lui Safi, singura fărâmă pe care o mai avea din vechea ei viaţă. Dar cât va mai trece până când şi Iseult va renunţa la ea?

Iseult ajunse în dreptul ei şi se aruncă în genunchi lângă ea.

— Nu vrea să mă asculte.

— Ai nevoie de odihnă, îi spuse Evrane. Du-te în cabină.

Safi tresări; lanţurile zăngăniră. Uitase că şi călugăriţa era încătuşată lângă ea. Fusese atât de prinsă, că uitase de oricine altcineva.

Aşa cum făcea întotdeauna.

Lăcomia egoistă a lui Safi fusese cea care pusese un preţ pe capul lui Iseult. Care o silise pe Iseult să fugă din oraşul Veñaza şi, cumva, şi cea care o costase o săgeată otrăvită în braţ. Atunci când se luptase pentru Iseult – când făcuse totul ca să-şi poată răscumpăra greşeala şi să-şi salveze cealaltă jumătate de la necazul pe care i-l pricinuise –, Safi sfârşise prin a răni pe altcineva. Pe mulţi alţii. Viziunea ei limitată o condusese pe calea greşită. Acum Merik, Kullen şi întregul echipaj plăteau pentru asta.

Cu acest gând în minte, cuvintele spuse de unchiul Eron în oraşul Veñaza se aşternură peste inima lui Safi:

Când clopotele vor suna la miezul nopţii, vei putea să faci ce vrei şi să continui să duci aceeaşi viaţă lipsită de ambiţii de care te-ai bucurat mereu.

Şi chiar asta făcuse, nu? La miezul nopţii, renunţase la straiele de domna. Revenise la vechiul ei stil de viaţă, orb şi impulsiv.

Dar… Safi refuza să accepte una ca asta. Refuza să fie ceea ce Eron sau oricine altcineva s-ar fi

aşteptat de la ea să fie. Era captivă în corpul ăsta, în mintea asta, ceea ce nu însemna că nu putea să iasă. Nu însemna că nu putea să se schimbe.

Întâlni privirea lui Iseult, plecată şi foarte strălucitoare în lumina de la apus.

— Du-te în cabină! îi porunci ea. Nu trebuie să stai în ploaie.

— Dar tu… Iseult se trase mai aproape, cu pielea de găină pe braţele ei atinse de ploaie. Nu te pot lăsa aşa.

— Te rog, Iz! Dacă nu te faci bine, toate astea vor fi fost în zadar. Safi se chinui să zâmbească. O să fiu bine. Asta nici nu se compară cu antrenamentele de forţă ale lui Habim.

Iseult nu-i întoarse zâmbetul la care sperase, însă încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Vin să te văd la următorul dangăt de clopot.

Se uită la Evrane şi îşi ridică încheietura:

— Îţi vrei înapoi Piatra Durerii?

Evrane scutură din cap.

— Vei avea nevoie de ea ca să adormi.

— Mulţumesc.

Iseult îi aruncă lui Safi o ultimă privire, o privire pătrunzătoare.

— O să fie bine, spuse ea simplu. O să îndreptăm tot. Îţi promit.

Îşi încrucişă apoi braţele la piept şi se îndepărtă, lăsând-o pe Safi pradă valului crescând al adevrăjii ei.

Pentru că, într-un fel sau altul, *chiar* aveau să îndrepte tot.

27

În cele şapte ore de când cuterul cartorran îşi înălţase pânzele şi plecase din oraşul Veñaza, soarele apusese, luna răsărise, iar Aeduan nu se oprise din vomitat. Singura lui consolare era că nenorocirea asta iscase o nouă poveste în rândul marinarilor cu frică de Vrăjitori ai Vidului: *Vrăjitorii Sângelui nu pot traversa o apă.*

Da, lasă-i să răspândească zvonul în fiecare port pe care-l vizitează.

Exact când Aeduan nu mai avea ce să verse, cuterul ajunse în dreptul a patru corăbii distruse – trei marstokeze şi una nubrevnană. În ciuda protestelor lui aprinse cum că Safiya fon Hasstrel nu avea cum să fie pe acele nave, prinţul Leopold insistă să oprească.

Căci se părea că împărăteasa Marstokului era la bord, iar Leopold voia ca Aeduan să i se alăture pe corabia sa. Cum niciunul dintre Barzii Iadului nu se împotrivi acestei nebunii – nici măcar comandantul, un tânăr leneş şi lipsit de respect, pe nume Fitz Grieg –, Aeduan se trezi în curând zburând pe aripi de vânt vrăjit spre galionul împărătesei. Acolo, zece Vipere îi cercetară din ochi pe el şi pe Leopold. Totuşi, Viperele nu se obosiră să le ceară armele, înainte să-i conducă pe vizitatori în cabina împărătesei. Evident, erau convinşi că nici Leopold, nici Aeduan nu au nicio şansă împotriva săgeţilor lor otravrăjite.

Aeduan le recunoscu pe câteva dintre Vipere, numai după mirosul sângelui însă, de vreme ce nu putea să vadă niciun chip, ascunse cum erau sub văluri. Săbiile lor zigzagate, ca nişte flăcări de oţel, luceau în lumina lămpilor focvrăjite de pe punte.

Arme stupide. Erau greoaie şi inutile, mai ales că avantajul cel mai mare al unei Vipere era otravraja ei.

Puterea lor asupra otrăvii era verişoara întunecată a magiei asupra apei – o denaturare a Vrăjitorilor Apei vindecători, cum auzise Aeduan odată – şi, cu

toate acestea, puterea lui Aeduan era considerată magia Vidului. Aeduan era cel căruia i se spunea *demon.*

Asta i se păruse dintotdeauna… nedrept.

Dar, pe de altă parte, era şi un avantaj pentru el.

Odată intraţi în cabina împărătesei, Viperele se înşirară de jur împrejurul pereţilor. În mijloc se aflau o masă simplă şi două banchete, una fiind ocupată de împărăteasa Marstokului.

Era mai scundă decât crezuse el, care o văzuse doar de departe, însă, în ciuda oaselor ei delicate, mirosul sângelui era unul pătrunzător. *Salvie de deşert şi ziduri de gresie. Nicovala fierarului şi cerneală fericică.* Era mirosul unei Vrăjitoare a Fierului, una puternică, şi al uneia învăţate. Şi, deşi, flota Vanessei era vraişte, ea era proaspătă, îmbrăcată cu o rochie albă şi cu o expresie cât se poate de calmă.

Aeduan se postă cu picioarele răsfrânte în spatele celei de-a doua banchete, în acest timp măsurând din ochi distanţa până la cea mai apropiată ieşire din cabină, iar împărăteasa zâmbi. Un zâmbet ce-i adie pe buze, de parcă ea şi Leopold se întâlniseră acum pe ringul de dans.

Împărăteasa trebuie că ştia cine – şi ce – era Aeduan, însă nu făcu niciun comentariu. Nu făcu nicio observaţie, în caz că i se păru ciudat că Leopold nu venise însoţit de niciun Bard al Iadului.

Evident, era o maestră a aparenţelor, fiecare expresie fiind o mască atent concepută pentru a păstra puterea din încăpere în mâinile ei subţiri.

Dar de ce atât deranj? se întrebă Aeduan. Dacă era o Vrăjitoare a Fierului la fel de puternică pe cât spuneau zvonurile, atunci, n-ar fi avut nevoie de asemenea trucuri ca să-şi îndeplinească scopurile. Bătrânii călugări caraweni încă îşi aminteau de ziua în care ea distrusese Trecătoarea Kendura, de ziua în care se folosise de o magie atât de puternică şi de neînfricată, încât izbutise să năruie întregul munte.

Iar pe-atunci nu avea decât şapte ani.

Aeduan luă aceasta drept un semn că se dorea ca întâlnirea să se desfăşoare paşnic.

— Aş vrea nişte curmale marstokeze, dacă nu-i cu supărare, spuse prinţul Leopold.

Se apropie de masă, părând mai interesat să-şi studieze manşetele decât să-i vorbească Vanessei. Totuşi, masca purtată de Leopold era stângace şi exagerată. Era ca şi cum prinţul ar juca rolul de prinţ, în vreme ce împărăteasa chiar era împărăteasă.

Vanessa făcu un gest către banchetă, brăţările de fier zornăindu-i:

— Ia loc, prinţe Leopold. O să cer să ni se aducă nişte dulciuri.

— Vă mulţumesc, cea mai Sfântă dintre Sfinte.

Leopold îi oferi un zâmbet larg şi, oftând ca şi cum ar fi muncit din greu toată ziua, se lăsă pe banchetă. Lemnul negru scârţâi.

Vaness se strecură pe bancheta din faţa lui. Cu spatele drept, plecă încet capul într-o parte, aşteptând. Aşteptarea îi fu numaidecât răsplătită de un servitor care se grăbi să aducă un platou cu fructe zaharisite. Leopold înhăţă degrabă o bucată, scoase un geamăt de plăcere, apoi mai înşfăcă încă două. Secundele se transformară în minute şi, deşi Aeduan nu avea nicio îndoială că prinţul voia ca aceasta să fie un fel de insultă, împărăteasa nu-l întâmpină decât cu răbdare, ceea ce era mai mult decât ar fi putut cere Aeduan.

Dacă scopul lui Leopold fusese numai să vină aici doar ca să-şi prezinte insultele sterpe, atunci întârzierea era o şi mai mare pierdere din timpul lui Aeduan decât se temuse la început. În ritmul ăsta, Safiya fon Hasstrel avea să ajungă la Străjile lui Noden înainte ca Leopold să-şi termine de mâncat dulciurile.

La al patrulea fruct, sprâncenele lui Vaness se uniră într-o încruntătură severă:

— Când am spus că flota mea a avut de suferit, începu ea pe un ton politicos, am sperat că-mi vei veni în ajutor. Poate că nu m-am făcut înţeleasă cum trebuie.

Leopold îşi dezveli dinţii în rânjetul lui obişnuit, ştergându-şi uşor buzele cu degetul mare:

— Dar fără îndoială că cea mai maiestuoasă dintre maiestăţi ştie că zahărul poate îndulci şi cea mai cumplită dintre situaţii.

Îi oferi o smochină.

— Nu mi-e foame.

— Nu trebuie să-ţi fie foame ca să te bucuri de bunătăţile astea.

Leopold îi oferi fructul încă o dată:

— Gustaţi-o! Sunt aproape la fel de divine ca frumuseţea Voastră.

Ea plecă uşor capul într-un gest de recunoştinţă şi, spre uimirea lui Aeduan, acceptă fructul. Ba chiar merse într-atât de departe, încât să ia o muşcătură mică dintr-un colţ.

Aeduan îşi trecu limba peste dinţi, neştiind cum să interpreteze acest comportament. Era evident că Leopold dorea s-o înfurie pe Vaness, şi totuşi ea evita cu dibăcie să muşte momeala. Ceea ce însemna că fie ceea ce voia ea nu era important, fie că obţinuse deja acel ceva. Atunci, de ce să mai continue şarada? De ce să mai păstreze aparenţa calmului, cu o putere ca a ei? Aeduan nici că s-ar mai fi obosit, în locul ei.

Leopold părea să gândească şi el acelaşi lucru, căci la a şasea curmală îşi abandonă jocul. Cu o plictiseală prost mascată, se lăsă pe spate şi se aşeză picior peste picior.

— Ce s-a întâmplat cu flota, Venerabila Voastră?

— *Vulpi-de-mare,* răspunse ea simplu – lucru care îl făcu să izbucnească în râs.

— Vulpi de mare! repetă el, ridicând din sprâncene. Vă aşteptaţi să cred una ca asta? V-au prins şi viermii umbrelor? Sau poate şoimii flăcărilor? O, lăsaţi-mă să ghicesc: cei Doisprezece s-au întors cu săbiile lor fioroase şi au făcut o gaură în carenă!

Vaness nu reacţionă în niciun fel, şi totuşi aerul din încăpere păru că se contractă. Viperele se

crispară, iar Aeduan îşi puse mâna pe mânerul sabiei.

— Şoimii flăcărilor se afla încă în Marstok, spuse Vaness, pe acelaşi ton calm ca până acum. Cu aceeaşi mască impenetrabilă. Şi se pare că vulpile-de-mare s-au întors.

Privirea lui Aeduan zbură la Leopold, în încercarea de a surprinde reacţia prinţului. Aeduan auzise de vulpile-de-mare, dar, din câte ştia el, ele nu mai fuseseră văzute de zeci de ani.

Pentru prima oară, Leopold era tăcut şi impenetrabil.

Aşa că Vaness continuă:

— Trebuie să ajung în Azmir, Înălţimea Ta, dar mi-e teamă că oamenilor mei le va lua prea mult să repare stricăciunile. Te-aş ruga să ne împrumuţi Vrăjitorii Fluxului din echipajul vostru. Nouă nu ne-a mai rămas niciunul.

Atunci, de ce, se întrebă Aeduan nedumerit, *am simţit mirosul a cel puţin trei Vrăjitori ai Fluxului sub punte?* N-avea cum să-i confunde. Sângele lor mirosea a linie de maree înaltă şi a râuri repezi.

În timp ce Aeduan crezu de cuviinţă că cel mai bine ar fi să-l informeze pe Leopold de minciuna împărătesei, prinţul îşi flutură mâinile:

— Perfecţiunea Voastră imperială, murmură el, nu am putut să nu observ o navă intactă în flotă. Una care nu se potrivea cu celelalte corăbii. De fapt pare… – cum am spus noi?

Leopold îi aruncă o privire ascuţită lui Aeduan, una care spunea limpede că nu aştepta un răspuns. Apoi prinţul pocni din degete:

— Pare nubrevnană.

Asta era!

— Şi mă întreb, Perfecţiunea Voastră imperială, continuă, cum aţi ajuns s-o luaţi în stăpânire.

— Am găsit nava de război din întâmplare, răspunse calm Vaness. Probabil că a fost de asemenea atacată de vulpile-de-mare.

— Dar, în acest caz – Leopold se sprijini cu coatele pe genunchi –, echipajul ei mort nu se va

supăra dacă o veţi duce la ţărm.

O jumătate de răsuflare, Vaness încremeni. Nu scoase o vorbă, nu clipi, nici măcar nu respiră. Apoi ţâşni în picioare, cu brăţările zornăind şi cu o nouă mască pe chip: cea a furiei. Sau poate că de data asta nu era nicio mască, fiindcă atunci când Aeduan trase aer în piept îi simţi pulsul mai accelerat. Mai înfierbântat.

— Refuzi să-mi dai ajutor? spuse ea încetişor. Mie, împărăteasa Copiilor Flăcărilor, Fiica Aleasă a Fântânii Focului, cea mai venerată dintre marstokezi?

Îşi întinse ambele mâini pe masă cu atâta graţie, încât niciuna dintre brăţările de fier nu zornăi.

— Mie, continuă, Distrugătoarea Trecătorii Kendura? Să mă refuzi pe mine e ca şi cum ţi-ai aprinde singur rugul, prinţe Leopold. Nu vrei să-ţi fiu duşman.

— Nu ştiam că suntem aliaţi.

Corpul lui Vaness se întinse ca un şarpe gata de atac, moment în care Aeduan îşi invocă instinctiv magia – un simplu fior care avea să-i dezroşească ochii. Dacă situaţia ar fi scăpat de sub control, ar fi putut s-o ţintuiască la pământ pe împărăteasă într-o singură bătaie de inimă.

Leopold ridică un singur deget la Vaness.

— Uitaţi cum văd eu situaţia, Înălţimea Voastră cea mai Înaltă. În primul rând, cred că sunteţi pe urmele logodnicei unchiului meu. Altfel, de ce să lipsiţi de la întrunirea de pace la care se presupunea că trebuie să fiţi?

— În al doilea rând – ridică încă un deget – i-aţi întâlnit aici pe răpitorii Safiyei şi v-aţi angajat într-o bătălie care, cumva, s-a strecurat printre clauzele Armistiţiului.

Leopold ridică un al treilea deget, de data aceasta încruntându-se:

— Nu-mi dau seama ce e cu acest al treilea deget, dar ştiu că e *motivul* tuturor lucrurilor. Safiya nu are nicio însemnătate pentru Înălţimea Voastră Preaiubită.

Aerul din încăpere deveni şi mai încărcat. Pieptul lui Vaness se umflă… dar apoi Aeduan îi simţi sângele rece, furia ei fiind din nou sub control.

— Eu, murmură ea, n-am niciun interes în privinţa logodnicei unchiului tău, Prinţe Leopold.

— Iar eu, spuse Leopold, ridicându-se în picioare şi tronând cu cel puţin un cap şi jumătate mai sus decât ea, nu vă cred, împărăteasă Vaness.

Magia se dezlănţui mai repede decât şi-ar fi putut închipui vreodată Aeduan. Îi smulse trei cuţite de la cingătoare, întorcându-le înspre banchetă şi aţintindu-le spre gâtul, inima şi stomacul lui Leopold.

Lui Aeduan i se trezi la viaţă puterea. Sângele i se asmuţi asupra lui Vaness. Corpul lui era gata de acţiune.

Dar într-o şoaptă alunecoasă, zece Vipere îşi scoaseră sarbacanele, îndreptându-le spre Aeduan şi Leopold.

Aeduan îşi roti privirea prin încăpere, încercând să găsească o cale de scăpare. Ar fi putut s-o controleze pe Vaness, însă s-ar fi ales cu pieptul plin de otravă şi oţel şi, chiar dacă Aeduan ar fi supravieţuit, Leopold n-ar fi făcut-o.

Prinţul ridică neabătut o mână, fără să i se citească vreo umbră de frică în voce sau, spre surprinderea lui Aeduan, în sânge.

— Dacă o găsiţi pe Safiya fon Hasstrel înaintea mea, mi-o veţi aduce fără întârziere mie! Altminteri, veţi suporta consecinţele.

— O iubeşti atât de mult pe noua jucărie a unchiului?

Vaness întoarse mâna cu palma în sus, iar cuţitul aţintit asupra gâtului lui Leopold se dădu înapoi cu câţiva centimetri.

— Preţuieşti viaţa ei într-atât încât să rişti să nu-mi faci pe plac?

Deşi prinţul îşi ţuguie buzele, nu era nici urmă de amuzament în zâmbetul lui.

— O ştiu pe Safiya fon Hasstrel de când m-am născut, Perfecţiunea Voastră Regală. Va fi o

conducătoare nemaipomenită când va sosi timpul. Genul de conducător care pune interesele poporului mai presus de ale sale.

Ochii îi scăpărară cu înţeles spre brăţările lui Vaness:

— Aşa că ia aminte la cuvintele mele, Fiică a Fântânii Focului, continuă. Dacă nu mi-o vei aduce pe viitoarea împărăteasă, am să vin în Marstok şi am să mi-o iau singur. Acum lasă cuţitele, înainte să intru din greşeală în vreunul. Asta ţi-ar şterge numele de pe Armistiţiul de Douăzeci de ani, te asigur.

O tăcere tensionată se aşternu în încăpere, iar Aeduan îşi ţinea magia-i clocotitoare pregătită. Pe locuri… Pe locuri…

Cuţitele se dădură leneş înapoi. Apoi se răsuciră şi căzură.

Aeduan îl prinse din aer pe cel mai apropiat, însă celelalte două se loviră de masă. Şi de banchetă. Pe când le înşfăca degrabă, Leopold se aplecă înainte să mai ia încă un fruct zaharisit.

— Îţi mulţumesc pentru trataţie, Mare Distrugător, zâmbi sec. Întotdeauna e o plăcere să te întâlnesc.

Fără alte cuvinte, dar cu umerii ţepeni ca ai unui om la conducere, Leopold al IV-lea porni cu paşi mari către uşă.

— Vino, călugăre! strigă el. Am pierdut timp, iar acum trebuie să-l recuperăm.

Aeduan îl urmă fără să-şi ia ochii sau puterea de la împărăteasă ori de la Vipere. Însă nimeni nu încercă să-l oprească pe Leopold sau pe Aeduan şi peste câteva clipe cei doi coborâră de pe galionul marstokez avariat.

Întorşi în siguranţă pe cuter – şi cu Leopold ţipând la comandantul Fitz Grieg să-i aducă nişte pantaloni curaţi Aeduan îl urmări pe prinţ cu ochi neîncrezători.

— Împărăteasa, spuse el după ce comandantul Barzilor Iadului dispăru sub punte, a minţit în privinţa Vrăjitorilor Fluxului.

— Aşa am bănuit şi eu.

Leopold se încruntă la o pată invizibilă de pe manşeta lui.

— A mai minţit şi că nu are niciun interes în privinţa Safiyei fon Hasstrel, adăugă. Dar – Leopold ridică privirea – am un avantaj în faţa împărătesei.

Aeduan ridică din sprâncene.

— Te am pe tine, călugăre Aeduan, şi crede-mă când îţi spun că *asta* a făcut-o pe împărăteasa Marstokului să-şi ridice pânzele speriată.

28

— Ţineţi lumina nemişcată! strigă Merik de la cârmă.

Doi marinari îndreptau spre valuri luminile de pe *Jana.* Luna lumina cât de cât când ieşea dintre nori, însă nu era suficient – nu cu ploaia care nu se dădea dusă.

Fără Kullen care să umfle pânzele corabiei şi fără vrăjitorii lui Merik care să-i împingă carena, Merik trebuia să-şi muncească din greu oamenii şi pe el însuşi.

Dar nu avea de ales, iar timpul era scurt.

Trebuia să găsească piscul acela crestat – Afurisitul Singuratic, cum îl numeau el şi Kullen – înainte ca fluxul să-l înghită de tot. În spatele lui se afla o peşteră ascunsă. Un secret de familie care avea să le îngăduie lui Merik şi echipajului să se odihnească în siguranţă.

Totuşi, dacă *Jana* rata fluxul, Merik ar fi fost nevoit să aştepte până a doua zi la prânz, ceea ce le-ar fi permis marstokezilor şi vulpilor-de-mare să-i prindă din urmă.

Merik îşi aruncă privirea spre domna şi Evrane, care erau încă în lanţuri. Părul auriu al Safiyei era umed şi îi atârna pe faţă, iar mantia albă a mătuşii era atât de udă, că părea cenuşie. Pentru prima oară, Iseult nu se vedea pe nicăieri. Venise să le vadă pe Safiya şi Evrane de sute de ori în primele patru ore ale pedepsei lor. Dar, de acum două bătăi de clopot, fata rămăsese sub punte. Poate că dormea.

Pentru Merik, era un prilej de bucurie. Ori de câte ori venise ca să-l implore să-i dea drumul lui Safi, muşchii gâtului i se tensionaseră. Umerii i se întinseseră până la urechi şi ducea necontenit mâna la buzunar, verificând dacă mai avea încă acolo contractul cu familia Hasstrel. Acele pagini deveniseră ultima lui speranţă de salvare, aşa că le ţinea aproape.

Verifică şi acum documentul, a mia oară, cu paginile înmuiate şi stropite de ploaie…

Semnăturile erau încă intacte, aşa că avea de gând s-o mai ţină pe Safiya înlănţuită o vreme. Poate că nu-i semăna Viviei la disciplină, însă existau consecinţe pentru nesupunere. Echipajul lui ştia asta, ba chiar se aştepta la asta, aşa că Merik nu avea cum să fie blând. Chiar dacă pe termen lung ar fi fost urmărit pentru că legase astfel o femeie care avea să ajungă într-o bună zi împărăteasa Cartorrei… Chiar dacă Safiya şi logodnicul ei, împăratul Henrick, aveau să-l facă pe Merik să plătească pentru asta… Lui Merik nu-i păsa. Prefera să aibă respectul echipajului decât să se îngrijoreze pentru ce ar putea face un idiot de împărat unei ţări şi aşa schilodite.

Henrick. Merick îl urâse dintotdeauna pe bătrânul neghiob. Când se gândea că Safiya era logodnica lui… Când se gândea că avea să se căsătorească – avea să împartă *patul* – cu un bărbat care avea de trei ori vârsta ei…

Merik nu se putea împăca deloc cu gândul. Crezuse că Safiya e diferită de ceilalţi membri ai nobilimii. Impulsivă, da, dar şi loială. Şi poate că la fel de singură ca Merik în această lume necruţătoare a jocurilor politice.

Dar se dovedise că e exact ca toţi domii şi domnele din Cartorra. Trăia cu ochelari de cal la ochi, prin care îi vedea numai pe aceia care i se păreau demni de merit.

Dar, chiar dacă îşi aţâţa furia, chiar dacă îşi spunea că o urăşte, nu putea ţine sub control scuzele pe care i le găsea.

Dar şi tu ai fi făcut la fel pentru Kullen. Ţi-ai fi riscat viaţa ca s-o salvezi pe a lui.

Dar poate că nu vrea să se mărite cu Henrick şi să fie împărăteasă. Poate că fugise de el.

Merik dădu deoparte aceste argumente. Rămânea doar faptul că, dacă i-ar fi spus de la bun început lui Merik despre logodnicul ei, ar fi putut s-o ducă

înapoi în Dalmotti şi să termine cu toate astea. N-ar mai fi fost nevoit să vină în partea asta a Mării Jadansi şi să înfrunte vulpile-de-mare, să se lupte cu marstokezii şi să-i forţeze astfel limitele lui Kullen.

— Amirale?

Hermin urcă şontâc-şontâc pe puntea superioară, cu o faţă fără expresie.

— Încă nu pot stabili contactul cu Vrăjitorii Vocii din Lovats, îl anunţă.

— Ah!

Merik îşi scutură mecanic haina de picăturile de ploaie. Hermin fusese conectat la Firele Vrăjitorilor Vocii de ore bune, încercând să ia legătura cu Lovats. Cu regele Serafin.

— Poate că, spuse Hermin pe gânduri, ridicând glasul pe deasupra vuietului valurilor şi al ploii, a scârţâitului frânghiilor şi a mormăitului marinarilor, toţi Vrăjitorii Vocii sunt ocupaţi.

— În toiul nopţii? se încruntă Merrik.

— Sau poate, continuă Hermin, că problema e magia mea. Poate că sunt prea bătrân.

Merik se încruntă şi mai mult. Puterea unui vrăjitor nu scădea odată cu vârsta. Hermin ştia asta şi la fel şi Merik, iar dacă bătrânul voia să mascheze ce se întâmplă cu adevărat – faptul că Vrăjitorii Vocii din Lovats ignorau apelurile lui Merik –, atunci nu avea niciun rost.

Dacă vorbele Viviei se dovedeau adevărate şi tatăl lui Merik într-adevăr comandase macheta aceea aervrăjită, Merik avea să se ocupe de asta mai târziu. Pentru moment, trebuia doar să-şi ducă oamenii la ţărm, cât mai departe de flăcările marstokeze.

Aruncă o privire spre lanţuri – spre Safiya – doar ca s-o vadă acolo pe Ryber ghemuită la picioarele ei.

— Preia cârma! se răsti Merik, deja pornind spre compatrioata lui.

Apoi îşi ridică vocea şi strigă:

— *Ryber! Pleacă de acolo!*

Fata se întoarse spre el tresărind, însă Safiya îşi ţinu capul plecat pe când Merik coborî pe puntea principală şi se apropie de Ryber.

— Tu, mârâi el, ar trebui să fii la spălat puntea!

Arătă cu degetul la noul recrut nu departe de ei, care freca sârguincios podeaua.

— Asta e datoria ta, Ryber, continuă, iar dacă te mai prind o dată că te sustragi ai să fii biciuită. Pricepi?

Domna îşi ridică bărbia.

— Eu am chemat-o pe Ryber la mine! se răsti ea.

— Cineva trebuie să o verifice pe Iseult, interveni şi Evrane, cu o voce răguşită. Fata nu s-a vindecat complet.

Merik nu le luă în seamă pe Safiya şi Evrane, ducându-şi degetele la guler.

— Du-te să speli puntea, îi spuse el lui Ryber. Acum!

Ryber salută şi de cum dispăru Merik se întoarse către domna, gata să ţipe la ea să-i lase marinarii în pace.

Dar ea stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închişi şi cu gura deschisă. Chiar şi cu un singur felinar care să-i scalde pielea în lumina lui, nu avea cum să nu-i vadă gâlgâitul gâtului. Fluturatul limbii.

Bea apa de ploaie.

Furia lui Merik se topi. Groaza o înghiţi pe toată, iar el scoase înţelegerea cu familia Hasstrel. Semnăturile erau încă acolo.

Fireşte că sunt, se gândi el, enervat că-i pasă atât. *Safiya nu sângerează.* Şi totuşi, degetele îi tremurau şi se întrebă vag din ce motiv. Poate că frica nu avea deloc legătură cu contractul.

Gândul ăsta îl gâdilă în fundul ţestei, dar îl alungă degrabă, îl îngropă adânc şi băgă contractul în buzunar. Apoi scoase cheile de la cătuşe. Oricare ar fi fost motivul acestei frici goale, Merik avea să-l găsească mai târziu, odată cu grija de nezdruncinat un privinţa regelui Serafin, a Viviei şi a lui Kullen.

Dar acum pedeapsa asta trebuia să ia sfârşit.

Îngenunchind lângă Safiya, Merik îi descuie prima cătuşă. Ea, istovită, păru surprinsă.

— Sunt liberă?

— Liberă să rămâi în cabina ta.

Merik descuie şi cealaltă cătuşă de picior, apoi se sculă în picioare.

— Ridică-te! îi zise

Ea îşi adună picioarele ude leoarcă şi se căzni să se ridice. Corabia se înclină. Ea se aplecă înainte.

El se întinse după ea.

Pielea ei era alunecoasă şi rece, trupul îi tremura tot. Cu un mormăit, o luă în braţe, ţinând-o strâns. Oamenii lui continuau să-i urmărească, iar lui nu-i scăpă încuviinţatul din cap al lui Hermin pe când se îndrepta cu paşi mari spre scara ce ducea sub punte.

Domna îşi primise pedeapsa, ceea ce marinarii respectau.

Chipul Safiyei era aproape, cu genele lungi şi ude. Hainele ei îmbibate de apă i se lipeau de piele lui Merik, iar răsuflarea îi era firavă. Merik ignoră cu hotărâre toate aceste lucruri, concentrându-se doar la cum să pună un picior în faţa celuilalt, până când ajunse în cele din urmă în cabina de pasageri. Iseult dormea tremurând în patul ei.

— Iz… murmură Safiya, întorcându-se în braţele lui Merik şi întinzându-se după Sora ei de Fir.

El o duse până la pat, se aplecă uşor şi o lăsă jos, lângă Iseult, care se trezi speriată.

Când ea se repezi s-o ajute pe Safiya, Merik se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea, spunându-şi în sinea lui că de-acum avea cine să aibă grijă de Safiya. Că nu va mai trebui să se gândească la ea. Că nu va mai trebui să se gândească la ea niciodată.

Totuşi, când ajunse în cele din urmă înapoi la cârma corabiei tatălui său şi desluşi la orizont vârful Afurisitului Singuratic, îşi simţea braţele calde încă, iar gâtul încă îi vibra de la strânsoarea Safiyei.

Înainte ca Safiya să se fi întors, Iseult fusese din nou prinsă în coşmarurile ei…

Retează, retează, răsuceşte şi retează.

Degete se năpustesc la Iseult. O apucă de păr, de rochie, de piele.

Fire care rup, Fire care mor!

O săgeată i-a străpuns braţul; durerea i-a străbătut toată fiinţa. Şi magia, magia – magia neagră şi purulentă.

— Tare urât vis mai ai!

Vocea umbrei o făcu pe Iseult să se trezească speriată din coşmarul ei.

— Tremuri şi te zbaţi atât astăzi, continuă vocea, cu o dulceaţă în glas care-l făcea mult prea vesel. Ce te supără? N-a fost un simplu vis – aşa ceva ai tot timpul.

Iseult încerca să se întoarcă, dar, oricum s-ar fi aşezat, umbra venea după ea. Umbra respingea orice lovitură sau orice gest de împotrivire. Îşi înfigea ghearele şi mai adânc la orice încercare disperată de retragere.

Pălăvrăgea iar şi iar, *ea* pălăvrăgea, căci umbra era o femeie. O seamănă de-ale ei, o Vrăjitoare a Firului, convinsă că ea şi Iseult semănau întru câtva. Tocmai vorbăria o speria pe Iseult cel mai rău. Posibilitatea ca acea voce stranie să fie a ei. Ca acea umbră să-i înţeleagă durerile lui Iseult mai bine decât oricine altcineva.

Lucru care, fireşte, o făcea pe Iseult să se întrebe dacă nu cumva nu erau toate numai în închipuirea ei. Dacă nu cumva îşi pierdea minţile, în timp ce toate speranţele se scurgeau printre degete.

Sau poate că se prăbuşise în cele din urmă sub povara Firelor lumii, inima ei obişnuită făcându-i-se fărâme.

— Eşti supărată pentru tribul tău, declară umbra cu detaşare, împiedicându-se de cele mai recente amintiri ale lui Iseult. Şi tribul meu m-a pedepsit, ştii bine, că nu eram ca celelalte Vrăjitoare ale Firului. Nu puteam să fac Pietre de Fir şi nici să-mi controlez sentimentele, aşa că tribul nu m-a vrut. De-asta l-ai părăsit şi tu pe al tău, nu?

Curiozitatea din vocea umbrei era ca o sabie cu două tăişuri. Iseult ştia că nu ar trebui să răspundă… şi totuşi, nu se putu abţine când vocea repetă întrebarea:

— De-asta ai plecat, *nu?*

Dorinţa de a-i mărturisi adevărul – ruşinea pe care o simţea faţă de Gretchya, gelozia în privinţa Almei – îi gâdila gâtlejul lui Iseult. De ce nu se putea împotrivi umbrei? *Foloseşte-te de această frustrare*, îşi spunea ea, aproape cu disperare. *Foloseşte-o împotriva ei.*

Iseult îşi mută corpul din vis într-o parte şi se agăţă de primele şi cele mai prosteşti amintiri pe care reuşi să le găsească: tabla înmulţirii. *Nouă ori unu, nouă. Nouă ori doi, optsprezece…*

Însă umbra izbucni pur şi simplu în râs.

— E aşa de stupid că se aşteaptă să nu simţim nimic, continuă umbra, îndulcindu-şi încă o dată tonul. Eu nu cred poveştile alea, cele care spun că noi nu avem Inimi de Fir sau Familii de Fir. Bineînţeles că avem! Doar că nu le putem *vedea,* atâta tot. De ce ar da Mama Lună legături atât de puternice copiilor ei, ca să ne excludă pe *noi?*

— Nu ştiu.

Iseult fu recunoscătoare pentru întrebarea simplă. Dacă răspundea – dacă părea că ar fi cooperat –, poate că umbra avea să plece.

Dar nu. În schimb, umbra începu să râdă cu râsul ei vesel şi strigă:

— Vai! Văd că te-a supărat discuţia despre Familiile de Fir, Iseult. De ce? *De ce?*

Nouă ori patru, treizeci şi şase. Nouă ori cinci…

— A, este vorba despre mama ta! Şi despre ucenica ei. Te-au părăsit, lăsându-te rănită şi cu inima frântă. Măiculiţă, Iseult, eşti aşa de uşor de citit! Toate fricile tale se adună la suprafaţă, iar eu le pot lua aşa cum iei grăsimea de deasupra unui blid cu borgsha. Iată, văd că nu poţi face Pietre de Fir, aşa că mama ta te-a alungat. Şi, ah – dar ce este asta?

Umbra era acum în delir şi, oricât încerca să i se împotrivească, Iseult nu reuşea să-şi ţină gândurile departe de ea.

— Gretchya şi Alma au început să-şi plănuiască evadarea încă dinainte să fi plecat tu! Şi ascultă aici:

s-a străduit să pretindă că te-a iubit. Ei bine, evident că nu te-a iubit îndeajuns cât să te ia cu ea. Te-a învârtit frumuşel pe degete, Iseult, exact cum te-ai fi aşteptat de la o vrăjitoare ca ea. Aşa cum se aşteaptă şi de la *noi.* Trebuie să ţesem Fire când putem şi să le *rupem* când suntem nevoite. Este singura cale ca să dezlegi bucla.

Vocea umbrei se pierdu până când deveni doar o şoaptă. Un şuier ca al vântului prin cimitire.

— Ia seama la vorbele mele, Iseult! Mama ta nu te va iubi niciodată. Cât despre călugăriţa aia pe care o admiri atât, ea nu te va înţelege nicicând. Iar Safiya – o, Safiya! Ea te va părăsi într-o bună zi. Într-o bună zi care va veni cât de curând, bănuiesc. Dar poţi schimba asta.

Umbra făcu o pauză, iar Iseult îşi închipui că se foloseşte de răgaz ca să zâmbească.

— Poţi schimba însăşi ţesătura lumii, adăugă. Pune stăpânire pe Firele lui Safi! Rupe-le înainte să-ţi facă rău…

— *Nu!* şuieră Iseult. M-am săturat de tine. M-am… *săturat.*

Cu fiecare fărâmă de putere a muşchilor şi a minţii, Iseult deschise gura – în lumea reală – şi spuse:

— Nouă ori opt, şaptezeci şi doi.

Realitatea o izbi din plin, aducând cu ea durerea din braţ şi sunetul paşilor, sunetul vocii lui Safi.

Iseult deschie ochii, iar Safi se prăbuşi peste ea.

Safi tremura din pricina ploii şi, oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să-şi analizeze terenul, să-şi evalueze adversarii şi mai era şi ceva cu o strategie la care trebuia să se gândească.

— Ai îngheţat, îi spuse Iseult. Treci sub pătură.

— Sunt bine. Safi se forţă să zâmbească. Serios. Doar un orgoliu şifonat şi niţică ploaie. Dar tu eşti bine? Ce-ţi face braţul?

— E mai bine.

Expresia îi rămase neschimbată, semn bun.

— Mă doare acum, că Piatra Durerii a murit, recunoscu.

Ridică încheietura mâinii ca să-i arate lui Safi cuarţul stins.

— Dar nu e mai rău decât înainte.

Dând din cap, Safi se prăbuşi pe saltea. Din colţuri ieşiră fire de paie.

— Şi cum te simţi aici? Vorbeai în somn. Era… era blestemul?

— Nimic atât de îngrozitor.

Iseult se întinse lângă ea.

— A fost doar un coşmar, Safi.

Aceasta atinse blând bandajul de pe braţul drept al lui Iseult.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Iseult se destinse şi, cu privirea undeva în depărtare, îi povesti cum, ca să scape de Vrăjitorul Sângelui, fusese nevoită să se ducă acasă. Tonul îi era gol şi plat când continua cu descrierea aşezării, a Vrăjitorului Blestemelor, a mulţimii.

Stomacul lui Safi se făcu ca de piatră. Ba chiar mai dur. Vina îi urcase până în gât.

Fiindcă era vina *ei.* Ca toate lucrurile care merseseră prost în ultimele două zile, faptul că Iseult fusese la un pas de moarte era numai din vina lui *Safi.*

Cumva, vocea lipsită de inflexiune – faptul că Safi ştia că Iseult n-o învinovăţea pe ea – nu făcea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

Înainte ca Safi să poată deschide gura şi să-şi ceară iertare, un zâmbet se strecură pe chipul lui Iseult. Era atât de prinsă în povestea pe care doar ce o istorisise – şi atât de înfricoşată.

— Era să uit. Am un cadou pentru tine.

Iseult scoase un şnur de piele de sub bluză şi i-l trecu pe după gât. Safi îşi încreţi fruntea, gândurile şi vina împrăştiindu-i-se pe dată.

— Asta e o Piatră de Fir?

— Da. Iseult o împunse uşor cu cotul stâng. E un rubin.

— Dar Pietrele de Fir nu sunt ca să-ţi găseşti Inima de Fir?

— Nu neapărat. Pot fi folosite ca să găseşti pe oricine din Familia ta de Fir.

Iseult scoase o a doua piatră de sub bluza ei murdară.

— Eu am perechea, vezi? Acum, ori de câte ori una dintre noi e în pericol, pietrele vor străluci. Iar strălucirea va păli pe măsură ce ne vom apropia una de cealaltă.

— Să mă binecuvânteze Fântânile! zise Safi în şoaptă.

Brusc, piatra se simţi de două ori mai grea în palma ei. De două ori mai strălucitoare pe sub Firele roz şi de mii de ori mai preţioasă. Puterea de a o găsi pe Iseult oriunde s-ar fi aflat – puterea de a o proteja de iadul pe care-l trăise cu o seară în urmă –, ăsta da cadou, într-adevăr!

— De unde le ai?

Iseult nu-i luă în seamă întrebarea.

— Piatra aia, spuse ea, ţi-a salvat viaţa. Aşa am dat de tine la nord de oraşul Veñaza.

La nord de oraşul Veñaza. Unde Iseult fusese străpunsă în braţ cu o săgeată de propriul neam. Nici nu era de mirare că nu voia să vorbească despre asta.

Safi îşi aranjă şnurul la gât.

— Îmi pare rău, spuse încetişor. Nu va mai trebui să te întorci niciodată la midenzi. Niciodată.

Iseult se scărpină la claviculă.

— Ştiu, dar… unde *o să mergem,* Safi? Nu cred că ne mai putem întoarce acum în Veñaza.

— O să mergem cu prinţul. La Lejna, ca să-i onorez contractul.

— Cu prinţul, repetă Iseult ca un ecou. Cu toate că expresia îi rămase la fel de liniştită, nasul i se încreţi doar puţin. Şi după Lejna?

Safi bătu cu degetele în genunchi. Ce-ar putea spune ca s-o facă să zâmbească? Ce-ar face-o pe Sora ei de Fir să se simtă din nou în siguranţă?

— Ce zici de Saldonica? Am fi nişte piraţi pe cinste! îi spuse şi-i dărui cel mai năstruşnic rânjet al

ei.

Iseult nu-i întoarse nici măcar o umbră de zâmbet. În schimb, nasul i se încreţi şi mai evident şi-şi coborî privirea spre mâini.

— Mama e acolo, spuse. Eu… nu vreau s-o văd.

Fir-ar să fie, de trei ori. Fireşte că Safi avea să aleagă un loc unde urma să fie şi Gretchya. Înainte să aibă timp să propună alte opţiuni, unele care s-o facă *sigur* să zâmbească pe Iseult, uşa cabinei se izbi de perete.

Evrane păşi greoi înăuntru, cu doi marinari care o împingeau de la spate. Călugăriţa le trânti uşa în faţă înainte să se împleticească spre fete –, iar lui Safi nu-i scăpă felul cum Iseult îşi îndreptă spinarea. Cum îşi dădu mecanic umerii în spate.

— Lasă-mă să te văd, spuse Evrane cu o voce spartă, prăbuşindu-se la podea lângă Safi. Eşti învineţită toată.

— O nimica toată.

Safi îşi trase picioarele sub ea.

— Poate că vânătăile nu te dor, dar aici nu e vorba despre tine.

Evrane aruncă o privire spre fereastra prin care pătrundea o rază de lună, adăugând:

— O vânătaie înseamnă sânge vărsat sub piele. N-ar trebui să desconsiderăm clauzele contractului.

Safi scoase un oftat prelung, mintea fugindu-i iar la Merik. Prinţul. Amiralul. Era mai tot timpul în gândul ei şi abia dacă se gândise la altceva în toate acele ore când stătuse înlănţuită. Abia dacă se *uitase* la altceva, în afară de părul lui udat de ploaie şi de privirea lui pătrunzătoare pe când cârmea corabia *Jana* înapoi spre casă.

După ce se declară mulţumită de starea de sănătate a lui Safi, Evrane examină şi braţul lui Iseult, iar Safi se duse la fereastră ca să se uite la ţărmul care se apropia. Muşchii o ardeau de la mişcare, de la simplul efort de a sta în picioare. Şi totuşi, îi plăcea. Îi ţinea la distanţă frigul, gândurile despre Merik, grozăviile din tribul lui Iseult şi toate

celelalte lucruri pe care era mai bine să nu le ia în seamă.

Dar Safi nu prea avea ce să vadă afară. Doar ziduri de piatră şi stropi de apă ce înceţoşau sticla. Dacă îşi lungea gâtul, ar fi putut să zărească un colţ palid din cerul de la apus.

— Unde suntem? o întrebă pe Evrane.

— La un golf al familiei Nihar, răspunse călugăriţa. A fost ţinut secret vreme de secole. Până astăzi.

Tonul ei era ca de gheaţă, iar când îşi întoarse privirea la ea, Safi o văzu încruntându-se când schimba bandajul de la braţul lui Iseult.

— Golful e inaccesibil dinspre uscat, continuă Evrane, de vreme ce e înconjurat de stânci şi nu e loc decât pentru o singură navă. Dar – legă faşa curată, încuviinţând mulţumită din cap – cred că ai să-l vezi cu ochii tăi cât de curând. Amiralul plănuieşte să ne ducă la ţărm. De acolo vom merge spre Lejna la pas.

29

Merik stătea în cabina lui Kullen, uitându-se în jos la Fratele lui de Fir. Kullen avea faţa cenuşie şi-şi masa osul pieptului, cu ochii la Merik din patul său scund. Ryber pusese un sac cu făină la spatele lui Kullen, ca să-i ţină drept capul şi plămânii, iar acum era plin de pudră albă prin păr şi pe obraji. Chipul fiindu-i luminat doar de o rază firavă a zorilor, arăta chiar ca un cadavru.

Cabina, pe de altă parte, părea plină de viaţă.

Unicul lui cufăr stătea sub fereastră, revărsându-şi conţinutul în obişnuitul haos organizat, şi n-aveai cum să nu observi urma de cămăşi şi pantaloni care ducea de acolo şi până la pat.

— Prea ocupat ca să-ţi împătureşti uniforma? întrebă Merik, aşezându-se pe un colţ de pat.

— Ah, m-ai prins!

Kullen închise cu zgomot cartea învelită în piele roşie, *Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini.*

— Nu mă pot abţine să nu citesc iar şi iar epopeile astea, zise. Dacă tot sunt ţintuit la pat, măcar să mă simt bine.

Aruncă o privire la hainele împrăştiate pe podea. Apoi se strâmbă:

— Chiar că am făcut mizerie!

Merik încuviinţă absent din cap şi se sprijini cu coatele pe genunchi. Nu-i păsa de uniformă, iar Kullen ştia.

— N-ar trebui să lipsesc mai mult de jumătate de săptămână, spuse Merik.

— Nu te grăbi din cauza mea.

Kullen încercă să schiţeze unul dintre înfricoşătoarele lui zâmbete, care fu spulberat aproape instantaneu de un acces de tuse.

De îndată ce criza trecu, Merik continuă:

— Am să mă duc la nord de domeniu să-l găsesc pe Yoris. Nu cred că o să fie probleme în privinţa

Safiyei, dar sigur o să facă gură din pricina lui Iseult. Nu i-a suferit niciodată pe ’matsi.

— N-a suferit-o niciodată nici pe mătuşa ta.

Kullen scoase un oftat şi se lăsă pe sacul cu făină.

— Presupun că o să vi se alăture, nu? îl întrebă.

— Mă îndoiesc c-o pot ţine departe.

— Ei bine, dacă Yoris îţi face necazuri, spune-i…

Kullen îşi flutură mâna, iar Merik fu învăluit de un curent rece de aer.

— …că-l fac fărâme cu un uragan.

Merik se încruntă la demonstraţia de putere a lui Kullen, însă nu scoase niciun cuvânt. Ani la rând se certaseră că prea des şi prea mult apela Kullen la magia sa. Merik nu voia să se despartă certaţi.

— Să trec pe la mama ta cât sunt la ţărm?

Kullen scutură din cap.

— O să merg eu de cum mă simt mai bine. Dacă e în regulă pentru tine.

— Desigur. Ia-o şi pe Ryber cu tine. Pentru orice eventualitate.

Kullen îşi ridică sus de tot sprâncenele.

— O să-i transmit lui Hermin că eu am dat ordinul, se grăbi Merik să adauge. Ryber ştie cum să te ajute în eventualitatea unei crize –, iar echipajul e conştient de asta. E chiar foarte logic să te însoţească. În plus… – Merik se încruntă la unghii; avea făină şi mizerie sub ele –, nu cred că mai contează dacă echipajul află despre voi. S-a terminat cu amiralitatea, Kullen. Lovats nu vrea să răspundă, iar ce a spus Vivia despre tatăl nostru pare din ce în ce mai adevărat.

— Nici nu sunt surprins, răspunse Kullen încetişor.

Merik se încruntă şi începu să-şi facă de lucru cu unghia de la degetul mare. Era încă unul dintre lucrurile care iscaseră dispute îndelungate între ei: Kullen bănuia că temperamentul Viviei era aţâţat de Serafin. Că regele îşi dorea ca propriii copii să fie veşnic la cuţite.

Însă Merik socotea că teoria asta e o prostie crasă. În ciuda tuturor defectelor lui, regele Serafin nu şi-ar

fi irosit energia să işte necazuri, mai ales când Vivia putea să şi le facă şi singură.

— Ce ştiu *sigur*, Kullen, e că ne-am săpat o groapă adâncă şi încă n-avem habar cum să ieşim din ea.

— Dar poţi să ieşi.

Kullen se aplecă în faţă, făina pufăind afară prin capătul sacului. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, asta i-ar fi făcut pe Merik şi pe Kullen să râdă.

— Dacă ajungeţi la Lejna, continuă, iar tu obţii contractul de negoţ, toate se vor fi rezolvat. Eşti menit să faci lucruri măreţe, Merik. Cred asta cu tărie.

— Nu prea măreţe. Acordul n-ar fi decât cu unul dintre sutele de domenii cartorrene. Iar pământurile de acolo…

Merik arătă către fereastră, abţinându-se să nu scoată un râs dispreţuitor la adresa propriei lui persoane:

— Nu e mai bine decât acum un an. Nu ştiu de ce încă sper, dar sper. De fiecare dată afurisită când mă întorc aici, tot mă aştept să-l văd reîntors la viaţă.

Kullen scoase un oftat, un sunet hârşâit, care-l făcu pe Merik să se ridice în picioare.

— Eşti obosit. O să plec.

— Aşteaptă!

Kullen îl trase de mânecă, iar căldura din aer dispăru din nou.

— Promite-mi ceva!

— Orice.

— Promite-mi că n-o să te dai în lături de la o tăvăleală printre cearşafuri cât eşti plecat. Eşti atât de tensionat – trase o gură de aer –, abia dacă mă pot uita la tine fără ca plămânii mei s-o ia razna.

Merik râse.

— Şi eu, care mă aşteptam la ceva serios! Am o mulţime de motive pentru care să fiu tensionat, ştii.

— Chiar şi aşa.

Kullen flutură uşor din mână.

— Şi cu cine ar trebui să mă tăvălesc, mai precis? Nu văd prea multe femei care să stea la coadă.

— Cu domna.

De data asta, Merik râse *din toată inima.*

— *Nu* mă tăvălesc cu domna. Şi mai ales nu cu una care e logodnica împăratului Cartorrei. În plus, mă face să-mi pierd controlul. Ori de câte ori cred că totul curge lin, spune ea ceva care mă deranjează şi vijelia revine.

Kullen se înecă, dar când întoarse ochii spre el speriat, Merik îşi dădu seama că pur şi simplu izbucnise în râs, deşi horcăit.

— Nu e de vină firea, nătărăule! Ci magia ta, care reacţionează la o femeie, aşa cum a vrut şi Noden să fie firesc. Ce naiba credeai că se întâmplă cu vraja mea, când eu şi Ryber…

— Nu vreau să ştiu! Merik îşi ridică palmele în aer. Chiar nu vreau să ştiu!

— Bine, bine!

Râsul i se stinse pe buze lui Kullen, însă un zâmbet şăgalnic îi rămase.

Iar Merik se abţinu să nu-l strângă de gât pe Fratele lui de Fir. Nu pentru discuţia asta venise el şi nu voia să se despartă de Kullen după tăvălitul prin cearşafuri, subiect fără noimă.

Aşa că Merik se chinui să zâmbească şi să dea din cap.

— Transmite-i cele bune mamei tale şi, dacă ai nevoie de mine, bate în tobă. O să rămânem de-a lungul coastei mare parte din drumul către Lejna.

— Da.

Pumnii lui Kullen reveniră la masat sternul, iar el încuviinţă din cap obosit.

— Acostare uşoară, Merik!

— Acostare uşoară! răspunse el, înainte să iasă cu paşi mari din cabină.

Odată ajuns pe punte, strigă după Ryber să-i aducă prizonierii – le spuse intenţionat „prizonieri”. Nu „însoţitori”, nu „pasageri”. Ci pur şi simplu *prizonieri.* Aşa era mai simplu să ignore sugestiile lui Kullen. Nu avea să se uite la Safiya, nu avea să-i

vorbească şi în niciun caz nu avea să se gândească la ea în felul *ăla.* Iar, după ce va ajunge la Lejna, o va lăsa acolo şi n-o va mai vedea niciodată.

Iseult mergea în urma lui Safi – care mergea în urma lui Evrane, care mergea în urma lui Ryber – prin cala întunecoasă şi sus, pe scară. Doi marinari se holbară la ea când puse piciorul pe prima treaptă. Mormăiră ceva, Firele tremurându-le de dispreţ.

Safi, în felul ei tipic, le aruncă o privire în timp ce-şi trecu lent degetul de-a lungul gâtului.

Firele lor se aprinseră în cenuşiul fricii.

Iseult scrâşni din dinţi, privind către Evrane să vadă dacă observase. Călugăriţa nu băgase de seamă, dar, chiar şi aşa, Iseult va trebui să-i amintească lui Safi (a o mia suta oară) să nu mai afişeze asemenea semne de agresiune. Era bine intenţionată, însă ameninţările ei nu făceau decât să scoată şi mai mult în evidenţă cât de diferită era Iseult, ceea ce n-o făcea decât să fie şi mai conştientă de privirile lungi ce i se aruncau, de înjurături şi de Fire cenuşii.

De obicei, Safi ştia să-şi ascundă mai bine ghearele, însă lucrurile erau altfel acum. Încă de când fusese înlănţuită, Firele lui Safi nu străluciseră decât în ruginiul vinovăţiei. În auriul ruşinii. În albastrul regretului.

Iseult n-o mai văzuse nicicând aşa pe Sora ei de Fir. Nu crezuse niciodată că lui Safi i-ar putea păsa atât de cineva, încât să fie supărată că-i făcuse necazuri – cel puţin, nu altcineva, în afară de Iseult.

Iseult şi Safi păşiră pe puntea pustie de pe *Jana.* Deodată, Firele lui Safi se aprinseră în culori noi. Griul groazei. Bleumarinul tristeţii. Şi toate amestecate cu vina, ruşinea şi regretul.

La picioarele stâncilor, înălţându-se deasupra vasului, se întindea o plajă liniştită, plină cu pietricele cenuşii. Numai paşii marinarilor întrerupeau ritmul valurilor şi al vântului. Nu se auzeau ciripitul rândunelelor şi nici râsul aspru al pescăruşilor. Nu erau nici pelicani plini de graţie pe pietre şi nicio pasăre care să planeze prin jur.

De fapt, păsările *erau* acolo, dar nu în stare să cânte ori să zboare. Leşuri încovoiate şi schelete goale umpleau plaja ori pluteau lent în valurile refluxului. Mai erau şi sute de peşti morţi, aduşi la ţărm şi uscaţi în soare.

Câte mii de leşuri să se fi adunat acolo de-a lungul anilor? Şi câte altele mai erau aduse de valuri în fiecare zi?

Iseult îşi îndreptă privirea spre Evrane, întrebându-se oare cum se simţea călugăriţa să fie din nou acasă. Însă Firele lui Evrane rămaseră calme şi doar o scânteiere de tristeţe se întrezărea la ele.

Iseult îşi drese glasul şi-şi înghiţi impulsul de a se bâlbâi.

— Credeam că apa a fost cea otrăvită, călugăriţă Evrane. Nu peştii.

— Dar peştii, răspunse Evrane, venind lângă Iseult, nu înoată prin apa otrăvită şi mor? După care vin păsările să-i mănânce şi mor şi ele.

Safi se apropie de pasarelă, pe chip şi în Fire citindu-i-se groaza.

— Totuşi…

Iseult rămase calmă în aparenţă, dorindu-şi în schimb să afişeze aceeaşi expresie ca Safi. Dorindu-şi s-o poată *face* pe Evrane să înţeleagă că o dor plămânii la vederea acestui peisaj dezolant, că îşi simte coastele îngheţate, ca şi cum ar fi fost de granit. Cu toate astea, nu avea nici mască şi nici cuvinte, aşa că rămase înmărmurită.

Văzu cu colţul ochiului nişte Fire aprinse puternic şi nu trebui să se întoarcă să vadă cine li se alăturase. Cine venise lângă Evrane şi îşi scoase ocheanul din haină.

Firele dintre Merik şi Safi erau acum mai puternice, dar şi o învălmăşeală de contradicţii. Firele dinspre exterior, ca braţele unei stele-de-mare, se întindeau unele după altele şi se prindeau cu o foame purpurie. Cu o pasiune de-un roşu stacojiu. Cu o nuanţă albastră de regret.

Şi cu ceva mai mult de o furie purpurie.

Legătura asta ar putea fi explozivă, se gândi Iseult, frecându-şi cu furie vârful nasului.

— Ce e? întrebă Safi.

Iseult tresări. Fusese atât de prinsă cu Firele, că nici nu observase că se întorsese înspre ea.

— Nu-i nimic, murmură Iseult, deşi ştia că Safi poate detecta o minciună.

— N-are pantofi! ţipă Evrane, distrăgându-i atenţia lui Safi.

Nările lui Merik fremătară, iar Safi deschise gura, pe de-o parte ca să spună că se descurcă şi fără, însă Merik strigă:

— Ryber! Adu-i domnei nişte pantofi!

Fata apăru numaidecât prin tambuchi, muşcându-şi buza.

— Pot să-i fac rost de o pereche de cizme, amirale, dar va trebui să vină cu mine sub punte. E mai uşor să o duc pe ea la pantofi decât invers.

— Du-o!

Merik o expedie cu un gest din mână, îndreptându-şi deja ocheanul la ţărm.

Safi se uită la Iseult.

— Vii şi tu?

— Eu rămân.

Dacă se ducea cu ea, Safi s-ar fi folosit de prilej ca s-o asalteze cu întrebări. Întrebări care ar fi putut ajunge la Firele care legau…

Sau, şi mai rău, la vocea umbrei din coşmarul lui Iseult.

— Vreau să stau afară, adăugă aceasta, la aer curat.

Safi nu înghiţi gogoaşa. Aruncă o privire la marinarii urcaţi pe catarge. Apoi se uită sceptic la Iseult.

— Eşti *sigură?*

— O să fiu bine, Safi. Uiţi că *eu* te-am învăţat arta eviscerării.

Safi pufni, însă Firele ei licăriră într-un roz amuzat.

— Aşa să fie, Sora mea de Fir? Ai uitat deja că în oraşul Veñaza *mie* îmi spuneau Marea

Evisceratoare?

Safi flutură teatral o mână prin aer, pe când se răsuci pe călcâie spre Ryber.

De data asta, Iseult nu fu nevoită să-şi simuleze rânjetul.

— Aşa credeai că-ţi spun? strigă ea. Era de fapt Marea Vociferatoare, Safi, pentru că ai o gură atât de mare…

Safi se opri în dreptul tambuchiului atât cât să-şi muşte degetul mare, în direcţia lui Iseult.

Iar Iseult îi întoarse gestul.

Când se îndreptă spre parapet, îl găsi pe Merik cu sprâncenele ridicate, iar pe Evrane abţinându-se din greu să nu râdă. O bucură peste măsură s-o vadă pe călugăriţă amuzată, astfel că simţi cum o căldură i se prelinge pe umeri.

— Mă bucur să văd că te simţi mai bine, îi spuse Evrane.

— E bine să mă simt mai bine, răspunse Iseult, storcându-şi mintea să găsească ceva inteligent de adăugat. *Orice*, de fapt.

Dar nu găsi nimic, iar o tăcere stânjenitoare se strecură odată cu briza. Iseult începu să-şi maseze cotul drept, doar ca să se ţină ocupată cu ceva.

Însă asta îi înverzi de grijă Firele lui Evrane.

— Pe tine te doare braţul, şi proasta de mine mi-am lăsat alifiile sub punte.

Plecă grăbită, lăsând-o pe Iseult cu Merik.

Singură cu Merik.

Cu prinţul care putea să devină o parte din Familia de Fir a lui Safi sau la fel de bine duşmanul ei. Un prinţ care dicta acum unde şi cum să meargă Iseult şi Safi.

Fără să-şi dea seama, lui Iseult îi scăpă o întrebare:

— Eşti căsătorit?

Era prima întrebare pe care o puneau Vrăjitoarele Firului când făceau Pietrele de Fir pentru cineva, iar Iseult o auzise pe Gretchya rostind-o de mii de ori când era mică.

Degetele lui Merik se încleştară strâns pe ochean; Firele lui străluceau a surpriză.

— Ăă… nu.

— Ai o iubită?

Merik lăsă ocheanul în jos, Firele pulsându-i de data asta a repulsie.

— Nu. De ce întrebi?

Iseult răsuflă uşurată în sinea ei.

— Nu sunt interesată de tine, Înălţimea Ta, aşa că nu e nevoie să afişezi dispreţ. Pur şi simplu încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să te urmăm la Lejna sau nu.

— *Dacă* ar trebui să mă urmaţi?

Atitudinea şi Firele lui Merik se relaxară.

— Nu prea aveţi de ales, adăugă.

— Dacă gândeşti aşa înseamnă că ne subestimezi enorm pe mine şi pe Safi.

Obrajii lui Merik şi Firele se aprinseră într-un roşu furios, aşa că Iseult încheie interogatoriul de Vrăjitoare a Firului. Însă, când Merik se întoarse pe călcâie să plece, i se alătură.

— Nu mă placi, spuse ea. Şi nici nu trebuie. Dar ţine minte că, dacă îi faci vreodată ceva rău Safiyei fon Hasstrel, te tai bucăţele şi te dau de mâncare şobolanilor.

Merik nu răspunse, deşi părea *grozav* de înfuriat când se îndepărta cu paşi mari de Iseult, îndreptându-se spre tambuchi.

Însă sclipirea azurie a înţelegerii din Firele lui îi spuse lui Iseult nu numai că o ascultase, dar şi că pusese la suflet avertismentul.

Ceea ce era de bine, pentru că ea vorbise cât se poate de serios.

Safi stătea ghemuită în barcă, apa împroşcând-o din părţi pe când Ryber vâslea, ducându-i la ţărm pe Safi, Iseult, Evrane şi Merik.

Când Ryber o duse sub punte, Safi îşi ceru iertare că îi dăduse atâta bătaie de cap, însă Ryber se mulţumi doar să ridice din umeri.

— Amiralul e ca un câine care latră, dar nu muşcă. În plus, nu pe *mine* e supărat.

Era mult prea adevărat. Merik abia dacă se uitase la Safi de când ajunseră la golf şi ori de câte ori încerca să-i pună o întrebare – *Mergem pe jos? Avem provizii?* – el pur şi simplu îi întorcea spatele.

Lucru care, fireşte, o îndârjise şi mai şi să-i smulgă cu forţa un răspuns. Prefera să mârâie la ea sau să muşte decât să pretindă că nu există.

În doar câteva minute barca ajunse la ţărm, iar Ryber sări în apa până la genunchi ca s-o tragă la mal. Merik şi Evrane se dădură jos dintr-un salt. Safi şi Iseult, pe de altă parte, fură mult mai puţin graţioase.

— Uite ceva ce Mathew şi Habim nu s-au gândit să ne înveţe, spuse Iseult, luându-le pe Safi şi pe Ryber de mână ca să coboare. Ar trebui să le aducem la cunoştinţă că ieşitul din barcă e o abilitate foarte folositoare.

— Nu e chiar aşa de folositoare, răspunse Ryber. Trebuie doar să urci şi să cobori.

Safi tuşi uşor.

— Iseult a vrut să facă o glumă!

— O! chicoti Ryber. Scuze! Nu am mai întâlnit decât o singură Vrăjitoare a Firului, şi aia bătrână. Presupun că poţi să-mi vezi Firele chiar în acest moment, nu?

— Da, răspunse Iseult. Acum sunt verzi de curiozitate.

Un zâmbet de plăcere apăru pe chipul lui Ryber.

— Deci… îmi vezi şi Inima de Fir?

Iseult îşi încreţi uşor nasul, după care aruncă o privire scurtă, aproape temătoare, spre Safi, înainte să spună:

— Da, îl văd. E pe corabie.

Zâmbetul lui Ryber se lăţi, deşi nu aveai cum să nu-i observi privirea goală, hăituită din ochi.

— Ryber! lătră Merik.

Fata tresări, pornind apoi cu paşi mari spre amiral.

Safi se aplecă spre Iseult.

— De ce te-ai uitat la mine când Ryber te-a întrebat de Inima ei de Fir?

— Pentru că are nişte albastru în ea, replică ea pe un ton oarecare. Asta înseamnă că o parte din dragostea ei e îndurerată.

— O! făcu Safi.

Ideea că între Ryber şi Kullen se strecurase o umbră de tristeţe îi aduse un nod în gât.

În timp ce Iseult se duse înainte pe plajă să i se alăture lui Evrane, care inspecta păsările moarte la câţiva paşi depărtare, Safi îl aşteptă pe Merik.

— În calitate de secund adjunct, îi spunea el lui Ryber, ale cărei cozi împletite fluturau în vânt, Hermin e la comanda corabiei până când Kullen se va simţi mai bine. Şi ţine minte: nu mânca peşte sau nu bea din apă! Nu suntem la râul Timetz – Vrăjitorii noştri de Apă n-au ajuns până aici. Ai muri înainte s-apuci să înghiţi. Şi asigură-te că Hermin nu-şi forţează prea tare magia! Dacă cei din Lovats nu răspund, nu prea avem ce face oricum.

Ryber salută, cu pumnul la inimă, iar Merik se uită spre corabie. Câteva clipe prelungi apa de mare îi scăldă picioarele lui Safi – şi cizmele lui Ryber –, însă rămase pe loc. Pur şi simplu aştepta ca prinţul să-şi încheie acel mut rămas-bun.

Când termină – îndreptându-şi brusc spatele şi aranjându-şi gulerul –, se răsuci pe călcâie şi trecu furtunos pe lângă Safi.

— Acostare uşoară! strigă Ryber după ei.

— Acostare uşoară! îi strigă Safi înapoi, pornind deja spre Merik.

Iseult îşi aranjă pasul după al ei, Evrane mergând agale în urmă, cu mult mai multă graţie decât Safi sau Iseult. Plajele din oraşul Veñaza erau nisipoase, pe când pietrişul ăsta nu prea era pe placul gleznelor lui Safi. Şi mai învăţă repede să sară printre păsări moarte, ceea ce *nu* era cel mai uşor lucru.

Când se întoarse spre Iseult să se plângă, văzu că Sora ei de Fir deja gâfâie.

— Eşti bine? S-o lăsăm mai încet?

Iseult stărui că era în regulă. Apoi ridică vocea:

— Unde mergem, Înălţimea Ta? Se pare că ne îndreptăm spre un zid.

Chiar *aşa,* parcă mergeau direct spre cele două stânci înalte care se uneau printr-o proeminenţă formată din stalactite.

— E o peşteră ascunsă acolo, spuse Evrane, de îndată ce deveni limpede că Merik nu avea de gând să răspundă, cu toate că Safi era impresionată că Iseult măcar încercase. Se voia să fie o peşteră *secretă*, cum şi golful se presupunea că e secret.

— N-o să ne vadă nimeni, bombăni Merik, ducându-se la marginea din dreapta a proeminenţei stâncoase.

Se aplecă pe sub o stalactită. Safi îl urmă. Razele soarelui de la asfinţit se strecurau prin golurile cât nişte gămălii de ac din tavanul de piatră.

După ce merse câţiva paşi, Merik îşi îndreptă spatele, aşa că Safi se încumetă să facă la fel. Nicio stâncă ascuţită nu-i străpunse capul, deşi simţea apa picurând.

— Apa asta e otrăvită? întrebă ea, frecându-şi părul.

— Nu la atingere, răspunse Evrane, cu glasul înăbuşit de Iseult, care era în faţă. Mare parte din apa proaspătă de prin părţile astea e periculoasă dacă o bei, dar mai sunt şi unele surse care au rămas totuşi pure.

Merik scoase un mormăit gâtuit.

— Nu vrea să audă nimeni de Fântânile Originii.

— Eu vreau să aud! sări Safi.

— Şi eu, spuse Iseult, respirând din greu. Am citit atâta despre ele. E adevărat că Fântâna Apei te poate vindeca?

— Asta era pe vremuri. Toate Fântânile puteau să vindece în timpul vieţii şi – *Merik,* izbucni Evrane, încetineşte! Nu toată lumea ştie drumul ăsta şi nu toţi suntem în formă!

Merik încetini, dar nu prea mult. Aşa că Safi găsi de cuviinţă să încetinească ea. De îndată ce ar fi descoperit că toată lumea rămăsese în urmă, Merik n-ar mai fi putut decât să-şi domolească pasul.

În scurt timp pe Safi începură s-o ardă coapsele, tot forţându-le pe măsură ce urca.

— Era o Fântână a Originilor şi pe pământurile familiei mele, începu ea, de cum fu sigură că Iseult nu avea nicio problemă cu urcuşul. Dar nu era vie.

— Nu, spuse Evrane. N-ar fi avut cum să fie, n-au mai rămas decât două Fântâni ale Originii. Din cinci, doar Fântâna Eterului de la mănăstirea carawenilor şi Fântâna Focului din Azmir mai sunt în viaţă. Izvoarele lor curg încă, copacii din jur înfloresc tot timpul anului, iar apele te pot vindeca. Deşi se spune că…

— Atenţie la scări! lătră Merik.

— …că, dacă acei Cahr Awen se vor întoarce, celelalte fântâni îşi vor recăpăta puterile, iar izvoarele lor vor începe din nou să curgă.

În timp ce se chinuia să vadă urma paşilor lui Merik, care deja urcase, Safi încerca să-şi aducă aminte poveştile din copilărie.

— Câţi Cahr Aweni au fost înainte să moară şi ultima pereche?

— Noi am socotit pe puţin nouăzeci, spuse Evrane, însă doar patruzeci de perechi au fost înregistrate în Analele Memoriei.

— Analele, interveni Merik dispreţuitor, nu-i fac să fie şi reali.

— Analele *Memoriei,* îl corectă Evrane, îi fac indiscutabil de reali. O Soră Vrăjitoare a Văzului a transferat amintirile direct din cadavrele Cahr Awenilor.

— Doar că acele Anale ale Memoriei au fost contrafăcute, mătuşă Evrane. Dacă ai terminat cu lecţiile, va trebui să facem linişte de-acum înainte.

— Dar nu mai avem încotro să mergem, spuse Safi.

La vreo treizeci de trepte mai sus, luminat de o firavă rază de soare, se vedea doar un zid gol.

— Bună treabă, prinţe!

Nu se obosi să răspundă la înţepătura ei, aşa că Safi merse tiptil în urma lui până când amândoi ajunseră la zid, până când Merik catadicsi în sfârşit

să i se adreseze, trăsăturile feţei abia întrezărindu-i-se în lumina palidă.

— Va trebui să împingem împreună, şopti el, lipindu-şi umărul de zid şi apăsându-l cu palma.

Safi făcu la fel cu celălalt umăr.

— Unu, mimă Merik cu buzele, doi… trei.

Safi împinse. Împinse şi Merik. Împinseră amândoi şi mai tare. Apoi şi mai tare, până când ea şuieră:

— Nu se întâmplă nimic!

Fireşte că de îndată ce rosti aceste cuvinte zidul coborî, mişcat de aer şi de zgomot. Safi alunecă în lumea copacilor morţi şi a solului palid. Căzu şi Merik, însă nătărăul încercase să se prindă de uşa de piatră, care se legăna, ceea ce nu făcu decât să-l rotească, astfel încât să cadă pe spate.

Ea căzu peste el, lovindu-se piept în piept. Merik *gemu*, la fel şi ea, şi scoase un scâncet de durere.

— Ce naiba? făcu ea, încercând să se dea jos.

Însă mâna îi era prinsă sub el, iar fiecare smucitură îi trăgea corpul şi mai aproape de al lui.

O căldură ardea prin ea. Mai fusese în preajma lui Merik şi ieri – în timpul certei –, însă de data asta se simţea… altfel. Era mult prea conştientă de forma trupului lui Merik. De unghiul oaselor de la şold şi de muşchii spatelui, muşchi în care degetele ei stăruiau să se înfigă. Din întâmplare. Din *pură* întâmplare.

Safi mai era foarte conştientă şi de Evrane, care râdea, şi de Iseult, care se holba în stilul cel mai nepotrivit unei Vrăjitoare de Fir. Înainte ca Safi să le poate cere s-o ajute, Merik îşi răsuci capul, iar stomacul lui se lipi de al ei.

— Dă-te de pe mine!

Mârâitul lui răsună prin cutia ei toracică, însă nu avu ocazia să-i replice, fiindcă Evrane se opri din chicotit la auzul lemnului scârţâind dinspre luminiş.

De după pinii albiţi de soare se iviră vârfurile a douăzeci de săgeţi, iar Iseult murmură:

— Of, Safi, ne-a *spus* să facem linişte.

30

Merik se aşteptase la soldaţi cu arcuri – chiar se aşteptase. Dar nu se aşteptase ca Maestrului Vânătorilor, Yoris, conducătorul lor, să-i ia atât de mult până să le spună să lase armele jos. Sau că Safiya fon Hasstrel să fie deasupra lui în tot timpul ăsta.

Iseult şi Evrane – mătuşa lui îşi trăsese gluga pe cap – stăteau cu spatele la peşteră şi cu mâinile ridicate, iar Merik făcu tot ce-i stătu în putinţă ca să pretindă că nu era ţintuit sub Safiya. Că picioarele nu-i erau încurcate printre ale ei, că pieptul nu i se lipea de pieptul ei moale, că acelea nu erau unghiile ei care îi zgâriau spatele şi nici că ochii aceia de-un albastru furtunos erau la doar câţiva centimetri distanţă.

Ochii ei erau întotdeauna de vină – ei îi scoteau furia la suprafaţă. Dar nu avea să-şi dezlănţuie magia, oricât de tare îl îmboldea. Oricât de mult îşi dorea s-o întoarcă pe Safiya şi să…

Noden să-l aibă în paza lui!

Un geamăt i se opri în gât şi se rugă să-l înghită pământul cu totul.

Safiya îi luă neliniştea drept râset.

— Crezi că e amuzant? Pentru că nu râd, prinţe.

— Nici eu, răspunse el. Şi ţi-am spus să taci.

— Nu, mi-ai spus să împing. Ceea ce am şi făcut, doar că tu ai căzut. Unde ţi-era minunata vântvrajă atunci?

— Trebuia s-o fi lăsat la bordul *Janei.* Încordându-şi abdomenul, îşi apropie faţa de a ei: Chiar lângă răbdarea de a-ţi suporta înţepăturile fără sfârşit.

Atâta vreme cât rămânea furios, nu era nevoit să se gândească la forma gurii ei. Şi la greutatea şoldurilor care apăsau pe ale lui.

Ea îşi îngustă ochii:

— Dacă tu crezi că *astea* sunt înţepături, nici nu ştii ce te aşteaptă…

— Înălţimea Ta! tună un glas. Să fie ăsta fiul regesc al Nubrevnei pe care-l văd giugiulindu-se cu o domniţă? Coborâţi-vă armele, băieţi!

Săgeţile din pădure fură coborâte toate deodată. Merik o dădu numaidecât la o parte pe Safiya şi se ridică în picioare.

De îndată ce se ridică şi ea, Iseult şi Evrane veniră mai aproape, luându-şi poziţia de apărare în vreme ce „băieţii" lui Yoris dispărură în pădure, în frunte cu conducătorul lor.

Yoris era un bărbat zvelt, cu doar trei degete la mâna stângă – pe celelalte, chipurile, şi le pierduse în lupta cu o vulpe-de-mare.

— Gunoi 'matsi, şuieră printre dinţi Yoris în direcţia lui Iseult, după care scuipă la picioarele ei, întoarce-te în Vid!

Iseult abia dacă apucă s-o ia pe Safiya de mână înainte ca aceasta să se avânte:

— Ţi-arăt eu ţie Vid, mârâi Safiya, putregaiul Iadului ce eşti…

Şase dintre soldaţii lui Yoris îşi încordară arcurile spre ea, iar dintre pinii morţi se iviră şi mai multe vârfuri de săgeţi.

Merik îşi ridică mâinile în aer.

— Ordonă-le să lase armele, Yoris.

Asta nu era revederea fericită la care sperase cu unul dintre idolii copilăriei lui.

— Săgeţile n-au să-ţi salveze pielea, bolborosi Safiya. Am să te fac bucăţi cu cuţi…

— Destul! izbucni Iseult, cu mai multă emoţie în glas decât auzise Merik vreodată. Firele lui sunt inofensive.

Asta îi închise gura Safiyei, cu toate că se postă în faţa lui Iseult.

— Jos arcurile! ordonă Merik, de data asta mai tare. Mai furios. Sunt prinţul Nubrevnei, Yoris, nu un haiduc oarecare.

— Dar cine e asta, atunci?

Yoris făcu un semn din cap către Evrane, care încă avea gluga trasă şi stătea în poziţie de atac. La

semnul lui Yoris, un soldat îşi întinse săgeata, cu care-i dădu jos gluga de pe cap.

— Salut, Maestre al Vânătorilor, spuse ea tărăgănat.

— Tu, mârâi Yoris, trecând furtunos pe lângă Merik, trădătoarea Nihar. Nu eşti bine-venită aici.

Evrane îşi scoase sabia în exact acelaşi moment când Merik îşi scoase pumnalul şi-l puse în spate bătrânului.

— Dacă te iei de cineva din grupul meu, maestre Yoris, am să te fac bucăţi.

Merik împunse lama până când cămaşa lui Yoris se adună în vârful ei. Se săturase până în gât, iar Yoris ştia prea bine cât de repede putea să degenereze furia în familia Nihar.

— Evrane este o vizeră a Nubrevnei şi sora regelui, aşa că arată-i respectul pe care-l merită.

— A renunţat la titlu când a devenit…

Cizma lui Merik se înfipse în spatele genunchiului lui Yoris. Bărbatul se încovoie la pământ, iar de pretutindeni se iviră vârfuri de săgeţi.

Însă Yoris nu făcu decât să izbucnească în râs – un sunet care semăna cu pietre scrâşnind. Îşi înălţă capul:

— Ăsta e prinţul pe care-l ştiu eu! Am vrut doar să verific dacă nu te-a vrăjit fata 'matsi – atâta tot. Atâta tot.

Mai chicoti puţin, după care Maestrul Vânătorilor se săltă cu uşurinţă în picioare. Arcurile şi săgeţile coborâră cu un foşnet, iar Yoris făcu o plecăciune plină de recunoştinţă:

— Îngăduiţi-i umilului vostru servitor să vă conducă până la noua voastră locuinţă.

— Nouă? se încruntă Merik, punându-şi pumnalul înapoi în teacă.

Un rânjet viclean se întinse pe chipul lui Yoris.

— Noden ne-a surâs anul acesta, Înălţimea Ta, şi numai un prost îi nesocoteşte darurile.

Razele soarelui de dimineaţă se răsfrângeau asupra lui Merik, profilându-i umbra argintie în

urmă sau printre cioturile albite ale copacilor şi pe pământul galben şi prăfos. Safiya mergea la zece paşi în spate, lângă Iseult, în vreme ce Evrane închidea şirul.

Merik era uşurat să vadă cât de simplu e s-o ignore pe domna, atâta vreme cât nu putea s-o audă, cât nu putea s-o vadă.

Şi atâta vreme cât nu era deasupra lui.

Totuşi, privea în urmă o dată la câteva minute, ca să se asigure că femeile ţin pasul. Deşi nu se plângea şi nici nu mergea încet, Iseult nu era vindecată pe deplin. Chiar dacă chipul îi era golit de orice expresie, n-aveai cum să nu-i observi încleştarea gurii.

Dar, pe de altă parte, părea la fel de serioasă ca pe *Jana,* atunci când îl asaltase pe Merik cu întrebările alea ciudate. Era greu de spus cum se simţea – asta, dacă simţea ceva.

Din fericire pentru Iseult şi Evrane, soldaţii lui Yoris dispăruseră în pădurea tăcută încă din prima milă parcursă. Şi, din fericire pentru Merik, aceeaşi soldaţi se târau de-a lungul pădurii-fantomă pe mii de acri.

Dacă Safiya se hotăra să fugă, era o chestiune de minute până când oamenii lui Yoris ar fi prins-o.

Dar Merik nu credea că Safiya avea să fugă. Nu cu Iseult, care încă nu era vindecată.

Grupul continua să meargă tot înainte, iar peisajul tăcut rămase neschimbat. Nu era decât un nesfârşit cimitir de copaci despicaţi şi de trunchiuri albite de soare, de leşuri de păsări şi de pământ uscat ca osul. Ori de câte ori trecea pe acolo, Merik vorbea încet şi-şi ţinea capul plecat.

Yoris n-avea însă porniri dintr-astea. Îl desfăta pe Merik – cu glas tare – cu ultimele veşti despre bărbaţii şi femeile cu care acesta crescuse. Bărbaţii şi femeile care trăiseră şi lucraseră cândva pe domeniul familiei Nihar. Se pare că toţi se mutaseră acum cu Yoris şi soldaţii lui în noua locuinţă.

În ciuda tuturor dovezilor, Merik se trezi că încă spera să găsească ceva viu. O fărâmă de licheni, un

ghemotoc de muşchi – s-ar fi mulţumit cu orice, atâta vreme cât ar fi fost verde. Şi totuşi, era tocmai cum îi spusese şi lui Kullen: nimic nu se schimbase. Nu era nicio diferenţă să se mute de la est la vest într-o lume a morţii şi a otrăvii.

Când Yoris ajunse în dreptul unei răscruci – drumul ce se întindea la dreapta, continuându-se de-a lungul Mării Jadansi, în vreme ce poteca din stânga ducea spre interiorul ţării –, Merik fu străbătut de un fior de panică.

— Dacă toată lumea s-a mutat, a plecat şi mama lui Kullen?

Avea de gând să-i facă o vizită.

— Carill a rămas pe domeniu, spuse Yoris, prin urmare Kullen o s-o găsească exact unde a lăsat-o. A fost singura care nu a vrut să vină cu noi. Dar, pe de altă parte, ăsta n-a fost niciodată căminul ei. În adâncul sufletului, a rămas încă o arithuaniană.

Desfăcu o ploscă de la cingătoare şi, scuturând din cap, o apucă pe poteca din stânga.

Merik îl urmă, încetinind să se asigure că Safiya, Iseult şi Evrane pot ţine şi ele pasul. Puteau.

— Apă? întrebă Yoris.

— Te rog.

Buzele lui Merik erau uscate ca hârtia şi îşi simţea limba de parcă ar fi fost din clei. Parcă toată uscăciunea lumii îi seca porii până la ultima picătură de umezeală.

Dar fu cu băgare de seamă să nu bea prea mult. Nu se ştia câtă apă purificată avea Yoris la dispoziţie.

— Locul ăsta nou al tău, începu Merik, înapoindu-i plosca, nu pare aproape de domeniul Nihar. Merită să baţi atâta drum?

— Da, răspunse Yoris, cu un rânjet în colţul gurii. Dar nu-ţi spun nimic mai mult. Vreau să vezi cu ochii tăi Darul Lui Noden. Când l-am văzut prima oară, am plâns ca un bebeluş.

— Ai plâns? repetă Merik neîncrezător. Nu-şi putea închipui lacrimi pe chipul unui vânător, cum

nu-şi putea închipui nici stejarii şi pinii din jur înfrunziţi.

Yoris îşi ridică în aer mâna cu trei degete.

— Jur pe Tronul de Corali al lui Noden, am plâns iar şi iar, Înălţimea Ta. Aşteaptă numai şi ai să vezi c-o să faci la fel.

Lui Yoris îi dispăru zâmbetul la fel de repede pe cât apăruse.

— Cum stă regele cu sănătatea? Nu primim prea multe veşti prin părţile astea, dar am auzit acum câteva săptămâni că starea lui se înrăutăţise.

— E stabil, răspunse Merik. *E stabil şi ignoră toate apelurile lui Hermin, ba poate chiar o răsplăteşte pe Vivia pentru acţiunea ei piraterească.*

Dintr-o mişcare fulgerătoare, Merik îşi dădu jos haina şi îşi şterse broboanele de sudoare care îi intrau în ochi. Clocotea tot. Se sufoca. Îşi dorea să fi lăsat blestemata de jachetă pe *Jana.* Era o glumă crudă. Fiecare rază de lumină ce se reflecta din nasturii placaţi cu aur – nasturi pe care avea grijă să-i ţină lustruiţi şi care indicau rangul lui de conducător al Marinei Regale – era ca o oglindire a rânjetului Viviei.

Yoris şi Merik luară curba, iar pădurea moartă cedă locul unui deal pleşuv. Pe Merik începură să-l ardă coapsele de la primii zece paşi, iar cizmele îi alunecau mult prea uşor pe pietriş. Se opri la jumătatea drumului ca să-şi şteargă transpiraţia din ochi şi să verifice dacă femeile îi urmau.

Privirea Safiyei o întâlni pe a lui. Ea deschise uşor gura şi ridică o mână în aer, fluturându-şi degetele în semn de salut.

Merik se făcu că nu observă şi se uită la Iseult, a cărei bărbie încleştată şi atenţie se concentrau asupra urcuşului. Faţa îi era scăldată în sudoare, iar în rochia neagră şi lungă de Vrăjitoare a Firului părea să-i fie grozav de cald.

În cele din urmă, Merik îşi mută privirea la Evrane. Asemenea lui, Evrane îşi dăduse jos mantia, pe care o ţinea strânsă cu o mână. Era sigur că aşa

ceva nesocotea protocolul mănăstirii, însă nu putea s-o învinovăţească.

Tocmai când Merik dădu să deschidă gura ca să ceară o scurtă pauză, Evrane încetini pasul. Spuse ceva imperceptibil şi arătă spre est. Safiya şi Iseult se opriră şi ele şi îi urmăriră cu privirea degetul. Apoi zâmbiră.

Merik se uită şi el în stânga, doar ca să descopere că şi gurile li se relaxează într-un zâmbet. Fusese atât de atent la drum, încât nu se obosise să se uite spre est, să vadă piscul negru profilându-se departe, pe cerul portocaliu al dimineţii. Având câte două creste pe fiecare parte, părea capul unei vulpi-de-mare.

Era Fântâna Apei de pe Tărâmul Vrăjitorilor – Fântâna Originii din Nubrevna. Cu secole în urmă, fusese mândria întregului popor, iar cei mai puternici Vrăjitori ai Apei din Nubrevna veneau acolo să i se închine. Însă oamenii se mutaseră şi Fântâna murise. Iar acum, dacă mai rămăsese vreun Vrăjitor al Apei pe continent, sigur nu mai era în Nubrevna.

— Grăbeşte-te, Înălţimea Ta! strigă Yoris, întrerupând şirul gândurilor lui Merik şi îmboldindu-l să-şi continue drumul.

Călcâiele îi alunecau deasupra pietrelor, genunchii îi trosneau… Însă ajunse acolo – în vârf – cu limba atârnându-i de-un cot afară şi cu picioarele moi ca noroiul. Fu nevoit să-l apuce pe Yoris de umăr ca să stea drept.

Verde, verde şi iarăşi verde.

Pădurea era vie – o bună parte din ea încă respira şi înflorea la poalele dealului, răzbătând într-o lume de alb şi cenuşiu. Întinzându-se de-a lungul unui râu până la…

Merik dădu cu ochii de o câmpie pe care păşteau oi.

Oi.

Stătea să izbucnească în râs. Clipi din nou şi din nou. Ăsta era ţinutul copilăriei lui. Această junglă şi viaţă şi mişcare. *Asta* era acasă.

— Râul nu e contaminat.

Yoris arătă cu degetul spre izvorul care şerpuia din pădure, unde păsările – păsări *adevărate* – planau şi zburau.

— Trece tocmai pe lângă aşezarea noastră de acolo. O vezi? Chiar în despărţitura copacilor.

Merik miji ochii până când desluşi luminişul din pădure, chiar la sud de animalele care păşteau. Acolo, în dumbravă, zări acoperişuri plate şi… o barcă.

O barcă întoarsă cu susul în jos.

Merik scoase ocheanul şi îl duse la ochi. Aceea era fără îndoială curbura plină a carenei albite de soare a unei nave de transport care stătea cu josul în sus chiar în mijlocul aşezării.

— De unde a apărut corabia? întrebă el neîncrezător.

Înainte ca Yoris să poată răspunde, auzi paşi apropiindu-se din spate, însoţiţi de gâfâieli. Apoi Safiya apăru lângă el, trăgând cu nesaţ aer în piept şi strigând după Iseult să aştepte, că o să se întoarcă numaidecât după ea.

Degetele lui Merik se încleştară în jurul ocheanului. Domna strica tot, ca de fiecare dată. Se aplecă spre ea, gata să-i ceară să-l lase în pace.

Doar că Safiya zâmbea.

— Ăsta e *căminul* tău, spuse ea încetişor. Pe un ton plin de dorinţă. Zeul tău ţi-a ascultat ruga.

Lui Merik i se uscă gura imediat. Adierea vântului, foşnetul crengilor, ropotul paşilor lui Iseult şi ai lui Evrane – totul deveni un freamăt vag şi îndepărtat.

Safiya întoarse capul şi şopti, de parcă ar fi vorbit mai degrabă cu ea însăşi decât cu Merik:

— Nu-mi vine să cred, dar iată-l acolo. Zeul tău *chiar* ţi-a ascultat ruga.

— Într-adevăr, spuse Yoris.

Merik tresări – uitase că era şi Yoris acolo. Uitase de Evrane şi de Iseult, care urcau spre ei. Totul dinlăuntrul lui se pierduse în zâmbetul Safiyei. În adevărul vorbelor ei. Noden *chiar* plecase urechea la ruga lui.

— Corabia aceea, continuă Yoris, a căzut din ceruri în urmă cu vreun an, cumva adusă de o furtună. A lovit pământul cu o putere de nu vă închipuiţi. Cu susul în jos, întocmai cum o vedeţi, şi cu mâncare revărsându-se prin obloane.

Merik scutură din cap, străduindu-se să revină cu picioarele pe pământ.

— Şi… ce s-a întâmplat cu marinarii de pe ea?

— Nu era nimeni la bord, răspunse Yoris. Erau însă urme lăsate de Spintecaţi. Câteva pete negre, pe care am reuşit să le scoatem, şi nişte stricăciuni la carenă, care ar fi putut fi provocate de vulpi. Dar asta a fost tot.

Un strigăt răsună din spatele lui Merik, care se întoarse numaidecât. Evrane urcase dealul şi văzuse pădurile şi viaţa din ele.

Se aruncă la pământ, lovind cu palmele solul prăfos înainte ca Merik să ajungă la ea. Îl expedie cu un gest din mână, cu buzele murmurând o rugăciune şi cu ochii înecaţi de lacrimi. Lacrimi ce se prelingeau pe obrajii ei murdari.

Şi pe Merik începură să-l ardă ochii, căci pentru asta se chinuise atât – pentru asta Evrane, Kullen, Yoris şi toţi ceilalţi din copilăria lui *munciseră*, *asudaseră* şi *luptaseră.*

— Cum? murmură Evrane, strângându-şi mantia mototolită la piept şi scuturând din cap. Cum?

În ciuda îndelungatului său dispreţ pentru Evrane, expresia de pe faţa lui Yoris se îmblânzi. Până şi el trebuia să recunoască până la urmă cât de mult îşi iubea pământul Evrane Nihar.

— Râul e curat, spuse el pe un ton răguşit, dar blând. Nu ştim de ce, doar am descoperit asta – şi începutul acestei păduri din jurul lui – când am dat peste corabie. Nu ne-a luat mult să întemeiem o nouă aşezare şi din ce în ce mai multe familii ni se alătură în fiecare *săptămână.*

Familii. Preţ de o clipă, Merik nu fu sigur că înţelege cuvântul… Familii. Femei şi copii. Era măcar posibil aşa ceva?

Atunci îşi dădu seama de încă ceva, ceva care-i tăie răsuflarea lui Merik. Dacă Yoris făcuse toate astea în doar câteva luni, ce ar ieşi dacă ar avea o provizie constantă de hrană? Câte altele nu s-ar mai putea creşte şi construi?

Degetele lui Merik alunecară spre haină, spre contractul din interiorul ei. Se uită la Safiya. Ea îi întâlni privirea şi zâmbi şi mai larg.

Iar el uită pur şi simplu să respire.

Safi dădu fuga s-o ajute pe Iseult să urce restul dealului, iar plămânii lui îşi reluară funcţia normală. Mintea lui îşi recăpătă claritatea şi, după ce-şi aranjă cu o mişcare iute gulerul, îi oferi mâna lui Evrane.

— Vino, mătuşă! Aproape am ajuns.

Evrane îşi şterse obrajii, mai mult întinzând murdăria de pe ei decât înlăturând lacrimile. Apoi îşi dezveli dinţii într-un rânjet nesigur, de parcă ar fi uitat să zâmbească.

De fapt, Merik nu-şi putea aduce aminte când o văzuse zâmbind ultima dată.

— Nu poţi să spui pur şi simplu „aproape am ajuns”, Merik.

Îi luă mâna şi se ridică în picioare:

— Dragul, dragul meu nepot, aproape că am ajuns *acasă.*

31

Darul lui Noden era de departe cel mai *fericit* sat pe care-l văzuse Safi vreodată. Ea şi Iseult îi urmară pe Yoris, Merik şi Evrane peste un pod neterminat, râul de dedesubt fiind ca o şuviţă crestată în pământul galben. Ducea la un mănunchi de colibe din lemn, cu acoperişuri rotunde din paie şi garduri de lemn, la fel de albe precum copacii din care erau făcute. Căsuţele i păreau lui Safi grozav de firave – ca şi cum ar putut fi măturate de prima furtună şi azvârlite toate în râul repede.

Dar, pe de altă parte, nubrevnanii păreau nespus de rezistenţi. Dacă o vijelie le-ar fi răpit casele, ei ar fi luat-o pur şi simplu de la capăt. Şi tot aşa, la nesfârşit.

O rândunică zbură pe deasupra podului. Un corb cârâi de pe un acoperiş, iar frunzele ferigilor grase tremurau în vânt, înălţându-se de pe malurile prăpăstioase ale râului.

Iar toată lumea – *toată lumea* pe lângă care trecea Safi – zâmbea.

Nu lui Safi – ea doar atrăgea priviri curioase. Şi, clar, nu lui Iseult, care se ţinea de braţul ei şi mergea greoi, ascunsă sub pelerina lui Evrane. Ci lui Merik… Când dădeau cu ochii de prinţul lor, oamenii zâmbeau radios cum rar mai văzuse Safi. Niciodată adevraja ei nu arsese cu mai multă sinceritate, aşa cum era la ei.

Oamenii ăştia îl iubeau din toată inima.

— Eşti impresionată, spuse Iseult, trăgându-şi şi mai mult gluga peste cap, pentru ca nimeni să nu-i observe paloarea pielii şi părul cel negru.

Mergea încet, respirând din greu la braţul lui Safi, însă părea hotărâtă să ajungă până la baza lui Yoris înainte să cedeze în faţa durerii şi a istovirii.

— Firele tale strălucesc destul de puternic cât să redea vederea unui orb, continuă Iseult. Ai putea să te stăpâneşti? Altminteri, s-ar putea să-mi fac o impresie greşită.

— O impresie greşită? pufni Safi. În ce sens? *Tu* nu eşti impresionată?

Safi arătă cu capul spre o bătrână cocârjată din pragul unui bordei fără ferestre.

— Femeia aceea a izbucnit în *lacrimi* la vederea prinţului ei.

— Şi bebeluşul de colo plânge.

Iseult îi făcu cu mâna unei femei cu şolduri late, care ţinea în braţe un copilaş.

— E limpede că tinerii din Nubrevna îşi adoră prinţul.

— Ha-ha! făcu Safi sec. Vorbesc serios, Iseult. I-ai văzut vreodată pe oameni să reacţioneze astfel la vederea conducătorilor de breaslă din Dalmotti? Pentru că eu nu. Iar oamenii din Praga cu siguranţă nu s-au înghesuit niciodată să-i vadă pe domii şi domnele din Cartorra.

Scutură din cap, alungându-şi gândurile despre propriul domeniu, unde nimeni – *niciodată* – nu-l privise astfel pe unchiul Eron.

Ori pe Safi. De când se ştia, îşi zisese în sinea ei că nu-i pasă. Că nu-şi dorea ca sătenii sau fermierii s-o placă şi nici măcar s-o observe. Ce dacă o învinovăţeau pe Safi pentru unchiul ei beţiv, nu era ca şi cum *ea* ar fi putut cumva să oprească această mascaradă.

Şi totuşi, văzând ce simt oamenii de pe pământurile Nihar pentru Merik – văzând un asemenea devotament, de care ea nu avusese parte nicicând… Poate că primeai ceva la schimb pentru toată dăruirea faţă de poporul tău.

Doar că, fireşte, Safi nu mai avea niciun popor. Dacă s-ar fi întors în Cartorra, ar fi însemnat sinucidere curată sau asta cel puţin i-ar fi garantat o viaţă în sclavie ca Vrăjitoare a Adevărului, în slujba lui Henrick.

Merik zăbovea în grădină, atrăgând în jurul lui o mulţime de admiratori, aşa că Safi încetini pasul până când se opri de tot.

De lângă ea, Iseult scoase un suspin obosit şi plin de recunoştinţă şi se întoarse spre râu:

— Construiesc o moară acolo.

Chiar aşa şi era: dincolo de apele repezi, bărbaţii strigau şi cărau, băteau cu ciocanul şi ridicau scheletul unei construcţii noi. Erau îmbrăcaţi ca soldaţii de mai devreme, iar în spatele lor pinii – pini *vii* – foşneau în adierea vântului.

— Par oamenii lui Yoris, spuse Safi, bătând cu călcâiul în pământ. Sunt o groază, nu? Cel puţin douăzeci ne-au înconjurat pe noi de dimineaţă, ăştia fiind doar cei care se postaseră în jurul peşterii. Dar aici sunt mult mai mulţi.

Se îndreptă către doi bărbaţi care traversau podul.

— Nu se poate să fie toţi soldaţi de pe domeniul Nihar. Chiar şi pe vremea când trăiau părinţii mei, iar pământurile familiei Hasstrel erau roditoare, Habim spunea că nu erau mai mult de cincizeci de oameni.

— Suntem chiar la graniţa cu Imperiul Dalmotti, zise Iseult, scărpinându-şi gânditoare bărbia, ceea ce înseamnă că ăsta ar fi primul teritoriu atacat.

Safi încuviinţă dând încet din cap.

— Iar de vreme ce e deja şubrezit, devine câmpul de luptă perfect când războiul va fi reluat.

— Reluat? Iseult îi aruncă lui Safi o privire piezişă: Ştii sigur că Armistiţiul n-o să fie prelungit?

— Nu… dar sunt *destul* de sigură.

Safi urmări absentă cum un câine traversa agale şantierul de construcţie. Avea ceva micuţ şi blănos în bot şi părea nespus de satisfăcut de pradă.

— Când eram în oraşul Veñaza, reluă Safi, alegându-şi cu grijă cuvintele, unchiul Eron mi-a spus că va veni războiul, dar că încearcă să-l oprească. Iar Mathew a pomenit ceva cum că Armistiţiul s-ar încheia mai devreme.

— Dar de ce s-a ţinut întrunirea pentru Armistiţiu, dacă nimeni nu avea de gând să negocieze pacea?

— Nu sunt sigură, deşi ştiu că Henrick s-a folosit de întrunire ca de o scenă de pe care să-mi anunţe… *logodna.*

Safi aproape că se înecă rostind acel cuvânt.

— Iar anunţul a provocat o fisură în planul unchiului Eron.

— Hmmm…

Mantia lui Iseult foşni când îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Ei bine, de vreme ce marstokezii au aflat că eşti cu prinţul Merik, probabil că ştie şi împăratul Henrick. Aş zice că asta înseamnă că ne putem trezi cu ambele imperii pe cap în orice moment.

Lui Safi i se ridică părul de pe braţe.

— Bine punctat! murmură ea, neputând să nu ia în seamă frica dură ca gresia ce o străbătu de-a lungul şirei spinării şi siguranţa din stomac, care îi spunea că cele două imperii, Cartorra şi Marstok, *aveau* să-şi facă apariţia aici.

Şi că nu le-ar păsa câtuşi de puţin să încalce Armistiţiul, dacă asta ar fi însemnat să pună mâna pe o Vrăjitoare a Adevărului.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse Safi lui Merik, care stătea aplecat deasupra hărţii Ţării Celor o Sută de Insule.

Erau la câţiva paşi unul de altul, într-o cabină cu ferestre, asemănătoare celei lui Merik de pe *Jana,* doar că asta era cu susul în jos. Pereţii se curbau înspre interior, nu în exterior, iar uşa era la un picior mai sus de podea şi ca să ieşi trebuia să faci un pas mare cât ai urca o treaptă.

După ce Safi îi rugase pe Merik şi Yoris să treacă mai *repede* prin Darul lui Noden – Merik putea să-şi salute oamenii mai târziu –, Yoris îi conduse pe toţi la galion, la vederea căruia până şi Iseult nu-şi putu reţine un rânjet.

Corabia se sprijinea în puntea superioară, în vreme ce sub teugă fuseseră adăugate rezemători pentru ca nava să stea dreaptă. Prin mijlocul corabiei trecea un pasaj, puntea principală devenind acum tavanul. Scările atârnau în jos, ca să permită accesul la cală, iar ca să se ajungă la ce fusese cândva cabina căpitanului improvizaseră trepte.

Yoris se duse bombănind cu Evrane şi Iseult ca să aducă mâncare, iar Safi îl urmă pe Merik în cabina căpitanului, la o masă plină de hărţi – la fel ca aceea de pe *Jana* – din mijloc. Ferestrele nu avea încă geamuri, însă prin deschizăturile obloanelor pătrundeau zarva de zi cu zi şi o binevenită adiere de vânt. Pereţii corabiei erau groşi, căldura de la prânz era cumplită, iar Safi se trezi că parcă transpiră mai mult în interior decât în exteriorul corpului. Până şi ţanţoşul de Merik îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile cămăşii.

— Cartorranii se prea poate să fi pornit pe urmele mele, spuse Safi când el refuză să-şi ridice privirea din studiul atent al hărţilor.

Ea îşi puse palmele pe masă:

— Trebuie să pornim spre Lejna cât mai curând, prinţe. Cât de departe e?

— O zi întreagă de mers, dacă ne oprim peste noapte.

— Atunci, să nu ne oprim.

Merik îşi încleştă gura şi o fixă în sfârşit cu privirea.

— Nu avem de ales, domna. Yoris nu se poate lipsi decât de doi cai, ceea ce înseamnă că, dacă vine şi Iseult…

— Şi o să vină sigur.

— …şi dacă ne însoţeşte şi Evrane, ceea ce sunt sigur că o să facă, va trebui să călărim câte doi pe un cal. Iar *asta* înseamnă să ne oprim peste noapte ca să lăsăm caii să se odihnească. În plus, nimeni nu poate să găsească peştera Nihar, prin urmare nimeni nu se poate apropia de noi de pe uscat.

Merik îşi azvârli haina pe scaunul din apropiere, scotocind prin buzunare înainte să scoată un document bine-cunoscut, acum turtit şi mototolit.

Cu mişcări enervant de lente, despături documentul şi-l aşeză deasupra hărţii. Înşfăcă apoi o bucată de pâine uscată din castronul din mijlocul mesei şi luă o muşcătură zdravănă şi batjocoritoare.

— Presupun că eşti încă supărat pe mine, se burzului Safi.

În loc de răspuns, Merik începu să mestece şi mai repede şi să se zgâiască şi mai intens la hartă şi la contract.

— O merit pe deplin, adăugă ea, dându-se un pas mai aproape şi înfrânându-şi firea, care stătea să ia foc.

Acum era şansa ei să-i vorbească lui Merik între patru ochi să-şi ceară în sfârşit iertare pentru… pentru *absolut tot.* El n-avea unde să fugă şi nu mai era nimeni care să-i întrerupă.

— Am făcut o greşeală, continuă ea, sperând ca expresia de pe chipul ei să reflecte tot atâta sinceritate pe cât simţea.

Merik dădu pe gât un pahar cu apă şi se şterse la gură într-un fel care nu-l caracteriza. Apoi se uită în cele din urmă la Safi.

— „O greşeală” face să pară că a fost o întâmplare, domna. Ce le-ai făcut tu echipajului şi secundului meu a fost o bine calculată răutate.

— O calculată *ce?* se indignă ea. Nu-i adevărat, prinţe! N-am avut niciodată intenţia să-i pun în pericol pe Kullen sau pe oamenii tăi, iar puterea mea îmi spune că nici tu nu crezi ce vorbeşti.

Asta îi închise gura, deşi nările continuară să-i freamăte, iar Safi se gândi că ar putea să se înece dacă mai dă apa pe gât aşa de repede.

Ea dădu ocol mesei, spre scaunul pe care îşi azvârlise haina.

El se îndepărtă degrabă cu doi paşi. Harta şi contractul zburară pe podea.

Cu bărbia sus, Safi mai făcu trei paşi înainte, venind chiar lângă el.

Cu un oftat cât toate zilele, el se duse cu paşi mari pe partea cealaltă a mesei.

— Serios? făcu ea. E chiar atât de îngrozitor să stai în preajma mea?

— Da, e.

— Vreau doar să mă uit peste contract! Îşi ridică mâinile în aer: N-ar trebui să ştiu ce vrea unchiul meu de la tine? Ce vrea de la *mine?*

Postura lui Merik deveni rigidă, dar în cele din urmă cedă cu un oftat şi când Safi dădu ocol mesei el rămase ţintuit locului. Cu toate că umerii îi erau ridicaţi până la urechi, ea se gândi că nici nu-şi dă seama cât de accelerată îi e respiraţia.

— Relaxează-te! bombăni ea, aplecându-se peste contract. Nu muşc.

— Să înţeleg că leul feroce a fost îmblânzit?

— Ia te uită! toarse Safi, arătându-i cel mai pisicesc zâmbet din colţul gurii. Se pare că are simţul umorului.

— Ia te uită! i-o întoarse el. Se pare că încearcă să schimbe subiectul.

Îşi puse degetul arătător pe document.

— Citeşte blestematul de contract, domna, şi pleacă!

Zâmbetul ei se transformă într-o privire atentă când se aplecă şi-şi sprijini coatele de masă, prefăcându-se că e prima oară când citeşte contractul.

Doar că, de data asta, era cu totul diferit. Deşi clauzele rămăseseră neschimbate, Safi se simţea altfel, îi făceau stomacul ghem…

Orice negociere prevăzută pe a doua pagină a prezentului contract va fi declarată nulă dacă Merik Nihar nu va aduce pasagera în oraşul Lejna, dacă pasagerei îi curge sânge sau dacă moare.

Începură să-i tremure genunchii. Fusese cât pe ce să fie rănită – ba chiar să moară – când se luptase cu vulpea-de-mare. Şi, deşi ar face-o încă o dată de dragul lui Iseult, ar face-o *altfel.* Ar lua în calcul riscurile mai întâi şi nu s-ar mai gândi doar la ea.

Dar ceea ce *ura* din toată inima – ceea ce o făcea să vrea să-şi scoată cuţitele şi să reteze ceva – era faptul că unchiul Eron pusese o asemenea clauză în contract, înghiţi în sec, furia adunându-i-se până în gât.

— Unchiul meu e un adevărat fund de cal. Chestia cu sângeratul e ridicolă şi s-ar fi putut întâmpla şi

dacă m-aş fi tăiat cu hârtia. El ştie şi sunt sigură că a scris-o acolo dinadins. Îmi pare rău.

Aerul din camera înăbuşitoare deveni şi mai fierbinte. Practic, ardea de la dorinţa ei de a fi iertată, iar preţ de câteva lungi bătăi de inimă, Merik o privi.

Apoi un zâmbet i se furişă pe buze.

— Nu cred că-ţi ceri iertare pentru unchiul tău. Cel puţin, nu în totalitate.

Safi îşi muşcă buza şi îi susţinu privirea. Voia să vadă ce simte în adâncul ei. Voia ca el să-i citească regretul în ochi.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg şi, dând din cap, gest care putea fi luat drept o acceptare a scuzelor, se întoarse la contract.

— Unchiul tău vrea doar să ajungi teafără şi nevătămată. A fost chiar stăruitor şi este absolut firesc să fie îngrijorat în privinţa stării de sănătate a nepoatei lui.

— Unchiul meu, replică ea, fluturând o mână a nepăsare, ar spune că sunt într-o stare perfectă de sănătate şi dacă aş fi fost înjunghiată de patru ori şi străpunsă de o sută de săgeţi. Probabil că ai putea să mă şi mutilezi, prinţe, iar unchiul meu nici nu ar fi uimit.

Merik pufni.

— Hai să nu încercăm, bine?

Se aplecă oftând până când braţul stâng aproape că se atinse de al lui Safi. Până când mirosul ei îi inundă nările. *Apă sărată, transpiraţie şi lemn de santal.*

Nu era îngrozitor de neplăcut. Ca să nu mai pomenească de faptul că ea părea să nu-şi poată lua ochii de la încheieturile lui descoperite – de două ori mai mari decât ale ei – şi de la părul fin ce-i acoperea braţele.

— Cum rămâne cu logodnicul tău? întrebă Merik cu blândeţe, cu precauţie. Ce-ar spune împăratul Henrick, dacă ai fi străpunsă de o sută de săgeţi?

În mai puţin de o clipire, sângele clocotind i se urcă Safyiei până la urechi. De ce o întreabă Merik

de Henrick? Şi de ce simte că soarta întregii lumi depinde de răspunsul ei?

Când, în cele din urmă, dădu să vorbească, vocea îi era încordată ca un arcuş.

— Henrick nu e logodnicul meu. Nu pot accepta asta. Nu am să accept asta. Într-o clipă, dansam cu tine la bal, iar în a doua… Râse amar. În următoarea, împăratul Henrick mă declara viitoarea lui mireasă.

Respiraţia lui Merik se înteţi.

— Adică nu ştiai dinainte?

Ea scutură din cap, evitându-i privirea, cu toate că se simţea de parcă o ardea pe dinăuntru.

— Nu ştiam nici că unchiul meu plănuise evadarea asta nebunească. Mi-a pomenit ceva de planurile lui, dar nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit că voi fi răpită din oraşul Veñaza, vânată de un Vrăjitor al Sângelui şi adusă cu sila pe corabia ta. Totul a fost o cascadă uriaşă şi nesfârşită de surprize. Dar cel puţin m-au ţinut departe de îmbrăţişările lui Henrick.

Scoase încă un râset forţat şi se aplecă, prefăcându-se că studiază harta. Însă clipele treceau fără să reţină nici măcar un nume de râu sau de drum. Puterea din încăpere parcă se mutase, scurgându-se printre palmele ei între ale lui Merik.

Atunci se aplecă şi el deasupra hărţii ca să-i arate o linie şerpuitoare şi albastră. Braţul i se atinse de al ei.

Părea o atingere absolut întâmplătoare, dar Safi ştia – *ştia* – că, după cum se mişcase, sigur pe el şi hotărât, nu fusese câtuşi de puţin o întâmplare.

— Aici o să ne ridicăm tabără, spuse el. Yoris a zis că izvorul ăsta e curat.

Safi încuviinţă din cap. Inima îi rămăsese blocată undeva în gât, făcând ca gesturile ei să fie bruşte. Ba chiar disperate, şi nu putea să-i întâlnească privirea. De fapt, se uita lung la orice parte a feţei lui, *în afară* de ochi.

Se oprise asupra bărbiei lui, a gurii şi a buzelor. Triunghiul dintre cele două sprâncene se adâncise, dar nu de la vreo încruntătură. Ci de concentrare.

Totuşi, scobitura de la gât îi atrăsese atenţia – pulsaţia pe care i se păruse că o vede tresărind acolo.

În cele din urmă, riscă să-şi ridice ochii şi dădu de ochii lui Merik, care rătăceau pe chipul ei. Pe buzele ei. Pe gâtul ei.

Uşa se deschise larg. Amândoi săriră cât colo.

Evrane păşi înăuntru… după care se dădu imediat înapoi.

— În… întrerup ceva?

— *Nu,* răspunseră într-un glas, depărtându-se doi paşi.

Apoi încă unul, de siguranţă.

Iseult intră împleticindu-se în urma lui Evrane, palidă şi cu gluga de la mantia călugăriţei trasă de pe cap. Parcă i-ar fi venit să vomite sau să leşine ori şi una, şi alta.

Safi se repezi spre Iseult şi o apucă de braţ, conducând-o la scaun. După care îi dezlegă mantia de la gât şi i-o întinse lui Evrane.

— Transpiri prea mult. Ţi-e rău?

— Am nevoie de odihnă, atât, răspunse Iseult.

Apoi dădu cu recunoştinţă din cap când Merik îi aduse un pahar cu apă.

— Mulţumesc.

— Are nevoie mai mult decât de odihnă, stărui Evrane. Are nevoie să fie vindecată.

De groază, lui Safi îi îngheţă răsuflarea.

— Vindecată de un Vrăjitor al Focului?

— Nu de un Vrăjitor al Focului, se grăbi Evrane s-o liniştească, dar de ceva ce eu nu-i pot oferi momentan. Puterile mi-au secătuit de atâtea zile de când îmi tot folosesc magia…

Vocea i se frânse, mutându-şi privirea la Merik:

— Dacă am ajunge la Fântână, poate că aş putea s-o ajut.

Merik se crispă apoi, iar triunghiul dintre sprâncene i se adânci.

— Fântâna n-a mai vindecat pe nimeni de secole.

— Dar e posibil să-mi mărească puterile, replică Evrane. Cel puţin acolo îi putem curăţa rănile lui Iseult, de vreme ce apa e perfect pură.

— Nu e departe, spuse un glas nou. Yoris.

Păşi peste pragul înalt până la genunchi şi-şi şterse fruntea cu mâneca.

— Este o potecă de-a lungul râului. N-ar trebui să ne ia mai mult de zece minute până acolo.

— Cum rămâne cu oamenii tăi? întrebă Merik, cu sprâncenele încă încruntate. Patrulează ei prin zonă?

— Bineînţeles. De aici şi până unde se termină pământurile familiei Nihar.

Pauză. După care Merik încuviinţă din cap, încruntarea topindu-i-se într-o expresie aproape calmă.

— Mătuşă, spuse el, întorcându-se spre Evrane, o poţi duce pe Iseult la Fântână. Vindec-o, dacă îţi stă în putinţă, iar eu am să vin după voi la următorul dangăt de clopot.

Evrane răsuflă uşurată.

— Îţi mulţumesc, Merik. Puse o mână pe spatele lui Iseult: Vino. O să mergem încet.

Fata se ridică, iar Safi dădu să le urmeze… însă se opri. Se întoarse către Merik, care o privea lung.

— Aş vrea să le însoţesc, zise. Dar nu am să mă duc, dacă ţi se pare că pune în primejdie contractul.

El se îndreptă uşor de spate, parcă uimit că ea ţinea cont de contract. Că ţinea cont de *el.*

— Ar trebui să fie în regulă. Deşi…

Păşi mai aproape şi, cu o dureroasă încetineală, îşi petrecu degetele în jurul încheieturii lui Safi. Când ea nu mai suportă, îi ridică mâna, cu palma în sus.

— Dacă fugi, domna, într-o şoaptă care ei îi dădu fiori în piept, am să te urmăresc până în pânzele albe.

— Chiar aşa?

Ea îşi ridică o sprânceană, prefăcându-se că Merik nu o atingea. Că vocea lui nu-i făcea stomacul să i se strângă şi să scoată scântei.

— Asta e o promisiune, prinţe?

El râse uşor, degetele alunecându-i în spatele încheieturii. Degetul lui cel mare lăsându-i ei o urmă de foc în palmă… Apoi îi dădu drumul la mână, fără să dea de înţeles de ce i-o luase.

— E o promisiune, domna Safiya.

— Safi, zise ea, încântată să descopere că nu-i tremură vocea şi că Merik chiar zâmbea acum. Poţi să-mi spui Safi.

Apoi îşi plecă o dată capul şi părăsi încăperea, ca să le însoţească pe Iseult şi Evrane spre Fântâna Originii din Nubrevna.

Drumul care ducea la Fântâna Apei nu era uşor de parcurs, iar Darul lui Noden nici nu dispăruse încă din vedere, că Iseult era deja frântă de oboseală. De fapt, nici măcar nu era convinsă că Evrane urma măcar vreo potecă. Drumul era prăpăstios şi înţesat de urzici înţepătoare (în care Safi tot călca şi din cauza cărora urla întruna), iar insectele şi păsările făceau aşa un vacarm, încât simţea că o să i se spargă pieptul de la vibraţie.

Cel mai greu, totuşi, era urcuşul abrupt al piscului cu două creste, în vârful căruia se afla Fântâna Originii. Cu ajutorul lui Safi şi al lui Evrane, Iseult reuşi în cele din urmă să se vadă în vârful dealului stâncos şi negru şi răsuflă uşurată.

Căci iat-o ajunsă la o Fântână a Originii. Fântâna Apei de pe Tărâmul Vrăjitorilor. O văzuse într-o ilustraţie din cartea despre caraweni, însă era cu totul altceva în realitate…

Era cu totul altceva s-o vadă pe viu. Nicio picătură n-ar fi izbutit vreodată să-i surprindă toate unghiurile, umbrele şi freamătul locului.

Bazinul strâmt, mărginit de cei şase chiparoşi (cam scheletici şi fără frunze) dispuşi la distanţe egale unul de celălalt adăpostea o apă atât de cristalină, încât i se vedea fundul pietros şi ascuţit. Poteca pietruită care înconjura Fântâna fusese mereu înfăţişată drept cenuşie în poze, şi totuşi Iseult o vedea acum în milioane de nuanţe de alb străvechi. Dincolo de bordura de piatră a Fântânei se întindea Marea Jadansi, albastră, nesfârşită şi oarecum ciudat de calmă. Doar o briză uşoară şi sărată mângâia blând suprafaţa apei din Fântână.

— Nu arată deloc ca Fântâna Pământului, spuse Safi, expresia şi Firele ei trădând aceeaşi veneraţie pe care o simţea şi Iseult.

Evrane încuviinţă îngânat:

— Fiecare Fântână e diferită. Cea de la mănăstirea carawenilor se află pe un vârf înalt din munţii Sirmayan şi e acoperită în permanenţă de zăpadă. Şi e înconjurată de pini, nu de chiparoşi. Îşi ridică întrebătoare sprâncenele către Safi: Fântâna Pământului cum arată?

— Este o proeminenţă stâncoasă.

Safi privi în depărtare, scotocind prin amintiri.

— Era înconjurată de şase fagi, continuă, iar acolo mai era şi o cascadă care se revărsa în Fântână. Dar nu dădea pe afară decât când ploua.

Evrane încuviinţă din cap cu înţelegere.

— La fel ca aici, răspunse, arătând spre un dig de piatră, care despărţea în două creasta. Acolo era un râu care se vărsa în Fântână, dar acum nu mai inundă decât după vreo furtună.

— Putem să aruncăm o privire? întrebă Iseult, curioasă să vadă de cum ar fi putut să arate canionul, despre care nu pomenea nimic în cărţi.

— Nu vrei să te odihneşti mai întâi? întrebă Safi încruntând din sprâncene şi cu Firele îngrijorate. Sau să încerci să te vindeci?

— Ba da, interveni Evrane. Îşi strecură un braţ pe după Iseult şi o conduse pe o pantă care cobora pe sub apă. Hai să te dezbraci şi în Fântână cu tine.

— Să mă dezbrac?

Iseult simţi cum i se scurge toată căldura pe de faţă. Îşi frecă călcâiele pe poteca de piatră.

— Trebuie să curăţăm tot, nu numai rănile, stărui Evrane, împingând-o înainte. Plus că, dacă e să mai fi rămas vreun strop de magie în Fântâna asta, va trebui să-ţi expui cât mai multă piele.

Apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Poţi să-ţi laşi lenjeria pe tine, dacă te ajută.

— Mă dezbrac şi eu cu tine, se oferi Safi, apucându-şi fustele. Dacă vine cineva – şi le scoase

pe cap, înăbuşindu-şi cuvintele –, o să dansez în jurul lor ca să le distrag atenţia.

Iseult se forţă să scoată un chicot chinuit.

— Bine. Ai câştigat. Ca întotdeauna.

Fusta lui Safi ajunsese deja pe poteca de piatră, când Iseult abia începuse să-şi descheie nasturii. Curând rămaseră amândouă în lenjeria de corp, cu Pietrele de Fir sclipindu-le la gât. În timp ce Safi o ajuta pe Iseult să coboare panta – vai, apa era groaznic de rece – se dezbrăcă şi Evrane.

Călugăriţa se strecură în Fântână, abia tulburând apa din jurul pielii ei înfrigurate.

— Dă-mi mâna, Iseult. O să-ţi alin durerea ca să poţi înota.

— Să înoate? chiţăi Safi. De ce trebuie să înoate?

— Proprietăţile vindecătoare ale Fântânii sunt mai puternice în centru. Dacă ar putea să atingă sursa de unde izvorăşte, ar putea să fie vindecată complet.

Safi o luă pe Iseult de mână.

— Te ajut eu să ajungi la fund. Nu m-am luptat cu vulpile de mare ca să mă oprească un simplu scăldat.

Cu toate că Iseult nu era chiar încântată de idee, îi oferi braţul lui Evrane. În scurt timp, căldura binecunoscută inundă braţele, umerii şi degetele lui Iseult, iar ea simţi cum faţa i se destinde. Îşi simţi plămânii plini cu mai mult aer decât avuseseră parte în ultimele ore.

Iseult îşi roti umerii. Îşi îndreptă braţul. Apoi scoase un oftat plin de deznădejde:

— Măcar dacă ar fi inventat şi ei pietre care să-ţi ia durerea cu mâna.

Fruntea lui Evrane se încreţi.

— Dar au făcut-o. Ai folosit una la… Ah. *Ah,* era o glumă.

Iseult îşi ţuguie buzele – Evrane încă se căznea să înţeleagă poanta –, iar Safi râse. Apoi înaintă prin fântână, trăgând-o pe Iseult după ea.

Porniră spre centru, înotând ca două broaşte şi stropind cu apă în toate părţile.

— Ţine-te bine! îi strigă Safi. Te trag eu până la fund.

— Mă descurc şi singură.
— Dar mie nu-mi pasă. Că nu simţi nicio durere nu înseamnă că nu ai nimic. Acum, ţine-ţi respiraţia!
Iseult trase aer în piept, care i se umflă…
Safi se scufundă, trăgând-o într-un vârtej de bulbuci. Iseult deschise ochii. Cu un avânt cam stângaci, porni în jos.
Nu era sigură cum vor şti ea sau Safi unde anume era izvorul. Lumea din Fântână nu însemna decât piatră, piatră şi iar piatră cât vedeai cu ochii. Totuşi, ceva se întâmpla înăuntrul ei. O coardă care se strângea din ce în ce mai tare, însă doar atâta vreme cât înota în acea direcţie, cea bună.
Simţea presiune în urechi, în spatele ochilor. Fiecare lovitură de braţ făcea ca apa din ce în ce mai rece să-i atingă pielea, făcând-o să-i vină din ce în ce mai greu să se ţină de Safi. Pe la jumătatea drumului, pe Iseult începură s-o ardă plămânii.
Apoi se trezi pe fundul fântânii, cu Safi păşind pe pietre. Păşi şi Iseult…
Atinse ceva cu degetele. Ceva ce nu putea vedea, dar ceva care îi transmitea o putere – *statică* – ce-i cuprindea tot corpul.
O lumină roşie licări. Apoi încă o dată, mai puternic. Pietrele de Fir ale lui Safi şi Iseult sclipeau.
Şi atunci se întâmplă. Un bum care o izbi pe Iseult. O azvârli într-o parte, storcându-i aerul din plămâni. Însă ea nu-i dădu drumul lui Safi, iar Safi nu-i dădu drumul ei când se îndreptau spre suprafaţă, împinse de apă. Împinse de vuietul răsunător care încă reverbera în jurul lor.
Ieşiră la suprafaţă. Fură lovite de valuri şi duse spre mal. Iseult scuipa şi se învârtea, complet dezorientată de forţa brută a Fântânii. De puterea care se scurgea prin ea.
Deodată, un cap cărunt se ivi lângă ele.
— Veniţi!
Evrane o prinse pe Iseult de braţ şi o conduse spre pantă.
— Ce se întâmplă? strigă Safi în urma lor.

— E cutremur! strigă înapoi Evrane, mergând cu paşi siguri.

Iseult simţi atunci piatra sub picioare şi se prăbuşi la pământ. Evrane şi Safi făcură la fel, iar pretutindeni în jur apele Fântânii continuau să crească şi să împroaşte, să se învolbureze şi să se cutremure.

— Ar fi trebuit să vă avertizez, le spuse gâfâind Evrane, că pământul se mai mişcă din când în când.

De acum, apa se calmase, iar pământul se liniştise. Însă Iseult abia dacă băgă de seamă, fiind cu ochii la Firele lui Evrane. Străluceau într-o culoare nepotrivită a fricii de un alt cutremur sau de îngrijorare pentru siguranţa fetelor.

Firele lui Evrane ardeau în rozul orbitor al veneraţiei.

Iar acum, când Iseult ieşea împleticit din apă şi se apropia de călugăriţă, i se păru că vede lacrimi curgând din ochii negri ai lui Evrane.

— Eşti bine? întrebă Safi, strângând-o de umăr pe Iseult şi abătându-i atenţia de la călugăriţă.

— Ah, îhî…

Iseult întinse braţul, încordându-l ca să-şi simtă muşchiul, rotindu-şi încheieturile.

— Da. Chiar mă simt mai bine.

De fapt, îşi simţea tot corpul înzdrăvenit. Ar fi fost în stare să alerge kilometri întregi şi să îndure până şi cele mai rele dintre antrenamentele lui Habim.

Dar acum, că se gândea mai bine, simţea că o învăluie o bucurie stranie, fără sfârşit – aproape în ritmul valurilor ce-i scăldau călcâiele. Vântul sufla pe deasupra Fântânii. Firele lui Evrane străluceau de fericire.

— Cred, spuse Iseult, întâlnind privirea radioasă a lui Safi şi zâmbetul ei larg, că sunt vindecată.

32

— A debarcat, zise Aeduan.

Stătea în pragul cabinei lui Leopold, surprinzător nu mai spaţioasă decât a lui. Ba chiar părea mai mică, din pricina cuferelor prinţului înşirate de-a lungul pereţilor şi a zecilor de volume în coperte colorate, răspândite peste tot.

Lumina soarelui se răsfrângea asupra patului îngust, din care Leopold se ridică cu greu în capul oaselor.

— Cine a făcut ce, călugăre?

— Fata pe nume Safiya a coborât la ţărm, iar acum corabia Înălţimii Voastre navighează prea departe la est…

Leopold sări din pat, păturile zburând în toate părţile.

— De ce-mi spui *mie?* Spune-i căpitanului! Nu… O să-i spun eu căpitanului.

Leopold se opri, privirea căzându-i pe cămaşa lui de noapte.

— De fapt, mai întâi mă îmbrac şi *după* îi spun căpitanului, adăugă.

— Îi spun eu, mârâi Aeduan.

De ce prinţul dormea în toiul zilei Aeduan nu putea să priceapă nici în ruptul capului. Şi cu atât mai puţin nu pricepea de ce se obosise să îmbrace o ţinută specială.

În scurt timp se trezi la timonă, vorbind într-o cartorrană stricată, în vreme ce marinarii se dădură un pas înapoi, făcând cu degetele semnul care să-i protejeze de rău. Aeduan nici nu-i luă în seamă. Mirosul domnei venea acum dinspre nord, ceea ce însemna că în nord era şi uscatul.

Iar uscatul însemna că nu mai are mult timp la dispoziţie.

— *Unde* vrei să acostez? întrebă căpitanul bărbos în gura mare, de parcă Aeduan ar fi fost surd.

Îşi duse ocheanul la ochi şi cercetă ţărmul dantelat:

— Nu sunt decât mlaştini acolo.
— Înainte.
Aeduan arătă cu degetul spre stânca ascuţită care se ridica solitară dintre valuri.
— Nubrevnanii sunt dincolo de ea, aşa că trebuie să-i urmăm.
— E cu neputinţă, se încruntă căpitanul. O să fim zdrobiţi şi o să ne scufundăm în câteva secunde.
Aeduan smulse ocheanul din mâinile căpitanului şi-l îndreptă spre stânca singuratică, înconjurată de valuri sălbatice. Cuterul lor trecea pe lângă ea şi curând avea să o lase cu totul în urmă. Totuşi, căpitanul părea să aibă dreptate că debarcarea era imposibilă.
Doar că… nu era.
Acum, că nava trecea prin apropiere, Aeduan reuşi să vadă dincolo de stâncă. În povârnişul acela era o despicătură. Un mic golf.
Aeduan întinse ocheanul înapoi căpitanului, care nu-l luă. Acesta căzu cu un zgomot metalic pe punte. Căpitanul trase o înjurătură.
Aeduan nu-l luă în seamă pe netot şi-şi înălţă nările în vânt. Trase aer în piept până când aproape îi plesni, până când magia lui prinse mirosul sângelui Safiyei: *adevăr măturat de zăpadă.*
Se oprise în golfuleţul acela şi pusese piciorul pe ţărm – se îndrepta spre est. Nu ajunsese departe. Mirosul ei venea puternic de undeva din faţă.
Aeduan nu mai avea răbdare. Îi aprinse sângele, îi umflă plămânii. Dacă s-ar fi mişcat repede, ar fi putut s-o prindă pe Vrăjitoarea Adevărului chiar azi.
Şi pe fata nomatsi.
— Am nevoie de un Vrăjitor al Vântului, spuse Aeduan, întorcându-se către căpitan şi asigurându-se că-şi ţine magia aprinsă. Voia ca ochii să-i fie roşii când le dădea ordinele: Un Vrăjitor al Vântului sau mai mulţi. De oricâţi e nevoie ca să mă poată purta în zbor până la stânca de acolo, cu tot cu lucrurile mele.
Cu tot cu banii, îşi spuse în gând.

Căpitanul încremeni în loc, cu ochii închişi. Însă din spatele lui se auzi tunând o voce:

— Fă ce-ţi ordonă călugărul, căpitane! Debarcăm numaidecât.

Cu o mişcare care dură o veşnicie, se întoarse ca să dea ochii cu prinţul Leopold, îmbrăcat acum într-un costum arămiu deloc practic.

— Noi? făcu Aeduan. Nu pot să stau după opt Barzi ai Iadului…

— Nu Barzi ai Iadului, călugăre. Leopold îşi trecu o mână prin păr şi privi lung spre dealurile Nubrevnei. Safiya e logodnica unchiului meu, aşa că *eu* am să te însoţesc. Doar eu.

Aeduan simţi cum i se încordează gâtul de frustrare.

— N-o să reuşeşti decât să mă încetineşti, spuse el în cele din urmă, fără a se mai obosi cu formalităţile.

Însă Leopold se mulţumi să-i arunce un zâmbet care nu se reflectă câtuşi de puţin şi în ochii lui.

— Sau poate că am să te surprind, călugăre Aeduan.

Aeduan pierdu câteva ore din timpul lui preţios din pricina prinţului. Pentru început, lui Leopold îi luă o veşnicie să împacheteze o singură boccea şi să-şi lege la cingătoare inutila lui floretă. După care Leopold şi comandantul Barzilor Iadului se apucară să vorbească în şoaptă, apăsat, despre ce numai Fântânile ştiau.

În tot acest timp, Aeduan rămase pe puntea principală, întinzându-şi încheieturile, degetele şi fumegând de nervi că prinţul se mişcă atât de încet.

De îndată ce Vrăjitorii Vântului îi propulsară pe toţi de pe corabie, Aeduan se gândi că fără îndoială avea să recupereze. Nici gând. De cum puseră piciorul pe cea mai apropiată stâncă, Leopold irosi şi mai mult timp dându-le Vrăjitorilor Vântului aceleaşi ordine pe care doar ce le dăduse şi căpitanului. Ceva despre un pergament cuvântvrăjit care aveau să-i informeze pe Barzii Iadului cu

privire la unde şi când aveau să fie recuperaţi Leopold şi logodnica unchiului său.

Aşa că Aeduan îl lăsă pe prinţ câteva minute şi se avântă în lumea cioturilor albite ale pinilor. Greutatea talerilor de arginţi şi a cutiei lor de fier era mult prea mare pentru ca Aeduan s-o ducă la viteză maximă, aşa că cel mai bine se folosea de timpul pierdut ca să ascundă cufărul.

Aici nu erau nici mirosuri şi nici sunete. Era ca atunci când erai pe mare, singur, doar cu sarea care-ţi inunda nările şi cu vântul care-ţi gâdila urechile. Se simţeau mirosuri, ca şi cum ar fi trecut oameni, însă niciunul nu era prin apropiere.

Pustiul ăsta îl făcu pe Aeduan să se simtă… nelalocul lui. Vulnerabil, ca un om cocoţat pe o buturugă. Chiar şi la mănăstire, sus, în vârful muntelui, mai erau păsări care să brăzdeze cerul. Chiar şi acolo mai erau semne de viaţă.

Fără voia lui, Aeduan îşi aminti o poveste spusă de bătrânul lui învăţător. O poveste despre otravă, magie şi război. Totuşi, lui Aeduan nu-i venise în minte o asemenea imagine. Îşi închipuise, în schimb, un pământ sterp, uscat, ca acelea din copilăria lui. Ca acelea lăsate în urma flăcărilor marstokeze.

Cumva, deşertul ăsta tăcut era mai rău decât casele fumegânde. Cel puţin, pământurile arse şi ruinele satelor erau semne ale prezenţei umane. Nubrevna, pe de altă parte, arăta de parcă zeii pur şi simplu se dăduseră bătuţi. De parcă hotărâseră că nu merită să-şi irosească timpul cu un asemenea ţinut, astfel că-l părăsiseră.

Dar, într-o lume lipsită de zei măcar nu avea nimeni să fie martor la locul în care Aeduan urma să-şi ascundă talerii.

Găsi o buturugă goală şi vârî cufărul în ea. Doar dacă ar fi trecut cineva pe acolo şi s-ar fi uitat în interiorul trunchiului l-ar fi observat, altminteri cutia nu se vedea.

Trecând cuţitul peste încheietură, Aeduan se tăie la mâna stângă. Sângele ţâşni, prelingându-i-se din palmă şi picurând pe fier.

Banii fuseseră însemnaţi. Acum Aeduan putea să-i găsească, chiar dacă ar fi uitat unde îi ascunsese. Sau, şi mai rău, dacă cineva ar fi încercat să-i ia.

Vântul se dezlănţui. Vrăjitorii Vântului ţâşniră pe deasupra copacilor.

— Călugăre Aeduan? strigă Leopold pe deasupra rafalelor. Unde eşti?

Preţ de o jumătate de răsuflare, o furie năvalnică îl cuprinse pe Aeduan din cap până în picioare. Îi clocotea în vene. Imperiul lui Leopold fusese cel care pustiise locul. Cel care răpise viaţa nu doar a oamenilor, ci şi a pământului însuşi. Iar acum prinţul umbla ţanţoş prin jur, fără pic de respect, fără pic de remuşcare.

Aeduan îl ajunse pe prinţ în câteva secunde şi-i spuse mârâind printre dinţi:

— Linişte! N-ai să mai scoţi o vorbă tot drumul.

Prinţul îşi plecă uşor capul. Spatele i se încovoie. Sângele-i îngheţă în vene.

Leopold *ştia* ce făcuseră oamenii lui aici şi se simţea ruşinat. Mai mult, nu simţea nevoia să se ascundă de Aeduan.

Dar Aeduan nu avea timp să se gândească la asta.

— Vine cineva, anunţă el încet, parcă mârâind, în timp ce se aplecă să-i ia sacul de drum al lui Leopold. Miros ca nişte soldaţi, aşa că stai pe-aproape şi nu scoate o vorbă.

O vreme nu făcură altceva decât să meargă. Cu cât se adânceau mai mult în pădure, cu atât peisajul se trezea la viaţă. Insectele bâzâiau, păsările cântau, iar smocurile de frunziş verde foşneau în briza ce sufla dinspre Marea Jadansi. Crestele stâncii se apropiau din ce în ce, iar mirosul Safiyei venea acum dinspre continent – dinspre o adâncitură în pământ.

Soldaţii patrulau, însă Aeduan îi ocolea foarte uşor. Îi adulmeca dinainte ca el şi Leopold să ajungă în dreptul lor. Ocolurile însă le încetineau înaintarea, iar soarele începuse deja să coboare pe boltă înainte să le apară în cale din ce în ce mai multe semne de civilizaţie.

Mai întâi, văzură fum în depărtare şi urme de paşi. Apoi auziră voci – de femei şi de copii, în principal. Când Aeduan şi Leopold se apropiau de râu, iar poteca era deja bătătorită, se impunea o discreţie şi mai mare. Aeduan avea nevoie să meargă în recunoaştere – *singur* – şi să-l lase puţin în urmă pe prinţ.

În câteva momente găsi un stejar prăbuşit, bine ascuns de potecă şi care nu mirosea deloc a patrule în trecere. Copacul căzuse de curând, prin urmare nu începuse să se descompună şi nici să fie acaparat de muşchi şi licheni, dar, cu toate astea, Aeduan era sigur că Leopold tot ar fi avut motive să se vaite.

Totuşi, când Aeduan îi ordonă tânărului să treacă dedesubt, Leopold nici nu se văită şi nici nu se opuse. De fapt, se strecură pe sub trunchiul copacului cu neaşteptată graţie.

Pe când îl urmărea cu privirea, un fior de groază îl străbătu pe Aeduan pe şira spinării. Prinţul fusese mult prea docil şi surprinzător de precaut tot drumul.

De îndată ce prinţul deveni de nevăzut, Aeduan dădu deoparte gândurile despre Leopold. Safiya era tot ce conta acum.

Porni pe furiş spre râul învolburat şi magia lui detectă mai multe mirosuri – prea multe. Locul era ticsit şi probabil că nu era nicio cale ca el şi Leopold să se strecoare nevăzuţi. Şi râul era o problemă. Ar fi putut să-l traverseze cu uşurinţă, dacă ar fi fost de unul singur, dar n-ar fi putut să-l tragă după el şi pe prinţ.

Asta însemna că trebuia să găsească o altă cale şi să-i dea din nou de urmă Safiyei ceva mai târziu.

Furişându-se înapoi la prinţ, Aeduan chibzui în privinţa celei mai bune direcţii de mers – luând în calcul şi cât de repede l-ar fi putut mâna din urmă pe prinţ, chiar şi la viteză maximă.

Îngenunche lângă trunchiul căzut, gata să-l ajute pe prinţ să se ridice.

Numai că Leopold nu mai era acolo.

Aeduan adulmecă în aer mirosul prinţului, încercând să prindă aroma de piele nouă şi de

şemineuri fumegânde.

Dar nici urmă de aşa ceva. Nu simţea decât o urmă slabă, care mai persista în urma lui Leopold. Se lăsă de-a buşilea şi scotoci sub stejarul prăbuşit, doar în cazul în care vreun Vrăjitor al Farmecelor încerca să-l păcălească sau dacă ar fi fost vreo ascunzătoare pe acolo.

Nu era vorba nici de una, nici de alta; prinţul Leopold plecase.

Se târî înapoi şi se ridică în picioare, pulsul accelerându-i-se nebuneşte şi un soi de frică violentă străbătându-l din cap până în picioare. Ar fi trebuit să-l caute pe prinţ sau să-l abandoneze?

O rafală de vânt biciui copacii, întrerupându-i şirul gândurilor şi apoi alungându-le cu totul. Mai era un miros de sânge acolo. Unul pe care îl mai simţise şi înainte.

Lacuri limpezi şi ierni geroase.

Puse mâna de îndată pe mânerul sabiei. Cercetă pădurea, magia lui încercând cu disperare să identifice mirosul. Să-l identifice şi să şi-l amintească.

Când îşi dădu seama în cele din urmă, aproape că se clătină pe picioare. Simţise mirosul ăsta pe debarcaderul din oraşul Veñaza.

Ceea ce însemna că cineva îl urmărise până în Nubrevna şi că acel cineva îl răpise pe prinţul Leopold fon Cartorra.

33

Merik nu crezuse niciodată că să călăreşti un cal poate fi o experienţă atât de contradictorie, de nefericire amestecată cu plăcere.

Soarele după-amiezii strălucea printre crengile stejarilor morţi, împodobind poteca prăfoasă cu o dantelărie din umbre. La treizeci de mile de Darul lui Noden, viaţa dispăruse din nou. Un cimitir tăcut domnea aici, singurele zgomote fiind tropotul iepei castanii a lui Merik, clinchetul zăbalelor ei şi mersul apăsat al murgului pe care mergeau Evrane şi Iseult, la vreo douăzeci de paşi în urmă.

Yoris îi dăduse lui Merik cei mai buni cai de care se putuse lipsi, oferindu-le şi mâncare, apă, rogojini de dormit şi o piatră de alertă – o bucată etervrăjită de cristal, care s-ar fi trezit la viaţă dacă ceva le-ar fi pus în primejdie tabăra. Astfel, aveau să poată dormi liniştiţi, fără să fie nevoie să stea de veghe peste noapte.

Merik avea nevoie de somn. De mult nu se mai bucurase de aşa ceva.

Un miros de sare îi umplu nările lui Merik, adus de o rafală de vânt proaspăt. Cu toate că Marea Jadansi era ascunsă de pădurea albită de soare, poteca nu se depărta prea mult de adierea ei sărată.

Nu că vântul ar fi putut să-l răcorească întru câtva pe Merik. Nu câtă vreme îşi împărţea şaua cu Safiya fon Hasstrel.

Deşi Merik avea o scuză să se lipească de curbele ei, să îşi petreacă braţele pe după ea ca să ţină frâiele, asta însemna o frecare şi mai mare la genunchi, ceea ce-i trimitea în picioare împunsătura a o mie de ace. Avea senzaţia că atunci când s-ar fi oprit să ridice tabăra ar fi şchiopătat întocmai ca Hermin.

Chiar şi aşa, muşchii erau ultimul lucru la care se gândea acum, când iapa mergea agale pe poteca bătătorită. La fiecare pas al calului îi săltau coapsele şi şoldurile şi atingea cu abdomenul spatele lui Safi

şi, cu toate că încerca să se gândească la Darul lui Noden să revadă cu ochii minţii primirea de care se bucurase şi să se agaţe de mândria aceea îmbătătoare, mintea-i părea preocupată de alte lucruri.

De forma coapselor lui Safi. Sau de curbura gâtului, la întâlnirea cu umerii. Sau de felul în care îl provocase în cabina căpitanului – un dans în patru timpi al privirilor, al cuvintelor şi al atingerilor întâmplătoare.

Încă de atunci presiunea magiei – a furiei care poate, la urma urmelor, nici nu era furie – i se zvârcolea pe sub piele. Prea fierbinte. Prea dură.

Cel puţin, el şi Safi erau acum în relaţii mai bune şi era mult mai uşor să-i vorbească. O mie de întrebări se rostogoleau de pe buzele ei. *Câţi oameni trăiesc în Lovats? Noden este zeul tuturor lucrurilor sau doar al apei? Câte limbi vorbeşti?*

Merik răspundea la fiecare întrebare. *În jur de 150.000 de oameni locuiesc în Lovats, cu toate că numărul lor poate creşte şi până la de patru ori pe timp de război; este Zeul tuturor lucrurilor; vorbesc prost cartorrana, decent marstokeza şi excelent dalmotti.* În cele din urmă, îi puse şi el o întrebare:

— Cartorranii sau marstokezii sunt pe-aproape? Puterea ta poate să-mi spună?

Ea scutură uşor din cap.

— Ştiu doar când oamenii spun adevărul sau mint. Iar dacă mă uit la cineva, îi pot citi în suflet, pot să-i văd intenţiile. Dar nu pot verifica fapte sau presupuneri.

— Poţi citi în suflet?

Merik îi oferi nişte apă. Când ea sorbea cu grijă, el continuă:

— Deci ce vezi când te uiţi la mine?

Ea se crispă în braţele lui, iar pieptul lui fu străbătut de un fior electric abia perceptibil. Apoi se relaxă şi râse:

— Vraja mea e derutată în ceea ce te priveşte. Îi înapoie plosca cu apă. Momentan îmi spune că pot avea încredere în tine.

El mormăi uşor şi dădu pe gât plosca. Era fierbinte din pricina soarelui. Două guri mari şi se opri.

— Dar *pot* avea încredere în tine? întrebă şi îi aruncă o privire peste umăr.

El zâmbi.

— Atâta vreme cât urmez ordinele.

Fu mulţumit – peste măsură – când primi drept răspuns un pufnit plin de aroganţă.

— Ai o putere foarte primejdioasă, spuse el, după ce ea se întoarse cu faţa înainte. Înţeleg de ce unii sunt gata să ucidă pentru ea.

— *Este* puternică, recunoscu ea. Dar nu atât de puternică pe cât crede lumea, iar în ultima vreme încep să aflu că nici chiar atât de puternică pe cât credeam *eu.* Sunt uşor păcălită de convingerile puternice. Dacă oamenii cred ce spun, magia mea nu poate să facă diferenţa. Ştiu când cineva spune pe faţă o minciună, dar când oamenii sunt *convinşi* că spun adevărul, vraja mea o ia de bună.

Vocea i se pierdu, după care adăugă, aproape cu amărăciune:

— De asta nu te-am crezut când mi-ai zis că Nubrevna are nevoie de o înţelegere de negoţ. Vraja mea îmi spunea că e adevărat. Şi totuşi, a crezut minciunile din cărţile mele de istorie.

— A… făcu Merik, neputând să nu bage de seamă supărarea din glasul ei sau felul cum, din pricina asta, vraja îi palpita nebuneşte în capul pieptului.

Apucă mai strâns frâiele. Semnul Vrăjitorilor îi pulsa pe deasupra tendoanelor de la mână.

Preţ de o jumătate de bătaie de inimă, Merik se trezi că îşi închipuie că Safi nu era o domna, iar el nu era un prinţ. Ci pur şi simplu doi călători pe un drum pustiu, unde singurele zgomote erau cele făcute de copitele cailor, freamătul vântului şi murmurul îndepărtat al vocilor lui Evrane şi Iseult.

Însă paloarea locului se strecură în curând printre gândurile lui Merik – copleşindu-l cu aceleaşi griji asupra cărora nu avea niciun control. Kullen. Vivia. Regele Serafin.

Ca şi cum i-ar fi simţit direcţia în care se îndreptaseră gândurile lui, Safi spuse:

— Porţi pe umeri prea multe poveri, prinţe.

Se foi în şa până când se lipi din nou de pieptul lui.

— Mai multe decât oricine dintre toţi câţi am cunoscut până acum, adăugă.

— M-am născut să-mi port titlul, răspunse el aspru, trăgând-o uşor mai aproape.

Acceptând stabilitatea pe care ea o oferea conversaţiei. Atingerii.

— Îl iau în serios, chiar dacă nimeni nu vrea s-o fac, continuă.

— Doar asta să fie? Fiorul provocării o străbătu pe şira spinării.

— Iubeşti ca să te simţi dorit, vorbi mai departe. Îţi dă un scop în viaţă.

— Poate, murmură el, distras de apropierea ei.

De felul în care răsuflarea lui şi vântul se încolăceau printre şuviţele răvăşite ale părului ei.

— Vorbeşti nubrevnană ca un nativ, spuse el în cele din urmă, forţându-se să schimbe subiectul. Să se concentreze asupra *cuvintelor* ei, nu asupra apropierii ei.

— Accentul tău este aproape de neobservat, adăugă.

— După ani de pregătire, recunoscu ea. L-am învăţat în bună parte de la mentorul meu. El e un Vrăjitor de Cuvinte, aşa că magia lui îi îndulceşte accentul. Obişnuia să ne pună pe mine şi pe Iz să repetăm ore în şir.

— Toată educaţia asta… Merik scutură din cap. Tot antrenamentul fizic şi, pe deasupra, o vrajă pentru care mulţi ar ucide. Gândeşte-te la câte ai putea să faci, Safi! Gândeşte-te la câte ai putea să *fii!*

Ea fu străbătută de un tremur uşor şi simţi un zvâcnet în picior.

— Presupun, răspunse în cele din urmă. Aş putea fi puternică, aş putea să schimb ceva sau să fac orice la care tu se pare că te pricepi atât de bine, dar aş duce o luptă menită să fie pierdută, prinţe. Nu am ce

trebuie ca să conduc oameni. Ca să-i călăuzesc. Sunt prea… bătăioasă. Urăsc să stau locului şi, cu excepţia lui Iseult, nu am avut parte de nimic constant în viaţa mea.

— Deci n-ai să te opreşti niciodată din fuga asta? Chiar dacă cineva ar vrea să…

Nu sfârşi fraza. Nu reuşi să facă acele ultime cuvinte – *să rămâi* – să-i alunece de pe buze. Însă ele aprinseră aerul dintre ei, iar când ea se întoarse spre el, sprâncenele îi erau adunate. Apoi ochii ei îi găsiră pe ai lui, puţin mai jos şi mult, mult prea albaştri.

Deodată, spaţiul între ei deveni prea mic. Râul ăsta scăpase de sub controlul lui Merik, ieşind din matcă, iar el nu se gândea decât să oprească iapa, s-o dea pe Safi jos şi să…

Nu. Nu-şi putea lăsa mintea să-i rătăcească într-acolo. Nu trebuia. Să flirteze era una, dar să se atingă… Nu putea să rişte consecinţele unei asemenea acţiuni. Rezultatul ei. Nu cu o domna din Cartorra. Nu cu logodnica împăratului.

Aşa că Merik înălţă o rugă disperată către Noden ca ziua asta să se sfârşească mai curând, înainte ca el sau magia lui să piardă pe deplin controlul.

34

Când Iseult şi restul grupului ajunseră în locul ales să-şi ridice tabăra, soarele purpuriu apunea în spatele Mării Jadansi, iar Iseult era convinsă că-şi deformase coapsele pentru totdeauna.

După cum le promisese Yoris, pârâul avea apă curată, iar în jurul lui crescuse o adevărată junglă în miniatură. Şi pârâul era umflat, astfel că, dacă ar fi venit ploaia, s-ar fi revărsat din matca îngustă. Aşa că, după ce lăsară caii să se adape, Merik dădu ordin să ridice tabăra pe un deal din apropiere, umbrit de stejari şi de bolovani.

Fireşte, îi luă destul până să dea de fapt acel ordin. Petrecuse cu Evrane aproape un sfert de ceas, privind pur şi simplu ferigile şi ascultând broaştele de noapte orăcăind. Firele lor erau atât de euforice, atât de triumfătoare, încât Iseult îi spuse lui Safi să le lase în legea lor.

Totuşi, în cele din urmă, iapa castanie decise că aşteptase destul. Atinse cu botul umărul lui Merik, trezindu-l la realitate. În vreme ce Evrane şi Iseult strângeau lemne pentru foc, Safi şi Merik ţesălau caii.

Lăstunii ciripeau sus, părând la fel de bucuroşi de oaspeţi pe cât era Iseult de cântecul lor. De fapt, se bucura de orice care-i distrăgea atenţia de la Firele ce pulsau deasupra lui Safi şi a lui Merik. Cât călăriseră împreună, Firele fuseseră atât de strălucitoare, încât îi dăduseră lui Iseult dureri de cap.

Şi Firele lui Evrane erau orbitoare şi nu încetaseră să radieze în rozul aprins sau verdele siguranţei de când plecaseră din Darul lui Noden.

Cum puteau trei oameni să simtă atât de *intens* o uimea şi o obosea pe Iseult.

Se lăsă jos, luă un schelet de greiere de pe o creangă căzută şi îl puse peste grămada de lemne de foc. Merik stăruise să fie un foc mic, iar Iseult adunase chiar mai multe lemne decât ar fi trebuit,

însă nu era încă pregătită să se întoarcă la grup. Avea nevoie de timp să-şi recapete controlul asupra propriei minţi. Să-şi recapete calmul unei Vrăjitoare a Firului.

În cele din urmă, se gândi că era cazul să se întoarcă şi să o ajute pe Evrane să întindă rogojinile de dormit sub o stâncă enormă. În vârful ei se găsea o piatră de alertă, în care se reflecta purpuriul soarelui de la apus.

Când în sfârşit totul era aranjat şi cina, compusă din terci de ovăz fierbinte, înfulecată, Iseult se strecură pe rogojina de dormit şi închise ochii, care o usturau, agăţându-se de senzaţia perfectă de bine pe care o avusese în apele reci şi repezi ale Fântânii Originii. Totuşi, din câte-şi amintea, nu reuşea să retrăiască acel sentiment.

Pe când stătea întinsă, pe gânduri, căutând şi analizând, aţipi.

Iar umbra o aştepta.

— Aici erai! Şi te-ai *vindecat* pe deplin!

Umbra părea sincer încântată, iar Iseult şi-o închipui bătând din palme în lumea reală – o lume reală de care era sigură că există. Vocea asta nu era doar vreo prelungire nebunească a celor mai adânci frici ale ei.

— Ai dreptate, îngână umbra. Sunt la fel de reală ca tine. Dar uite ce e. Te las să priveşti prin ochii mei o clipă, doar ca să te convingi.

Era ca şi cum ar fi ieşit la suprafaţă după o scufundare adâncă. Lumina înota pe deasupra vederii lui Iseult, urmată de culori – cenuşie şi verde – şi de forme distorsionate… până când, la final, i se puse un văl negru, ca şi cum umbra ar fi clipit prelung şi încet, iar lumea se materializă. Pietre cenuşii, tocite şi sfărâmate îi apărură înaintea ochilor lui Iseult. Nu, dinaintea *ochilor umbrei,* căci prin ei privea acum Iseult.

Arăta ca farul în ruine din oraşul Veñaza, dar în locul plăjii înmuiate în mare, pământul era învelit în nuanţe de verde aprins. Iedera se încolăcea şi

pătrundea printre ziduri. Iarba creştea în smocuri la baza clădirii.

— Urmează-mă, urmează-mă! cânta umbra, deşi nu era ca şi cum Iseult s-ar fi putut mişca din propria voinţă.

Cum vedea prin ochii umbrei, la fel se mişca şi prin corpul ei.

— Unde suntem? întrebă Iseult, dorindu-şi să poată roti capul umbrei şi să vadă mai mult decât intrarea boltită a unei încăperi rotunde.

Soarele de la asfinţit – mai puternic decât cel din Nubrevna – răzbătea printr-o fereastră spartă, iar umbra se îndreptă spre o scară în spirală din capăt. Înainta cu mişcări ciudate, săltăreţe, de parcă ar fi avut bile sub picioare când umbla. De parcă ar fi putut să înceapă să ţopăie în orice moment.

Şi chiar se apucă să ţopăie când ajunse în dreptul scărilor uzate. Sus, sus, sus, se învârtea ea, cu ochii la trepte şi cu gândurile cufundate în linişte. Când ajunse la al doilea etaj, porni agale spre o fereastră de al cărei grilaj de fier încă atârnau bucăţi de cioburi.

— Ne aflăm în Poznin, răspunse umbra în cele din urmă. Îl ştii? E capitala cândva măreţei Republici a Arithuaniei. Orice popor are parte de mărirea şi decăderea ei. Apoi, în cele din urmă, se ridică toate din nou. Curând din aceste ruine se vor înălţa oraşe şi va veni rândul *celorlalte* popoare să piară de data asta.

Pe când vorbea, umbra se aplecă spre pervazul ferestrei, o stradă lată apărând în faţa ochilor – laolaltă cu sutele… Nu, sute şi *sute* de oameni. Lui Iseult i se tăie respiraţia. Bărbaţi şi femei stăteau aliniaţi rânduri-rânduri şi nici măcar în lumina amurgului nu aveai cum să nu observi culoarea tuciurie a pielii lor. Negrul cel mai pur al ochilor.

Sau cele trei Fire retezate, care pluteau deasupra capetelor lor.

— Păpuşarul, suspină Iseult.

Umbra fetei deveni acum nemişcată. Ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi dădu scurt din cap,

alungând viziunea.

— Aşa îmi spun, Păpuşarul, dar nu-mi place. *Ţie* îţi place, Iseult? Sună atât de… nu ştiu. Atât de frivol. De parcă ce fac eu ar fi o joacă de copii. Ceea ce nu e*,* scuipă ea cuvântul. E o artă. O ţesătură măiastră. Şi totuşi, nimeni nu-mi spune Vrăjitoare Ţesătoare. Nici măcar regele! În primul rând, el a fost cel care mi-a zis că sunt o Vrăjitoare Ţesătoare, iar acum refuză să mă strige potrivit titlului meu adevărat.

— Hmmm… făcu Iseult, abia ascultând lamentările fetei. Trebuia să observe cât mai multe cu fiecare privire a Păpuşarului la cei Spintecaţi. În plus, fata părea atât de absorbită în propriile gânduri, încât nu le mai putea citi pe ale lui Iseult.

Fiecare rând avea câte zece oameni. Bărbaţi, femei… şi din când în când câte o siluetă micuţă, ca a unui copil mai mărişor. Însă privirea Păpuşarului nu se abătea deloc asupra vreunuia anume, iar Iseult era mult prea ocupată ca să estimeze mărimea armatei decât să se concentreze asupra puţinelor detalii pe care le putea prinde.

Iseult numărase cincizeci de rânduri – şi nici măcar nu ajunsese la jumătatea străzii –, când cuvintele Păpuşarului îi pătrunseră în conştiinţă.

— Şi tu eşti o Vrăjitoare Ţesătoare, Iseult, iar când o să înveţi să ţeşi o să ne schimbăm titlul împreună.

— Îm… preună?

— Nu eşti ca celelalte Vrăjitoare ale Firului, continuă Păpuşarul. Simţi dorinţa de a schimba lucrurile, dar şi *ura* de a o face. *Furia* de a distruge lumea. Curând, vei vedea. Te vei accepta aşa cum eşti de fapt, iar când vei reuşi, să vii la mine. În Poznin.

O fierbinţeală greţoasă i se adună în piept lui Iseult, josnică şi aproape cu neputinţă de ascuns. Aşa că îndrugă cea mai bună minciună pe care reuşi s-o scornească:

— A-arăţi obosită. Îmi pare rău. E extenuant să ţeşi?

Păpuşarul păru să zâmbească.

— Ştii, spuse ea încetişor, eşti prima persoană care mă întreabă asta. Ruperea Firelor mă oboseşte, dar să vorbesc cu tine mă sleieşte de-a binelea. Totuşi…

Vocea i se pierdu, închise ochii, iar oboseala ei deveni palpabilă pe când se aplecă înainte, sprijinindu-şi fruntea de o bară de fier de la nivelul ochilor. Oftă, ca şi cum metalul i-ar fi adus alinare.

— Să vorbesc cu tine merită osteneala. Regele a fost atât de supărat pe mine în ultima vreme, deşi fac mereu tot ce-mi porunceşte. Să vorbesc cu tine e singurul lucru bun din zi. N-am mai avut niciun prieten înainte.

Iseult nu răspunse. Orice gând sau orice mişcare i-ar fi trădat sentimentul care pulsa adânc în sinea ei: groază.

Şi, mai rău, o uşoară senzaţie de milă.

Din fericire, umbra fetei nu păru să observe reticenţa lui Iseult, căci nu se oprise nicio clipă din vorbit.

— Am să fiu plecată în următoarele zile, Iseult. Regele meu mi-a încredinţat o misiune care mă va slei de puteri de tot. Bănuiesc că am să fiu prea obosită ca să te mai pot căuta după aceea. Dar, adăugă ea, cu o emfază plină de promisiune, când mă voi reface deplin voi veni din nou la tine.

Făcu o pauză pentru un căscat larg de-i trosniră fălcile.

— Înainte să plec însă, trebuie să-ţi mulţumesc. Toate acele planuri şi locuri ascunse în cotloanele minţii tale l-au făcut foarte fericit pe regele Cotropitor. De asta mi-a şi încredinţat misiunea de mâine. Aşa că îţi mulţumesc. Tu ai făcut posibile toate astea! Acum, am nevoie de odihnă, dacă vreau să-i spintec pe toţi oamenii aceia, aşa cum mi s-a poruncit.

Ce oameni? Ce planuri şi ce locuri? încercă Iseult să întrebe. *Ce ai luat din mintea mea?*

Dar cuvintele nu voiau să iasă. Doar un foc frenetic şi agitat îi venea acum – în gând, pe limbă,

brăzdându-i plămânii ca venele unui fulger.

Apoi, la fel de brusc pe cât apăruse, imaginea oraşului Poznin se stinse ca lumina unui felinar, lăsând-o pe Iseult să se întoarcă în corpul ei. La propriile vise şi în capcana propriei groaze.

Niciodată, în toată viaţa lui, Aeduan nu fusese nevoit să-şi pună atâta concentrare şi putere într-o urmărire. Cu Safiya fusese uşor – sângele ei nu opusese nicio rezistenţă –, însă sângele *acestei* persoane, cu apele de lac limpezi şi cu iernile bogate în zăpadă, era înşelător. Într-un moment, Aeduan îi prindea de urmă, în următorul, peste douăzeci de paşi, îl pierdea – doar ca să dea peste el de cum se adâncea şi mai mult în pădure.

Nu avea nicio logică, iar când Aeduan pierdu mirosul pentru a o suta oară, renunţă cu totul la prinţ. Oricum urma să-l trădeze, păstrând-o pe Vrăjitoarea Adevărului pentru tatăl său. Dar, ori de câte ori se gândise să-l abandoneze pe prinţ, un duşman nevăzut, un străin cicălitor i se cuibărea pe umeri. I se agăţa de gâtul lui. Ca şi cum…

Ca şi cum ar avea o datorie pe viaţă faţă de prinţ, iar acum era obligat să o răscumpere.

Când urma se pierdu de tot, soarele coborâse deja la orizont. Aeduan stătea dinaintea unei stânci negre, umbrite, din care ieşeau trepte abrupte, care duceau în vârf. Râul era aproape asurzitor aici, iar pe deasupra zburau lilieci graşi.

Vrăjitoarea Adevărului fusese aici mai devreme – Aeduan îi prinse urme ale mirosului –, însă nu stătuse mult. Ceea ce însemna că nici Aeduan nu trebuia să zăbovească. Nu prinţul Leopold era grija lui, ci Safiya. Era timpul să-şi ia gândul de la prinţ.

Totuşi, când Aeduan se întoarse pe călcâie să pună în balanţă care dintre cele două urmăriri era mai importantă, o briză de vânt suflă în josul stâncii, aducând un miros pe care-l duse drept în nările lui Aeduan, în sângele lui.

Leopold.

Porni în sus pe treptele tocite de piatră. Zbură pe câte două-trei deodată până ajunse în vârf. Un soare roz sclipea deasupra unei ape clipocind. Vântul adia printre crengile verzi ale celor şase chiparoşi, iar de la depărtare se vedea apropiindu-se o furtună cu fulgere.

Aeduan se afla în faţa unei Fântâni a Originii. Fântâna Apei de pe Tărâmurile Vrăjitorilor. Ar fi trebuit să ştie că avea s-o găsească acolo, ar fi trebuit să ştie că aşa avea să arate. Bătrânul lui mentor îi vorbise întruna despre ea pe când Aeduan era doar un copil.

Totuşi, locul nu arăta deloc cum i-l descrisese mentorul. Aici era viaţă. Verde în copaci, clipocit în apă. Era ca şi cum Fântâna ar fi fost vie – numai că un asemenea lucru era cu neputinţă.

Aeduan îşi alungă din minte gândul. Nu avea timp să cerceteze împrejurimile, dar nici că i-ar fi păsat.

Cu nările în vânt, urmări mirosul până în dreptul Fântânii. Făcu doisprezece paşi înainte ca mirosul sângelui să se întoarcă la duşman, iar atunci se auzi o bătaie lentă din palme.

Leopold ieşi de după cel mai apropiat chiparos, aplaudând.

— M-ai găsit, călugăre. Prinţul îi dărui un zâmbet neamuzat. Mai repede decât aş fi sperat.

Nările lui Aeduan zvâcniră. Îşi duse mâna la pumnal.

— Tu ai pus asta la cale.

Leopold scoase un oftat.

— Aşa e. Totuşi, înainte să înfigi cuţitul în mine, îţi mărturisesc că am fost trimis să te ucid, dar am ales să nu o fac.

— Să mă ucizi, repetă Aeduan.

Într-o bătaie de inimă scoase pumnalul, întinzându-şi braţul în spate.

— Din ordinul cui?

Leopold zâmbi din nou. Zâmbetul acela stupid, insipid, pe care Aeduan îl ura.

Aşa că ridică mâna stângă…

Şi puse stăpânire pe sângele lui Leopold.

Înăbuşi mirosul de piele nouă şi şemineuri fumegânde.

— Pot să-ţi scot cu de-a sila răspunsul, zise el plat. Aşa că spune-mi cine ţi-a dat ordin.

O briză sărată flutură prin părul lui Leopold, în vreme ce la orizont un fulger lumină cerul, arătând din unghiul respectiv ca o coroană aşezată pe capul nemişcat al prinţului.

— Nu mi-a ordonat nimeni, răspunse Leopold în cele din urmă şi nu sunt de partea nimănui.

Aeduan îşi înăspri strânsoarea în care ţinea sângele lui Leopold. Pupilele prinţului tremurară mai mari, mai mari… Nu suficient de mari. Leopold era tulburat, dar nu îngrozit.

Apoi Aeduan îşi dădu seama. *Îşi dorea asta.* Leopold îşi dorea ca Aeduan să scoată adevărul de la el cu forţa…

Pentru că ar fi pierdut timpul.

Prinţul trăsese intenţionat de timp cât mai mult posibil. Scopul lui, încă de când plecaseră din oraşul Veñaza, fusese să-l întârzie pe Aeduan.

— Ţi-ai dat seama, îi spuse Leopold. Văd în ochii tăi, călugăre.

— Spune-mi *demon,* ca toţi ceilalţi.

Îi strânse şi mai tare sângele lui Leopold, cât să-l doară.

Însă acesta nu făcea decât să-l privească ţintă în ochi, înainte să rostească pe o voce răguşită:

— Nu pot… să te las s-o găseşti pe Safiya înainte să ajungă la Lejna. E aproape acolo, iar curând îţi va fi cu neputinţă să mai pui mâna pe ea.

— De unde ştii? Cine îţi dă ordinele?

De îndată ce puse întrebarea, Aeduan ştiu răspunsul şi, pe toate Fântânile, era un *prost* că nu-şi dăduse seama mai devreme.

Leopold făcea parte din planul de a o răpi pe Safiya.

Furia – clocotitoare şi deplină – îi năvăli în ţeastă. În gat şi în umeri. Îl ura pe Leopold pentru că-l păcălise. Se ura pe el *însuşi* pentru că nu întrezărise înşelătoria.

Deşi nu părea să aibă vreo logică, acum era limpede că prinţul era mână în mână cu nubrevnanii, cu Vrăjitorul Focului marstokez, cu Vrăjitorul Farmecelor… şi cu mai cine? Pânza ţesută pentru a o răpi pe Vrăjitoarea Adevărului era întinsă bine, iar Aeduan era pe jumătate ispitit să obţină adevărul prin tortură, dacă era nevoie.

Dar, dacă Safiya aproape ajunsese la Lejna, iar asta ar fi însemnat într-adevăr, cum spusese Leopold, că ar fi scos-o cu totul din raza lui de acţiune, Aeduan nu mai avea timp de pierdut.

Eliberă din strânsoare plămânii şi gâtul lui Leopold, dar atât. Avea să-l ţină pe prinţ până când ar fi ajuns prea departe ca Leopold să-l mai prindă din urmă.

Totuşi, de îndată ce Aeduan se răsuci pe călcâie, gata să pornească în sprintul lui magic, Leopold îi şopti:

— Nu eşti demonul pe care şi-l doreşte tatăl tău.

Asta îl opri în loc pe Aeduan, care se întoarse cu o încetineală metodică:

— Ce ai spus?

— Nu eşti demonul…

— După asta!

— Veni spre Leopold, vârându-şi faţa în a lui:

— Eu n-am tată.

— Ba ai, scrâşni din dinţi prinţul. E cel care-şi spune…

Aeduan apucă atunci în strânsoare tot sângele lui Leopold. Opri fiecare funcţie din corpul prinţului: respiraţia, pulsul, vederea.

Dar nu şi auzul. Nu şi gândurile.

— Eu, şopti Aeduan, *sunt* demonul care-şi doresc ei să fiu. Iar tu, Înălţimea Ta, trebuia să mă fi ucis când ai avut prilejul.

Îl apucă mai strâns. Şi mai strâns, şi mai strâns… până când simţi că sângele din creierul lui Leopold devine prea slăbit ca să-i mai susţină gândurile. Ca să-i mai susţină simţirea.

Aeduan îi dădu drumul prinţului. Leopold se prăbuşi pe dalele de piatră, nemişcat ca ele.

Nemişcat ca moartea. Nici măcar briza furtunoasă nu-l mai ajungea acum.

Preţ de câteva guri de aer prelungi, sărate, Aeduan se holbă la trupul prinţului. Dădu de mirosul lui Leopold, dar nu şi de al doilea. Acel sânge nu mai era. Totuşi, oricine ar fi fost, lucra fără îndoială pentru Leopold şi poate că ştia şi despre tatăl lui Aeduan.

Acesta din urmă se gândi că ar trebui să-l omoare pe prinţ. Asta i-ar spune să facă tatăl lui. Totuşi, dacă ar da ascultare acestui gând, n-ar mai afla niciodată al cui sânge mirosea asemenea lacurilor cu ape limpezi şi a iernilor geroase. N-ar mai afla niciodată cine îi dăduse ordin lui Leopold să-l ucidă şi de ce.

Aeduan presupuse că putea oricând să-l mintă pe tatăl lui, apoi să cerceteze pe cont propriu.

Aeduan încuviinţă din cap, mulţumit de idee. O să-l lase pe Leopold în viaţă, având să-i dea de urmă mai târziu. Pentru răspunsuri.

Fără să mai privească înapoi, Aeduan îl abandonă pe Prinţul Imperial al Cartorrei lângă Fântâna Originii şi o luă la fugă, cu soarele la asfinţit încălzindu-i spatele şi cu vântul înteţindu-se în urma lui.

35

Merik se trezi speriat de un tunet îndepărtat şi de atingerea unor degete pe claviculă. Dacă n-ar fi dormit atât de adânc, şi-ar fi dat seama care erau singurele trei persoane care ar fi putut să-şi ţină mâinile atât de aproape.

Însă era prea buimac de somn, iar creierul nu i se trezi decât la mult timp după ce i se treziseră instinctele.

Înşfăcă degetele de pe piept, îşi răsuci un picior şi-l întoarse pe atacator pe-o parte… Deschise ochii mari şi, deşi respira din greu, simţi că fiecare părticică din corp e în alertă.

Privirea lui întâlni o pereche de ochi albaştri, ce păreau aproape negri în lumina întunecată de nori a lunii.

— Domna…

Lovi cu o mână pământul de lângă capul ei. Cu cealaltă o strânse de încheietură.

Degetele i se strânseră pumn, făcându-i încheietura să se lăţească în strânsoarea lui Merik, căruia i se păru că-i simte bătaia inimii ei lângă a lui. Că o aude bătând nebuneşte pe deasupra brizei aduse de furtună sau a nesfârşitului cântec al pădurii – cu toate că ar fi putut fi foarte bine bătaia propriei lui inimi.

Safi îşi umezi buzele.

— Ce faci?

Şoapta ei îi gâdila bărbia, dându-i un fior rece în gât.

— Ce faci *tu?* i-o întoarse el, tot în şoaptă. Mă buzunăreşti?

— Sforăiai.

— Tu salivai, replică el, puţin cam prea repede.

I se mai spusese că sforăie.

Merik îşi strecură mâna liberă sub capul ei şi şi-l apropie pe al lui până când blocă toată lumina lunii să se reverse pe chipul ei. Până când nu mai văzu altceva decât ochii ei strălucitori.

— Spune-mi adevărul, domna, rosti el încetişor. Ce făceai cu mâna pe sub cămaşa mea? Profitai de mine în somn?

— Nu, mormăi ea, ridicându-şi bărbia. Nu încercam decât să *te trezesc.* Să te opresc din sforăit.

Ea se foi din nou, trupul ei încordându-se sub al lui, semn că furia îi creştea. Dacă Merik nu avea să se mişte cât mai curând, picioarele ei aveau să se împletească printre ale lui, degetele ei aveau să-şi înfigă ghearele, iar ochii ei aveau să scapere într-un fel care ar fi făcut imposibilă rezistenţa la furia lui – la magia lui.

El îi slăbi încheietura din strânsoare, îşi eliberă mâna de sub capul ei şi, cu ajutorul genunchilor – cu palmele lipite de pământ – îşi ridică pieptul de pe al ei.

Ea îşi arcui spatele.

Merik încremeni.

De la coate în sus, simţi un fior care-i despica pieptul. Care-l străpunse brusc şi la fel şi pe ea. Era ca şi cum o coardă le-ar fi unit piepturile, iar fiecare mişcare a lui s-ar fi reflectat într-a ei.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare. Era foarte diferită de femeile din ţara lui. Avea părul de culoarea nisipului, iar ochii de culoarea mării. Oftă din greu. Oricât de tare îl ardeau degetele şi buzele, nu trebuia să cedeze acestei… dorinţe.

Se dădu jos de pe ea şi se aşeză pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul cât să nu mai vadă cerul. Cât să nu mai vadă prezenţa ei fierbinte lângă el. Fiecare picătură de magie şi fiecare centimetru din carnea lui se trezeau în preajma ei.

— Nu pot face asta, spuse el în cele din urmă – adresându-se ei.

Adresându-se lui însuşi. Apoi se ridică în picioare, luându-şi haina de pe rogojină şi pornind cu paşi mari spre pădure. Spre mare.

În timp ce mergea, îmbrăcă jacheta. Cumva se simţea mai calm când o avea pe el. Simţea că deţine controlul… Doar că, fireşte – *fireşte* –, Safi veni după el.

— Ce cauţi aici? întrebă el, după ce dădu ocol proeminenţei stâncoase, intrând în pădurea răcoroasă, fremătătoare.

Ea îl urmă la câţiva paşi în spate.

— Nu pot să mă mai culc la loc.

— N-ai încercat.

— Nici nu trebuie.

Merik oftă. De ce-şi mai bătea capul? Avea destule griji fără s-o mai adauge şi pe Safi. Aşa că înaintă, trecându-şi degetele pe deasupra frunzelor unei ferigi şi printre crengile cu ace de pin care-i ieşeau în cale. Atât de răcoroase la atingere. Atât de vii…

Când ajunse la mare şi observă furtuna ce licărea în depărtare şi valurile tivite cu alb, ceva înăuntrul lui se destinse. Se relaxă. Ea o luă la stânga, înspre un afloriment uriaş de calcar, iar el o urmă, la doi paşi mari în spate. Apoi amândoi se sprijiniră de stâncă şi o vreme priviră în tăcere marea, luna, fulgerele.

Era atât de paşnic, iar Merik se trezi că se relaxează de-a binelea. Că alunecă încet în ritmul valurilor şi al bâzâitului insectelor.

Până când liniştea se destramă. La un moment dat, pulsul nopţii se acumulă înăuntrul lui ca o presiune ce trebuia eliberată. O fierbinţeală violentă, întocmai ca furtuna de la orizont. Safi se foi, întorcându-i privirea. Lumina ce se revărsa peste stânca de calcar o scălda în strălucirea lunii.

Buzele ei se strânseră într-un reproş:

— Nu te mai holba aşa, prinţe!

— Aşa… cum?

— De parcă ai fi gata să mă ataci.

El râse, cald şi sincer. Totuşi, privirea îi rămase la ea. Mai ales la gât. Curba lui se profila pe piatra de calcar, iar el nu-şi amintea să fi văzut vreun gât mai delicat.

— Scuzele mele, spuse el în cele din urmă. Să te atac e ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin minte.

Ea roşi în lumina rozalie a lunii, apoi, parcă ruşinată de sine, îşi ridică semeaţă bărbia.

— Dacă îţi închipuiai un atac de natură mai… *intimă,* prinţe, atunci ar trebui să-ţi spun că nu sunt genul acela de fată. Arăta şi vorbea ca o domna din cap până în picioare.

— Nici n-am crezut că ai fi.

Era rândul lui să roşească acum, dar nu de ruşine. Nici de enervare. Ci din pricina unei uşoare furii.

— Iar tu n-ar trebui să presupui că te doresc, domna, continuă el. Dacă aş fi fost în căutarea unei tăvăleli de ocazie, eşti de departe ultima persoană pe care aş alege-o.

— Bun, replică ea, pentru că şi *tu* eşti ultima persoană pe care aş alege-o.

— Caz în care ai fi avut de pierdut, te asigur.

— De parcă ai şi fi aşa de priceput, prinţe!

— Ştii bine că sunt!

Ea îl ţintui brusc cu privirea. Lui Merik pieptul i se umfla. Încremenise.

Făcu un pas mai aproape. Apoi încă unul, până când ajunse chiar lângă ea.

— Dacă ai fi genul acela de fată, atunci…

Îi duse o mână la bărbie – timid, la început, după care mult mai încrezător când văzu că ea nu se retrage.

— …aş începe de aici şi aş coborî pe gât.

Degetele lui şopteau deasupra gâtului ei, deasupra claviculei, şi observă mulţumit cât de sacadată deveni respiraţia ei. Cât de tare îi tremurau buzele.

— Apoi, continuă el, glasul reverberându-i de undeva din fundul gâtlejului, aş ocoli. M-aş duce prin spate.

Îi dădu la o parte coada împletită…

— Opreşte-te! şopti ea.

El se opri, deşi, pe respiraţia lui Noden, nu voia câtuşi de puţin.

Însă corpul ei se răsuci şi, deodată, buzele ei erau pe ale lui. Nu, *deasupra.* Se opriseră în loc. Aşteptau, ca şi cum s-ar fi surprins singură, iar acum nu ştia ce să mai facă.

Respiraţia i se învolbură lui Merik în piept – trăgând după ea şi toate gândurile lui. Totuşi, cei

câţiva centimetri dintre trupurile lor păreau kilometri, iar prăpastia dintre buzele lor părea de netrecut.

Răsuflarea lui Safi îi mângâia bărbia. Sau poate că era briza. Sau poate că era propria răsuflare. Nu-şi mai dădea seama. Devenea din ce în ce mai greu să facă altceva în afară de a privi adânc în ochii ei, atât de strălucitori şi de aproape.

Privirea ei se mută mai jos, sprâncenele i se încruntară ca şi cum şi-ar fi dorit mai mult. Apoi mâinile ei se aşezară pe şoldurile lui. Degetele ei se încleştară în jurul lor.

Vraja lui Merik se aprinse.

Vântul se dezlănţui în rafale, dându-i lui Safi părul de pe faţă şi aproape luând-o pe sus – doar că atunci interveni el. O lipi de peretele de stâncă şi, într-un vârtej de vânt şi căldură, o sărută.

Dorinţa de peste zi îl copleşi cu totul şi, spre marea lui plăcere, ea o primi cu braţele deschise. O apucă la el cu degete pline de dorinţă şi cu o mişcare din şold care nu mai era în ritmul dansului în patru paşi.

Era sălbatică acum, nestăpânită, iar Merik se trezi că muşcă, trage şi împinge. Cu dinţii, cu unghiile şi cu impetuozitatea vântului supraîncărcat.

Dar parcă nu putea să ajungă suficient de aproape. Oricât de tare îi zdrobea buzele sub buzele lui sau oricât de nerăbdătoare mâinile i se strecurau pe sub jachetă… pe sub cămaşă…

Fir-ar Iadul, degetele ei îl atingeau acum direct pe piele.

O fierbinţeală nouă îl străfulgeră pe dinăuntru. Genunchii aproape că-i cedară, iar vântul lui ţâşni în afară. În sus. O ridică pe Safi pe o piatră joasă, degetele lui trăgând de tivul cămăşii ei. Gura lui gustând din toate locurile pe care şi le promisese. Urechea – unde ea gemu uşor. Gâtul – unde ea tresări. Clavicula…

Ea îşi puse mâinile între ei. Îl împinse la o parte.

Merik se dădu înapoi nedumerit, cu gura căscată. Confuz. Pieptul ei urca şi cobora cu repeziciune,

ochii îi erau mari, însă el nu-şi dădea seama de ce stăvilise furtuna dintre ei. Întrecuse vreo limită?

— Ai auzit? îngăimă ea în cele din urmă.

Merik scutură din cap – încă nedumerit – şi trase o gură de aer în piept.

Apoi auzi şi el. Un duduit ritmat ce venea dinspre mare. O *tobă a vântului.*

Toba vântului de pe *Jana.*

Într-o secundă porniră înapoi pe unde veniseră, ea urmându-l îndeaproape. Tufişurile şi pietrişul scrâşneau sub picioarele lui, dar Merik abia dacă observa. Toba vântului duduia din ce în ce mai tare. *Jana* avea să apară din clipă în clipă şi el trebuia să afle de ce – trebuia să vadă cât de departe de ţărm e corabia. Ar fi putut să zboare până la oamenii lui, dar numai dacă ar fi intrat în câmpul lui vizual…

Safi îl atinse de umăr, oprindu-l.

— Acolo.

Îi arătă către sud, unde el abia putea desluşi valurile cenuşii de norii cenuşii.

Îşi scoase ocheanul, cercetă apa… până când dădu cu ochii de nişte lumini – crezuse că erau de la furtună, dar nu. Imaginea deveni mai clară, scoţând la iveală o navă de război nubrevnană. Era *Jana,* cu felinarele şi oglinzile ei luminând apa dimprejur. Cu pânzele ei albe umflate până la refuz, vântvrăjite de Kullen.

Toba bubuia fără oprire, mult prea puternică pentru aşa o distanţă, ceea ce însemna că Ryber folosea ciocanul vrăjit şi îndreptase toba înspre ţărm. Pentru Merik.

Kullen îl chema în ajutor.

Aşa că trase adânc aer în piept, adunându-şi vântul. Îl inundă pe sub piele, îi ardea pe dinăuntru.

— Dă-te înapoi! o avertiză.

Trebuia să ţintească la sigur vârtejul de vânt – trebuia să nimerească punctuleţul de la orizont pentru ca echipajul lui să ştie unde se află.

Îşi trimise ambele braţe în spate… După care Merik dădu drumul aerului. O spirală uriaşă de vânt fu asmuţită pe deasupra valurilor.

Merik aştepta. Aştepta şi privea în depărtare, lângă Safi. Îi era recunoscător pentru prezenţa ei. Umerii ei ridicaţi şi privirea neînfricată îl împiedicau să se gândească prea mult. Să se arunce de pe stâncă şi să zboare drept la Fratele de Fir…

Toba de vânt se opri, iar el se pregăti pentru mesajul trimis de Kullen, oricare ar fi fost acesta. Când în sfârşit îl primi – când combinaţia de bubuituri şi de pauze îi izbi timpanul –, se trezi că scrâşneşte din dinţi şi că începe să clocotească de furie.

— Ce e? întrebă Safi, strângându-l de braţ.

— Ne urmăreşte Vrăjitorul Sângelui, mârâi el.

Strânsoarea ei deveni şi mai puternică.

— O să ne întoarcem în Darul lui Noden…

— Doar că ne urmăreşte din spate. Iar marstokezii se îndreaptă spre Lejna, în faţa noastră.

La aceste cuvinte, furia lui se aprinse de-a binelea – o furie adevărată, care-l trimise la doi paşi depărtare.

Trebuia să se stăpânească, fiindcă nu din vina lui Safi era el mânios. Ci din pricina situaţiei, de trei ori fie ea blestemată, asupra căreia nu avea nicio afurisită de putere. Cum de au aflat marstokezii încotro se îndrepta Merik?

— Am să zbor până la *Jana,* spuse în cele din urmă, cu pieptul clocotindu-i. Tu, Iseult şi Evrane puteţi s-o ţineţi spre răsărit. Spre Lejna. Cât de repede vă vor duce caii.

— De ce nu zburăm cu toţii pe *Jana* şi să navigăm până la Lejna?

— Pentru că marstokezii o să ajungă primii la Lejna, iar Kullen nu e suficient de înzdrăvenit să le ţină piept. Nici măcar nu ar trebui să conducă nava.

Merik aruncă o privire înspăimântată spre mare. Spre *Jana.*

Neghiob afurisit de Frate de Fir!

— Cea mai bună şansă e să-i prindem din urmă pe marstokezi, continuă el. Dacă eu şi Kullen reuşim să-i distragem, poate că tu vei reuşi să ajungi la

Lejna pe uscat. Du-te la al şaptelea debarcader, apoi pleacă *iadului* de acolo!

— Dar cum o să ne găseşti? După… după toată tevatura?

— Cu piatra de alertă. Evrane o poate aprinde, iar eu îi voi vedea lumina de pe mare.

Din doi paşi mari, ajunse în dreptul ei.

— Du-te spre răsărit, iar eu te voi găsi. Curând.

Safi îşi clătină încet din cap.

— Nu-mi place.

— Te rog! spuse Merik. Nu te împotrivi. E cel mai bun plan…

— Nu e asta, interveni ea. Doar că… am sentimentul că n-o să te mai văd niciodată.

El simţi că i se rupe pieptul în două şi, preţ de o jumătate de secundă, rămase fără cuvinte. Apoi îi lua faţa în palme şi o sărută. Uşor. Scurt. Simplu.

Ea se opri prima, muşcându-şi buza când întinse mâinile la poalele cămăşii lui. I le băgă frumos în pantaloni, netezind partea din faţă.

— Te-am minţit, ştii. Nu eşti ultima persoană pe care aş alege-o.

— Nu?

— Nu.

Zâmbi larg, un zâmbet năstruşnic care-i dezvelea dinţii.

— Eşti penultima persoană. Poate antepenultima! adăugă.

Un râset parcă îi umflă stomacul lui Merik. Şi gâtul. Dar înainte să poată veni cu o replică pe măsură, Safi se dădu înapoi şi îi ură:

— Acostare uşoară, Merik!

Aşa că răspunse şi el simplu „Acostare uşoară!” şi înaintă spre vârful stâncii. De acolo, Merik Nihar păşi pe margine şi îşi *luă zborul.*

Safi nu-l urmări cu privirea. Se grăbea şi trebuia să intre în acţiune – ca toate acele amintiri încă mult prea vii cu Vrăjitorul Sângelui. Felul cum o ţintuise locului… Felul cum ochii lui se înroşiseră.

Amintirea îi înfiora părul pe braţe. Îi trimitea fiori pe şira spinării.

Safi îşi croia drum prin pădure, mărind pasul… mărind pasul până când o luă la fugă, apoi sprintă. Lujerii ferigilor îi biciuiau braţele, sporii se rostogoleau la pământ. Când se gândea că ea şi Merik abia trecuseră prin aceeaşi junglă…

Găsi tabăra deja strânsă şi caii înşeuaţi. Evrane lega la şei rogojinile făcute sul, iar Iseult aranja hamurile pe murg. Caii îşi scuturau capetele – gata să pornească la drum, în ciuda lungii călătorii cu numai o zi în urmă.

Auzind scârţâitul cizmelor lui Safi, Iseult deveni atentă.

— Pleci… fără mine? gâfâi ea.

— Am auzit tobele, dădu să o lămurească Iseult, harnaşamentul zăngăni când strânse mai bine curelele. Evrane mi-a spus ce înseamnă mesajul.

— Dar unde e Merik? întrebă Evrane, depărtându-se de şaua iepei.

Îşi ţinea mantia în mână şi cingătoarea strâns la piept.

— A zburat pe *Jana,* răspunse Safi. O să încerce să le-o ia înainte marstokezilor.

Iseult se încruntă uşor.

— Atunci, nu ne îndreptăm spre nord? Nu fugim?

Scuturând iute din cap, Safi stinse focul de tabără.

— Încă putem să ajungem la Lejna înaintea marstokezilor.

Azvârli cu piciorul pământ şi cenuşă peste tăciunii fumegânzi.

— Iar *după* o să fugim spre nord, adăugă.

— Pe cai, atunci! porunci Evrane.

— Safi, poţi să călăreşti cu mine…

— Nu. Luaţi câte un cal fiecare.

Evrane îşi aruncă mantia pe umeri şi-şi prinse cingătoarea cu mişcări sigure, mecanice.

— Eu aştept aici ca să-l opresc pe Aeduan.

O pauză tensionată. Apoi Iseult spuse:

— Te rog, călugăriţă Evrane, nu face asta!

— Te rog! stărui şi Safi. Putem să-i pierdem urma…

— De fapt, nu putem, o întrerupse Evrane, vorbind peste Safi. Aeduan e la fel de iute ca orice cal şi vă va prinde din urmă oriunde v-aţi duce. Totuşi, eu pot să găsesc un punct de apărare pe drum şi voi încerca să fac tot ce-mi stă în putinţă să-l încetinesc.

— Să-l încetineşti? repetă Iseult. Nu să-l opreşti?

— Aeduan nu poate fi oprit, dar poate fi convins cu vorba bună. Sau, dacă e cazul, astea – îşi duse mâna la cele două cuţite rămase, prinse în teci –, nu sunt doar de paradă.

— Te duci la moarte sigură, se opuse Safi.

Era mare nevoie de viteză, dar nu putea s-o lase pur şi simplu pe Evrane să facă o asemenea prostie.

— Te rog, fă aşa cum ne-a ordonat Merik şi vino cu noi, continuă.

Chipul călugăriţei era calm, şi totuşi, când vorbi, glasul îi trăda nerăbdarea. Jignirea.

— Merik uită că sunt o călugăriţă antrenată să se lupte. Îl voi înfrunta singură pe Aeduan, iar voi două vă veţi duce la Lejna. Acum, pe cai!

Îi oferi o mână ţeapănă lui Safi, care, deşi nu avea nevoie, o acceptă.

După ce o ajută şi pe Iseult să încalece, Evrane porni cu paşi siguri spre şaua armăsarului şi scoase din cobur piatra de alertă. Era de un cenuşiu strălucitor, precum cerul dinaintea ivirii zorilor, iar după ce murmură cuvântul „Alertă”, un albastru sclipitor se aprinse înăuntrul ei.

— Acum Merik o să vă găsească oriunde aţi fi.

Îi dădu piatra lui Safi:

— Ţineţi-o afară când drumul vă poartă de-a lungul mării.

Safi se uită lung la Evrane, părul ei argintiu fluturând în briza răsăritului şi reflectând albastrul ca de safir al pietrei. Îşi descleştă degetele ca să primească piatra grea de cuarţ.

Evrane aprobă dând uşor din cap. Apoi îşi scoase sabia de la cingătoare.

— Iseult, ia pumnalul lui Merik. E prins la şaua murgului. Iar tu, Safi, ia asta! îi zise şi îi puse în poală sabia încă în teacă. La urma urmelor, oţelul carawenilor e cel mai bun.

Safi înghiţi în sec. Vaga încercare de a glumi îi aminti de momentul acela – de adevărul neplăcut că foarte mulţi oameni îşi riscaseră viaţa ca să se asigure că ea va ajunge teafără la Lejna şi că Merik îşi va respecta contractul.

Safi *nu* avea să-i dezamăgească.

— Iseult, spuse ea, rostind cuvintele parcă din adâncul ei cel mai adânc, din miezul vrăjii ei, acum mergem la Lejna. Nu ne vom opri, nu vom încetini.

Iseult întâlni privirea lui Safi, ochii ei căprui reflectând strălucirea verde a pietrei de alertă. În ei se citea hotărârea, cea care întotdeauna o făcea pe Safi să se simtă mai puternică, atunci când ridică bărbia şi zise:

— La drum, Safi! Ştii că eu te urmez mereu.

La auzul acelor cuvinte, lui Evrane îi tresăriră buzele.

— Nici nu ştiţi cât am aşteptat să aud cuvintele astea! Să vă văd pe amândouă călare. În viaţă. Avea o strălucire ciudată în privire. Ştiu că vorbele astea nu înseamnă nimic pentru voi acum, dar vor însemna în curând.

— După ce-l voi fi înfruntat pe Aeduan, după ce-i voi fi arătat de care parte se găseşte, am să vă regăsesc pe amândouă la Lejna. Mulţumesc…

Evrane se înecă, dând să rostească acel cuvânt, iar pieptul i se umflă din nou de râs.

— Mulţumesc că mi-aţi dat speranţă, fetelor, continuă. După atâtea secole, Jelania lui Eridysi se adevereşte în sfârşit. I-am găsit pe cahr awen, iar voi aţi trezit la viaţă Fântâna Apei. Aşa că de-acum, după cum îmi cere jurământul, vă voi ocroti cu tot ce am.

Făcu o plecăciune sobră şi atunci magia lui Safi începu să cânte, simţind sinceritatea gestului.

Apoi se întoarse şi plecă.

— Mama Lună ne apără, şopti Iseult. C-ce… ce a *fost* asta?

Safi se uită la ea, care-şi pusese din nou masca de Vrăjitoare a Firului, cu toate că nu reuşise să-şi stăpânească pe deplin limba.

— Nu ştiu, Iz. Oare crede că suntem…

— …perechea cahr awen, sfârşi Iseult. Da… cred că asta crede.

— Pe toţi zeii! Nu pot face faţă atâtor surprize într-o singură zi.

Safi dădu bice calului spre răsărit, alungându-şi nedumerirea şi îndoiala departe, departe, cât mai departe.

Când struni calul s-o ia pe potecă, fu mulţumită să vadă că iapa trăgea de zăbală. Caii erau gata să prindă viteză, Iseult era gata să prindă viteză, iar Safi era gata să pună *capăt* la tot.

Înfigându-şi călcâiele în coastele iepei, se avântă într-un galop nebun spre oraşul Lejna din Ţara Celor o Sută de Insule.

36

Pe *Jana* era o zarvă de nedescris când Merik păşi în sfârşit pe puntea principală. Acum navigau spre vest, iar în urmă un soare furios urca pe cer.

Când miji ochii spre timonă, drept în soare, îl găsi pe Kullen. O siluetă cocârjată, ce răsufla din greu şi reuşea cumva să sufle vânt în pânze. *Kullen.* Merik traversă grăbit puntea, un tunet răsunând peste bubuitul tobei.

Cineva veni din spate.

— Amirale! îl strigă Ryber.

Merik o expedie cu un gest din mână.

— Hermin, gâfâi el, încercând să fugă, să vorbească şi să-şi tragă răsuflarea în acelaşi timp.

Dacă el era deja obosit, îşi închipuia cât de epuizat era Kullen.

— Ce se întâmplă?

Hermin şchiopătă spre Merik.

— Yoris l-a găsit pe prinţul Leopold lângă Fântâna Originii zăcând fără cunoştinţă. Se pare că Vrăjitorul Sângelui l-a trădat şi l-a atacat.

Merik se împotmoli. Era şi Leopold aici? Ce Iadul avea să facă cu pacostea asta de prinţ?

Puse gândul de-o parte, pentru mai târziu.

— Amirale! strigă Ryber din nou. E important, domnule!

— Nu *acum.*

Merik sări treptele spre puntea secundară, acolo unde vântul biciuia mai tare, mai puternic. Apropiindu-se de Kullen, ghemuit la timonă, se întreba de ce oare Ryber îşi lăsase Inima ei de Fir să se forţeze într-atât.

— Opreşte corabia! urlă Merik. Opreşte-ţi vântul!

Îl apucă pe Kullen de haină şi îl trase în sus. Acesta era cenuşiu la faţă, însă ochii îi străluceau în spatele ochelarilor de vânt.

— Nu mă pot… opri, gemu el. Trebuie să-i prindem… din urmă… pe marstokezi.

— Aşa o să facem, dar nu-i nevoie de atâta viteză…

— Tocmai asta e! strigă Ryber, venind grăbită lângă Merik. Ne trebuie viteză, fiindcă Vrăjitorul Sângelui e aici.

Preţ de o jumătate de bătaie de inimă, Merik nu putu decât să se holbeze la Ryber. Vântul vrăjit îi înţepa ochii, îi ţipa în urechi. Apoi se repezi pe metereze şi îşi scoase ocheanul.

— Unde? întrebă încetişor, cu sufletul la gură.

— Mai la est.

Ryber îi îndreptă uşor ocheanul, până când Merik îl văzu: o pată albă şi singuratică, gonind de-a lungul drumului de pe coastă.

Merik mută ocheanul şi mai la est… Acolo. Două siluete, una în alb, cealaltă în negru, călare. Mergeau pe acelaşi drum, iar Vrăjitorul Sângelui părea la mai mult de o leghe în urma lor. Avea să le ajungă pe Safi şi pe Iseult înainte ca Merik să poată zbura înapoi la ţărm.

Strânse ocheanul şi se strădui să inspire pe nas, mirosul greu al ploii ce vine. Apoi expiră printre dinţii încleştaţi.

Nu-l ajută cu nimic.

— Cum iadul, izbucni el, ne-au ajuns monştrii ăştia atât de repede?

— Pe tot ce e sfânt! înjură Hermin, uitându-se prin ocheanul lui. Pata aia albă e *el?*

— Îşi trage puterile direct din Vid, spuse şi Ryber grav, apoi strigă: Kullen!

Şi se repezi spre timonă.

Merik fugi după ea şi, cu ajutorul lui Ryber, dezlipi mâna albă de strânsoare a lui Kullen de pe cârmă. Apoi îşi strecură braţul pe după cel al Fratelui său de Fir.

Kullen era prea rece la atingere, hainele îi erau prea îmbibate de sudoare.

— Trebuie să te opreşti! îi strigă Merik. Opreşte-ţi vânturile, Kullen!

— Dacă mă opresc, răspunse Kullen cu o forţă surprinzătoare, pierdem contractul.

— Viaţa ta valorează mai mult decât un contract, spuse Merik, însă Kullen începu să râdă, apoi – un sunet răguşit, înecat – ridică slăbit braţul, arătând către sud:

— Am o idee.

Merik îi urmări cu privirea degetul, dar nu văzu decât un cer întunecat şi fulgere scăpărând în depărtare.

Apoi Ryber scoase un „Nu”, iar lui Merik i se întoarse stomacul pe dos.

— Nu!

Îi întoarse capul lui Kullen spre al lui. Secundul avea părul atât de lipit de cap de la sudoare, că nici nu se clintea în bătaia vântului.

— Asta *nu e* o opţiune Kullen. Nici în ruptul capului!

— Dar este singura opţiune. Nubrevna are nevoie de… contractul ăsta.

— Abia te poţi ţine pe picioare.

— Nu e nevoie să mă ţin pe picioare, spuse Kullen, dacă o să fiu purtat de furtună.

Merik scutură din cap, acum cu disperare. Cu panică, în timp ce Ryber şoptea neîncetat:

— Te rog, n-o face! Te rog, n-o face, te rog, n-o face.

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima oară când ai chemat o furtună?

Merik se uită spre Ryber ca să-i vină în ajutor, însă fata izbucnise în plâns, iar el îşi dădu seama de oribila certitudine, de faptul că ea deja se resemnase cu ideea.

Dar cum? Cum putuse să renunţe atât de repede şi atât de uşor?

— Nu avem nevoie de contract, stărui Merik. Pământurile familiei Nihar sunt din nou rodnice. *Rodnice*, Kullen. Aşadar, ca amiral şi prinţ al tău, îţi ordon să nu faci asta.

Kullen tuşi din nou. Trase în piept o gură de aer, care zăngăni precum cuţitele şi trosnetul focului. Apoi zâmbi. Un zâmbet larg, înfricoşător.

— Ca Frate de Fir, aleg să nu-ţi dau ascultare.

Într-un pocnet de căldură şi putere, magia i se trezi la viaţă, iar ochii îi tremurară. Îi zvâcniră. Pupilele i se micşorară… dispărură…

O rafală de vânt suflă peste punte, izbindu-i pe Merik şi pe Ryber, aproape culcându-i la pământ. Ceea ce nu-i lăsă de ales lui Merik.

Îşi smulse haina, iar Ryber se grăbi s-o ia. Vântul îi lovea necruţător, dar amândoi îl înfruntară – ea ducându-se sub punte cu haina lui, el împleticindu-se spre timonă.

Aşezându-se la cârma navei de război a tatălui său, Merik se rugă încă o dată la Noden – de data asta ca echipajul şi Kullen să reziste peste noapte.

Fiindcă furtuna se apropia acum din ce în ce, iar el nu putea face nimic ca s-o oprească.

Safi nu mai forţase în viaţa ei un cal în halul ăsta. Sudoarea curgea râuri-râuri de pe coapsele iepei, iar murgul lui Iseult spumega. În orice clipă animalele şi-ar fi putut pierde o potcoavă sau şi-ar fi putut suci un picior, dar până atunci – până când caii ar fi căzut laţi de oboseală – Safi nu putea decât să-şi continue galopul de-a lungul drumului mărginit de stâncă.

Umbrele lungi ale fetelor galopau alături de ele, cu soarele la asfinţit, o flăcăruie aprinsă deasupra Mării Jadansi ce scălda în lumină un golf atât de întins, că Safi nici nu-i zărea capătul. Stânci golaşe, de toate formele şi mărimile erau risipite printre valurile strălucitoare.

Ţara Celor o Sută de Insule.

Drumul continua cu o curbă în pantă, care în cele din urmă ajungea la nivelul mării şi al oraşului Lejna. După ce merseseră aproape doi kilometri prin verdeaţă, se treziră brusc înconjurate de un ţinut pustiu. Era prea cufundat în linişte. Prea mort. Lui Safi nu-i plăcea felul în care piatra de alertă străpungea cerul de unde era legată la coburul de la şa. *Efectiv* cerşeau să fie găsite.

— E cineva aici? strigă Safi, glasul ei acoperind tropotele în patru timpi ale copitelor.

Iseult îşi strânse ochii o secundă. Apoi şi-i deschise larg.

— Nu e nimeni. Nu încă.

Safi strânse şi mai tare hăţurile. Duse o mână la plăseaua sabiei. *Să ajung numai la debarcader.* Asta era tot ce trebuia să facă.

— Un indicator! strigă Iseult.

Safi miji ochii. Ceea ce fusese cândva un indicator frumos ornamentat atârna acum de o coloană de fier. Era al patrulea de felul ăsta pe care îl vedeau:

LEIJNA: 1 LEGHE

O leghe – asta era la câteva minute depărtare. În ciuda lacrimilor pricinuite de vânt şi murdărie, în ciuda faptului că era cu sufletul la gură de frică şi cu toate că în orice clipă ar fi putut să fie atacate de un Vrăjitor al Sângelui, Safi zâmbea larg.

O avea pe Sora ei de Fir alături. Asta era tot ce conta, tot ce contase vreodată.

Caii luară o cotitură. Pădurea fantomatică dădu la iveală un oraş ce se întindea dinaintea lor. Lejna, din ce în ce mai mare, îmbrăţişa ţărmul, iar clădirile aşezate în şir de-a lungul străzilor se poate să fi fost cândva colorate şi întregi. Acum însă zăceau fărâmate, cu acoperişurile prăbuşite în interior. Numai trei docuri mai erau în picioare, din restul nemairămânând decât stâlpi părăsiţi ieşind dintre valuri.

Safi struni calul să meargă mai repede. Mai tare. Avea să-i obţină contractul, de trei ori fie blestemat, lui Merik.

— Ăla e Merik? întrebă Iseult, întrerupându-i repede şirul gândurilor.

Safi scrută marea, plină de speranţă… până când zări nava de război nubrevnană îndreptându-se spre golful din ce mai ce mai apropiat al Lejnei. Înainta la o viteză ameţitoare, cu pânzele strălucind portocalii în lumina soarelui.

Şi cu marinarii în verde fremătându-i pe punţi.

Lui Safi parcă i se prăbuşi speranţa în vârful degetelor de la picioare. Strigă după Iseult să oprească, trăgând de hăţurile propriului cal până când acesta încetini de tot.

Murgul lui Iseult opri brusc, învolburând praful drumului, şi amândouă îşi duseră caii pe marginea stâncii, scrutând orizontul. Caii pufăiau istoviţi, însă tot cu urechile ciulite.

— Cred că aceea e corabia pe care le-am lăsat-o marstokezilor, spuse Safi în cele în urmă. Corabia prinţesei Vivia.

— Aşa arată, după uniformele lor. Ceea ce înseamnă că e posibil să avem de înfruntat nişte Vrăjitori ai Focului.

Safi trase o înjurătură şi-şi şterse faţa cu o mână înfierbântată. Chipul îi era zgrunţuros de la praf. Totul era zgrunţuros – gâtul, ochii, creierul –, iar vântul continua să aducă din ce în ce mai mult praf.

— De ce sunt atâţia soldaţi pe o singură corabie? Doar nu sunt toţi *după mine!*

Un tunet răsună dinspre sud, scurt şi atotacaparator. Safi întoarse capul în direcţia lui… şi un nou şuvoi de înjurături i se revărsă de pe buze.

Nori de furtună se apropiau cu *repeziciune,* iar în golf erau ancorate mai multe corăbii. Galioane marstokeze ce aşteptau înşiruite, de parcă ar fi păzit Ţara Celor O Sută de Insule.

Sau de parcă ar fi vrut s-o ţină pe *Jana* la distanţă.

— Merik n-are unde să acosteze.

Safi dădu pinteni calului să pornească la trap. Poteca înainta în interiorul uscatului. Poate că pădurea de pini morţi avea să le ofere oarecare adăpost împotriva furtunii ce se stârnea şi să le ferească de privirile marinarilor marstokezi.

— Asta e ultima noastră grijă, spuse Iseult, iuţind şi ea pasul murgului. Prima dintre corăbii e lângă debarcaderele din Lejna. Este vorba despre o ambuscadă, clară…

Vocea i se pierdu când o rafală nouă de vânt o izbi în plin şi la fel şi pe Safi.

Ambele întoarseră capul, acoperindu-şi gura şi ochii. Vântul li se strecură printre haine şi păr, harnaşamentul cailor zăngăni, iar crengile veştejite foşniră. Singura care nu se pleca în faţa voinţei vântului era lumina pietrei de alertă, pe care, îşi dădu seama Safi, ar fi trebuit s-o acopere. Nu era nevoie să le atragă atenţia marstokezilor.

Însă pe când dezlega piatra agăţată de coburul şeii, Iseult strigă:

— La care debarcader trebuie să ajungi?

— Bună întrebare!

Safi nu avea nicio afurisită de idee pe care doc se găsea Debarcaderul Şapte. Erau prea mulţi stâlpi lipsă ca să-şi dea seama.

— Va trebui să încercăm la toate trei.

Mângâie calul, care strălucea de sudoare, dar părea gata de trap. Apoi îl conduse spre pinii fără viaţă.

— Ai vreun plan?

— De fapt, răspunse Iseult rostind rar cuvintele, s-ar putea să am. Îţi aminteşti când am ieşit din oraşul Veñaza? Când ne-am schimbat hainele între noi?

— Vrei să spui atunci când aproape ne-a omorât nenorociţii ăia de la tavernă care îi dispreţuiau pe nomatsi?

— Chiar atunci!

Iseult îşi apropie murgul de Safi, sperând că nu avea să fie nevoită să-şi strige planul în gura mare. Părul îi flutura în vânt, zburându-i peste faţă.

— Le-am dat oamenilor ălora ce-şi doreau să vadă, ţii minte? Dar fata nomatsi pe care au *crezut* ei că au încolţit-o s-a dovedit că erai de fapt tu.

— Unul dintre cele mai bune trucuri, zâmbi Safi încordat, dându-şi părul transpirat din ochi.

— De ce să nu funcţioneze acelaşi plan şi acum? întrebă Iseult. Încă putem încerca să ajungem la Lejna înaintea corabiei, dar dacă nu ne iese…

— Şi se pare că nu ne va ieşi.

— Am putea să lăsăm caii, să ascundem piatra de alertă şi să ne despărţim. Eu voi fi momeala care să-i atragă în oraş. Tu vei putea să te duci la debarcader.

După ce treci prin toate trei, te întorci la piatra de alertă, o ridici, iar eu te voi găsi.

— *Nici* în ruptul capului! o privi Safi încruntată. E cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată. De ce să te pui în primejdie…

— Tocmai asta e, o întrerupse Iseult. Armistiţiul spune că nu pot ucide pe nimeni pe pământ străin, nu?

— Tot el mai spune şi că nu poţi să acostezi azi, lucru de care e evident că nu le-a păsat.

— De fapt, Armistiţiul spune că nicio corabie *străină* să nu acosteze aici, contracară Iseult. Iar corabia nu e străină.

— Tocmai asta încerc eu să-ţi spun, Iz! Au răstălmăcit clauza asta, de ce nu le-ar răstălmăci şi pe celelalte? Din câte ştim noi, îi doare în cot dacă încalcă sau nu Armistiţiul.

Asta îi închise gura lui Iseult – mulţumesc zeilor! –, dar când Safi ridică frâiele ca să pornească iar la drum, Iseult ridică o mână s-o oprească.

— Pietrele de Fir, rosti ea pe un ton plat. O să ştii dacă sunt în primejdie după Piatra de Fir. Dacă se aprinde, atunci ai să vii să mă salvezi.

— Nu…

— Ba da.

Un zâmbet ridică uşor colţul buzelor lui Iseult când îşi scoase Piatra şi o strânse în palmă.

— Ştii că planul ăsta are sorţi de izbândă, continuă, şi că e singura strategie la care m-am gândit şi care merită încercată. Hai mai bine să ne bucurăm că Lejna e un oraş pustiu. Nu e nimeni prin jur pe care să rănim.

— Cu excepţia *noastră,* vrei să spui.

— Nu mă mai tot contrazice şi dezbracă-te!

Iseult se dădu jos din şa şi agăţă frâiele de o creangă joasă. Apoi începu să-şi descheie nasturii de la bluză.

— Vine furtuna, Safi, iar tu eşti în ochiul ei. Eu pot să fiu mâna dreaptă, iar tu poţi fi mâna stângă.

Mâna stângă se încrede în dreapta, obişnuia să spună Mathew. *Mâna stângă nu se uită niciodată*

înapoi decât după ce punga a fost înhăţată.

Iseult fusese întotdeauna mâna stângă – întotdeauna se încrezuse în Safi să abată atenţia până la capăt. Ceea ce însemna că acum era rândul lui Safi să facă întocmai.

Aerul încărcat sufla în rafale prin pădure. Se năpusti asupra lui Safi, izbi tot în jur… apoi se *adună* în spatele ei. Ea aruncă o privire înapoi, cu ochii lăcrimându-i. Nori de furtună, negri ca smoala, se învolburau pe deasupra copacilor.

— Nu-mi place, zise Safi, nevoită să zbiere *de-a binelea* acum. De fapt, *urăsc* şi furtuna, şi planul. De ce trebuie să ne implice pe *noi?* De ce nu doar pe *mine?*

— Pentru că noi nu înseamnă doar tu, îi strigă Iseult. Te voi urma întotdeauna, Safi, iar tu mă vei urma la rândul tău. Surori de Fir până la capăt.

O dorinţă năvalnică, clocotitoare năvăli în plămânii lui Safi la auzul acelor cuvinte. Voia să-i mărturisească lui Iseult tot ce simţea – recunoştinţă, dragoste, groază, credinţă, dar n-o făcu. În schimb, zâmbi abătută.

— Surori de Fir până la capăt.

Apoi făcu întocmai cum îi spusese Iseult: se dădu jos de pe iapă şi începu să se dezbrace de haine.

Aeduan îşi adulmecă mentorul de la peste un kilometru depărtare. Mirosul ei – un izvor cu apă rece şi stânci brăzdate de sare – era de neconfundat. La fel de familiar lui Aeduan ca propriul puls.

Şi la fel de imposibil de evitat ca moartea, asta dacă nu era dispus să lase cărarea – şi nu era – ori s-o ucidă pe loc.

Şi nu voia nici asta.

Pe cei aproape doi kilometri care îl despărţeau de ea se întindea un ţinut împădurit, verde, cu stâncă galbenă, în lumina soarelui din zori şi de-a lungul mării învolburate înaintea furtunii. Când ajunse în punctul cel mai îngust al potecii – un loc mărginit de proeminenţe stâncoase pe o parte şi de bolovani bătuţi de valuri pe cealaltă –, Aeduan nu-şi mai ţinu

sub control sângele. Forţa pulsului şi a inimii îi reveni, încetinind până când se opri de tot.

Călugăriţa Evrane stătea ca o statuie dinaintea lui. Numai vântul fierbinte i se mişca prin păr, prin mantia ei de carawen. La cingătoare nu-i mai rămăseseră decât două pumnale. Şi nici urmă de sabie.

Bătrâna călugăriţă nu se schimbase în cei doi ani de când Aeduan plecase de la mănăstire. Poate doar chipul îi era puţin mai bronzat. Şi mai obosit, ca şi cum n-ar fi dormit de zile bune. Ba chiar de săptămâni. Totuşi, părul îi era la fel de argintiu.

Iar expresia, la fel de blândă şi de preocupată cum şi-o aducea aminte Aeduan.

Ceea ce-l înfurie. Nu avusese niciodată dreptul să-i poarte de grijă şi cu atât mai puţin avea vreun drept acum.

— A trecut prea multă vreme, îi spuse ea cu vocea aceea din gât. Ai crescut.

El simţi că i se încleştează maxilarul. Că îi zvâcnesc ochii.

— Dă-te la o parte!

— Ştii că nu pot, Aeduan.

El îşi scoase sabia din teacă. O şoaptă goală pe deasupra valurilor care se izbeau de stâncile de dedesubt.

— Te fac bucăţi.

— Dar n-o să-ţi fie uşor.

Evrane flutură din încheietură. O lamă tăioasă îi alunecă în mână. Cu o mişcare lină, îşi duse în spate un picior, luând poziţia de atac.

— Ai uitat cine te-a antrenat, adăugă.

— Iar tu ai uitat de magia mea, călugăriţă Evrane!

El scoase pumnalul prins la brâu şi-i imită poziţia, îndoind genunchiul.

Ea făcu o mişcare – o răsucire care-i făcu mantia albă să-i zboare prin aer. O distragere – desigur, însă Aeduan nu-şi dezlipise ochii de pe mâna ei. La urma urmelor, ea fusese cea care-l învăţase că cel mai important într-o luptă cu cuţite e să controlezi mâna care ţine cuţitul.

Evrane se răsuci mai aproape. El se aplecă, ieşindu-i în întâmpinare.

Dar nu fu întâmpinat de lamă, ci de piciorul ei – un toc de cizmă care i se împlântă în gât. Apoi de pumnalul aţintit spre pieptul lui.

El se împletici înapoi, dar nu cât de repede ar fi trebuit. Pe cât de repede ar fi putut dacă s-ar fi luptat cu oricine altcineva, în afară de ea.

Cu o explozie de magie, ţâşni zece paşi înapoi – prea repede şi mult prea departe pentru ca ea să-l ajungă cu uşurinţă. După care coborî privirea.

Cuţitul ei îl tăiase. Patru tăieturi puţin adânci, pe care vraja lui avea să le vindece fie că voia, fie că nu. În felul ăsta, şi-ar fi irosit puterea pe nişte răni superficiale şi nevătămătoare.

— Ştii cine sunt ele, îi strigă Evrane, venind cu paşi siguri spre el. Ai jurat să le ocroteşti.

Aeduan o urmări cu coada ochiului.

— Să înţeleg că ai auzit zvonurile? Te asigur, călugăriţă Evrane, că nu sunt cahr aweni. Amândouă sunt Vrăjitoare ale Eterului.

— Nu contează, zâmbi ea înfricoşător, încântată şi cu violenţă îmbătătoare. Am înţeles greşit Analele şi nu e nevoie de vreun Vrăjitor al Vidului. Am văzut cu ochii mei, Aeduan: fetele astea au trezit la viaţă Fântâna Originii din Nubrevna…

El se lansă atunci într-un atac, cu sabia scoasă, şi totuşi, din cine ştie ce motiv, nu se năpusti asupra ei pe cât de tare ar fi trebuit. Nu-şi schimbă cursul în ultima secundă şi nici nu-şi aruncă iute pumnalele. Îşi scoase pur şi simplu sabia şi, după cum se aşteptase, Evrane se răsuci spre stânga şi îi pară lovitura fără greutate.

— Fetele au înotat până în centrul izvorului, spuse ea.

— Cu neputinţă.

Aeduan se răsuci spre stânga.

— Le-am văzut. Am văzut cum s-a aprins magia şi cum s-a cutremurat pământul.

Se aruncă spre el cu cuţitele în mâini – lovindu-l fulgerător cu vârful piciorului în genunchi.

Un vârf care ascundea o lamă.

Piciorul lui fu străpuns de o durere cumplită şi-i ţâşni sângele. Se dădu înapoi urlând, răsucindu-se într-o parte înainte să-l atingă şi alte tăişuri.

Încerca să-l sleiască. Rănile mici îl încetineau.

Dar acum ea era cea care gâfâia, ceea ce nu s-ar fi întâmplat acum doi ani. Obosise şi nu l-ar fi înfrânt nicicând. Nici măcar cu atacurile ei iuţi şi necontenite. Nici măcar dacă el ar fi menajat-o.

— Ai văzut, spuse Aeduan, dându-se înapoi, ce-ai vrut să vezi. Fântâna nu le-ar îngădui niciodată să se apropie de centrul ei.

— Şi totuşi, *s-au apropiat.*

Evrane făcu o pauză, cu mâinile şi cuţitele gata de atac şi cu ochii la el.

— Fetele au atins sursa izvorului, continuă, iar el s-a trezit la viaţă. După care apele au vindecat-o pe Iseult.

Iseult. Fata nomatsi fără miros de sânge.

Ea *nu* avea cum să fie una dintre acei sfinţi cahr aweni – Aeduan refuza să creadă aşa ceva. Era prea simplă. Prea închisă la piele.

Cât despre Vrăjitoarea Adevărului, dacă ea ar fi fost într-adevăr cealaltă jumătate cahr awen, atunci s-o dea pe mâna tatălui său ar fi însemnat să-şi nesocotească jurământul făcut carawenilor. Numai gândul îi făcea ura să-i clocotească în vene. Nu avea să-şi piardă toată averea din pricina călugăriţei Evrane, o bătrână credulă şi disperată.

Îşi azvârli cuţitul cu o viteză aiuritoare.

Evrane îl pară din zbor, profitând de prilej să-şi elibereze propriul cuţit.

Aeduan sări spre stânga. Prinse cuţitul şi-l aruncă înapoi.

Însă ea urcase deja proeminenţa stâncoasă, folosind terenul în avantajul ei. Se căţără cu uşurinţă pe pietre, scoase din teacă stiletul – ultima ei armă –, după care se năpusti la el.

El se aplecă, rostogolindu-se pe sub ea. Ridicându-se numaidecât în picioare, scoase sabia…

Care se ciocni de stiletul ei, ţintuindu-l de un perete de stâncă. Braţul ei tremura. Lama ei scurtă nu avea cum să facă faţă sabiei; puterea ei nu se putea măsura cu a lui.

— Adu-ţi aminte… cine eşti! scrâşni ea printre dinţi.

Oţelul sabiei lui alunecă… alunecă din ce în ce mai aproape de ea. Din clipă în clipă cotul putea să-i cedeze. Lama lui i-ar fi retezat atunci gâtul.

— Cahr awenii au venit să ne salveze, Aeduan. Adu-ţi aminte de datoria pe care o avem faţă de ei.

Stiletul îi căzu din mână.

Tăişul lui coborî. Muşcă din gâtul ei…

Însă el îl opri. Ridică lama în ultima fracţiune de secundă. Oţelul era scăldat în sânge. Evrane cerşea aer şi avea ochii bulbucaţi.

— Am terminat, spuse el.

Îşi duse sabia în spate. De pe ea săriră stropi de sânge, care aterizară pe chipul ei şi pe uniforma lui.

Lui Evrane îi căzu faţa cu totul. Deveni brusc o femeie sfârşită şi bătrână chiar sub ochii lui.

Era mai mult decât putea îndura, aşa că, fără să-i mai adreseze vreun cuvânt, vârî sabia în teacă şi porni pe potecă.

Totuşi, când dădea curba şi intra în pădure şi când un tunet bubui mai aproape decât ar fi trebuit, oţelul i se înfipse în spate. Îi răzui coastele. Îi străpunse plămânul drept.

Îi recunoştea atingerea. Un cuţit cu lamă carawenă – cel pe care-l aruncase spre Evrane cu doar câteva clipe în urmă.

Îl durea şi, în plus, tot sângele i se aduna în gât, îngreunându-i respiraţia. Totuşi, nu-şi putu stăpâni un zâmbet, căci Evrane era mai neîndurătoare decât oricând. Măcar la capitolul *ăsta* se schimbase.

37

Poate că ăsta era cel mai prost plan pe care-l urzise Iseult vreodată şi, pe Mama Luna, ar fi fost *bine* ca Merik şi contractul lui să merite osteneala.

Optzeci de paşi, numără ea pe când îi urmărea cu privirea pe cei şaptesprezece marinari care veneau spre ea cu toată viteza pe drumul principal de la malul mării. Alţi doisprezece păşiră pe cel dintâi debarcader, acolo unde ancorase şi corabia lor.

Pentru că, fireşte, marstokezii ajunseră în oraş în acelaşi timp cu Iseult şi Safi. Acum, soldaţii – unii dintre ei Vrăjitori ai Focului, fără îndoială, sau… mai rău – goneau spre ea cu o graţie îngrozitoare.

Iseult nu se mişcă. Nici nu se clinti. Rămase chiar la marginea oraşului. Când marinarii aveau să fie la numai douăzeci de paşi, s-ar fi mişcat. Asta i-ar fi dat un avans suficient sau, cel puţin, atât cât îi trebuia lui Safi ca să pătrundă în oraş.

Iseult îşi făcuse o oarecare idee despre teren când venise încoace, însă mare parte din planul ei se baza pe intuiţie. Multe lucruri pe care *credea* că le ştie despre străzile pietruite şi rutele ocolitoare din Lejna puteau fi greşite, dar, dacă spaţiile acelea dintre acoperişuri nu erau străzi, iar pătratul acela mare nu era o curte centrală, atunci ar fi fost pur şi simplu terminată.

Planul ei avea şi alte minusuri – de exemplu, basmaua albă, făcută din cămaşa lui Safi (menită să-i ascundă părul lui Iseult) ar fi putut fi suflată de vânt. Sau hotărârea de a o lua pe o alee dintre două rânduri de case – care s-a dovedit a fi întunecoasă şi abruptă – fusese îngrozitoare.

Sau faptul că, stând acolo, cu mâinile ridicate şi cu pumnalul încă în teacă, era puţin cam prea vulnerabilă.

Şaizeci de paşi. Ochii marinarilor se vedeau acum, licărirea săbiilor scoase din teacă fiind imposibil de ignorat – ca Firele lor purpurii de nerăbdare.

N-o să te omoare, îşi spuse în sinea ei pentru a suta oară. *Stază. Stază în degetele de la mâini şi de la picioare.*

Simţi Firele lui Safi în spatele ei – arzând verzi de nerăbdare pe când se furişa printre umbrele pădurii. Dacă Safi era pregătită, atunci era şi Iseult. Iniţiază, finalizează… doar că, de data asta, invers.

Treizeci de paşi.

Iseult îşi pregăti picioarele, trase o gură de aer…

Douăzeci de paşi.

Şi o luă la fugă.

Umbrele o înghiţeau cu totul, însă o lumină cenuşie strălucea înainte. Străzile pietruite şi faţadele prăvăliilor.

Zgomotul paşilor o urma îndeaproape. Chiar dacă purtau cizmele lor moi şi fulgerul bubuia deasupra, parcă mai aproape cu fiecare secundă, tot auzea duduitul paşilor marstokezilor.

Iseult goni până la capătul aleii, luă strâns curba şi o coti la dreapta. *Pe o stradă – una largă.* Era exact ce sperase şi se duse în diagonală spre deal, spre un loc îndepărtat, ce putea foarte bine să fie o curte.

Şi ar fi fost bine să fie o curte.

În trecere vedea cu coada ochiului uşi rupte şi geamuri sparte. Vântul îi bătea încă în spate, împingând-o înainte. Începu să plouă. Picăturile cădeau pe stradă, făcând pietrele alunecoase.

În străfundul minţii, se gândi ce să facă atunci când avea să ajungă în curte. Ploaia i-ar fi stricat apărarea.

Sau nu, de vreme ce apăreau din ce în ce mai mulţi bărbaţi pe strada din faţa ei. Cei de pe debarcader trebuie să fi urcat dealul ca să-i taie calea.

Iseult ajunse drept într-un colţ, iar planul ei părea terminat înainte ca măcar să fi început.

Nu, nu. *Nu* trebuia să se lase cuprinsă de panică. Nu avea nevoie decât de o clipă de răgaz – o singură clipă fără marstokezii care să-i sufle în ceafă.

Coti brusc la stânga, picioarele îi alunecară, se rostogoli înainte… şi se prinse într-un indicator. Asta

o făcu să piardă timp preţios, însă nu regretă. Trăgând aer în piept, făcu un sprint la viteză maximă. Fără îndoială, aleea dădea într-un alt drum principal. Fără îndoială, avea să aibă un răgaz ca să gândească.

Se concentră, pe rând, la fiecare piatră din pavaj. La cum să pună un picior în faţa celuilalt şi să mai tragă o gură de aer în piept… Apoi încă una. *Stază. Stază.* Putea.

Viră pe o altă stradă largă.

Unde dădu peste alţi doi marstokezi care goneau spre ea de pe o alee din faţă. Unul după altul, fugeau către ea. Era prinsă în capcană. Sau…

Coti la stânga – drept printr-o uşă spartă.

Umărul îi zvâcni din pricina impactului. Îşi muşcă limba, ţipă de durere şi gura i se umplu cu gustul sângelui. Era întocmai distragerea de care avea nevoie. Se linişti treptat, îngăduindu-şi astfel să examineze terenul: o prăvălie cu tejghea şi, dincolo de ea, o uşă.

Se aruncă peste tejghea. Fereastra se făcu ţăndări şi furtuna se năpusti înăuntru.

Şi soldaţii la fel, însă Iseult se ridicase deja în picioare, îndreptându-se către uşa din spate, ce dădea într-o alee. O luă la dreapta – înainte şi cu toată viteza. Vântul sufla în rafale, fulgerele brăzdau cerul pe deasupra ei, însă clădirile o ţineau la adăpost.

Ajunse la un colţ, luă curba şi… săgeţi otrăvite ţâşniră în peretele din spatele ei. Ceea ce însemna că intraseră în joc şi Vrăjitorii Otrăvurilor. Viperele din Marstok.

Deodată, clădirile se luminară. Fulgerele şi vântul se prăvăliră peste ele, iar ea se trezi într-o curte. *Tocmai* curtea unde sperase să ajungă. O fântână pătată şi veche se înălţa în mijloc. Îl întruchipa pe zeul Noden al nubrevnanilor – numai muşchi şi cârlionţi –, aşteptând pe tronul Lui de corali.

Sări pe marginea fântânii, înaltă până la genunchi şi alunecoasă din pricina algelor şi a găinaţului. Asta o ajută să se răsucească mai uşor spre marstokezi, însă nu-i oferea prea multă stabilitate.

În tot acest timp, marinarii veneau pe urmele ei, un furnicar de uniforme îmbibate de ploaie şi de Fire concentrate. Mici şi vioaie sau enorm de pieptoase, hotărât feminine sau de o natură nedesluşită.

Cum vântul şi ploaia se năpusteau asupra ei şi norii negri se adunau deasupra, urechile îi deveniseră nefolositoare şi-şi simţea pielea biciuită de o amorţeală umedă.

Atunci cei dintâi soldaţi îşi făcură apariţia în curte… şi încetiniră. Se opriră precauţi, iar pe deasupra vuietului furtunii răsună o voce de femeie:

— Nu e ea!

Lui Iseult i se puse un nod în stomac. Îşi duse mâna stângă la cap. Nici urmă de batic. Părul negru îi era ud şi la vedere.

— Găsiţi-o pe adevărata domna! porunci femeia. Înapoi la ţărm!

Fiorul de gheaţă din stomac începu să urce. Îi lua tot aerul, sufocând-o. Aveau să plece – pur şi simplu?

— Aşteptaţi! strigă ea, sărind jos de pe fântână.

Poate că, dacă i-ar fi putut opri acolo pe câţiva, Safi ar fi reuşit să ajungă la debarcader.

Iseult fugi după soldaţii în retragere. Câţiva se întoarseră spre ea. Încet, atât de încet. Apucă pumnalul, gata de atac.

Până când o străfulgeră un trosnet fierbinte. Firele i se strânseră înăuntru cu o asemenea violenţă, încât genunchii aproape îi cedară.

Cât dură o singură răsuflare, nenumăratele Fire pur şi simplu plesniră. Rupte.

Spintecate.

Cel mai apropiat dintre soldaţi se răsuci spre ea cu tot corpul, cu ochii înnegriţi. Pielea îi clocotea.

Apoi începu să-şi sfâşie mânecile – pielea – în vreme ce din spatele lui se întorceau din ce în ce mai mulţi soldaţi, venind spre Iseult.

Şi toţi spintecau.

38

De după un anin albit de soare, Safi urmărea freamătul de pe stradă dinspre chei. Bătea din vârful picioarelor, îşi înfipsese unghiile în scoarţa tare a copacului, iar dorinţa de a-i veni în ajutor lui Iseult parcă o sfâşia pe şira spinării.

Dar nu se abătuse de la plan, aşteptând până când şi ultimul marstokez pornise de-a lungul aleii, pe urmele lui Iseult. Apoi o luă la fugă către Lejna.

Nu-şi lua ochii de la corabie, care se legăna sălbatic acostată în dreptul primului debarcader. Câţiva marinari mişunau pe punte, prea preocupaţi de furtuna ce se apropia ca să privească în direcţia ei. Totuşi, Safi îşi scoase din teacă sabia carawenă, pentru orice eventualitate.

Cercetă din ochi drumul ce se apropia şi debarcaderul de lângă. Pustiu, pustiu… toate erau pustii şi fără viaţă. Unul dintre docuri trebuia să fie Debarcaderul Şapte, pe care unchiul Eron îl specificase în contract.

Deşi în clipa aceea n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că Debarcaderul Şapte nici nu există – că Unchiul Eron nu intenţionase niciodată să-şi respecte partea lui de înţelegere.

Ei bine, el urma să pice de prost, pentru că, şi de-ar fi avut de înfruntat flăcările iadului sau mixinele lui Noden, Safi avea de gând să-i obţină contractul lui Merik.

O picătură mare de ploaie îi căzu drept în creştetul capului când păşi pe cea dintâi piatră din pavaj. Privi spre cer şi trase numaidecât o înjurătură. Furtuna aproape ajunsese în dreptul Lejnei şi era limpede că *nu* era una naturală – nu cu norii aceia atât de negri.

Ce pui la cale, prinţe?

Stropi de ploaie începură să cadă cu repeziciune. Deodată, un val izbi semnul de maree înaltă, revărsându-se peste primul doc şi acoperind pavajul cu mâl. O luă la fugă… apoi sprintă de-a dreptul. La

cum înainta, furtuna avea să înghită toate trei debarcaderele în doar câteva minute.

Ajunse la primul ponton. Era plin de alge şi scârţâia periculos sub călcâiele ei. Făcu patru paşi, fără să-şi dezlipească privirea de la corabia de război ce se legăna la capătul lui, apoi se întoarse, gata să se îndrepte spre următorul debarcader.

Însă docul era alunecos, valurile erau prea înverşunate, iar vântul era mult prea puternic. Era atât de concentrată la cum să păşească, la cum să sară peste următorul val ce avea să izbească, încât nu băgă de seamă silueta neagră ce se furişase în apropiere.

Abia după ce ajunse din nou în stradă dădu cu ochii de Vipera marstokeză care se afla la treizeci de paşi, drept între ea şi următorul debarcader.

— Dacă vii cu mine, îi strigă Vipera, cu o voce – şi un corp – de femeie, sigur n-o să fie rănit nimeni!

Nu, mulţumesc, îşi spuse Safi în sinea ei. Femeia era fără armă, dar nu şi Safi. Îşi ridică sabia în aer.

— Îţi ofer o singură şansă, Vrăjitoare a Adevărului! Fie te alături marstokezilor şi eşti aliat, fie eşti duşmanul nostru şi mori!

Safi aproape că izbucni în râs. Un râs tenebros, supărat, căci *iată* că venise momentul pe care îl aşteptase toată viaţa: momentul când magia ei avea să-i pună o ţintă pe frunte, iar toţi soldaţii veneau s-o revendice.

Să recunoască, îi aşteptase pe Barzii Iadului în toţi aceşti ani, însă Viperele erau mai mult decât de ajuns.

Safi era pe poziţie, gata de atac. Un fulger brăzdă cerul. Clipi – nu se putu abţine – şi până deschise ochii se trezi cu vântul biciuindu-i faţa. Cu ploaia străpungându-i pielea. Şi, fireşte, acum femeia nu mai era fără armă. În mâinile care cu doar câteva bătăi de inimă în urmă fuseseră goale apăruse acum un buzdugan, cu o ghiulea de fier cât capul lui Safi.

— De unde mugetul mării a apărut şi ăsta? bombăni Safi. Ăia sunt *ţepi* de pe ghiulea?

Dădu înapoi, deşi vântul îi îngreuna mişcările, şi o clipă chibzui dacă oţelul carawenilor era suficient de rezistent cât să treacă prin fierul ăla.

Decise că nu era – tocmai când mingea cu ţepi a morţii îi şuieră pe la urechi.

Se feri. Buzduganul îi rată fruntea la mustaţă. Un singur vârf ascuţit îi zgârie pielea. Sângele îi ţâşni în ochi şi o fracţiune de secundă cuvintele din contract i se aprinseră dinaintea ochilor: *Toate negocierile vor fi declarate nule dacă pasagerul va vărsa fie şi o picătură de sânge.*

Chiar în momentul acela cizma Viperei ţinti spre faţa lui Safi, care nu mai avu răgaz să gândească.

Pară lovitura cu cotul, reuşind s-o dezechilibreze pe Viperă şi să facă buzduganul să coboare.

Opri lanţul de fier cu lama sabiei. Dar, de unde credea că avântul bilei avea să aducă lanţul tocmai în sabia ei – şi astfel să smulgă buzduganul din strânsoarea Viperei fierul păru să se topească… să se scurgă peste oţelul lamei… şi să se strângă la loc, pe partea cealaltă.

Safi clipi ca să-şi îndepărteze sângele şi ploaia din ochi, gândindu-se că *trebuie* să nu fi văzut bine. Dar nu. Femeia adăuga za după za în urma ghiulelei de fier, făcând buzduganul şi mai lung, iar ţepii, şi mai mari.

O, *rahat.* Avea de-a face cu o Vrăjitoare a Fierului. O, *rahat, rahat, de trei ori rahat.* Nu putea să-i ţină piept de una singură. Şi oţelul carawen era tot fier, iar singura şansă să scape cu viaţă era să-şi abandoneze sabia, să treacă de Viperă şi s-o ia la sănătoasa de parcă însuşi Vidul ar fi fost pe urmele ei.

Şi făcu întocmai. Azvârli sabia cât colo – cerându-i în gând iertare lui Evrane –, iar când Vipera se năpusti asupra ei cu buzduganul, ţintindu-i coapsele, sări cât de sus putu.

Dar nu suficient de sus, se pare. Buzduganul i se înfipse în gleznă, ţepii şi fierul zdrobindu-i piciorul până la os.

Instinctul prelua controlul. Din aer, Safi se răsuci şi lovi cu călcâiul drept, care se opri în gâtul Viperei.

Nu mai avu timp să vadă ce urmează. Un vânt puternic i se dezlănţui în spate şi se trezi întoarsă cu susul în jos deasupra Viperei, *purtată* de vârtejul unei furtuni. Apoi se apropie – mult prea repede – şi se prăbuşi la pământ. Durerea explodă înăuntrul ei.

Acum ploua. Fulgerele trosneau şi şuierau, aduse de vântul furios.

Se căzni să se ridice, clipind ca să-şi îndepărteze apa din ochi şi cu dureri ce-i făceau dinţii să clănţăne în gură. După care porni cu pas hotărât spre al doilea debarcader. La fel ca mai devreme, făcu patru paşi pe lemnul alunecos al pontonului, înainte să dea fuga înapoi pe chei.

Acolo unde o aştepta Vipera.

Aşa că Safi făcu singurul lucru care-i veni în minte, ridică mâinile deasupra capului şi strigă:

— A ta sunt!

Însă Vipera nu-şi coborî buzduganul.

— Dă-mi voie să te scutur niţel, Vrăjitoare a Adevărului, şi abia pe urmă să te cred!

— Vrăjitoare a Adevărului? strigă Safi la rândul ei, ridicând cu nevinovăţie din umeri. Cred că ai greşit!

Fals, o furnică magia ei.

— Sunt doar o domna şi nici măcar de pe un domeniu bun!

— Nu mă păcăleşti tu pe mine! urlă femeia.

Uniforma îi flutura în vânt. Eşarfa i se desfăcuse ca un steag negru, ce şerpuia în vânt.

Dintr-un motiv neştiut, Safi nu-şi putea lua ochii de la fâşia neagră… şi nu putea să treacă nici peste magia ei. *Fals, fals, fals!* ţipa necontenit. *Greşit, greşit, greşit!* Era o reacţie mult prea puternică pentru o simplă minciună.

Apoi înţelese. Atunci îşi dădu seama.

Un Spintecat.

De îndată ce cuvântul îşi croi drum prin gândul ei, cerul se aprinse cu totul.

O explozie de căldură şi lumină erupse dintre nori. Acoperi totul din vedere, înghiţi toate sunetele, blocă toate senzaţiile.

Genunchii îi cedară. Se aplecă înainte, clipind, întinzându-se şi *chinuindu*-se să afle unde anume era, unde se dusese Vipera…

Şi, mai ales, cine spinteca.

O imagine neclară i se formă înaintea ochilor – Vipera. În genunchi. Privindu-şi cu groază braţele – braţe pe care le văzu ca prin ceaţă ca având mânecile sfâşiate.

Femeia *asta* făcea spintecarea?

Îşi adună toate forţele ca să se ridice în picioare, ca să se împotrivească vântului şi curentului static, ca s-o caute pe femeia asta de urme de negreală sau ulei…

Apoi îşi dădu seama că Viperei îi lipsea eşarfa. Se desfăcuse de tot, iar acum părul negru al femeii se răsfrângea în toate direcţiile, încadrând un chip ca de bronz, ascuţit*, frumos.*

Safi o avea în faţa ei pe împărăteasa Marstokului.

Furtuna aervrăjită îi întrerupsese magia lui Aeduan – îi blocase accesul sângelui la mirosul Safiyei. Sau poate că purta din nou fibra de salamandră. Oricum, nu putuse decât să-şi lase puterea deoparte şi să-i urmeze pur şi simplu la pas pe marstokezi prin Lejna, sperând să-l conducă la Safiya. Când îşi dăduse seama că marinarii se adunau într-o curte, o luă pe sus, pe acoperişuri, ca să vadă mai bine şi, spera el, ca să prindă viteză mai mare.

Totuşi, când ajunse în curte, Aeduan îi zări pe marinari fugind înapoi spre mare… Şi pe fata nomatsi al cărei sânge nu avea miros stând în dreptul unei statui a zeului nubrevnan. Îi păcălise pe toţi. Fusese o diversiune.

Aeduan trase o înjurătură, invocându-şi instantaneu magia ca să-şi reia căutările Vrăjitoarei Adevărului. De fata nomatsi avea să se ocupe mai

târziu. Atunci prinse un miros familiar: *Răni negre şi moarte frântă. Durere, nefericită şi foame nesfârşită.*

Spintecaţi.

Magia îi căzu pe plan secund, întrecută momentan de şocul descoperirii. De repulsia pe care o simţea în timp ce-i privea pe marstokezi sfâşiindu-şi uniformele. În timp ce buboaiele uleioase şi negre li se umflau pe sub piele. În timp ce fata nomatsi îşi luă poziţia de atac, gata să se lupte cu ei.

Aeduan ştia că trebuia să plece – *acum.* Şi totuşi, nu plecă. Aşteptă. Privi… Apoi se hotărî.

Un mârâit i se desprinse de pe buze. Asta era mâna Păpuşarului. Aeduan îi recunoştea stilul de-acum. Trebuie să-şi fi dat seama unde se află Vrăjitoarea Adevărului, iar acum încerca să-l ajute pe Aeduan în felul ei sucit, spintecat.

Ceea ce însemna că, dacă Iseult ar fi murit aici, el ar fi fost de vină, tocmai el, care îi datora viaţa.

Aşa că fugi până pe buza acoperişului şi sări. Zbură trei etaje mai jos, până în dreptul fântânii. Aerul îi vâjâia pe la urechi. Cu putere, cu iuţeală. Atinse pământul cu piciorul drept. Se avântă într-o rostogolire, apoi reveni în picioare – cât pe ce să intre în Vrăjitoarea Firului.

Care-şi flutura pumnalul pe deasupra capului lui. El se lăsă în jos, iar oţelul şuieră prin aer.

— *Nu!* apucă să strige, înainte să scoată sabia din teacă şi să se întoarcă spre cel mai apropiat Spintecat.

Bărbatul era unul dintre Vipere. Gluga neagră îi fusese smulsă de pe cap, pielea îi era uleioasă şi strânsă. Muşcă din aer, căutând pe cineva demn de devorat.

Aeduan îşi trecu sabia prin umărul Viperei… şi o scoase. Rana îi împroşcă inofensivă acid fierbinte pe mantie. Totuşi, o picătură îi ateriză pe faţa descoperită, arzându-i obrazul.

Sângele lor chiar e *otravă.*

Nu avea timp să cadă pe gânduri. Spintecatul deja înainta spre el. Sângele lui acid îi mâncase uniforma,

scoţându-i la iveală pieptul şi braţele gata să explodeze de la băşicile umflate.

— Capul! ţipă fata, înainte să-şi rotească prin aer lama lată.

Oţelul muşcă din carne. Din nervi şi din os. Capul Viperei zbură cât colo, corpul bâjbâind neajutorat în vreme ce acidul ţâşnea ca fântâna din curte. Mânji hainele fetei, pătrunzând prin ţesătură. Ea se împletici… după care îi dădu un picior trupului fără cap. Acesta se prăbuşi la pământ.

Ea îşi privi mânecile cu gura căscată, ca şi cum ar fi fost şocată la vederea găurilor. Proasto. N-ai văzut ce face acidul? Era vina ei că se băgase în aşa ceva. Şi totuşi, Aeduan se trezi că din gură îi ies cuvintele:

— Stai în spatele meu!

Se aplecă spre alţi patru marstokezi, gata de atac. Se îndreptau spre el… şi, fireşte, proasta de Vrăjitoare a Firului nu rămăsese în spate, cum îi poruncise. Se năpusti înainte, cu pumnalul în jos şi cu gâtul ridicat.

Ratare. Cel mai apropiat dintre Spintecaţi sărise înapoi cu o viteză nefirească. *Vrăjitor al Aerului,* îşi dădu seama Aeduan când se lansa şi el în atac. Încă o dată, bărbatul făcu un salt în spate, cu pielea clocotindu-i de smoala aceea neagră.

Aeduan fu lovit de o rafală de vânt; se împletici spre fântână. Şi Vrăjitoarea de Fir se dezechilibrase, deşi se ţinuse mai bine pe poziţie.

Un pocnet asurzitor veni din spatele lui. Abia avu timp să se întoarcă – să vadă o crăpătură despicând în două fântâna – înainte ca Vrăjitoarea Firului să-l apuce de mantie şi să-l tragă după ea.

Fântâna explodă într-o învălmăşeală de piatră antică şi apă, însă Aeduan şi fata pe nume Iseult goneau deja spre cea mai apropiată alee. Evident că unul dintre marstokezi era un Vrăjitor al Fluxului, iar acum, că găsise o sursă, Aeduan nu se putea măsura cu el.

Un vânt vrăjit îl lovi în spate, ascuţit ca un cuţit şi menit să-i sfâşie pielea. Cu toate astea, mantia lui îi apără şi pe el, şi pe fată.

Aeduan iuţi pasul, grăbind-o şi pe ea:
— Dreapta! îi strigă, iar ea coti pe noua alee.
Ploaia devenise mai grea acum. Mai muşcătoare. Ceea ce nu făcea decât să-i sporească puterea Vrăjitorului Fluxului Spintecat. Un ţipăt însetat de sânge se ridică deasupra străduţelor. Apoi mai multe – zeci de ţipete.
— Stânga! zbieră Aeduan la următoarea intersecţie ascunsă în umbră.
Habar n-avea încotro se duce, ştia doar că trebuie să se îndepărteze cât mai mult de Spintecaţi. Putea s-o ascundă pe fata nomatsi până când toate astea se vor fi sfârşit.
Însă voia să-şi plătească datoria faţă de Iseult, după care nu avea să se mai gândească niciodată la fată. Ea nu era cahr awen şi nici nu era problema lui.
Zări o intrare la capătul drumului. Uşa atârna slăbită în ţâţâni.
— Înainte! ţipă el. Înăuntru!
Vrăjitoarea Firului încetini. Aruncă o privire în spate, cu ochii mari.
— *Fă-o.*
O apucă de braţ, într-o strânsoare nemiloasă, şi-şi *împrăştie* magia prin sânge.
Viteza i se dublă, aleea se pierdu într-o ceaţă şi o auzi pe fată strigând. Ea nu putea să alerge la fel de repede, iar el nu putea să-i facă sângele să curgă mai iute.
Însă ajunseră în dreptul intrării, iar el o împinse înăuntru, o conduse până în capătul celălalt al casei, prin bucătărie, respirând aproape la fel de zgomotos ca vuietul vântului şi freamătul apei.
Cămara. Văzu dulapul înalt din colţul din spate, periculos de aproape de o fereastră spartă… dar singura ascunzătoare pe care o zărise. O împinse spre el.
— Treci înăuntru.
— Nu, zise ea şi se răsuci spre el. Ce încerci să faci?
— Să-ţi întorc datoria. Mi-ai cruţat viaţa, acum o cruţ şi eu pe a ta.

Cu o răsucire din încheietură, îşi desfăcu mantia din fibră de salamandră.

— Ascunde-te sub asta! N-o să te miroasă.

Îi întinse mantia.

— Nu.

— Eşti surdă sau doar proastă? Spintecaţii ăia sunt la doar câteva secunde depărtare. Ai încredere în mine!

— Nu.

Ochii ei căprui tremurau, dar nu de frică, ci de un refuz încăpăţânat.

— Ai. Încredere. În. Mine!

Aeduan rosti cuvintele cu mai multă blândeţe de data asta, ciulindu-şi urechile şi magia, atent să audă dacă se apropie vreun Spintecat. Aveau să ajungă aici din clipă în clipă, şi totuşi fata nomatsi nu se urnea din loc.

Iar, dacă ea nu se urnea din loc, datoria lui rămânea neplătită.

Aşa că rosti singurele cuvinte care-i veniră în minte şi care puteau s-o convingă să-i dea ascultare:

— *Mhe varujta. Mhe varujta.*

Ea ridică sprâncenele sus de tot.

— De unde… de unde ai învăţat cuvintele astea?

— De unde le-ai învăţat şi tu. Acum treci înăuntru!

O împinse în dulap fără menajamente. Îşi pierduse răbdarea, unde mai puneai că prinsese şi mirosul Spintecaţilor care se apropiau. *Secrete pătate de sânge şi minciuni îngropate de mizerie.*

Fata făcu aşa cum i se spusese. Păşi în cămară, privindu-l cu faţa ei ciudată. El îi aruncă mantia, iar ea o prinse fără greutate.

— Cât ar trebui să aştept aici? întrebă ea.

Apoi privirea îi căzu pe corpul lui:

— Sângerezi, îi zise.

Aeduan se uită în jos la petele de sânge de la rănile vechi şi de la cele noi făcute de Evrane.

— O nimica toată, mormăi, înainte să închidă uşa.

Pe chipul ei se aşternu o umbră, iar el se opri o clipă înainte să închidă uşa de tot.

— Datoria mea e plătită, Vrăjitoare a Firului. Dacă drumurile ni se mai încrucişează vreodată, să nu te îndoieşti că te *voi* ucide.

— Ba n-ai s-o faci! îi şopti ea când uşa se închise cu un clinchet.

Aeduan se stăpâni şi nu răspunse. Nu merita niciun răspuns – era greşeala ei dacă avea impresia că ar fi cruţat-o încă o dată.

Prin urmare, cu nările în vânt şi cu sângevraja în alertă, făcu stânga-mprejur şi se avântă într-o lume a ploii, a vântului şi a morţii.

Merik zbura orbit de groază. Kullen aproape ajunsese la Lejna, gonind spre primul debarcader. Dar ceva nu era în regulă. Ţâşnise de lângă Merik mai repede decât ar fi putut zbura acesta şi cu o violenţă de necontrolat, pe care Merik n-o mai văzuse până atunci. Îl trimisese înapoi învârtindu-se cu putere, încercând să-şi recapete controlul cu toate forţele.

Când ajunse în cele din urmă în oraş, Merik coborî pe primul debarcader, spre care îl văzuse pe Kullen că se îndreptase. Dar nu desluşea nimic în vârtejul furtunii. Şi mai înfricoşătoare încă era magia care pulsa înăuntrul lui. Îl zgâria sălbatică pe sub piele, ca atunci când Spintecaţii erau prin preajmă. Ca atunci când Merik era în primejdie.

Cu salturi mari, traversă debarcaderul şi ajunse la ţărm. Un fulger lumină faţada unei prăvălii, unde îl zări pe Kullen. Era îngenuncheat la intrarea unei alei, cu tot corpul străbătut de fire groase şi orbitoare de curent electric. Apoi fulgerul dispăru, iar Kullen fu înghiţit de aer, apă de mare, alge şi nisip.

Ajunse în dreptul străzii. Zbura cu capul înainte spre zidul învârtejit de fulgere şi vânturi.

Ba nu – erau mai multe acum. Sticlă şi bucăţi de lemn. Kullen demola clădiri întregi.

Se izbi de toate într-o învălmăşeală de lumină, sunet şi curent. Apoi îl înghiţiră. Vântul îl biciuia. Apa îl lovea. Magia îl devora cu totul.

Şi nu se putea împotrivi. Era jumătate din vrăjitorul care era Kullen şi, cu propriile puteri pe care şi le simţea spintecate în orice moment, nu putu decât să se lase în voia lor.

Vârtejul îl ridică atât de repede, încât simţi că stomacul îi rămâne undeva dedesubt. Zbura sus, tot mai sus. Îşi ţinea ochii strâns închişi. Molozul îl zgâria. Sticla îi sfâşia pielea neacoperită.

Dar atunci, la fel de iute pe cât fusese acaparat de furtună, fu eliberat. Nu se mai învârtea, vântul îi dădu drumul. Şi totuşi, furtuna continua să se abată cu furie, o auzise, o simţise…

Dedesubt.

Se strădui să deschidă ochii, îşi forţă vraja să-l mai ţină în aer atât cât să vadă ce se petrece.

Merik se afla în norii de deasupra furtunii dezlănţuite de Kullen. Totuşi, vârtejul urca, înghiţind norii din jurul lui, şi în curând avea să ajungă şi la el.

Dar acolo, la sute de metri mai jos, în ochiul furtunii, era o pată neagră. Kullen.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik se aruncă în rafala propriului vânt, ce-l izbi dureros. Apoi îi dădu drumul magiei şi căzu. Mai repede decât fusese ridicat de vârtej, se îndrepta acum cu o viteză uluitoare spre stradă. Zburând printr-o lume a iadului dezlănţuit şi a furtunilor vrăjite, nu-şi luă o clipă ochii de la Fratele lui de Fir.

Kullen îl văzu. Ghemuit pe trotuarul de lângă clădirea prăbuşită… nu, care *tot se mai prăbuşea.* Kullen îşi duse mâna la piept, cu capul dat pe spate, iar el ştiu atunci că l-a văzut.

Kullen ridică mâinile în aer. O rafală de vânt îl izbi pe Merik, prinzându-l din cădere. Lăsându-l uşor pe stradă. Chiar în ochiul furtunii lui Kullen.

De cum atinse pământul cu picioarele, Merik se repezi spre Fratele lui Fir. Kullen era îngenuncheat, cu faţa în jos.

— Kullen! strigă, căznindu-se să scoată nişte sunete care să se audă pe deasupra bubuitului nesfârşit al tunetelor, al trosnetelor de la zidurile clădirii şi al pocnetului de la geamurile ce se

spărgeau. Kullen! Opreşte furtuna! Trebuie să te linişteşti şi să *opreşti furtuna!*

Singurul răspuns al lui Kullen fu un fior ce-i făcu umerii să se cutremure, un fior pe care Merik îl ştia prea bine. Îl văzuse de prea multe ori la viaţa lui.

Merik îl ridică în capul oaselor pe Fratele lui de Fir.

— Respiră! îi strigă. *Respiră!*

Kullen întoarse faţa spre el, buzele lui mişcându-i-se în gol pe chipul cenuşiu şi supurând…

Ochii îi erau negri ca Iadul apos al lui Noden.

Respiraţia nu avea să-l salveze – nu de la un astfel de atac. Fratele de Fir al lui Merik fusese spintecat.

O singură clipă, dureros de lungă, Merik îşi privi lung cel mai bun prieten. Căută pe chipul lui urme ale bărbatului pe care îl ştia.

Gura lui Kullen se deschise larg, vârtejul *urlând* de furie, iar magia pervertită întinzându-se spre Merik, ameninţând să-l spintece şi pe el.

Însă el nu se dădu înapoi şi nici nu-l împinse la o parte pe Kullen. Furtuna de afară era o nimica toată, pe lângă furia dinlăuntrul lui.

Degetele lui Kullen, mânjite de sânge negru ce supura din buboaiele sparte, i se agăţară de cămaşă.

— Omoară-… mă, îngăimă el.

— Nu.

Era singurul lucru pe care putea să-l spună Merik. Singurul cuvânt care putea să cuprindă tot ce simţea.

Kullen îi dădu drumul şi, preţ de o fulgerătoare bătaie de inimă, negrul din ochii lui se retrase. Îi oferi lui Merik un zâmbet trist, frânt.

— Adio, regele meu! Adio, prietene!

Apoi, într-o explozie de viteză şi putere, Kullen ţâşni în sus şi-şi luă zborul de pe debarcader. Merik fu izbit de vânt şi rămăşiţe din clădire aruncându-l la pământ şi amorţindu-i toate simţurile. O clipă ce i se păru o veşnicie, nu mai văzu şi nu mai *percepu* decât vârtejul lui Kullen.

Până când un *trosnet* uriaş despică haosul, iar lemnul şi durerea se năpustiră asupra lui.

Lumea lui Merik se cufundă în întuneric.

39

Iseult stătea în dulap, cu ochii strâns închişi şi cu simţurile atente în exterior, încercând să dibuiască un semn de viaţă cu vraja ei. Un semn din partea Spintecaţilor.

Cât despre Vrăjitorul Sângelui numit Aeduan, lui tot nu putea să-i vadă Firele. Doar privindu-i chipul ar fi putut să-şi facă o idee despre ce anume simţea – adică nimic, din câte îşi putea da seama. Şi, deşi era încredinţată că Aeduan nu avea s-o omoare – şi probabil că nici s-o dea de mâncare Spintecaţilor –, nu fusese vorba despre nicio *verujta* acolo.

Mhe verujta. Cea mai sacră dintre expresiile nomatsi, care înseamnă: *încrede-te în mine ca şi cum sufletul meu ar fi al tău.*

Aşa le spusese Mama Luna celor din poporul nomatsi când îi călăuzise dincolo de orientul îndepărtat cotropit de războaie. Aşa le spuneau părinţii copiilor când îi sărutau la culcare. Aşa îşi spuneau Inimile de Fir una alteia în jurământul căsătoriei.

Dacă Aeduan ştia o asemenea expresie însemna doar că trăise într-un trib nomatsi… Sau că *era* un nomatsi.

Totuşi, de oriunde ar fi ştiut nu conta. O ajutase pe Iseult, iar acum plecase.

Magia i se aprinse – simţise un marstokez spintecat trăgând cu ochiul prin fereastra spartă. Trei fire şerpuitoare ale morţii se mişcau odată cu el, la fel ca acelea pe care le văzuse la cadavrul din oraşul Veñaza. La fel ca acelea pe care le văzuse prin ochii Păpuşarului.

Totuşi, Firele astea erau mai mari. Mai groase şi ciudat de lungi. Se răsfirau ca nişte tentacule ce se pierd în înaltul cerului, întocmai ca o marionetă pe o scenă…

I se opri respiraţia. *Păpuşarul.* Îl privea acum pe Păpuşar la lucru. Firele acelea Retezate se întindeau tocmai până la Poznin, era sigură, ceea ce însemna

că Păpuşarul îi spintecase pe toţi aceşti oameni de la depărtare.

Dar nu oricum. O făcuse cu ajutorul lui Iseult.

Toate acele planuri şi locuri ascunse în cotloanele minţii tale l-au făcut foarte fericit pe regele Cotropitor, aşa zisese Păpuşarul. *De-aceea mi-a şi încredinţat misiunea de mâine. Aşa că îţi mulţumesc – tu ai făcut posibile toate astea*

Păpuşarul îşi dăduse seama că Iseult şi Safi se îndreptau spre Lejna, astfel că spintecase pe oricine reuşise să pună mâna.

Iseult simţi brusc că fierbe pe sub mantie. Că se sufocă în dulap. Că-i arde capul. Ar fi trebui să-l înfrunte pe Păpuşar cu mai multă înverşunare. N-ar fi trebuit să se lase pradă somnului şi să stea *departe* de înşfăcarea tenebroasă a femeii.

I se făcu rău…

Nu, deja îi *era* rău. Avea o senzaţie de vomă şi stomac întors pe dos pentru că Spintecaţii îi pătrunseseră deja în suflet. Ea îi omorâse cu propria slăbiciune.

Un nou set de Fire îi atrase atenţia. Fire strălucitoare şi vii, care-i alungară greaţa. Le cunoştea bine – nuanţa aceea de verde hotărât şi bej îngrijorat.

Evrane. Călugăriţa era acum dincolo de fereastră.

Într-o bătaie de inimă, ieşi din dulap. Nu putea s-o lase şi pe Evrane să moară. Sări prin geamul spart. Mantia i se agăţă de sticlă, dar noroc că era prinsă bine. Se repezi apoi de-a lungul străzii înguste – fugind drept înainte, în direcţia în care îi văzuse Firele lui Evrane.

Ploaia îi tăia în carne vie, arzându-i rana de pe faţă. Furtuna se înrăutăţea – cerul prinsese viaţă. Se încovoia şi se asmuţea într-un singur sens: spre debarcader.

Prin ploaie zări ceva alb. Iuţi pasul, strigând:

— Evrane!

Albul se opri. Se materializă sub forma lui Evrane şi a părului ei argintiu. Privi în urmă, chipul fiindu-i

ca o mască ce exprimă surprindere, dar cu Firele albastre de uşurare.

Ceva negru se mişca pe acoperiş. Se desprinse din umbra unei prăvălii.

Spintecaţii.

— *În spate!* ţipă Iseult, scoţându-şi pumnalul.

Ajunsese prea târziu. Spintecaţii se apropiară de Evrane, iar călugăriţa dispăru într-o grămadă a morţii.

Iseult fugea de-o ardeau tălpile, ţipând şi tăind în toate părţile. Lama reteză câteva capete, ciunti câteva picioare. Buboaiele se spărgeau, acidul sfârâind pe pereţi. Pe mantia ei.

Însă ea continua să fugă, să atace şi să ciopârţească tot ce-i ieşea în cale, strigând necontenit numele lui Evrane.

În curând, nu mai rămăsese nimeni de ucis. Spintecaţii dădeau bir cu fugiţii… iar în locul în care căzuse Evrane nu mai era decât o pată mare de sânge.

Iseult se răsuci degrabă, căutând cu disperare intrările, umbrele.

Însă călugăriţa dispăruse, cum dispăruseră şi Spintecaţii.

Aşa că miji ochii, încercând să desluşească prin furtună nişte Fire. *Acolo.* Pe partea cealaltă a celei mai apropiate alei se vedea albul unor Fire înfricoşate, răsucite în cenuşiul durerii. O durere cenuşie *cumplită.*

Înfruntă vântul, strângându-se mai bine în mantia lui Aeduan. Îi spusese adevărul: Spintecaţii nu păreau să-i fi simţit mirosul.

Ajunse la o răscruce de alei înguste, cu case înşiruite de-o parte şi de alta. Pe pământ se vedeau urme de sânge, care deja începuseră să se cureţe din pricina ploii.

Iuţi pasul şi porni pe urmele lui Evrane, atât cât se putea, căci sângele fusese repede spălat de torent. Se căzni să se ia după Firele călugăriţei, însă nu trecu mult şi nu le mai văzu nici pe ele. Se mişcau prea

repede. Mult mai repede decât ar fi putut ea să înainteze pe furtuna asta.

Când ajunse pe o străduţă îngustă şi familiară, zări portul bătut de valuri la numai câteva străzi depărtare. Se afla în partea de vest a oraşului, pe unde şi intrase. Fire de nisip şi stropi de apă se năpusteau asupra ei, iar furtuna se înteţi deodată. Lemnul pocnea, clădirile se sfărâmau.

Ridicând braţul ca să-şi protejeze faţa, continua să caute cu disperare urme de-ale lui Evrane. O sclipire de alb în furtună ori o licărire de-a Firelor călugăriţei. Însă nimic. Furtuna devora tot. Abia dacă putea să mai simtă prezenţa Spintecaţilor – de fapt, păreau să părăsească oraşul, gonind spre nord.

Un fulger brăzdă cerul. Închise ochii la explozia de lumină, de căldură. Magia o copleşi, furnicându-i pielea, plămânii. Se sprijini de cel mai apropiat zid şi se ghemui sub mantie.

Preţ de o jumătate de răsuflare ce păru o veşnicie, rămase paralizată de vină. De ura pe care o simţea faţă de ea însăşi şi faţă de magia ei, faţă de Păpuşar.

Atunci însă furtuna se opri. Vuietul, presiunea şi ploaia sfâşietoare se domoliră…

Firele parcă o forfecau. Fire *vii,* din apropiere. Se căzni să se ridice, dându-şi pe spate mantia ca să poată vedea vârtejul cum se retrage. Se răsucea pe deasupra mării ca un şarpe negru încolăcit.

Şchiopătă până pe o alee în ruine, în căutarea Firelor vii. Sticla scrâşnea sub picioarele ei, până când îl găsi în cele din urmă pe prinţul Nubrevnei, plin de vânătăi, sângerând şi prins sub o bucată dintr-o clădire prăbuşită.

Însă era în viaţă, iar Iseult era şi ea în viaţă şi putea să-l salveze.

Safi era cât pe ce să izbucnească în râs când se holba nedumerită la Vaness. Fireşte că era la mijloc mâna împărătesei Marstokului. Cine altcineva ar fi avut îndrăzneala să se lupte cu un buzdugan? Şi cine altcineva ar fi fost suficient de nebun încât să pornească de unul singur după Safi?

Ploua. Vântul sufla cu puterea unui bou şi se tot înteţea, iar valurile ameninţau să înghită toată strada. Un uragan vuia din celălalt capăt al oraşului, dar Safi nu-şi lua ochii de la împărăteasa Vaness. Dacă femeia asta spinteca…

Dar, pe toţi zeii!, cum putea să omoare o împărăteasă?

Privirea îi căzu pe buzdugan, la o lungime de braţ de Vaness. *Dacă* împărăteasa spinteca, arma aia era singura opţiune a lui Safi…

Vaness încremeni. Nu se mai zgâria pe braţe, oprindu-se cu totul. O fixă cu privirea pe Safi.

— Cei Doisprezece mă protejează, spuse ea.

Dacă vorbeşte înseamnă că nu spintecă, gândi Safi. Indiferent de ce magie pervertită pusese stăpânire pe ea, împărăteasa nu-i cedase.

Dar Safi făcu apoi greşeala să-i urmărească privirea. Furtuna se potolea, o singură siluetă aflându-se în centrul ei. Fulgerul lumină conturul negru când se încovoie, se răsuci şi porni pe mare.

Kullen.

O, *zei!* înjură Safi, ridicând cu greu capul ca să cerceteze strada. Nici urmă de Merik. N-avea cum să fi fost ucis. Totuşi, înainte să se poată îmbărbăta, Vaness strigă:

— Renunţă, Vrăjitoare a Adevărului!

Rahat. Cu o mişcare ce-i luă parcă o veşnicie, Safi se întoarse spre Vaness, care stătea în picioare, cu buzduganul pregătit.

Safi îşi umezi buzele. Aveau gust de sânge şi sare. Poate că, dacă ar fi putut să-i distragă atenţia, ar fi reuşit să fugă.

— De ce tocmai tu? întrebă ea. De ce nu ţi-ai trimis soldaţii să mă omoare? De ce îţi rişti propria piele?

— Pentru că eu sunt în slujba poporului meu. Dacă cineva trebuie să-şi murdărească mâinile, atunci eu voi fi întotdeauna aceea.

Safi clipi. Apoi izbucni în râs – un râs gutural, şocat. Vaness parcă îi seamănă lui Merik în privinţa asta. Totuşi…

— Asta e mai mult decât… să-ţi murdăreşti mâinile, împărăteasă. Aproape ai fost omorâtă de un uragan şi aproape că m-ai spintecat şi pe mine.

— Dacă duşmanii mei te-ar fi revendicat cei dintâi, m-ai fi înfrânt. Dar aşa, în mâinile mele, îmi vei salva regatul. Regatul meu. Pentru care eu consider că merită să-mi dau viaţa.

Ah. La auzul acelor cuvinte, Safi scoase un oftat şi un fior adânc şi străvechi o străbătu pe şira spinării. *Unul de dragul mai multora.* Acum înţelegea.

— Predă-te! Vaness îşi flutură o mână şi buzduganul cu ţepi începu să penduleze. Nu mai poţi face nimic.

Fals, îi şuieră magia lui Safi, iar cu fărâma aceea de putere, o năpădi şi *tot* ce se întâmplase în ultimele zile. Un torent de cuvinte şi minciuni pe care oamenii probabil le credeau despre ea.

...să duci aceeaşi viaţă lipsită de ambiţii de care te-ai bucurat mereu… Asta nu mai este despre tine… Numai tu puteai fi atât de nesăbuită… Nu mai poţi face nimic…

Atunci un singur gând bun ieşi la suprafaţă: *Dacă ai vrea, Safiya, ai putea să schimbi şi să modelezi lumea.*

Unchiul Eron îi spusese asta şi Safi îşi dădu seama, aproape râzând, că avea dreptate. Nu era captivă în propria piele şi nici prizoniera propriilor greşeli şi nu trebuia să schimbe cine era de fapt. Tot ce-i trebuia se găsea înăuntrul ei: uneltele oferite de Mathew şi Habim – ba chiar şi de unchiul Eron – şi dragostea profundă, necondiţionată a Surorii ei de Fir.

Safi *chiar* putea să schimbe şi să modeleze lumea.

Şi venise momentul s-o facă.

Dintr-o singură mişcare, se repezi la Vaness, îi agăţă glezna cu călcâiul şi o pocni în nas. Împărăteasa căzu pe spate.

Iar ea *fugi* – direct spre al treilea debarcader. Fără să privească înapoi, fără să stea pe gânduri. *Asta* era Safi cea adevărată şi aşa voia să fie. Gândea cu tălpile, simţea cu palmele. Un pachet de muşchi şi

forţă gata să lupte pentru oamenii pe care îi iubea şi pentru cauza în care credea. Punctul culminant al vieţii ei nu fusese plecarea din oraşul Veñaza şi nici fuga de la bal. Ci cursa asta spre ultimul debarcader.

Nu libertate îşi dorise. Ci să creadă în ceva – un premiu pentru care să merite să alerge, să lupte şi să meargă *înainte* în orice împrejurări.

Acum avea acel premiu. Fugea pentru Nubrevna. Fugea pentru Merik. Fugea pentru Iseult. Fugea pentru Kullen şi Ryber, pentru Mathew şi Habim şi, mai presus de toate, fugea pentru ea *însăşi.*

Văzu cu coada ochiului că soldaţii o împresoară. O învălmăşeală de uniforme verzi ce se scurgeau de pe străzile lăturalnice din Lejna. Însă erau prea înceţi ca s-o prindă din urmă – cel puţin, nu înainte de a ajunge unde trebuia să ajungă.

O simţea până în adâncul magiei ei şi, cu fiecare izbucnire de *adevărat-adevărat-adevărat* din piept, alerga mai iute.

Era acum la zece paşi de debarcader.

Cinci.

Ceva mic şi *puternic* – ca mânerul unui buzdugan – o lovi în genunchi. Căzu, însă instinctul preluă controlul. Se avântă într-o rostogolire fără graţie… şi se puse din nou pe picioare, continuându-şi sprintul.

Păşi apoi pe prima scândură a debarcaderului şi tot corpul îi fu străfulgerat de durere.

O durere atât de cumplită, încât nu mai văzu nimic.

Atât de intensă, încât nu mai auzi nimic.

Ţipă. Se prăbuşi la pământ. Braţele îi fură strivite de greutatea propriului corp.

Piciorul ei stâng. O lovise ghiuleaua ţepoasă a buzduganului. Oasele îi erau sfărâmate. Sângele ţâşnea.

Dar se afla la debarcader şi, cu sânge vărsat sau nu, contractul trebuia împlinit. *Trebuia.*

Văzu cum cizme negre o înconjoară din toate direcţiile. În câteva secunde, două Vipere o ridicară în picioare şi o încătuşară.

Pe când împărăteasa se apropia de ea, dând ordine în gura mare într-o marstokeză pe care ea n-o înţelegea, se bucură să vadă o vânătaie de toată frumuseţea apărând pe chipul lui Vaness. Şi îi mai curgea şi un râu de sânge din nas.

Cele două vipere o prinseră de umeri, cu toate că nici n-avea cum să fugă – sau măcar s-o ia la *pas* –, oricât ar fi încercat. De fapt, nici nu era sigură că, dacă n-ar fi avut mâinile alea pe umeri, s-ar fi putut ţine pe picioare singură pe când Vaness ajungea din ce în ce mai aproape.

Şi, deşi nu-şi dorea decât să clipească, să plângă şi să se roage de cineva să-i vindece piciorul, întâlni privirea împărătesei şi o înfruntă.

În cele din urmă, Vaness zâmbi. Era un zâmbet *înfricoşător* cu tot sângele ăla scurgându-i-se printre dinţi.

— Nu-mi mai scapi acum.

— Eu… nici nu încercam, mârâi Safi, cu toate că nu-şi dorea decât să ţipe.

Dar se chinui să scoată un hohot răguşit de râs.

— Dacă magia mea e ceea ce-ţi doreşti, împărăteaso… dacă tu crezi că sunt atât de puternică… atunci, te înşeli. Ştiu să deosebesc adevărul de minciună, dar nimic mai mult. Şi, chiar şi atunci când ştiu adevărul… nu înseamnă că nu *mint* niciodată.

Vaness strânse din dinţi. Se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi încercat să desluşească secretele din ochii ei.

— Atunci, de ce ar fi nevoie ca să-ţi câştig loialitatea? Ca să mă asigur că îmi vei spune adevărurile de care am nevoie şi că o să mă ajuţi să-mi salvez regatul? Care ţi-e preţul?

Safi se holbă la faţa ei umflată şi vânătă şi apelă la adevrajă ca să-şi dea seama de cât de sinceră era femeia. Părea imposibil ca Vaness să-i propună o ofertă atât de generoasă… Şi totuşi, dincolo de durerea arzătoare, magia ei îi confirmă strălucitoare.

Un zâmbet triumfător îi apăru atunci în colţul buzelor, deşi ar fi putut să fie o grimasă de durere.

Era greu să le mai distingă de-acum.

— Vreau negoţ liber cu Nubrevna, spuse ea. Vreau să trimiţi un sol la Lovats şi să negociezi exportul hranei, în schimbul a… orice au nubrevnanii de oferit.

Vaness ridică dintr-o sprânceană însângerată, o pală de vânt trecându-i părul umed peste faţă.

— De ce ai vrea asta?

— La fel ca tine.

Safi îi făcu un semn din cap spre oraş, apoi îi păru rău. Pierdea prea mult sânge când făcea mişcări bruşte. Sau orice fel de mişcări, mai bine spus.

— Sunt gata să-mi murdăresc mâinile pentru oamenii care contează pentru mine. Aş fugi oricât de departe ar fi nevoie şi m-aş lupta cât de înverşunat aş putea. Dacă ăsta e sacrificiul pe care trebuie să-l fac ca să-i ajut, asta am să fac.

Spre surprinderea ei, Vaness îi oferi drept răspuns un mic zâmbet – *sincer.*

— Atunci, ne-am înţeles.

— Iar tu te poţi folosi de magia mea.

O senzaţie de uşurare se strecură prin corpul lui Safi sau poate că era un fior de avertizare din pricina pierderii sângelui. Îşi îndreptă privirea înceţoşată spre strada pe care credea că dispăruse Merik – în apropiere de locul unde o văzuse ultima oară pe Iseult. O clipă nu auzi decât clipocitul apei lovindu-se de doc. Nu simţi decât picăturile de ploaie, moi şi purificatoare, pe obraji. Nu se gândi decât la familia ei.

Încuviinţă din cap spre prietena ei, urându-le în tăcere rămas-bun. Rugându-se ca ei să fie bine… şi fiind sigură că aveau să vină după ea.

Tropotul sec al şi mai multor paşi îi întrerupse şirul gândurilor, iar durerea *cumplită* îi reveni.

— O să ne luăm zborul acum, spuse Vaness, făcându-i semn celui mai scund marinar din mulţime, care avea tatuajul Vrăjitorilor Vântului. Flota noastră nu e departe. Poţi să faci asta, Vrăjitoare a Adevărului?

— Da, şopti Safi, răsucindu-se în strânsoarea unuia dintre oamenii care o ţineau, căruia îi aruncă un rânjet, şi adăugă: Sunt Safiya fon Hasstrel. Pot face *orice.*

De îndată ce cuvintele i se rostogoliră de pe buze, magia i se înfioră… apoi se gudură ca un leu care stă în soare.

Adevărat, îi spunea aceasta. *Adevărat acum şi întotdeauna.*

40

Când văzuse Spintecaţii atacându-i mentorul, Aeduan acţionase fără să gândească, năpustindu-se la ei ca să-i recupereze trupul sângerând. Înjunghiase, retezase şi despicase pe *oricine* îi ieşise în cale.

De cum ajunsese la ea – de cum îi luase în braţe corpul flasc –, zăvorâse înăuntru sângele lui Evrane astfel ca rana din gât să nu-i mai sângereze.

Apoi fugise departe de Lejna, cu toată viteza de care era în stare, ajutându-se de magie. Avea s-o ducă pe Evrane la Fântâna Originii, singurul loc care îi venise în minte. Dacă într-adevăr apele ei erau din nou curgătoare, ar fi fost cu putinţă să-i vindece rana de la gât.

Când nu mai putu să sprinteze, o luă mai încet.

Când nu mai putu fugi, o luă la pas, magia lui nedându-i drumul sângelui lui Evrane nicio clipă. Într-un cotlon al minţii, ştia că ratase şansa de a pune mâna pe Vrăjitoarea Adevărului, însă nu-i păsa. Cel puţin, nu acum.

O purtă pe Evrane leghe după leghe, stâncă după stâncă, pas după pas, din ce în ce mai şovăitor, şi, pentru prima oară în viaţa lui, se temea.

Îi luă jumătate de zi să recunoască sentimentul ce-l încerca. Deşertăciunea din piept, bucla nesfârşită a gândurilor – *Nu muri. Nu muri.*

Ştia că acum nu mai era vorba despre o datorie pe viaţă. În ciuda a tot ce îşi dorea el să fie – în ciuda a tot ce *credea* el că e –, se temea.

Înainte să dea cu ochii de râu, îi auzi tumultul peste bâzâitul insectelor de după-amiază şi al ţipetelor păsărilor. Simţea negura ce se ridica din şuvoaiele lui, amestecându-se cu umiditatea zilei. Mai prinse şi mirosul a opt soldaţi care aşteptau pe treptele spre Fântâna Originii. Cineva îl găsise pe prinţul Leopold şi crezuse că e posibil ca Aeduan să se întoarcă.

Aşa că folosi fărâma de putere care-i mai rămăsese ca să le taie respiraţia celor opt soldaţi. Îi luă o veşnicie. Era slăbit, dar cei opt bărbaţi nu erau. Se lăsă în bătaia vântului, plecându-se în voia lui neputincios precum copacii. Avea s-o scape din braţe pe Evrane, dacă mai stătea aşa mult.

Când soldaţii se prăbuşiră în cele din urmă la pământ, îşi simţi picioarele moi ca o cârpă. Urcă încet, dar cu hotărâre treptele tocite spre Fântâna Originii. Păşi pe lespezile de piatră înspre pasarelă. Apoi în apă, unde o lăsă pe Evrane să plutească pe spate.

Călugăriţa începea să se vindece.

Aeduan mai mult simţi decât văzu. Oricare ar fi fost puterea care lucra acum asupra ei, se mişca atât de încet, încât ar fi luat zile întregi până când corpul i-ar fi fost vindecat pe deplin. Totuşi, el simţea că sângele ei începe să curgă fără ajutor. Simţea cum îi creşte altă piele unde i se tăiase gâtul.

Cu toate acestea, nu dădu drumul sângelui ei până când gâtul nu-i fu vindecat suficient cât să respire singură. Până când inima nu începu să-i bată fără greutate.

Aeduan o purtă atunci pe apă, până la pasarela Fântânii, şi o aşeză pe pietre. Îi ţinu o parte din picioare în apă – ca să nu întrerupă procesul de vindecare –, până când el ieşi din fântână şi împroşcă puţină apă pe lespezi. Observă surprins că, deşi hainele îi erau îngreunate de apă, îşi ţinea spinarea dreaptă. Că vraja îi era complet restabilită…

Şi că mintea refuză să nege ceea ce era vizibil cu ochiul liber: Fântâna Originii se trezise la viaţă. Chiar dacă nu-i văzuse magia lucrând, cât stătuse în apă îi simţise conştiinţa.

Unicitatea.

Desăvârşirea.

Fântâna asta era ca un singur ochi deschis, încă adormit, deşi nu avea să mai dureze mult până când se va trezi de-a binelea.

Ceea ce însemna – oricât de greu îi era lui să accepte – că Vrăjitoarea Adevărului era o jumătate din cahr aweni şi Iseult…

Vrăjitoare a Firului nomatsi, al cărei sânge nu avea miros, dar şi Vrăjitoare a Eterului…

Era cealaltă jumătate. Ele erau perechea pe care Aeduan jurase s-o apere cu preţul vieţii. Jurământul pe care îl făcuse când avea treisprezece ani – înainte ca tatăl lui să se întoarcă în viaţa lui – cerea acum să fie respectat, însă nu se putea hotărî dacă să-i dea ascultare sau nu.

Nu se gândise niciodată că ziua asta va veni într-adevăr, ziua în care tot antrenamentul şi viitorul lui vor fi puse în slujba legendarei, străvechii perechi cahr awen.

Pentru Evrane era uşor. Ea crezuse dintotdeauna. Acum întoarcerea cahr awenilor îi dădea o senzaţie de *împlinire.*

Dar pentru el era o piedică. Fusese forţat de împrejurări să intre la mănăstire şi rămăsese acolo fiindcă nu avea un loc mai bun unde să se ducă, unde un Vrăjitor al Sângelui să nu fie ucis pe loc. Acum însă îşi făcuse planuri. Planuri pentru el însuşi. Planuri pentru tatăl lui.

Nu ştia cui îi datora loialitate – familiei sau jurămintelor sale –, însă era sigur de un lucru: se simţea recunoscător pentru că Fântâna îi salvase viaţa călugăriţei Evrane.

Poate că ăsta era şi motivul pentru care îşi simţi picioarele că îl poartă până la chiparoşii din apropiere. Trunchiurile lor sclipeau roşii în lumina strălucitoare a amurgului, crengile de-un verde aprins foşnind în bătaia umedă a aerului.

Acum aveau mai multe frunze decât cu o zi în urmă.

Îngenunche pe lespezile de piatră. Apa picura şi picura şi picura – din haine, din păr şi chiar şi din cingătoarea pe care uitase să şi-o dea jos. Însă abia dacă băgă de seamă, aplecându-se simplu înainte, peste genunchi, cu palmele întinse pe trunchiul chiparosului. Recită apoi rugăciunea cahr awenilor.

Întocmai cum îl învăţase Evrane.

Eu sunt păzitorul celui care aduce lumină,
Eu îl apăr pe cel ce dăruieşte întunericul.
Trăiesc pentru cel ce a făurit lumea
Şi mor pentru cel ce pune capăt umbrei.
Sângele meu îl dau fără tăgadă.
Firele mele, le dau pe de-a-ntreg.
Sufletu-mi veşnic nu aparţine nimănui.
Revendică-mi Eterul.
Călăuzeşte-mi sabia.
De-acum şi până-n veci.

Când termină de recitat cuvintele, se bucură să le găsească la fel de lipsite de gust ca întotdeauna şi se bucură la fel când se trezi că-şi făcuse deja în gând o listă întreagă. *Lamele-mi sunt ude; trebuie să le dau cu ulei. Am nevoie de o nouă mantie din fibră de salamandră şi de un cal. Unul iute.*

Era o senzaţie eliberatoare să descopere cât de uşor îşi poate nesocoti jurământul carawenilor, chiar şi cu Fântâna Originii lângă el. Avea un cufăr plin cu taleri de argint, pe care trebuia să-i ducă tatălui său, iar asta era tot ce conta pentru moment.

Aruncă o ultimă privire spre bătrânul lui mentor, călugăriţa Evrane. Acum avea culoare în obraji.

Bun. Îşi plătise în sfârşit una dintre datoriile lui pe care le avea de a-i salva viaţa.

Îndoindu-şi degetele şi răsucindu-şi încheieturile, Vrăjitorul Sângelui pe nume Aeduan porni să i se alăture tatălui său, regele Cotropitor al Arithuaniei.

Cu mare greutate şi cu *toată* puterea ce-i mai rămăsese, Iseult ridică, rostogoli şi îndepărtă grinzile de lemn de pe Merik Nihar. Crâmpeie din lumina dimineţii răzbăteau printre norii cenuşii. Primul debarcader şi clădirile de pe o stradă întreagă fuseseră reduse la acelaşi nivel. Reduse la grămezi de lemne fărâmiţate de furtuna lui Kullen, o furtună

care trebuie să-l fi răpus pe secund. Nici ţipenie de om ori Fire nu se mai vedeau mişcându-se de-a lungul valurilor acum calme. Nicio pasăre nu zbura pe cer, nicio insectă nu bâzâia, nici urmă de viaţă…

În afară de învălmăşeala verde ce se întrezărea la orizont. În mijlocul ei, Iseult simţi prezenţa vagă a unor Fire orbitoare.

Safi.

Era departe. Plecase. Iseult o pierduse, încă o greşeală cu care să-şi împovăreze sufletul.

Însă alungă aceste gânduri şi-şi reluă lupta împotriva rămăşiţelor clădirii. Gălăgia şi freamătul îl treziră pe Merik la viaţă, Firele lui însufleţindu-se brusc. Durere de culoarea fierului şi suferinţă albastră.

Zăcea pe spate, cu bucăţi de piele lipsă şi cu cioburi de sticlă implantate adânc.

— Ce te doare? întrebă Iseult, îngenunchind lângă el.

Bâlbâială nu pusese stăpânire pe ea. Emoţiile nu-i întunecau judecata.

— Tot, răspunse Merik cu glas răguşit, deschizând ochii.

— O să te caut să văd dacă ai oase rupte, spuse ea. *Sau ceva mai rău de-atât.*

Cum el nu se împotrivi, începu să-l apese din creştetul capului până în vârful picioarelor încălţate în cizme. Făcuse asta de sute de ori cu Safi de-a lungul anilor – Habim o învăţase cum şi ce să facă –, astfel că se cufundă în iertarea rece, metodică a mişcării.

Stază. Briza adia prin hainele ude ale altcuiva, sărutând pielea altcuiva. Rănile lui Merik – toate sângerau pe altcineva –, iar Iseult nu voia să se gândească la Păpuşar. La Spintecaţi. La Evrane, la Kullen ori la Safi. *Stază.*

În timpul examinării, privirea îi ţâşnea spre Firele lui Merik, căutând să surprindă vreo străfulgerare a durerii. Când scotea câte un ciob, acestea luminau brusc, însă abia când îi atinse coastele Firele se aprinseră în agonie. Un urlet de durere îi scapă de pe

buze. Coastele îi erau rupte, dar ar fi putut să fie şi mai rău.

Iseult îşi îndreptă apoi atenţia la pielea lui, verificând ca nu cumva vreunul dintre cioburile scoase sau vreo aşchie să-i fi lăsat vreo tăietură vătămătoare. Sângele pătase strada, iar când rupse o fâşie din propria mânecă şi i-o înfăşură în jurul unei tăieturi adânci de pe braţ, Merik întrebă:

— Unde… e Safi?

— Au luat-o marstokezii.

— Ai s-o… aduci înapoi?

Iseult scoase un oftat adânc, uimită de cât de tare o durură plămânii din pricina mişcării. S-o *aducă* înapoi?

Terminând bandajul în grabă, panicată, scoase din sân Piatra de Fir. Nu era aprinsă, ceea ce însemna că Safi era în siguranţă. Teafără.

Mai însemna şi că Iseult nu avea cum s-o urmeze pe Sora ei de Fir. Dar ce anume îi spusese Safi? Că trebuia să se întâlnească cu unul dintre oamenii lui Eron aici, într-o cafenea. Iseult putea să-l aştepte – *trebuia* să-l aştepte – pe bărbatul acela. El, oricine ar fi fost, ar fi ajutat-o să ajungă la Safi.

Dădu drumul Pietrei de Fir. O simţi lovindu-se de osul pieptului. Se întoarse apoi spre Merik şi spuse:

— Ai nevoie de un vindecător.

De îndată ce rosti cuvintele, îi păru rău, căci el întrebă răguşit:

— Mătuşa… mea?

Dorinţa de a-l minţi era copleşitoare – şi nu doar pe Merik, ci şi ea avea nevoie de o născocire de care să se agaţe.

N-a fost vina mea, ar fi vrut ea să zică. *Spintecaţii au pus mâna pe ea şi nici măcar* asta *n-a fost vina mea.*

Dar fusese vina lui Iseult, iar ea ştia prea bine.

— Evrane a fost atacată de Spintecaţi.

Tonul lui Iseult nu exprima nimic. De parcă ar fi fost la sute de leghe depărtare şi ar fi ieşit din gura unei cu totul alte persoane.

— Nu ştiu dacă a supravieţuit. Am urmărit-o, însă a ieşit din oraş.

Atunci Firele lui Merik cedară. Albastrul durerii le cuprinse în întregime şi clipi să-şi alunge lacrimile, suspinele provocându-i dureri sfâşietoare printre coastele rupte.

În clipa aceea masca ei de gheaţă se sparse, iar Iseult renunţă cu totul la autocontrol. Se ghemui în genunchi lângă el şi, pentru a doua oară în viaţa ei, Iseult det Midenzi începu să plângă.

Omorâse atâţia oameni astăzi. Nu voit şi nu în mod direct, însă asta nu-i uşura câtuşi de puţin povara. Nu o făcea mai neînsemnată.

Aproape… aproape că-şi dori ca blestemul lui Corlant s-o fi răpus atunci definitiv. Poate că astfel toate aceste suflete pierdute ar mai fi fost în viaţă acum.

În cele din urmă, îşi dădu seama că lui Merik îi era mult prea rău. Era palid, tremura, iar Firele îşi pierdeau culoarea mult prea repede.

Aşa că lăsă deoparte orice sentiment – orice Fir care n-ar fi trebuit nicicând să pună stăpânire pe ea – şi se apropie de el.

— Unde e *Jana?* îl întrebă, gândindu-se că echipajul lui avea să-l ducă la un vindecător.

Şi ea, şi Safi lăsaseră caii în urmă şi acum nu avea nici cea mai vagă idee încotro ar fi putut să se afle cel mai apropiat oraş.

— Înălţimea Ta, trebuie să ştiu unde este *Jana*, zise şi-i cuprinse faţa în mâini: Cum pot să ajung la ea?

Merik tremura de-acum cu totul, cu braţele strânse la piept, însă pielea îi ardea la atingere. Firele îi deveneau din ce în ce mai palide…

Să fie a naibii dacă-l lasă să moară! Se apropie şi mai mult. Îi înfruntă privirea.

— Cum pot să iau legătura cu *Jana*, Înălţimea Ta?

— Toba de vânt… din Lejna, îngăimă el. Loveşte-o!

Iseult îi dădu drumul, iar privirea îi zbură peste drum… Acolo. În partea de est a oraşului, la doar

câteva străzi depărtare, se afla o tobă identică celei de pe *Jana.*

Se căzni să se ridice în picioare. Dimineaţa sărată i se învârtea înaintea ochilor şi-şi simţea muşchii ca sticla sfărâmată. Puse însă un picior în faţa celuilalt… şi tot aşa, până ajunse în cele din urmă în dreptul tobei.

Ridică ciocanul – era doar unul singur şi se rugă să fie cel vrăjit, gata să facă vântul să răsune în toate părţile. Lovi toba. Apoi încă o dată şi încă o dată.

Pe când dădea cu ciocanul – când îşi izbea însuşi sufletul şi greşelile de ea – îşi construia planul. Căci încă îi rămăsese asta. Încă îi rămăsese puterea de a-şi analiza terenul şi duşmanii. Încă avea instinctul de a-şi alege cel mai bun câmp de luptă.

Safi se băgase în prea mult de această dată – să fii răpită de marstokezi era cu siguranţă un nou record –, însă, de orice-ar fi fost nevoie, Iseult avea să descurce totul.

Avea să-l ducă pe Merik la un vindecător.

Avea să găsească o cale de a-l opri pe Păpuşar şi de a o împiedica pe fata-umbră să mai spintece pe cineva *vreodată.*

Avea să afle răspunsurile din spatele blestemului lui Corlant şi poate că avea să le revadă pe Gretchya şi pe Alma.

Şi, mai presus de toate, avea să se ducă după Safi. Era sigur că acum bătea în tobă, că nu lua în seamă durerea din braţe şi sfârşeala din picioare şi la fel de sigur era că avea să meargă după Safi şi s-o *aducă înapoi.*

Surori de Fir până la capăt.

Mhe verujta.

Merik era inconştient când *Jana* ajunse la el. Iar când ajunse în Darul lui Noden şi la Fântâna Originii, era ca şi mort. Apa sărată îi intrase în răni, magia îi fusese solicitată peste măsură, iar cele trei coaste rupte să încăpăţânau să nu se vindece.

Când se trezi în sfârşit, pe un pat jos din cabina întoarsă pe dos de pe corabia din Darul lui Noden, o

văzu pe mătuşă alături, cu părul ei argintiu strălucitor ca întotdeauna. Cu zâmbetul ei blând tremurând de uşurare.

— Am veşti bune, îi spuse ea, zâmbetul larg prefăcându-i-se numaidecât într-o încruntătură concentrată când ungea cu alifie braţele lui Merik, faţa, mâinile. Vrăjitorii Vocii din Lovats l-au chemat pe Hermin toată ziua. S-ar părea că, în ciuda atacului asupra Lejnei, marstokezii vor să încheie un acord comercial. Dar nu vor să negocieze decât cu tine, ceea ce-mi închipui că a făcut-o pe Vivia să spumege de furie.

— Ah, oftă Merik, cu toate că ştia că ar fi trebuit să se simtă fericit.

Negoţul fusese tot ce-şi dorise, iar acum demonstrase că reuşise să-l obţină în numele Nubrevnei. Însă victoria avea gust de cenuşă şi nu reuşea să se convingă că-şi meritase preţul plătit.

— Unde e… Iseult? întrebă el, cu o voce subţire şi slăbită.

Evrane se amărî.

— Echipajul tău a lăsat-o în Lejna. Aparent, l-a convins pe Hermin că se descurcă şi singură şi că trebuia să se întâlnească apoi cu cineva la o cafenea.

Pe când Merik încerca să-şi dea seama cu cine anume ar fi putut Iseult să se întâlnească, Evrane continuă să-i descrie cum reuşise prinţul Leopold să o şteargă din Darul lui Noden.

— Într-o clipă era sub punte, păzit straşnic, iar în cealaltă, găsim cabina goală. Nu pot decât să presupun că Vrăjitorul Farmecelor l-a ajutat cumva să scape.

Era prea mult pentru creierul lovit de suferinţă şi durere ca să mai poată îndura. Îşi scutură capul, mormăi că avea să se ocupe de asta mai târziu şi se cufundă în somnul vindecător indus prin magie.

Două zile mai târziu şi la trei zile după ce-l pierduse pe Kullen, Merik părăsi în sfârşit Darul lui Noden, îndreptându-se spre peştera Nihar. Evrane îşi luase rămas-bun, susţinând că trebuie să se întoarcă

de îndată la mănăstirea carawenilor, iar el nu putu să-şi încalce orgoliul şi să-i ceară să rămână.

Încă de pe vremea când el era doar un copil, ea venise şi plecase după bunul plac, aşa că de ce s-ar fi schimbat asta tocmai acum?

Prin urmare, cu Hermin şchiopătând lângă el, Merik lăsă în urmă trunchiurile de copaci şi crengile lor, acum toate pline de viaţă *nouă.* Licheni, insecte, verde, verde, verde – nu-şi putea explica… şi-şi dorea întruna ca şi Kullen să fi fost acolo să vadă.

De fapt, nu reuşea să treacă peste ce i se întâmplase lui Kullen. Amintirile îi ardeau orbitele, iar pierderea lui parcă îi pulsa în adâncul ţestei. Chiar şi când urmărea păsările zburând pe deasupra peşterii, chiar şi când Hermin îi duse pe amândoi vâslind până la corabie, iar peştii ţâşneau inexplicabil dintre valuri, toate astea aveau gust de cenuşă.

Membrii echipajului său stăteau aliniaţi pe puntea principală când Merik păşi în cele din urmă pe *Jana.* Fiecare marinar purta o banderolă de culoarea stânjenelului în jurul braţului, în amintirea camaradului căzut în luptă, şi cu toţii îl salutară respectuos când trecu prin dreptul lor.

El însă abia dacă băgă de seamă. Nu voia să vadă decât o singură persoană – singura care ar fi înţeles cum se simţea cu adevărat.

Îi aruncă o privire lui Hermin.

— Adu-o pe Ryber la mine, te rog.

Hermin se crispă:

— A… plecat, domnule.

— A plecat? se încruntă Merik la auzul acelui cuvânt de neînţeles. Unde a plecat?

— Nu ştim, domnule. Era pe corabie când ne-am dus la Lejna după înălţimea Voastră şi am crezut că a rămas pe corabie când am ajuns înapoi la peştera Nihar. Dar… nu suntem siguri. Tot ce ştim este că momentan nu mai e la bord.

Totuşi, se încruntă Merik, unde ar fi putut Ryber să plece? *De ce* ar fi vrut să plece?

— A lăsat însă un bilet, deşi nu a precizat unde s-a dus. E pe patul Înălţimii Voastre.

El se repezi în cabina căpitanului, coastele protestându-i dureros la mişcarea bruscă. Fu nevoit să facă paşi lungi, aproape în fugă, ca să traverseze încăperea, acolo unde îşi găsi jacheta şifonată împăturită pe saltea. Pe ea se afla o bucată de hârtie.

O înşfăcă degrabă, ochii alunecându-i pe scrisul aproape neciteţ.

Amiralul meu, prinţul meu,

Regret că trebuie să plec, dar te voi regăsi într-o bună zi. Cât voi fi plecată, trebuie să ajungi regele care Kullen a crezut dintotdeauna că eşti.

Te rog. Nubrevna are nevoie de tine.

Ryber

(Caută şi în buzunarul jachetei.)

Lui Merik i se încreţi fruntea când citi ultimele cuvinte. Buzunarul jachetei? *Contractul de negoţ.* Ridică haina cu mâinile tremurând şi scoase cu grijă contractul. Ultima pagină era plină de urme de cenuşă, în jurul unui scris mare şi mâzgălit.

Unchiule:

Nu fii aşa un fund de cal în privinţa contractului. Prinţul Merik Nihar a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să mă aducă la Lejna teafără şi nevătămată, aşa că…

Întoarse pagina.

…dacă voi fi rănită pe drum sau nu ajung la debarcaderul pe care l-ai ales la întâmplare, să nu dai vina pe el. Prinţul Merik şi Nubrevna merită un acord comercial cu familia Hasstrel. Îţi promit, unchiule: dacă nu respecţi contractul şi nu stabileşti negoţ cu Nubrevna, am să scriu eu însămi un contract. Şi o să fie unul cât se

poate de prost, care o să-i dea Nubrevnei toate avantajele şi toţi banii.

Ţine minte: numele meu înseamnă putere şi, în ciuda a tot ceea ce crezi despre mine, nu duc întru totul lipsă de iniţiativă.

Mai jos, cu un scris îngrozitor de strâmb, era semnat:

Safiya fon Hasstrel
Domna din Cartorra

Ceva fierbinte îl zgâria pe Merik pe gâtlej. Citi încă o dată contractul şi văzu că semnătura lui Dom Eron era încă acolo, iar toate referirile la „sângele vărsat" fuseseră eliminate cu totul.

Nu-i venea să creadă. Mintea îi era amorţită, inima încetase să-i mai bată. În noaptea aceea când se trezise cu mâna lui Safi pe pieptul lui – asta fusese pricina. Ea furase documentul şi scrisese pe el cu cenuşa din foc.

Iar acum Merik avea un acord comercial cu familia Hasstrel. Şi, pe deasupra, şi cu Marstokul.

Simţi cum un hohot de râs isteric i se opreşte în gât. Pierduse mai mult decât se gândise vreodată că ar putea să piardă, şi totuşi simţea acum în plămâni o certitudine binefăcătoare.

Încet, aproape ameţit, se aşeză pe marginea patului. Netezi paginile documentului, mânjindu-şi degetele de negreală, şi îl puse deoparte.

Apoi, Merik Nihar, prinţul Nubrevnei, îşi lăsă capul pe spate şi se rugă.

Pentru toţi cei pe care îi iubise, pentru toţi cei pe care îi pierduse şi pentru tot ceea ce el şi ţara sa puteau încă să redobândească.

Safiya fon Hasstrel se aplecă peste parapetul galionului personal al împărătesei Marstokului, sprijinindu-se în cârjă. Coasta înverzită a ţinuturilor cucerite de Imperiul Dalmotti se întindea înaintea ei

şi încercă să ignore faptul că nu se *cocea* în soarele fierbinte al după-amiezii.

Era un ţinut al palmierilor şi al junglei, al satelor de pescari şi al umidităţii atât de dense, că ai fi putut să-noţi în ea. Voia să se bucure de frumuseţea tuturor acestor lucruri, nu să se topească în afurisita de căldură.

Cu sute de ani în urmă tărâmul îi aparţinuse unui popor numit Biljana. Sau cel puţin asta îşi amintea Safi din ce o învăţaseră. Ştia acum că nu mai trebuie să le dea crezare cărţilor de istorie.

În ciuda căldurii, măcar rochia albă, de bumbac era destul de răcoroasă, deşi centura de fier care-i încingea mijlocul nu era deloc răcoroasă. Fierul era la modă în Azmir, fără îndoială, pentru că Vaness îl *făcuse* să fie la modă. La urma urmei, putea să controleze pe oricine îl purta.

Dar, chiar şi cu centura, Vaness stăruise ca Safi să poarte şi un colier de oţel. Era un lanţ delicat şi subţire, dar fără început şi fără sfârşit. Împărăteasa i-l înfăşurase în jurul gâtului şi, oricât protestase ea şi trăsese de el, nu reuşise să şi-l dea jos.

Le mulţumea însă zeilor că Vaness nu-i găsise Piatra de Fir primejdioasă.

Zâmbind pieziş la vederea peisajului, îşi lăsă greutatea în cârjă. Piciorul stâng îi era bandajat şi în curs de vindecare, mulţumită efortului concentrat al celor şase vindecători din flota împărătesei. Aparent – cum stăruise aceasta în repetate rânduri –, nu intenţionase s-o rănească pe Safi atât de rău. Safi era pur şi simplu mult prea preţioasă (cum se exprimase Vaness) ca să fie „tratată cu duritate” şi viaţa ei nu fusese nicio clipă în pericol la Lejna.

Adevraja îi spusese lui Safi că *asta* nu e adevărat, însă lăsă deoparte minciunile.

Auzi paşi din spate şi o zări pe împărăteasa Marstokului venind-i alături. Rochia neagră, din bumbac îi flutura în vânt – un tribut adus celor optsprezece Vipere şi marinarilor spintecaţi în Lejna. Vaness avea să ţină o ceremonie în amintirea lor de îndată ce s-ar fi întors în palatul ei din Azmir.

— Am veşti pentru tine, spuse ea, vorbindu-i în marstokeză. Armistiţiul de Douăzeci de Ani s-a încheiat.

Vaness nu păru să aibă nicio reacţie când adăugă:

— Cartorra pregăteşte deja primul atac în încercarea de a te revendica. Aşa că să sperăm – ridică glacial o singură sprânceană – că meriţi tot efortul, Vrăjitoare a Adevărului.

Îi oferi un zâmbet placid, impenetrabil. Apoi, fără alte cuvinte, se întoarse de unde venise.

Iar Safi se lăsă cu toată greutatea în cârjă, uimită. Pierdută. Nu ştia dacă ar trebui să râdă din toată inima ori să plângă isteric, căci asta era tocmai ceea ce unchiul Eron şi toţi ceilalţi care luaseră parte la plan încercaseră să prevină, nu? Armistiţiul se încheiase mai devreme, iar de-acum nu mai putea fi pace.

Iar Safi nu ajuta câtuşi de puţin planurile unchiului Eron aliindu-se cu Vaness şi, prin urmare, cu întregul imperiu al Marstokului. Totuşi, nu simţea nici vină, nici regret faţă de ultimele alegeri făcute. Căci, pentru prima oară în viaţa ei, îşi croise propriul drum. Îşi jucase singură cărţile şi nu avusese pe nimeni care să-i călăuzească mâna, în afară de ea însăşi.

O mână care le includea pe Împărăteasă şi pe Vrăjitoare, gândi amuzată, cu toate că jocul de tarot îi aducea aminte de Pehlivanul Prefăcut… ceea ce o scotea din sărite. Într-o bună zi, o să-şi recupereze ea banii de la el.

Cu fruntea încreţită, Safi îşi scoase Piatra de Fir din sân. Rubinul sclipea în soare şi, văzându-i firele de coral înfăşurate în jurul pietrei, se simţi mai puţin singură. Îi plăcea să creadă că şi Iseult – oriunde ar fi fost – priveşte la Piatra ei de Fir.

Poate că Sora ei de Fir nu-i era alături, poate că nu va mai cumpăra o casă în oraşul Veñaza şi poate că, tehnic vorbind, era o prizonieră, şi totuşi nu se temea de ce avea să-i rezerve viitorul.

Tot antrenamentul, îi spusese Merik, *plus o putere pentru care unii ar ucide. Gândeşte-te la ce-ai putea*

să faci. Gândeşte-te la ce-ai putea să fii.

Oftă, un oftat prelung ce-i eliberă nodul din piept şi-i despovără inima cum nu mai simţise nicicând – într-un fel care-i încetini bătaia din picioare. Care i-o opri de tot.

Fiindcă acum ştia ce poate să facă – ştia ce poate să fie. Obţinuse contractul lui Merik şi câştigase şi negocierile cu imperiul Marstokului. Schimbase lumea şi o transformase în ceva mai bun.

Magia îi îngână, fericită şi caldă la descoperirea acestui adevăr, şi după ce-şi puse înapoi în sân Piatra de Fir îşi deschise larg braţele. Îşi lăsă capul pe spate.

Safiya fon Hasstrel se desfăta în soarele care-i scălda obrajii. În picăturile de apă care-i împroşcau braţele. Şi în viitorul care o aştepta de-acum în Marstok.

MULŢUMIRI

În primul şi în primul rând, vreau să-i mulţumesc Surorii mele de Fir, Sarah J. Mass. *Mhe Verujta,* soro. Tu eşti sufletul geamăn fără de care nu pot să trăiesc, prietena cea mai bună, care citeşte ciornă după ciornă, susţinătoarea care mă opreşte să dau iama în fursecurile cu ciocolată, care îmi pune capăt sesiunilor-maraton de jocuri video şi care este, practic, sursa de inspiraţie a acestei serii. Prietenia poate fi la fel de spectaculoasă ca o poveste de dragoste – poate chiar mai mult – şi am vrut ca întreaga lume să ştie. În plus, dacă am locui în Tărâmul Vrăjitorilor, noi două am fi *negreşit* o pereche cahr awen, nu? Sau măcar vulpi-de-mare care ar muşca pe oricine ni s-ar împotrivi *(Piei din calea noastră!)*

Mulţumiri şi lui Amity Thompson: ai citit atât de multe versiuni ale acestei cărţi şi chiar în timp ce aveai propriii tăi copii şi propriile tale cărţi de care să te ocupi. Ai fost întotdeauna alături de mine când a trebuit să mai lucrez la vreo neconcordanţă, ai pus capăt necontenitelor mele frustrări ori ai ridicat în slăvi *Epoca Dragonului*[1]. Pentru toate acestea, îţi mulţumesc.

Nesfârşite mulţumiri şi lui Erin Bowman, care e pe viaţă o soră din Brigada Eroilor[2], pentru că a ascultat când am avut nevoie să fiu ascultată, pentru că m-a criticat când am avut nevoie să fiu criticată şi pentru că mi-a fost alături. Întotdeauna.

Lui Asheley Hubert: eşti minunată. Ai citit *Vrăjitoarea Adevărului* şi ţi-ai spus părerea (pe lângă faptul că mi-ai ridicat moralul) *tocmai* când am avut mai mare nevoie. Mă bucur atât de mult că am devenit prietene.

Lui Nicola Wilkinson, mintea luminată din echipa Vrăjitorilor: Merik îţi aparţine. La fel şi Special Baby K. Sau oricare dintre personaje, sinceră să fiu, de vreme ce ai mers până în pânzele albe pentru cartea asta şi celelalte din serie. Nu există cuvinte ca

să-mi exprim recunoştinţa pentru tot ce faci şi pentru tot ce ai făcut până acum.

Lui Maddie Meylor: mi-ai fost alături de la bun început şi, din nu ştiu ce motiv, încă nu te-ai săturat de mine. Îţi mulţumesc pentru că ai citit, pentru că m-ai apreciat şi pentru simplu fapt că eşti tu.

Camaradei mele de ucis creaturile întunericului[3], Rosanna Silverlight: mi-ai salvat de una singură muza cu vorbele tale încurajatoare. Plus că părerea ta a fost exact ce aveam nevoie *când* am avut nevoie.

Celorlalţi membri ai Familiei mele de Fir: Dan Krokos, Derek Molata, Biljana Likic, Alexandra Bracken, Vanessa Campbell, Sarah Jae-Jones, Jodi Meadows şi Amie Kaufman: Vă mulţumesc. Pentru sprijin, pentru umerii pe care am plâns, pentru lecturile preliminare de care aveam atâta nevoie şi pentru nenumăratele hohote de râs.

Îţi mulţumesc, Lori Tincher, că ai răspuns la întrebările mele neghioabe, şi ţie, Cindy Vallar, pentru tot ajutorul dat la termenii navali.

Îi mulţumesc nespus şi lui Jacqueline Carey, pentru că m-a suportat aşa naivă şi copleşită de celebritate cum sunt. *Îţi mulţumesc.*

Le mulţumesc echipelor de la Tor şi New Leaf că au lucrat neobosite ca să-mi vândă cărţile şi să-mi prefacă aiurelile în ceva ce merită citit, precum şi pentru coperta şi designul întregii lumi a *Vrăjitoarei Adevărului*: aş fi fost pierdută fără voi. Vă mulţumesc din adâncul celor trei inimi ale mele[4] (asta e pentru tine, Jo). Şi lui Whitney, care mi-a spus că am o relaţie cu produsele lactate pe care nu o înţelege.

Celor de la Misfits & Daydreamers (şi fiecărui cititor, blogger şi autor aspirant de acolo): nu am cuvinte să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt. M-aţi ascultat, m-aţi sprijinit şi mi-aţi adus în fiecare zi aminte *motivul* pentru care fac asta.

Familiei mele – mamă, tată, David şi Jen: vă mulţumesc că aţi îndurat (şi uneori alimentat) starea mea de reverie din toţi aceşti ani… Şi vă mulţumesc

şi pentru că v-aţi lăudat cu mine la băcănie. Asta m-a făcut să mă simt într-adevăr specială.

Ultimul pe listă, dar nu cel din urmă, este soţul meu, Sébastien. N-aş fi putut scrie cartea asta (şi nici pe celelalte) fără tine şi fără sprijinul tău permanent, necondiţionat. Te iubesc pentru totdeauna şi încă o dată.

[1] *Dragon Age* – numele unui joc video.

[2] *Hero Squad* – referire al jocul video numit *Marvel Super Hero Squad.*

[3] Referire la acelaşi joc video Dragon Age.

[4] Referinţă la jocul video The Legend of Zelda, unde viaţa personajului este marcată prin trei inimi pline.

În Tărâmul Vrăjitorilor magia e de multe feluri și peripețiile la fel. Cel mai bine știu asta două fete.

Safiya e Vrăjitoare a Adevărului și poate deosebi minciuna de adevăr. Magia ei are această capacitate, pentru care mulți nobili ar fi în stare să ucidă. Așa că ea trebuie să-și țină ascuns acest har pentru a nu fi un pion în lupta dintre imperii.

Iseult e Vrăjitoare a Firului și vede legăturile invizibile dintre vieți, dar nu și pe cele ale propriei inimi. Prietenia cu Safiya o împinge pe un drum aventuros.

Cele două prietene vor doar să-și trăiască viața, dar asupra Tărâmului Vrăjitorilor se abate războiul. Cu ajutorul prințului Merik și înfruntându-l pe Vrăjitorul Sângelui, se luptă cu împărați, prinți și mercenari, capabili de orice ca să pună mâna pe Vrăjitoarea Adevărului.

„O poveste dinamică și o lume magică imaginată în detaliu. Descrierile ample, portretele pătrunzătoare și acțiunea care uneori îți taie respirația vor ține cititorii cu sufletul la gură.”
Publishers Weekly

nemira.ro
ISBN 978-606-758-758-6

Table of Contents

Table of Contents